ASUDE

Babam iflas Edince

EPH IS

1. BASKI
75.000

Babam İflas Edince

Her şeyinizin elinizden alınacağını söyleseler ne yapardınız?
Bir çare arardınız elbette.
Ben de öyle yaptım. Çaremi buldum...
Ya da belamı!

Lüks markalar, bitmeyen alışverişler, süslü kıyafetler, yüksek topuklar... Güzelliğimi tamamlayan bu şeyler, hayattaki tek önceliğimdi. Zengin babam sayesinde istediğim her an onlara sahip olabiliyordum ve her şey mükemmeldi.

Sonra bir anda babam iflas etti! Nefes almamı sağlayan markalarım ellerimden kayarken, ailem düşmeden önce bana bir halat uzattı. Murat Arsever'i... O zengin, yakışıklı, harika ve biraz cimri adamı...

Murat'la evlenirsem lüks hayatıma devam edebilirdim. Onunla evlenmeliydim... İşte bu kadar basitti...

Ya da değildi!

Çünkü biz, paranın iki yüzü kadar farklıydık...

Murat amaçları, değerleri, kuralları olan, dediğim dedik birisiyken: benim tek amacım lüksümü sürdürecek zengin bir kocaydı.

Ben onu tanıdıkça ona âşık oldum. Oysa Murat, beni tanıdıkça benden nefret etti.

En göz alıcı vitrinleri sollayıp kalbimdeki mağazaya krallığını kuran bu adama aşkımı kanıtlamam ve onun da beni sevmesini sağlamam gerekiyordu.

Gardırobum için... Hayatım için...

En çok da kalbim için...

Yazardan Not...

Bu hikâyeyi 2012 yılında ilk kez yazdığımda, oldukça ilham verici geri dönüşler almıştım. Sevdirmeyi amaçlamadığım halde çok sevilen kadın karakteri, benim gözümde mükemmel erkek tanımına çok yakışan erkek karakteriyle yazın dünyamda en sevdiklerim arasına girmiş, benim için milat olmuştu...

Şimdi kâğıtla buluştu, artık ellerinizde...

Romantik komedi türünde yazdığım ilk eser olan ***Babam İflas Edince****, önceki halini okuyan ve dört yıl sonra bile yepyeni kitap halini bekleyen eski okurlarıma, basılmış tüm kitaplarımda bana yoldaşlık yapan okurlarıma ve bu kitapla kalemimle tanışacak olan yeni okurlarıma ithaf edilmiştir...*

Dilerim Murat ve Verda'nın aşkı, yumuşacık bir battaniye, yeni demlenmiş bir çay, tam kıvamında bir kahve gibi içinizi ısıtır...

Ben pembeye inanıyorum.
Gülmenin en iyi kalori yakan şey olduğuna inanıyorum.
Öpüşmeye, çok öpüşmeye inanıyorum.
Her şey ters gider gibi görünürken güçlü olmaya inanıyorum.
Mutlu kadınların en güzel kadınlar olduklarına inanıyorum.
Yarının başka bir gün olduğuna inanıyorum ve
Mucizelere inanıyorum...

Audrey Hepburn

Birinci Bölüm

Mutluluk ve felaket kavramları herkes için farklıdır. Sizi mutlu eden bir şey başkasını mutsuz edebilecek kadar değişken olabilir. Yani insanların mutlu olma sebepleri olabildiğine farklıyken, mutsuz olmak da farklı nedenlere dayanabilir. Çoğu zaman böyledir. Çoğu zaman... İşte o *çoğu zamanı* aşan, *genele* ulaşan birkaç şeyden birini elimde tutuyordum. Bir Christian Louboutin! Bu markadan en az bir ayakkabıya sahip olan herkes mutludur ve kimse ondan nefret edemez. Normal şartlarda beni de mutlu ederdi ama bugün kesinlikle felaketim olmak üzereydi! Ondan nefret etme şuursuzluğunun kıyısında duruyordum. Neden mi?

"Bu renk bir ton açık kalıyor, anne? Nasıl giyerim! Ölürüm daha iyi..."

İşte bu yüzden!

Bana sorarsanız dünyayı döndüren şey momentumun korunumu falan değil. Dünyayı döndüren şey, sahip olduğum tüm o muhteşem markalarım! Oysa bugün bana ihanet eden ayakkabım yüzünden, kendimi ev hapsine alacak kadar dehşete düşmüştüm.

Annem bana usançla baktı. "Giy git işte. Alt tarafı bir ayakkabı!"

"Alt tarafı mı? Bir ayakkabı binanın temeli gibidir! O kötü olursa her şey mahvolur. Asla giyemem bunu! Şunun rengine baksana! Bunu giyersem bluzum büyük bir hakarete uğrar. Uyumları Amerika ile Küba gibi. Gitmiyorum okula işte," diyerek yatağa boylu boyunca uzandım.

Annem birkaç haftalığına Türkiye'den ziyaretime gelmişti ve beni özüme döndürme gibi hayallerle etrafımda dönüyordu. Öze dönmekten kasıt, lüksümü bırakıp, seri üretimin zevksizliğiyle üretilen sıradan konfeksiyon ürünleri giymemi sağlamaktı. Yani ruhumdan ödün vermekti... En vahşi korku filmi sahneleri bile bundan daha korkunç olamazdı. Özüme dönmemin ancak birkaç çağın açılıp kapanmasıyla mümkün olacağını gören zavallı annem pes etmiş olsa da, benim o zirvelerdeki zevkimi hâlâ anlayamamıştı. Bir Louboutin'e göstermesi gereken ilgiden bihaber, elindeki on beş santimlik topukluyu bana doğrultup, ondan daha keskin, öfkeli bakışlarını da gözlerime dikti.

"Bu topuklar beyninin pekmezini akıtınca kanınla muhteşem bir uyum gösterecek ama!"

Böyle bir zevksizlik abidesi olmaktansa, beynimin pekmezini görmeyi tercih ederdim. Ah, lanet olsun! Ağlamak üzereydim. Defolu çıkan ve o gün hayatımdan sildiğim Alberto Luippe faciasından sonra tarihimdeki en berbat günlerden birini yaşıyordum. Kombin yaparken hiçbir uyumsuzluk görmediğim ayakkabılarım bir haftada renk değiştirmiş ve beni herkese rezil etmek ister gibi saçma sapan bir uyumsuzluğa neden olmuşlardı. Ya alırken ışığın gazabına uğramıştım, ya da vitrinde gördüğüm an miyop olan gönül gözüm bambaşka bir renge odaklanmıştı. İkincisi daha olasıydı ve nadiren de olsa hatanın bende olduğunu kabulleniyordum. Neticede ayakkabım

giyemeyeceğim bir renge bürünmüştü ve olan güzelim Gucci bluzuma olmuştu. Sadece ona mı? Bu yeni renk, parlak, koyu kahve saçlarıma hiç yakışmamıştı.

Annem ısrar etse de, asla giyinmeyeceğimi belli eden bir bakış attım. Çünkü ben Verda Alkaya'ydım. Londra Sanat Üniversitesi'nde *College Of Fashion*'a giden tek Türk'tüm. Yani Moda Kolejinin bu yılki tek Türk mezunu olacaktım. Ah, elbette başarırsam! Bir nevi ülkemin büyükelçisi, kültür ataşesi, moda ikonu, fenomeni, sosyetik güzeli, zeki ve zevkli temsilcisi, pastanın üstündeki o vişne kadar kıymetli biriydim. Omuzlarımda bu kadar yük varken, temsil ettiğim şeye uygun görünmem birinci vazifemdi. Nasa'da ülkeyi temsil edenler beş dolarlık gömlek giyebilir, kalın çerçeveli babaanne gözlüğü takabilir ve elbette modayı Google'dan aratabilirdi... Ama ben Nasa'da falan çalışmıyordum. Ben varlığımla, modaya hâkimiyetim konusunda adeta doktora dersi veriyordum. Her ne kadar öğrenci olsam da, kendi alanımda bir öğretmendim.

Ah evet, şu malum konu... Ne yazık ki hâlâ bir öğrenciydim. Üç yıldır dördüncü sınıfı okuyordum ve üçüncü sınıfı da çift dikişle bitirmiştim. Modaya ilgi duymamın, kreatör ya da işletmeci olma isteğiyle hiç ilgisi yoktu. Doğrusunu isterseniz çizimlerim, hayal gücüm ve yeteneğim berbattı. Aslında işin üretmek kısmından çok tüketme kısmına bakıyordum. Babam uzun zamandır devam eden tek ilgi odağımın moda olduğunu anlayınca bu okula gitmeme izin vermişti, çünkü bunu ben istemiştim. Ona kalsa beni işletme okumaya gönderecek ve kızının cinayetine sebep olduğunu bilmeden iyi bir şey yaptığını sanacaktı. Bu okulu tercih etmem, işin mutfağına girmek oluyordu ancak ben bu mutfakta çok sıkılıyordum. Biri

benim için zaten yemek pişirirken, neden yemek yapacaktım ki? Doğru! Bütün iyi markalar bana hizmet ederken, onlardan birinde çalışma fikri hiçbir zaman bana cazip gelmedi. Yine de diplomalı bir moda gurusu olmak adına yedi yıllık bu eziyete katlandım. Karşılığında pek çok şey de öğrendim ama zevkimi maaş aldığım bir mesleğe dönüştürürsem ondan artık keyif alamayacağımı bildiğim için çalışma hayatına girmeye hiç niyetim yoktu. Babam nasılsa Karun kadar zengindi. Yine de okulu bitirmem gerekiyordu, çünkü zorunlu stajlardan, kötü çizimlerden, suratsız hocalardan bıkmış durumdaydım. Okuldaki hocalar hariç herkes benden birkaç yaş küçüktü ancak kimsenin yaşıma ilişkin bilgisi yoktu. Bu benim hayatımın en büyük sırrıydı. Yirmi yedi yaşında bir üniversiteli olmayı utanç verici bulmak, annemle hem fikir olduğumuz tek konuydu.

Marka takıntıma gelecek olursak... Daha önce de dediğim gibi, dünyanın en ünlü moda okullarından birine gidiyordum. Kraliyet ailesi üyelerinin, seçkin İngilizlerin, şık giyinmekle ilgili her şeyi öğrenmek isteyen sonradan görmelerin, hayal gücüyle çığır açanların, geleceğin moda dünyasına yön veren dehaların olduğu karmaşık bir yerdi burası. Marka ve uyum takıntısı olmayana, *yamyamlar köyündeki beyaz obez adam* muamelesi yapıyorlardı. Bu şartlar altında sıradan görünmeyi göze alamazdım, değil mi? Okuldaki tek Türk olmamın üzerimdeki baskısını ise anlatamam... Eee, bu da doğal olarak beni bir misyonere çeviriyordu. Moda misyonu hayattaki tek gayemdi.

Bunu anneme bir kez daha hatırlattım.

"Ülkenin imajı bana bağlı, anne. Bir bilsen, bazıları erkeklerimizin hâlâ fesle falan gezdiğini sanıyor. Bir çöl

ülkesi olduğumuzu düşünenler de var! İnanabiliyor musun, bana *Çöldeki kum fırtınasında kaldın mı?* diye soran oldu."

Kıyafetlerine baktıkça derin bir iç çektiğim annem, yani Gülhan Alkaya yanıma kadar gelip saçlarımı karıştırdı. "Bu yüzden sürekli sınıfta kalıyorsun, değil mi? O cahillere ülkemizi anlatmaktan ders çalışmaya zaman kalmıyor!"

"Aynen!" Nemli saçlarıma elimi geçirip ıslaklık seviyesini kontrol ettim. "Tam ders çalışmaya başlıyorum, üçüncü sınıftan Jane arıyor ve bana bugün giydiğim ayakkabının ne kadar harikulade olduğunu anlatıyor. Şimdi bu benim mi, onun mu suçu?

"Babanın suçu!" dedi annem oflarken "Doğru zamanda durmasını bilecekti!"

Bir anlığına söylediğini anlamadım ve anneme boş gözlerle baktım. Asıl anlamı kavradığımda derin bir nefes verip, kızının dünyaya bahşedilmiş bir değer olduğunu fark edemeyen anneme umutsuzca bakmaya başladım. Her neyse! Anneme trene dalan öküz gibi bakmamın bana hiçbir faydası yoktu. Büyük bir sorunla karşı karşıyaydım. Ya ayakkabılarım değişecekti, ya da kıyafetlerim. Lanet olsun ki okulda giyeceğim kıyafetleri haftalık olarak tatil günlerinde belirliyordum. Ve ne yazık ki büyük bir hata yaparak göz yanılmasıyla seçtiğim petrol yeşili ayakkabılarımın bluzuma uymadığını çok geç fark etmiştim. Bu durumda her günahı ustaca kapatan şeytani siyaha yöneldim. Yeterince devamsızlığım olmasa kesinlikle evde kalıp depresyonumun tadını çıkarabilirdim ama bugün o derste görünmezsem yirmi sekiz yaşında da mezun olamayabilirdim. Neticede siyah Bootie'lerimden birini giyip çıkmak zorunda kaldım. En sevdiğim ayakkabılarımdan

birinin bana idama yürüyen bir mahkûm hissi vereceğini düşünemezdim. Aynı zamanda bir Gucci'nin beni bu kadar mutsuz edebileceğini de... Planlarımın aksaması, kombinimin bozulması ruhumda kocaman bir defo açmıştı. Canım yanıyordu yürürken. Ayakkabı sıktığından değil elbette, psikolojik bir acıydı bu. Adeta burun estetiğinden çıkmış yeni hasta gibi canım yanıyordu. Yanlış anlamayın, elbette burnum estetik değil! Bu arada burnumu biraz kaldırtsam mı acaba? Her neyse!

Arabamı evin parkından çıkarmanın zaman kaybettireceğini bildiğim için taksiyle gitmiştim. Taksinin parasını öder ödemez üstünü bile almadan süratle indim. Koşturarak derse yetişmeye çalışırken olabildiğine hızlıydım. Yol boyunca *Keşke bir kamyon çarpsa da derse giremesem!* diye dua etsem de, an itibariyle okulun içindeydim ve buraya da asla bir kamyon girmezdi. Derse geç kalmak bir yana, o efsaneleşen klasıma uymayan parendeler atarak koşmam da utancımı katlıyordu. Bahar aylarından bir gün olmasına rağmen –İngiltere'nin baharı da fazla yamulmuş bir bahar hissi taşır– ellerim terlemişti. Nefes nefese kalmış, şu Nasa'daki tiplere benzeyen Profesör Bastoni'nin beni derse almamasını aileme nasıl açıklayacağımı düşünürken nabzım hızlanmıştı. Bu düşünce inanılmaz bir motive oldu ve kendimi olimpiyatlara katılan bir şaşkın gibi daha hızlı koşmaya zorladım. Son düzlükteydim artık... Dersliğe giden koridora geçmek için camlı kapıyı tüm gücümle itme gafletinde bulununca, terli elim camdan bir güzel kayıp kendi başına sefere çıktı ve korkunç son gelip beni buldu. Özenle boyadığım yüzüm son hızla cama yapışmıştı. Kırılma sesleri duymamış olsam da, kesinlikle alnımda bir yerlerde bir çatlak olduğuna

emindim. Beynim sarsılmış, gözlerim kamaşmış, kafamın üstünde dönen kuşların cıvıltısını bile duyduğumu sanmıştım. Uzaklardan belli belirsiz bir "Ovv!" sesi gelmişti ancak dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Kahrolası Louboutin Laneti! Bir korku filmi çekersem adı kesinlikle bu olacaktı. *Louboutingül'ün Suçu Ne?* demeyin! Bugün o ayakkabı yüzünden başıma gelmedik kalmamıştı. Paralel evren, gizli dünyalar, mistik güçler, sırlar kapısı, ayakkabı lobisi, evrene olumsuz mesaj, Murphy Kanunları... Evet, bunların hepsine inanıyordum.

Sarsıntım geçerken, bir müddet kendime gelmek için kapıda dikilmeye devam ettim. Kafamı öne arkaya, sağa sola oynatarak beynimin varlığını ve boynumun kırılıp kırılmadığını kontrol ederken, aniden kapıyı açan birinin burnuna kafa atmama da ramak kalmıştı. Annemin dediği doğruysa, bu taş kafam yüzünden o zavallının muhtemelen burnu kırılacak, estetik gerekecekti. Belki onunla gidersem iki kişi olduğumuz için indirim bile yaparlardı. Ah, neler diyordum ben karşımda böyle biri dururken! Az önce kafayla girişeceğim kişi bir erkekti. Hayır hayır, attığım kafanın değil onun burnuna, çenesine isabet etmesine bile imkân yoktu. On santimlik topuklularıma rağmen adam bir vitrin mankeninden bile uzundu. O süper özellikli, bir kartal kadar keskin, gece görüşlü, sniper gibi hedefini doğrudan vurabilen gözlerimin seçtiği kadarıyla boyu bir doksan olmalıydı. İngilizlere benzemeyen hatları, kumral saçları ve elaya çalan gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Çenesi köşeli, bakışları derin, hafifçe gülümseyen dudaklarında küstah bir tavır vardı. Alnımın toslayacağı ve muhtemelen kırılmayan kafamın kırılmasını sağlayacak göğsü bir taş kadar sert görünüyordu. Oh yoo, kumaşın

cinsini öğrenmeye çalışır gibi ellerimi o sert göğsünde dolaştırmamıştım ama bakışlarımla ne olduğunu anlayabilirdim. Adam bütünüyle bu okulda gördüğüm en harika parçaydı. Satılan bir şey olsaydı kesinlikle alırdım.

İlk konuşan o oldu. "İyi misin?" diye sordu İngilizce olarak.

Kendi kendime Türkçe mırıldandım. "İyi miyim? Güne berbat başladım ve az önce bir beyin kanamasının eşiğinden döndüm. Neyse ki annemin dediğine göre beyin yerine bir yığın saman taşıdığımdan hayati tehlikem yok. Bu arada üzerindeki takımın markası ne? Umarım markasız şeyler giymiyorsundur. Çünkü bu, bir Ferrari'yi çaputla kapatmak kadar vicdansız bir hamle olur!"

"Paul Smith!" dedi gizemli adam bir anda.

"Anlamadım?" Bu kez İngilizce konuşmuştum. Sanırım adını ve soyadını söylüyordu. Ah tabii ya! Bu süper tasarım da bana asılıyordu. Her zaman başıma gelen bir şeydi. Ancak bu defa diğer erkeklerde hissettiğim o bıkkınlığı hissetmedim. Onları alaya alıp gönderirken, bu adama o şekilde davranmak istemiyordum. Standartları bir hayli aşan böyle bir erkek tarafından istenilmek hoşuma gitmişti. Öte yandan hoşuma gitmeyen diğer adam Profesör Bastoni'yi unutmamam gerekiyordu. Derse çok geç kaldığımı hatırlayınca, bu kısacık flörtleşmeye son vermek zorunda kaldım. İngilizce olarak "İlgilenmiyorum!" dedim ve onun yanındaki açıklıktan sıyrılıp yürümeye başladım.

Ve arkamdan Türkçe olarak bir cümle geldi. "Üzerimdeki takım bir Paul Smith."

Şaşkınlıkla olduğum yerde durup, usulca adama döndüm. Elleri ceplerinde, ünlü İngiliz markasından giyinen, telaffuzu mükemmel olan ve duruşuyla bir kralı tahtından edecek kadar kendinden emin görünen bu adama kocaman açılmış gözlerimle bakarken, "Türk müsünüz?" diye sordum. Ve bana asılmadığını da o an fark ettim. Ne ölümcül bir günah!

Gülümsedi. *Alçak herif!* Benimle eğlenen bakışlarını net olarak görebiliyordum. Tek kelime etmedi ve arkasını dönüp çekip gitti. Bense derse geç kaldığım halde orada durmuş, adamı gözden kaybolana kadar izlemeyi sürdürmüştüm. Sahi kimdi ki bu adam? Burada ne işi vardı? Hocalardan biri değildi. Bir öğrenciye de hiç benzemiyordu. Okuldaki en kıdemlilerden biri olduğum için yaşı büyükleri hemen gözüme kestirirdim. Bu adam otuzuna ya yeni girmişti, ya da girmek üzereydi. Öğrenciyi de eleyince geriye pek kimse kalmıyordu. O halde ne işi vardı burada ve benimle karşılaşması neyin işaretiydi? Düşünmeyi bırakmaktan başka çarem yoktu. Neyse ki o gizemli Türk'ü iki dakika içinde unutup, nihayet –hâlâ nefes alır bir halde– sağ salim dersliğe vardım. Duvarları tamamen renkli camlardan ve şekillerden olan derslikte Bastoni beni fark etmesin diye eğilerek kapıya ulaştım. Bastoni tahtaya bir şeyler yazarken arka kapıdan geçmenin rahatlığıyla boş bir yere büzüldüm. Birkaç kız selam verdiler ama dönmedim bile. Okuldan sonra hemen eve kaçmayı planlıyordum ve ne kadar az sayıda insan beni görürse o kadar iyi olduğunu düşünüyordum. Bastoni bu sırada dönüp dersi anlatmaya devam etti. Farkında olmadan yüzüme bakarak ders anlattığı için benim gözlerimdeki o çakmak çakmak çalışkan ifadeyi de görmüş

olmalıydı. Zavallı adam beni en başından beri orada oturuyorum sanıyordu. Yaşadığım tüm o aksiliklere rağmen devamsızlığıma bir delik daha açılmayacaktı. Parmak iziyle yoklama alan önümdeki dijital ekrana dokundum. En azından bu konuyu halletmiştim.

Ders arası verildiği halde Bastoni dersi bölmedi ve doğrudan bir sonraki derse geçti. Bu ders *Modada Finansal Aktörler ve Değişen Piyasaya Uyumluluk* dersiydi ve ondan çakma bir marka kadar nefret ediyordum. Bu dersi Bastoni anlatmaz, dışarıdan konuşmacılar gelirdi. Bir tür seminer havasında geçen derse genellikle ekonomi alanında ün yapmış, modaya katkı sağlayan, giyim sektöründeki bir şirket sahibi, pazarlama birimlerinden birileri ya da PR alanında kariyer yapmış uzmanlar katılarak tecrübelerini anlatırdı. Buradan mezun olup, birkaç yüksek lisans dersi de alıp babalarının giyim şirketlerini yönetmeyi dileyen genç zengin öğrenciler de onları hevesle dinler; ders sonrasında lüks arabalarına binip, içmek için üçüncü sınıf barlara koşarlardı. Babamdan şirket falan devralmak istediğim yoktu. Zaten onun gıda alanında faaliyet gösteren fabrikalarında bir moda devrimi yaratmam da imkânsızdı. Karl Lagerfeld derse girmediği sürece ilgimi çekmeyecek olan bu dersin bir an önce sonlanmasını dilerken, profesör bugün *Moda Dünyasında Küçük Girişimleri Uluslararası Markalar Haline Getirme* gibi kelime israfı yapılan bir konu hakkında önemli bir konuşmacının geleceğini söyledi. Büyük oylama sonucu dünya güzeli seçmişlerdi sanki. Adam kapıda durup sahneye çıkmayı mı bekliyordu?

"Sevgili öğrencilerimiz! Karşınızda, Türkiye'nin en genç iş adamlarından, başarılı yönetici Murat Arsever!" dedi profesör yüzündeki yaşlılık çillerini dans ettire ettire...

Durun bir dakika! Türk mü? Aman Allah'ım! Bu... Bu... Dehşet! Hayır hayır, iyi bir şey! Ah, kahretsin! Ne tepki vereceğimi bile bilmiyordum. Sanki babası tarafından öğretmenine şikâyet edilen bir velettim. *Buna sevinmeli miyim, üzülmeli mi?* diye düşünürken, kapıdan giren kişiyi görünce vereceğim tepki de netleşti. Kesinlikle yerin dibine falan girmem gerekiyordu. Çünkü bu adam, az önce kafayla dalmanın eşiğinden döndüğüm, bir Ferrari'ye benzettiğim adamdı. Az önce de muhteşem bir tasarımdı ama şimdi sınıfa girerken, üzerine yerleşen o otoriter tavırla ortalığı cayır cayır yakıyordu. Kızlardan birkaç çığlık kopunca utançla başımı eğdim. Ah şu İngilizlerin görgüsüzlüğü!

Kendi görgüsüzlüğümü hatırlayınca yavaşça oturduğum yerden kayıp görünmemeye çalıştım. Kıçımın ucuyla oturduğum sandalyede neredeyse yatar pozisyonda, iri bir erkek öğrencinin arkasına saklandığımda, adamın beni görmemesi için dua ediyordum. Neyse ki bunu belli eden bir şey olmadı. Profesörün deyimiyle *genç iş adamı*, beni fark etmeyerek hikâyesini son derece mütevazı bir şekilde anlatmaya başladı. Yirmi yaşında, babasından kalan küçük bir deri atölyesinin başına geçtiğinde işe nereden başlayacağını bile bilmezken, on yıl gibi kısa bir sürede, ihracatta rekor kıran bir şirketi olduğundan bahsetti. Arsever isimli bir deri markası vardı ve ünlü markalara deri ithal ediyordu. Küçük atölyesinden dünya piyasasına kadar yükselmek kesinlikle takdirlikti ve doğrusu bu beni fazlasıyla etkilemişti. Görüntüsündeki o muhteşemliğin yanı

sıra başarılı biri olması, pusuya yattığım yerden gönderdiğim hayranlık oklarımın onun o beyaz gömleğinin altındaki sert kaslara saplanmasına neden oluyordu. Zekâyla birleşen modayla ilişkisi, o sarsılmaz duruşu, özgüveni, karizması, hatta İngilizcesi muhteşem olsa da bana yasak elmaydı. Üstelik tamamen gönlümce yaşadığım bu yerde, böyle kötü bir şekilde karşılaştığım bir Türk'ün olması bende dondurma görmüş külah hissiyatı yaratıyordu. Bu hissi pekiştiren de, sevgili profesörümün eliyle beni işaret ederek konuşmaya başlaması oldu.

"Bayan Alkaya da Türkiye'nin tanınmış, başarılı ailelerinden birinin kızıdır. Bizim de beş yıldır, yoksa altı mıydı, hayır hayır, yedi yıldır öğrencimiz."

Evet, sevgili hocam, şu an beni giyotine götüren celladım oldunuz. Tebrikler, büyük ödülü kazandınız.

Kahretsin! Utançtan yerin dibine girmeyi bugün sayısızca tecrübe edip haklarımı tükettiğimi sanırken, kendini Çılgın Profesör filminde sanan hocam durmaksızın komiklik yapmaya devam etti. "Bayan Alkaya dersimizi o kadar seviyor ki, dört dönemdir bizimle."

Ah, gerçekten çok komik, cici çocuk!

Komik olmalıydı ki, sınıfın hepsi bana dönüp gülmeye başladı. Türkiye'de olsam *Ben sizin ablanızım, terbiyeli olun!* deyip enselerine tokadı indirirdim ama burada tek yapabildiğim, adına gülmek denen o eylemin sahtesini piyasa sürmek oldu. Yapay bir gülüşle "Üç dönem!" diye düzelttim. Gözlerimi genç, başarılı, yakışıklı, zengin, küstah, çevik, uzun boylu, kaslı, ballı kaymaklı, tereyağı sürülmelik ekmek kıvamlı, kredi kartı hüplenmelik, hesapları boşaltılmalık Murat Arsever'e bilerek dikmiyordum.

Ona bakarsam suratım karmen kırmızısına bürünecek, bu da berbat kombinimdeki bir başka berbatlık olacaktı.

Bastoni beni zorlamaya ant içmiş gibi devam etti. "Sevgili Verda, madem bir yurttaşın bugün bizim konuğumuz, ona yardımcı olmaya ne dersin?"

Shit derim! "Elbette," diyerek sırıttım. Gözlerim Murat'a kayınca ukala bir tavırla bana baktığını gördüm. Kısa bir göz göze gelişin ardından heyecanlansam da kendimi kontrol edebildim.

"Modaya oldukça hâkim olduğunu tüm İngiltere biliyor." *Ah, işte bu gurur verici!* "Derslerinin aksine, tüm markalara hâkim olma tecrübenle Bay Arsever'e nasıl tavsiyelerde bulunursun?"

Az önce bir dozaj yükselen gururum dibe çakıldı. Derslerim kötüydü evet ama her üç saniyede bir bunun hatırlatılması hiç hoş değildi. Boğazımı temizledim ve öfkemi geriye ittim. "Ürünlerinin kaliteli olması her şeyden önemli!" dedim.

"Ürünlerimiz yurt içi ve yurt dışı ilgili standart kurumlarından gereken tüm onayları almıştır."

Murat'ın o kalın, çekici sesiyle başımı salladım. "Yine de bunlar güçlü bir marka olmak için yeterli değil. Eminim hâlâ bu yolda atmanız gereken çok adım vardır." Ben de bir parça ukala olabilirdim, değil mi?

Bastoni lafa daldı. "Ayağındaki ayakkabının derisi Bay Arsever'in şirketinden çıkma olabilir, sevgili Verda."

"Sanırım Gucci ondan deri almazdı." Pekâlâ, bu biraz ağırdı ama üstüme gelinince benim vereceğim tepkiler de abartılı olabiliyordu. Buna rağmen Murat duruşunu

hiç bozmadı, gerilmedi ve aksine yüzündeki o hafif tebessümle benimle adeta dalga geçti.

"Merak etmeyin... Zaten biz ürünlerimizle ilgili arz çabası içinde değiliz, sadece talebe yanıt veriyoruz. Şirketimiz, müşterilerimiz için *Brand Loyalty** seviyesinde. Bunların ne olduğundan haberdar olduğunuzu varsayıyorum."

Varsayıyorum mu? Küstahlıkta Bir Dünya Markası Ukala Hergele!

Dişlerimi birbirine bastırdım ve cevap vermek için kabardım. Öte yandan bahsettiği şeyleri gerçekten bilmiyordum. Yine de esaslı bir şeyler söyleyebileceğimi umarak ağzımı açmıştım ki Murat benden önce davrandı. "Her neyse," derken gözlerini benden çekip Bastoni'ye döndü. "Sanırım buraya markamın reklamını yapmaya gelmedim."

"Elbette," diyen profesör bir kez daha bana dönünce derin bir nefes aldım. Allah aşkına, sorgu lambası neredeydi ve bu adamların benimle ne işi vardı? "O halde Verda bize biraz da ekonomiden bahsetsin. İngiliz parasıyla Türk lirasının bugünkü durumunu karşılaştırırsan bize neler söyleyebilirsin?"

Oh nööv! Bayılma numarası yapsam tutar mıydı acaba? Yapamazdım! Bu Made in Turkey altın madeninin yanında, Oscarlık oyunculuğumu icra edemeyebilirdim. İçimden gereken gazı kendime verdikten sonra konuşmaya başladım. "Bir euro, Türk parası lira karşısında daha değerli ancak eee... piyasa şartlarında bir markanın Türkiye'ye geliş fiyatı..." *Allah'ım, lütfen canımı şurada al ve herkes sınıftan çıktıktan sonra geri ver!*

---

* *Brand Loyalty:* Piyasada aynı türde başka ürünlerin bulunması ve rakiplerin yoğun reklam etkinliklerine karşın, tüketicilerin belirli bir ürünü tercih etme sadakati.

"Euro mu? Profesör, kimsenin haberi olmadan euroyu mu kabul ettiniz!" Genç iş adamı Murat Arsever o muhteşem tiradımı bölerek lafa girdi.

Ben henüz ne olduğunu anlamadan yardakçısı Bastoni de devam etti. "Ah hayır, Murat... Sanırım genç öğrencimiz para birimlerini karıştırdı. Sterlinden bahsetmeniz gerekiyordu, Bayan Alkaya. Bildiğiniz gibi, İngiltere euroya geçmedi!"

Ah, bu alnımdan akanlar soğuk terler mi? Fondötenim mahvolacaktı. Geçseydi, bana ne! Oflayıp puflarken, gözüm *benim* adama kaydı. Kibirli iş adamı Murat Arsever, beni yetmiş milyonun önünde bozduğu ve az önceki intikamını aldığı için resmen sırıtıyordu. Sınıfım elbette yetmiş milyonluk değildi ama ondan beterdi. Tüm o temsil çabalarıma dinamit koyan bu adam beni sınıfın ortasında rezil etmekten hiç gocunmamış bir halde dimdik duruyordu. Onun bu halini görünce sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım ve Bastoni'ye dönerek "Ben alışverişlerimi sterlinle değil, euro ile yapıyorum!" diye bağırdım.

Battıkça batmanın nasıl bir şey olduğunu defalarca deneyimlesem de artık durmalıydım. Üstelik sinirlenmenin de ne yeri, ne de zamanıydı. Murat'ın yüzündeki o alaycı ifadeyi görmüyor olsam bile, bana nasıl gülümsediğini fark edebiliyordum. Dahası, o gülümsemesi bir canavara dönüşüp kulağımda yankılanıyordu. Hayır, canavar değildi bu sesin sahibi... Bu ses, tüm sınıfın bana gülen uğultusuydu. Katil olmanın tam zamanıydı. Elimdeki kalemi hızla atıp, adamın şah damarına isabet ettirip ölümüne sebebiyet versem nasıl olurdu? Lanet olsun! Hiçbir şey yapamazdım, yapamadım da. Yakışıklı iş adamımız konuşmasını bitirip alkışlar eşliğinde sınıftan

çıkana kadar bir daha başımı kaldırmadım. Onun arkasından kızların hayranlık cümlelerini işitince daha da sinirleniyordum. Sınıfa rezil olmakla kalmamış, o kibirli hergelenin gözünde aptal, zengin, şımarık, cahil bir kız olarak da yer etmiştim. Bana ne kadar da tezat sıfatlardı bunlar oysaki! O da benim *öldürülecekler listemde* ilk sırada yer alıyordu artık. Öldürmek yasal olduğu an, ilk icraatımı acımasızca uygulayacaktım. Kimseyle konuşmadan ve başım yere eğik olduğu için göz göze geldiğim okulun fayanslarıyla duygusal bir seviyeye geçmeme ramak kala binadan çıktım. Okuldan tamamen ayrılacağım an yine o adamı gördüm. Murat Arsever'i. Bir adamla tokalaşıyordu. Gözleri beni seçince az önce nazikçe tebessüm eden dudakları kasıldı. Gülüşü silindi ve resmen sinirlendi. Ne bir selam verdi bana, ne de herhangi bir şey yaptı. Birkaç saniye süren bakışmamız benim şaşkınlığım onun öfkesiyle biterken, Murat lüks bir Bentley'e binerek hızlıca oradan ayrıldı. Adamın arabasına pis pis bakıp, az sonra bir kazaya kurban gitmesi için dua ediyordum. Tamam, arabaya yazık olacaktı ancak şimdi şu güzelim Bentley'i düşünemezdim. Öfkenin kırışıklıklarımı arttırmasına izin vermeyerek sinirlenmemeye gayret edip bir taksi çağırdım.

Eve gidince hemen ayakkabılarımı çıkarıp çöp kutusuna fırlattım. Annem kapının yanında dikilmiş, cık cıklayan bakışlar ve avam bir ifadeyle bana bakıyordu. Şu kadına bir leydi gibi bakmayı hiçbir zaman öğretemeyecektim.

"Bence o ayakkabıları atma, ihtiyacın olacak," dedi bakışlarını yukarı kaldırmadan.

"Ay anne, ne ihtiyacım olacak? Bugün bu salak Gucci yüzünden başıma gelmeyen kalmadı." Onlardan biri de Murat Arsever gazabıydı!

Saçlarımı çözerken annem de Lazca birkaç küfür savurup konuşmaya devam etti. "Türkiye'ye dönüyoruz, kızım. Hem de hemen!"

"Gelemem, anneciğim. Haftaya Bath'te muhteşem bir defile var. Ayrıca ayırttığım eteğin bedeni Harrods'a gelecek. Ha bir de sınavlarım bitmedi."

"Gelmeye mecbursun ama yine de okulunun bitmesini bekleyeceğiz. Daha fazla burada kalıp masrafa girmene izin veremeyiz. Hem bugün sen okuldayken kredi kartlarına haciz konuldu?"

"Haciz mi? Ne alaka! Babam mı battı?" diye sırıtıp anneme alayla baktım. Bu günün ilk komik anıydı.

"Aynen öyle!" diyen annemin yanıtı ise hiç de komik değildi. Dahası, annemin o küçük bedeninde, o karakteristik suratında taş gibi bir gerginlik vardı. Usulca ona dönerken "Seni şa-şakacı haylaz!" diye mırıldandım. Gördüğünüz gibi kimse annesiyle böyle konuşmaz. Ben de şok halinde olduğum için böyle yanıt vermiştim.

Fakat annem ne haylazdı, ne de şakacı... Aksine son derece ciddi görünüyordu. "Baban iflas etti!"

Son kelimeleri duyunca suratsız mankenler gibi yüzüm düştü. Düşen tek şey yüzüm değildi. Sanırım bir de tansiyonum düşmüştü. Zira başım dönmeye başlamış, gözüm kararmıştı. Hani yol ortasında durursun da üzerine son hızla bir tır gelir... Ne kaçabilir, ne de bağırabilirsin... Sadece yol ortasında kalırsın. Ben de evin ortasında öylece kalakalmıştım. Ne elimden kayan saç tokam umurumdaydı, ne de çalan binlerce dolarlık telefonum. Yüzümde aptal bir ifadeyle bembeyaz bir heykele dönmüştüm. Afrodit'e benzemediği kesindi bu heykelin. Çarpık suratımı hemen

düzeltip "Anne?" diye inledim. Bu hem muhtaçlık nidası, hem de olumlu cevaba muhtaç bir soruydu.

"Doğru, kızım... Babanın son zamanlarda işleri iyi gitmiyordu. Haberin olmadı, çünkü seni üzmek istemedik. En azından baban toparlanmayı umuyordu ama yapamadı. Her şey gitti elimizden... Zar zor birkaç ay geçinme paramız kaldı."

"Şaka bu, değil mi? Beni kandırıyorsun?"

Annem ruhsuzca başını salladı. "Keşke şaka olsa... Maalesef gerçek bu. Baban borçları için kredi çekti ama onları da ödeyemedi. Her şeyi elden çıkarmak zorunda kaldık. Hiçbir şey kalmadı!"

Annemin gözleri dolunca gerçekleri kabullenmem gerektiğini anladım. Bu gerçek, bir tokattan daha fena canımı yakmaya başlıyordu. Babam emekli ikramiyesini almıştı. Geriye her şeyini vererek... Gerçeğin soğuk ve sevimsiz tarafı usulca beynimi ele geçirdi. Hayatını lüks markalarla aşkı üzerine inşa eden birinin başına gelebilecek en büyük şeydir iflas etmek! Baba parası yiyen zengin züppeliğim buraya kadardı. Artık Valentino'nun kursağından, Armani'nin boğazından benim param geçmeyecekti. Hıçkırdım ve şuursuzca çöpteki Gucci'leri alıp bağrıma bastırdım. Kendi öz kanımdan, canımdan bebeğimmiş gibi sarmaladım ayakkabılarımı. Gözyaşlarım pahalı derinin üstüne damlarken, Gucci'nin dişe benzeyen topukları etime batıyor, vampir olup kanımı emmek için boynumu ısırıyor gibiydi.

İyimser bir yorum getirmeye çalıştım. "Artık ayda bir kez giyemeyeceğim ama olsun... Haftada bir kez de giyilebilir bu ayakkabılar." Paramız azalacağına göre, yeni

ayakkabı alamayacak ve eskileri sık sık görmek zorunda kalacaktım.

Ufak tefek bir kadın olan annem bu sırada birden ayağa kalkınca devleşmiş gibi göründü gözüme. Onun da topukları yüksekti galiba. Ayaklarına bakıp *Anne, sen topuklu mu giydin?* diyecektim ki, annem kafama şaplağı geçirdi.

"Onlar tek ayakkabın olabilir, salak kızım! En dibe battık! Bazı şeyleri satman gerekebilir."

Birkaç saniye olayın ciddiyetini düşünüp –tamam tamam, on dakika– bugüne değin hiç olmadığım kadar zeki bir bakış atarak kendimden son derece emin bir şekilde yanıt verdim. "Birkaç hafta sonra mezun oluyorum. Merak etme anneciğim, kasamızı tekrar doldurur, seni yine saraylarda yaşatırım."

"Senin genlerinde para harcamak var, para kazanmak değil!"

"İstersem Mars'a bile çıkarım!"

"Orada yeni bir mağaza açılırsa evet, bunu yapabilirsin!"

"Of, anne! O kadar eğitim aldım. Bir şeyler bulurum. Ünlü bir modacının yanında çalışabilirim."

"Bulamazsın! Notların berbat. Ayrıca sınıfı geçebileceğini hiç sanmıyorum. Bir işte çalışabileceğin konusuna ise hiç girmiyorum. Asla başaramazsın. Baban da benim gibi düşünüyor."

Hiçbir şekilde iç açıcı olmayan bu cümleler bütünüyle yutkundum. Annem birazdan, bundan böyle benim kareli bir kanepe üstünde, Hello Kitty'li pijamalarımla çekirdek çitleyerek gündüz kuşağı programlarını izleyeceğimi söyleyecekti. Bunun dehşetiyle "Ben ne yapacağım?" diye bağırdım. "Hayatımı öylece bırakamam! Parasızlıkta

nefes alamam. Sudan çıkmış balık gibi boğulurum. Markalarım olmadan asla!"

Annem bana ayıplar bir ifadeyle baktıktan sonra cevap verdi. "Bir şey olmayacak sana. Babanın senin için başka bir planı var." Bunu söylerken resmen geri çekilmişti. Yoksa annem benden korkuyor muydu? Niye başını böyle çevirip gözlerini kaçırmıştı ki?

Bunu düşünmeyi bırakıp "Neymiş bu plan?" diye sordum

Annemin, az önce bakışlarını kaçırmak için çevirdiği başı yavaşça yeniden bana döndü. Yüzünde korku yerine bambaşka bir ifade vardı. Hain, imalı, gıcık ve resmen kötü kadın sırıtışıyla durdu. Firdevs Ziyagil edasından usulca fısıldayarak altın vuruşu yaptı. *"Koca!"*

İkinci
Bölüm

Koca mı? Koca ne? Koca bir çanta dolusu kemer mi mesela?

Böylesine eş sesli sözcükleri işime geldiği gibi kullandığımın farkındaydım. Ancak söz konusu kelime kıyafetlerle ilgili bir çağrışım yapıyorsa hiç affetmem! Üstelik annemin, şu *koca* kelimesini aklınıza gelen ilk anlamıyla kullanmasına imkân yoktu. Klişe bir anne olup, mürüvvetimi görme duygu sömürüsüyle bana daha önce hiç yaklaşmamıştı. Muhtemelen beni değil, daima o adamı düşünmüştü. Yani evleneceğim adamı. Üstelik kimse benimle evlenmezdi ki! Beni iyi tanıyanların gözünde, haberlerde dinozor şeklinde gösterilen o enflasyon canavarı gibi görüldüğümden emindim. Pembe bir dinozor. Alışveriş dinozoru! Ve kimse evinde böyle bir dinozor beslemezdi. Hele zavallı adamın birinin tüm birikimlerini hunharca tüketen bir kadına katlanması olası değildi. Belki beni çok severse bu duruma göz yumabilirdi ama sevgi ve aşk gibi muğlâk kavramlar üzerine hayatımı inşa edecek değildim. Bildiğim tek aşk, güzel ve ayrıcalıklı görünme aşkıydı. Bu durumda ben şu *evlenilecek* kızlardan biri değildim.

Koca bir çanta dolusu kemerle bu yüzden ilgileniyordum. "Ah anne, geçen gün aldığım siyah işlemeli pantolonumun göz alıcı, şöyle koca bir kemere ihtiyacı var. Hatırlattığın iyi oldu," dedim gülerek. Bu bir anlamda subliminal mesajdı ve *koca* kelimesinin hayatımdaki yerini anneme gösterme amaçlı, gizli bir göndermeydi. Bunu yaparken de kendimi kemerin büyüsüne kaptırmış, sağ basen kısmında değerli taşlarla süslenmiş pantolonumla okulda bir Hollywood yıldızı gibi salınacağım anı düşünüyordum. Annemin sesiyle okul koridorundan eve ışınlandım.

"Verda, kızım... Bu İngiltere'de size ne yediriyorlar? Seni her gördüğümde daha bir gerilemiş oluyorsun zekâ konusunda."

Annemin bana kibarca geri zekâlı demesini o an çok sevimli bulmuştum. Oysa ince göndermemi anlamayan oydu. Devam etti. Okuldaki hocaları dinlediğim kadar dinledim onu. Yani hiç! "Koca diyorum! Eş, damat, kocişko, herif, husband... Sen de gelin olacak, evinde oturacak, çocuk doğuracaksın!"

Çocuk mu? Bu kadar ileri gitmesi dikkatimi çekince ona alayla baktım. Ben ve çocuk, ha? Çocukların anaokulu dâhil her yerde yasaklanıp halktan uzakta –mesela bir sığınakta– rehabilite edilmesini isteyen ben, çocuk doğuracaktım, öyle mi? Nedense bu kısım daha çok korkuttu beni. Koca kısmından ziyade çocuğa takılmıştım. Dünyaya, görüp görebileceğim en komik tipli adam olan babamın, ne düşündüğü asla anlaşılmayacak kadar tuhaf bir ifadesi olan annemin ve günün otuz altı saati görünüşüyle ilgilenen benim karmaşık genlerimizden müteşekkil bir çocuk getirme fikri bir hayli dehşet vericiydi. Üstelik çocuğumun babası olacak adamın genlerinden bihaber

olduğum için onu listeye almamıştım bile! Ya evleneceğim adam kadınlarla evlendikten bir süre sonra onları arka bahçesine gömen bir psikopatsa? Ya bir mafya adamıysa ve geceleri bir yerleri basıyorsa? Ya cinsel dürtülerini kontrol edemeyen kırbaçseverler cemiyeti mensubu bir manyaksa? Ah, çok daha kötüsü... Ya açık bırakılan tuvalet ışığını, çaya fazla konulan şekeri dert edinen, alacağım kıyafetin önce etiketine bakan cimrinin biriyse? Bu düşünce, içimde karınca ordusu varmışçasına kanımı hareketlendirip midemi olimpiyat sahasına çevirirken, beynimde Rio Karnavalı meydana getirmişti.

Gözlerim korkuyla açıldı. Anneme bakıp, bu korkuyu ona da hissettiren bir sesle "Peki, kocayı kim seçiyor?" diye sordum. "Ben mi görüp beğeniyorum, yoksa zevksiz doğum günü hediyeleri gibi fikrimi bile sormadan siz mi seçiyorsunuz?"

"Biz seçiyoruz tabii ki!"

"Aman fişini almayı unutmayın. Beğenmezsem değiştirebileyim bari!"

Annem sözlerimi hiç komik bulmadı. Gülümsemedi bile. Aslında ben de espri yapmamıştım ve kızgındım. Babamın bana bulacağı kocadan deli gibi korkuyordum. Onun etrafındaki adamları hatırlayınca sesli bir şekilde yutkundum. Babam bir doksan boyunda, beş yüz kilo civarında, kale kapısı gibi bir adamdı. Güçlü kuvvetli olmayı seviyordu ama güçten kasıt; mideyi protein, kanı kolesterol, damarları doymuş yağla doldurmaktı. Üstelik olabildiğine gelenekçiydi ve koca adayımın Avrupa'da falan tahsil görmüş, herhangi bir sanat ya da gösteri dalına meraklı olacağını da pek sanmıyordum. Dahası, babamın

yabancıya gitmesin diyerek beni bir akraba evliliğine sürükleyeceğinden emindim.

"Merak etme, adamı sen de beğeneceksin. Baban ona yüzde yüz kefil. Tabii ki birbirinizi tanımak için zamanınız olacak."

Oh nööv! Yanılmamıştım. Evleneceğim adamın KSS sınavından sonra kabul edildiğini bilmek beni daha çok korkutmuştu. Babamın Koca Seçme Sınavı'nda kendine benzeyen kriterlere göre alım yaptığını tahmin etmek hiç zor değildi. Durmadan para kazanan ama harcama taraftarı olmayan, kefenine devasa bir cep yapacak tipte biri... Hoş, babamın artık o cebe kuruş atması bile mümkün değildi ama damadının böyle olmasını düşleyecekti. Onun hep övgüyle bahsettiği kendisi gibi birini bulduğunu bilmek, Nina Ricci parfümümün yere düşüp güzelim şişesinin tuzla buz oluşunu izlemek gibi içimi dağlanmıştı.

"Evlenmekten başka çarem yok mu?"

"Var tabii!" diyen annem fasulye ayıklarcasına rahattı. "İki göz odada bizimle oturur, salı pazarından alışveriş yapar, sosyete pazarından kıyafetlerini alırsın."

Görüyorsunuz ya, annem Kill Bill'deki Uma Thurman kadar acımasızdı. Nasıl öldürmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Tamam, o halde... Evlenirim ama çocuk doğurmam," diyerek aniden lafa daldım.

Ne o, evlenmeyeceğimi mi düşündünüz? Hadi ama! Hepimiz bir gün evlenme fikriyle yaşarız. Tamam, benim hayallerimde Oscar almış, modada devrim yaratmış, aristokrat sporlarında derece yapmış biriyle, hiç olmazsa ünlü bir tasarımcıyla evlenmek olsa da, sevgili sponsor

babacığımın kendi hakiki üretimi, öz kızını öyle biriyle evlendirmeyeceğini biliyordum. Bu aşamadan sonra, tüm hayallerimin kuş olup uçuşunu izlemekten başka çarem yoktu. Üstelik bizimkiler iflasa geçmişken, artık kocamın gen haritasını çıkarmaktan vazgeçmeliydim. İlk kriterlerimin yakışıklı, çekici gibi özellikler barındırmaması belki işimi kolaylaştırırdı. Parası, klası, zevki olsun, beni Louis'den, Roberto'dan, Giorgio'dan ayırmasın ve hepsini gardırobuma dizsin yeterdi sonuçta. Zaten birkaç hafta sonra okul bitince bu tür görüşmeler doğal yollarla başlayacak ve ben de içlerinden birine *Onda bunda şundadır, şunda bunda ondadır... Yeşil dolarlar kimdeyse, benim gönlüm ondadır!* yapıp en sonunda evlenecektim. Evlilikten beklentisini romantizm ve aşk üzerine kurarak, okuduğu romanlardan etkilenip evde kalan kızlardan biri değildim ben. Hiçbir zaman mantığı elden bırakmamak lazımdı. Mantık dediğim şey de eşittir AVM özgürlüğüydü. İlk tanışma, şartları kıyaslama, hayat tarzlarını karşılaştırma gibi sıkıcı formaliteleri ailemin benim yerime yapması iyi olmuştu. Elbette bu durum, o adamla konuşmak, onu tanımak, hödük mü, yoksa kültürlü bir centilmen mi olduğunu anlamak için bir engel değildi. Babamın beni güvenilmez ve değer bilmez birine vermeyeceğinden emin olduğum için, bu aşamaların hemen hemen halledilebilir olduğunu düşünüyordum. Birbirini yeterince tanımak zaten evlenmeden gerçekleşmiyordu. Evlilik denen o müesseseden içeri adım attığınız andan itibaren eşinizi gerçekten tanımaya başladığınızı söyleyen bir şey okumuş ya da duymuştum. Yani o adamla yapılan herhangi bir rutin görüşmede onun orijinal pırlanta olup olmadığını anlayamayacaktım. Öncelikle onu takmam, test etmem, parlaklığını

kontrol etmem gerekiyordu. Bu da ancak evlilik gerçekleşince olacak bir şeydi. Bu yüzden tanışma ve birbirimizin karakterini anlama kısmı kolayca aşılabilirdi. Manyağın biri olmadığı sürece evlilik gerçekleşecek gibiydi. Hem de annemin dediğine göre, bizimkiler en dibe batarken bu koca benim kurtuluş filikam olacaktı. Ve o filikaya sığabilecek tüm Armani'leri, Ralph Lauren'leri, Prada'ları da alacaktım.

"Adı ne şu adamın? Facebook'tan, twitter'dan, instagram'dan falan bakayım," diyerek anneme tek kaşımı kaldırdım. Sosyal medya hesapları çoğunlukla olduğumuz değil, olmak istediğimiz kişiye ait bir profil çizse de, koskoca adamın yanıltıcı hesaplar açmayacağından emindim. Yani Kafka kitabıyla kahve çekip instagrama atacak değildi ya! Ah, benden Plüton kadar uzak olsun öylesi. Bir keresinde Coribou'da kahve içip kitap okurken ben de bir fotoğrafımı sosyal medya hesaplarıma eklemiştim ama o an gerçekten o kitabı okuyordum. Şeytan Marka Giyer.* Tam bana göre bir kitaptı.

Her neyse... Annem koca adayımın sadece adını biliyordu ve ağzından çıkan isim Murat'tı. Murat... Aklım bugünkü Murat Arsever'e gitti. Ah, küstah adam! Benimle dalga geçen o ifadesi onun adeta marka sloganıydı. Onu hatırladığımda o alaycı gülüş, o küçümser tavır, o otoriter duruş aklıma geliyordu. Her şeyiyle beni küçük düşüren o ukala adamı bunlarla hatırlıyordum. Ah, bir de o muhteşem görünüşüyle! Ancak Burberry'nin ekosesi kadar, o adamın alaycı ifadesi en çok kalbime kazınan yanıydı. Kalbime mi? Evet evet, kalbimin en karanlık yerine... Cinayet planlarının yapıldığı o yere. O Murat'ın, benim

* *Şeytan Marka Giyer*, Lauren Weisberger

evleneceğim Murat olduğunu bir saniye için düşündüğümü itiraf etmeliyim. Bu muhtemelen dünyanın en berbat evliliği olurdu. Evin içinde her akşam bana ekonomi dersi veren bir adet koca! Bu çakma bir Michael Kors'tan bile daha kötüydü.

Annemin öve öve bitiremediği müstakbel kocamın, Murat Arsever'e pek uymaması içime bir rahatlık yerleştirmişti. Dediğine göre, benim Murat'ım oldukça mütevazı, iyi kalpli, güler yüzlü, keyifli biriydi. Babalarımız İzmit'te geçen çocukluk, gençlik ve ilk yetişkinlik yıllarında, yani serserilik dönemlerinde çok iyi arkadaşlarmış. Babam İstanbul'a gelince arkadaşı orada kalmış. Vefatından sonra da oğlu her şeyi İstanbul'a taşıyıp işlere devam etmiş. Yıllar önce bu iki arkadaş, çocuklarını evlendirme kararı alarak birbirlerine söz vermişler. Bir çeşit beşik kertmesi. Babam geleceği görmüş olmalıydı ki bizi evlendirmeyi düşünmüş. O çocuğun ileride başarılı bir iş adamı, kızının da dünya güzeli olacağını sezmiş olmalıydı. Gerçi babam geleceği yeterince görmüş olsaydı sanırım batmazdı. Bu batışa rağmen annem hâlâ eski kadındı. Tatillerini Antalya'daki sıradan bir otelin havuzu yerine artık halk plajında geçirecek olmaları ona dokunmuş gibi gelmiyordu. Oysa benim için bu iflası düşünmek tam anlamıyla bir kıyamet provasıydı. Neyse ki evlenip bu iç karartan drama şahit olmayacaktım.

Annem detayları anlatırken ben de tırnaklarımdaki ojeyi silmekle meşguldüm. Manikürcümü değiştirme zamanı gelmişti. Tırnaklarıma dehşet içinde bakarken durmadan konuşan annemi takip edemiyordum. Yüzüne bakıp dudaklarını okumayı denedim ancak bakışım bir anda annemin giydiği eşofmana takıldı. Türünün en kötüsü bir

çakmayla karşılaşmak ve eşofmanının üzerindeki *Mike* yazısını okumak Barcelano'dan bir mahalle takımına transfer olan ünlü bir futbolcu gibi kahretti beni. Annem Nike yerine Mike giyiyordu! Zirvede oynarken dibe düşmekti bu. Ben Prada'larla dans ederken, annemin Mike'a muhtaç oluşu zihnimi bir fener tutulmuşçasına aydınlattı. Bunu üreten Çinlilerin ailemin gardırobuna kadar sızmaları tehlikenin boyutunu gösteriyordu. Annemin, İngiltere'nin göbeğinde taklit eşofman giyecek kadar düşmesi karşısında gözyaşlarımı akıtıyordum ki makyajımı hatırladım. Her neyse... Nike giymemiş olsa da anneme sevecenlikle baktım. Kadıncağız benim için üzülürken, ben onun taklit eşofmanına dalmıştım. Nasılsa ben zengin kocayı alınca Fetret Devrimiz bitecek, Lale Devrine geçiş yapacaktık. Bu yüzden her şeye tamam deyip odama çekildim. Yarınki kombinlerimi kontrol edip, müstakbel kocamın şık bir giyim zevkine sahip olmasını diledim.

Yatağıma girerken, Paris Moda Haftası'nda olduğumu göreceğim bir rüya umut ediyordum. Oysa rüyamda Murat Arsever'i görmüştüm. Ah, rüya mı? Bu basbayağı bir kâbustu!

Sabah hazırlanmak için yine üç saat öncesinden kalktım. Bu defa kötü bir sürprizle karşılaşmamak için işimi garantiye alıp, çıkmadan önce beş kez daha giyeceğim kıyafeti denedim. Kahretsin! Şıklığın Vogue'daki tanımı bendim ve moda dergilerinin, ünlü defilelerin o kemik torbası mankenlerinden çok daha göz alıcıydım. Sadece boyum o mankenlerden biraz daha kısaydı. On beş santim kadar... Buna rağmen yine tüm gözler üstümde olacaktı. Gür, koyu saçlarım, pürüzsüz buğday tenim, yeşil gözlerim, parlak pembe rujum ve pudra rengi, daracık elbisemle

şahane görünüyorum. Bu halimle Kate Middleton'la rekabet edecek zarafetteydim. Aslına bakarsanız, ben ondan daha güzeldim ve bir prensin beni keşfetmesini bekliyordum. Ne de olsa prensler daima zengin olur.

Aynadaki aksime övgüler dizmeyi bırakıp evden çıktım. Arabama biner binmez gaza bastım ve Florence'ın dinginleştirici sesiyle kendime geldim. Okula girdiğimde koridorda sınıftan birkaç öğrenciyi görünce, tepeden bakışlarımla onların yanına doğru ilerledim. Beni gördüklerinde tezahürat ve abartılı bir selamlama faslına geçtiler. Sahte deri gibi oldukça yapaydılar ve ben bakar bakmaz bu samimiyetin orijinal olmadığını anlıyordum.

İçlerinden Jemima isimli, safkan İngiliz atına üçüncü göbekten akraba gibi duran bir kız, yeni yapılmış dişlerini göstere göstere konuşmaya, daha doğrusu kişnemeye başladı. "Ooo, Bayan Alkaya! Hayatta artık pek bir şeye şaşırmam diyordum ama sen beni bayağı şaşırttın. Demek para birimimizin sterlin olduğundan habersizsin? Tanrı aşkına, nerede yaşadığını sanıyordun, Paris'te mi?"

Doğrusu kalbim şu an Paris'teydi. Öte yandan bu kızın euro ve sterline, Nikon ve Canon rekabeti yaşatması beni gülümsetti. Klasik, kendini ve parasını beğenen bir İngiliz'di ne de olsa.

"Bu senin için bir sorun mu, tatlım?" diye sordum şuh bir tavırla.

"Bence senin için bir sorun olmalı. Nerede yaşadığını bile bilmiyorsun. Aklın fikrin sadece görünüşünde ve derslerin de berbat!"

"Saçıma sakız yapıştırıp beni öğretmene şikâyet de edecek misin?"

Jemima'nın kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

"Arkadaşının saç tokasını kıskanan beş yaşındaki bir kız gibi konuşuyorsun. Eğer beni bu kadar kıskanıyorsan, bir aynaya bakmanı tavsiye ederim, hayatım. Belki bana değil, kendine odaklanmanın zamanı gelmiştir."

Kızın ifadesi birdenbire gevşedi. Kendine güvenen bir hali vardı ve az sonra kıyafetlere değer vermeyen, gösteriş budalalığı yapmayan, dersleriyle fark yaratan biri olduğunu söyleyecekti. Bu açıktı.

"En azından benim notlarım iyi! Okuldaki ellinci yılım değil. Üstelik benim gelecekteki işim de hazır. Ünlü bir moda dergisinde gezi editörü olacağım."

Bingo!

Jemima'nın nükleer felaketten kaçan bir sefil gibi görünen yıkanmamış saçları, üzerinde bir çizgi film karakteri olan kötü tişörtü ve kıçına iki beden büyük olan pantolonunun neden olduğu moda cinayetine rağmen söylediklerinde haklı olması beni kızdıran tek şeydi. Notlarım kötüydü ve devamlı sınıfta kalmıştım. Bu benim için bile gurur kırıcıydı ama ifademe yansıtmadım. Onunkini alt eden bir gülüşle başımı dikleştirdim.

"Gezi editörü olmak mı? Bence sen gezilerine önce evinde, gardırobunda başlamalısın."

"Görünüşüme değil, zekâma bakacakları için senin gibi aptal kıyafetlere ihtiyaç duymuyorum."

"İnan bana, Einstein bile olsan, bu paçavra halinle bir moda dergisinin kapısından bile giremezsin!" Evet, işte bu kesinlikle goldü. Jemima sararırken son hamlemi yaptım. "Hem sana kötü bir haberim daha var. Profesör Hayes'in

odasına girdiğimde sınav kâğıtlarının üstünde adını okudum. Ve bil bakalım kaç almıştın."

Kızın o kendinden emin tavrı şişme bir havuz gibi yavaşça söndü. Sesi titrerken "Kaç?" diye sordu.

"35!" dedim ve daha fazla şey sormasını beklemeden açık saçlarımı savurup arkamı döndüm. Bu not onun dersten kalmasına yetecekti. Öte yandan sınav kâğıdı falan gördüğüm yoktu ama sonuçlar açıklanana kadar Jemima cehennem azabı yaşayacaktı.

O anda karşı koridordan bana doğru gelen Monica'yı görünce tüm sıkıntılarım silinip gitti. Hep aynı şeyleri beğenmekte rekor kırdığımız için en çok sevdiğim arkadaşım oydu. Sıradan bir okul gününün ardından Monica'yla birkaç vitrin bakıp eve gittim. İçerisi ve muhtemelen tüm apartman halis muhlis Türk yemeklerinden sarma kokarken kendimi odama zor attım. Yemeğin kokusu o an için bana oldukça ağır gelmişti ve annemin İngiltere'nin en lüks semtlerinden birinde salamura yaprağını nereden bulduğunu merak etmiştim. Ah, elbette! Annem bu yaprakları plastik saklama kabına koyarak ülkeler arası bir yolculuk yapmıştı. Çabaları için onu takdir ederek anneme seslendim ancak herhangi bir yanıt gelmedi. Odamdan çıkarak içeriye bakındım, evde kimse yoktu. Birkaç dakika sonra evin kapısı açıldı ve annem elinde sebze filesiyle içeriye girdi.

"Anne, inanamıyorum! Londra'da pazara mı gittin?"

"Limana yakın bir yerde çok güzel bir pazar varmış. Her şey organik. Haberin yok mu? Elbette yok. Allah bilir, evine hiç yiyecek girmiyordur! Kilo alırım korkusuyla yiyip yiyip kusan manyaklardan mısın yoksa?"

"Daha neler!" diye bağırdım. Annemin sandığının aksine yemeye bayılıyordum. Tabii yemeği başkası yaparsa. Kilo almak gibi bir derdim yoktu, çünkü buna izin vermeyen çok sıkı diyetisyenlerim vardı. Her biri gardırobuma özenli dizilmişlerdi ve eğer herhangi birinin içine sığmayacak kadar kilo alırsam, lanetleneceğimden emindim.

İşte zaman böyle akıp gitti. Annem bana sarma sardı, börek açtı, mantı yaptı ve ben kilo almamayı başardım. Üç hafta bu şekilde, kimseye babamın iflas ettiğini çaktırmadan eski hayatımı yaşadım. Zengin kocayla tanışmadan önce okulu bitirmem şart koşulduğu için başıma gardiyan olarak annem dikilmişti. Üç hafta için bana yetecek fonu sağlamışlardı ama Türkiye'ye dönünce acı gerçeklerle yüzleşecektim. Ve tatlı gerçeklerle de... Koca adayımla yani. Ülkeme dönünce onunla görüşmeye, evlilik yolunda adımlar atmaya başlayacaktık. Babam, beni derslerden alıkoymaması için önceden görüşmemizi istememiş ve damadı da buna uymuştu. Demek ki kolayca uyum sağlayacak, uzlaşmacı biriydi. Markalarıma da uyum sağlayacak ve beni iflasın o soğuk sularına bırakmayacak adamın cimri biri olmamasını umarak gecelerce dua ettim. Nihayet okuldan mezun oldum ve kendimi evlilik fikrine tamamen alıştırdım. Sadece annemin katıldığı – çünkü babamın uçak bileti alacak parası yoktu– mezuniyet töreniyle diplomamı aldım. Diploma denen belgenin kâğıdının basit bir matbaa işi olduğunu görünce, yedi yıldır boşuna okuduğumu düşünmedim değil. Binlerce dolar vererek saçma sapan derslerine girmeye tenezzül ettiğimiz şu okul, rulo şekli verilen diplomayla bize ne mesajı veriyordu tahmin etmek zor değildi. Bu rulo kâğıt, kazığın bir başka şekliydi ve onu bir güzel yutmuştuk. Moda

hakkında zaten bildiğim şeyleri öğrenmiş, ilgimi çekmeyecek sıkıcı dersleri dinlememiştim. Bu kesinlikle bir zaman kaybıydı. Babamın okuluma verdiği parayla neler alabileceğimi düşünmek ise ızdırap çekmeme neden oluyordu. Her neyse... En azından Londra çıkışlı bir diplomam vardı ve moda konusunda otorite olduğum resmî makamlarca kanıtlanmıştı.

Bundan sonra ise tüm mesuliyet sadece kocamdaydı.

Annemin dediğine göre, Murat beni tanıyordu ve evliliği kabul etmişti. Benim için de şartların uygunluğu denetlendikten sonra derhal düğün olacaktı. Tek şartımın dolu bir banka hesabı olması nedeniyle anlaşamayacak bir şey göremiyordum. Bu durumda düğün hemen olacaktı, yani üç ay sonra. Benim evliliğimi organize etmem en az üç ayımı alırdı ve şimdiden kafamda bir sürü fikir dönüyordu. Öncelikle düğün mekânına karar verilecekti. Ardından modacılar, kreatörler ölçümü alacak, proporsiyonuma bakacak, bana en uygun gelinliği ve diğer kıyafetleri tasarlayıp bunları bana sunacaklardı. Bu arada müstakbel kocamla *tek taş* seçilecek, davetli listesi VIP ve ekonomik sınıf olarak yeniden düzenlenecekti. Dahası, okul arkadaşları için otel ayarlanacak, dişler ve saçlar bakımdan geçecek, iç dış yıkama, bakım ve onarımı yapılacak, hatta gerekirse estetisyenlerle görüşülecekti. Ayrıca bir dolu astrolog, yaşam koçu, evlilik terapisti ziyaret edilip düğün için en uygun gün ayarlanacaktı. Hiçbir şeyi riske atamaz ve eksik yapamazdım. Tüm bunların heyecanı gizemli Murat'la karşılaşma anından bile daha büyük bir heyecandı benim için.

Bugün o gizem çözülecekti.

Eve döndükten iki gün sonra babam bana müstakbel kocamla tanışma vaktinin geldiğini söyledi. Öncesinde bana kendi durumunun detaylarından bahsetti. İflasın bir anda geldiğini, bundan kaçamadığını, kendileri sıkıntı çekse bile benim çekmeme katlanamadığını, bu yüzden evlilik yolunu seçtiğini anlattı. Ben de bunun mantıklı ve kabul edilebilir olduğunu söyledim.

"Kocana karşı daima saygılı olacaksın ama... Bize yaptığını ona yapmayacaksın!" dediğinde onlara yaptıklarımla ne kastettiğini anladım. Muhtemelen babam, emperyalist bir devlet gibi bütün yer altı ve yer üstü kaynaklarını sömürmemden bahsediyordu. Babam alışverişime pek karışan biri değildi ve oldum olası beni asla sıkmamış, baskı altına almamıştı. Çok para harcamamı onaylamadığını zaman zaman söylerdi ama bu anlar nadir anlardı ve kızının değişmeyeceğini bilen bir babanın bezginliğiyle beni ikaz ederdi. Şimdi kocam için kaygılanıyor oluşunu anlıyordum.

"Elbette, babacığım," diyerek onunla uzlaştım. "O adama asla zorluk çıkarmayacağım. Nasılsa zengin biri, değil mi? Yani hayat standardımı düşürmeyecek!"

"Elbette senin makul düzeydeki her isteğini yerine getirecektir. Neticede onun eşi olacaksın. Bazı tavizler vermek zorunda."

Taviz yerine yeşil dolarlar, mavi eurolar verse de olurdu. Başımı salladım. Babam kalın sesiyle devam etti. "Sen de taviz vereceksin. Bir kadının sorumluluklarını öğrenecek ve yerine getireceksin."

"Yemek ve temizlik gibi mi?" diyerek dehşetle atıldım.

"Neden olmasın?"

"Benim yaptığım yemekle adamcağız zehirlenir ve temizlediğim yer eskisinden daha da kirli olur."

Babam sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ve tüm bunları söylemeye utanmıyorsun, öyle mi?"

"Gerçekler bunlar. Yalan söylememi mi istersin?"

"Annen sana daima yardım edecektir. Bir şey olursa onu ararsın."

Annemin ekşi sarmalarını kocama yedirmeye hiç niyetim yoktu. Babam yıllarca onun elinden yemekler yiyerek koca göbekli biri olmuştu ve ben kocama baktığımda babamı hatırlatacak bir şey görmek isteyeceğimi sanmıyordum. Göbek yerine yağ gibi kayan six pack kasları olsun diye diretmesem de –çünkü bence Murat, seyrek saçlı, gözlüklü ve ortalama üstü kiloda biriydi– babam gibi adeta Amerika kıtasını anımsatmasını da hiç istemezdim.

"Tamam, yemek ve temizlik yapacağım. Yani deneyeceğim ve iyi bir eş olacağım."

"Murat benim için bir evlat gibi... Kötü olan tek bir huyu yok. İnşallah seni kabul eder."

Beni... kabul... eder... mi?

Başımdan aşağıya dökülen kaynar suyun sesini işittiniz mi? Ah bu babam kafasıyla değil, daima göbeğiyle düşünürdü. Beni kabul etmeyecek bir adam değil annesinin karnından çıkmak, henüz yapım aşamasında bile olamaz. Bunu babama söylemedim tabii.

"Ben de onu kabul ederim inşallah!" dedim sinirle.

"Eğer istediğin hayatı devam ettirmek istiyorsan, onu kabul edeceksin." Babamın iflası öylesine esaslıydı ki, evdeki kötü tablolar bile satışa çıkmıştı. Durumumuz o kadar vahimdi yani. Bir yıla kadar en dibe doğru batacaktık.

Yani onlar batacaklardı, benim can simidim hazırdı. Murat'ı sadece ben değil, babam da benim için bir yardım halatı gibi görüyordu. "Onun durumu son derece iyi ve sana da iyi bir hayat sunacak. Makul düzeyde iyi bir hayat!"

Tüm makuller, modası geçmişler mezarlığına gömülsün!

Bu kelimeden nefret edecek seviyeye gelmişken başımı salladım. Makul kelimesini dişlerimin arasında geveleyerek konuştum. "Ben makul bir hayat için onunla evleniyorum. Peki, o neden benimle evleniyor? Üstelik yüzümü bile görmedi. Görmüş olsa evlenme sebebini anlarım, çünkü ben karşı konulmaz güzellikte biriyim."

"Bana güveniyor!" diye homurdandı babam. "Bana saygı duyuyor ve muhtemel bir evlilik için benim fikrimden çekinmiyor."

"Çünkü ona en iyisini vereceğini biliyor. Ah baba, sen az kurt değilsin ha!"

"Kes şunu, Verda! Keşke ona hak ettiği kadar iyi bir gelin bulabilseydim! Ne yazık ki elimde sadece sen varsın."

Bu sözlerin beni kıracağını sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Aksine daha da bilendim. "Peki, onunla parası için evlendiğimi biliyor mu? Senin iflas ettiğinden haberdar mı?"

"Elbette hayır! Yanlış anlayacağı düşüncelere kapılmaması için bunu söylemedim. Senin niyetin her ne kadar onun parası olsa da, benim niyetim o değil. O başarılı, zeki ve ahlaklı adamın seni yola getireceğini umuyorum!"

"Yoldan mı çıktım ben?"

"Açık değil mi?"

Pekâlâ, biraz çıktığımı kabul edebilirdim. Takıntı derecesinde marka tutkum olması dışında iyi bir kızdım ve bu yüzden babamın sözleri beni incitmedi. Onun düşündüğü

tek şeyin bankada koyun gibi yatan paralar olması ve kızının ruhundan bihaber oluşu gururumu kırmadı. Bir ruhum var mıydı aslında emin değildim. Olan ruhum sadece markalarımın olduğu bir dünyada huzur buluyordu. Murat beni o dünyaya götürecek adamdı. Ruhumu teslim etmeye hazırdım.

Öğle yemeğinde annem balık yaptırmıştı. Koca adayım gelince aptal şeyler söylememem ve zekâmı arttırması için bunu yaptığını söylemişti. Balıktan nefret eden biri için bunun nasıl bir işkence olduğunu anlarsınız. Annem fikrine öylesine gönülden bağlıydı ki, neredeyse *Uçak geliyor...* diye şebeklik yapıp ağzıma balık sokacaktı. Murat geliyor dese neyse!

Balıktaki omegadan bahsedip durması beni delirme eşiğine kadar getirmişti. "Haydi kızım, biraz ye şundan. Bak içinde omega dokuz var. Ay, sekiz miydi yoksa? Beş de olabilir! Neyse, matematikle aram hiç iyi değildi zaten."

Matematikle arası iyi olmayan biri de bendim. Ay sonundaki ekstrede matematikten çaktığımı yeterince tecrübe etmiştim. Babam da matematikten anlamıyor olmalıydı ki hesapları karıştırmış ve batmıştı. Ah, lütfen Murat matematik doktorası yapmış olsun ve lütfen hesapları hep doğru tutsun! Murat Arsever olsaydı matematiğinin ne kadar üstün olduğunu söyleyebilirdim ama o benim Murat'ım değildi. Olsa nasıl olurdu acaba? Bu düşünce beni gülümsetti.

O kibirli ve küstah Murat Arsever'i düşünerek müstakbel kocamı aldattığımı fark edince somurttum. Ancak aynadaki görüntümle yeniden gülümsedim. Londra'daki Murat'ı unutmamın tek yolu, üzerimdeki o şahane Ralph Lauren marka elbisemdi. İndigo mavisi, geniş yakası

boyunca güpürler olan elbiseme bakarken gerçek mutluluğu bir kez daha tattım. Bu mutlulukla oldukça iyi hissederken derin bir nefes aldım. Artık müstakbel eşimin karşısına çıkmaya hazırdım. Beni beğenmemesi gibi bir durumun söz konusu olmayacağından emindim. Saçlarımı annemin ısrarıyla kırk beş yaşındaki dul teyzem Hüsniye gibi tepeden toplamıştım. Görüntümdeki tek kusur buydu ve bu kusur Murat'ın hayranlıktan düşüp bayılmasını engelleyecek bir nazar boncuğuydu. Heyecan dolu bir halde hâlâ içinde yaşadığımız triblex evin merdivenlerinden inerek salona ulaştım. Annem içeride yoktu. Babamsa tam karşımdaydı. Onun da karşısında uzun, yapılı biri oturuyordu. Koca adayım Murat olmalıydı. Sırtı bana dönüktü. Geniş ve güçlü görünen bir sırtı vardı. Bu müthiş sırtın Zegna marka bir ceketin içinde bana kalp krizi geçirtebileceğini düşündüm. Hoş, üzerindeki siyah takım da onu oldukça iyi gösteriyordu ama bu eserin sadece bir parçasıydı. Koca adayımın yüzünün de beni etkileyeceğini umarken babamın lafa girmesini bekledim. Oysa babacığım, ot çekmişçesine tembel bir sırıtışla damadına bakarken benim farkımda bile değildi.

"O gün pek de umduğum gibi gitmedi aslında," dedi birdenbire diğer ses. Murat'ın sesiydi ve tonunda tanıdık bir şeyler vardı. Onu kesinlikle daha önce işitmiştim.

Merakım kalbimi sarsıp dururken daha fazla dayanamadım. Masum ve nazik sesimle hafifçe öksürdüm. Bir tilki kadar sağlam kulakları olan babam hemen bana döndü ve sırıtışı yüzüne yayılırken otuz iki dişini tümden gösteren bir kahkaha attı. "Verda! Geldin mi, kızım?"

Hayır, baba. Karşında duran doğmamış ikizim! dememek için kendimi zor tutarak başımı salladım. Aramızda birkaç

metre olan müstakbel kocam tam o sırada ayağa kalktı. Henüz bana dönmemişti, ceketini düzeltiyordu. O an boyunun uzunluğunu fark ettim. On beş santim topukluyla bile yetişemeyeceğim kadar uzundu.

Sonra usulca bana döndü. Bir beyefendi havasında, bir centilmen edasında... Her anı hipnoz olur gibi izlerken sonunda gözlerimiz birbirini buldu ve bakışlarımız sertçe çarpıştı. O kadar sertti ki, beni adeta sarsmıştı. Gördüğüm bu çekici yüz, bu alaylı bakış, bu otoriter duruş karşısında euro ile sterlini karıştırdığım o lanet olasıca okul sıralarına tekrar döndüm.

Bu adam Murat Arsever'in ta kendisiydi!

Üçüncü
Bölüm

"Ah, hayır!" inlemesinin ağzımdan çıktığının bile farkında olmadan, vitrinde yeni tasarımını ilk kez gördüğüm Mulberry çantasına bakar gibi Murat Arsever'in küstahça gülümseyen yüzüne dalmıştım. Şimdi bedava verseler alacak değildim bu adamı. Hem de koca olarak, öyle mi?

Şaşkınlığım arasında "Lütfen ayakta dikilmeyin," diyen bir ses işittim. Murat denen o gıcık iş adamı beni alt etmiş gibi tam gözlerimin içine bakarken, eliyle yanındaki ikili kanepeyi gösterdi. Farkında olmaksızın söylediklerine itaat edip gösterdiği yere yöneldim. Sanki bu eve misafir olarak gelen bendim. Adam tam anlamıyla bir ev sahibinin bütün otoritesini kullanıyor, ben sorular denizinde boğulmamaya çalışırken o, dümeni istediği yöne kırıyordu. En sonunda kalçam bir yere oturdu ama kafamda hiçbir şey mantığa oturamadı. Üstelik benim aksime Murat'ın pek de şaşkın olmaması, daha beteri haberim bile olmayan şeylere vakıfmış gibi kendinden emin durması zihnimde parlak bir ışık yaktı. Tabii ya! Ben onu ilk kez görmüş olabilirdim ama o benden haberdardı. Hem annem de onun beni tanıdığını söylemişti. O halde okula geldiğinde de beni tanıyarak gelmişti. Hatta deplasmanda beni

bütün sınıfa rezil ederken de muhtemel karısı olacağımı biliyordu. Aksi halde davet edildiği üniversitede karşısına çıkmam saçma bir tesadüf olurdu ki, bu kadar tesadüfe en aptal romantik komedi filmlerinde bile rastlanmazdı.

Kafam allak bullak olsa da silkinip kendime gelir gibi oldum. Bir şeylerin planlanmış olma ihtimali büyük bir öfkeyi kanıma enjekte ediyordu. Bu öfke haliyle gözlerimi kısmış, dudağımı büzüştürmüş, ellerimi yumruk yapıp adama doğrultmaya niyetlenmiştim ki, çıplak omzuma gelen sağlam bir çimdikle kung fu kariyerim başlamadan bitmiş oldu. "Kıpraşma!" diyen anneme dehşetle baktım. Ne zamandan beri arkamda duruyordu bu kadın? Son omuz bükücü, çimdik canavarı tuhaf annemden bir miktar korksam da, *misafirler gitsin sana göstereceğim* bakışı atıp yeniden Murat'a döndüm.

Beyefendi annemin de yanıma oturmasını bekledikten sonra centilmence koltuğuna yerleşti. Tüm bunlar olurken babamın ona hayranlıkla baktığını görmüştüm. Alçak adam kaleyi içten fethetmekle kalmamış, olabildiğine yağmalamıştı. Ben düşünemeyecek, konuşamayacak haldeyken babam lafa daldı. "Kızım çok çekingendir. Her ne kadar İngiltere'de okumuş olsa da, onu örf ve âdetlerimize göre yetiştirdik."

Bu sözler karşısında, iki metre menzilli rimel sürdüğüm uzun kirpiklerimi kırpıştırdım. Gerçekten bir ikizim olabilir miydi? Çünkü babamın tarif ettiği kişiyle hiçbir alakam yoktu. Benim gerçek dışı yetiştirme tarzımdan bahsederken kendini övmeyi amaçlamış olmalıydı ama küstah Murat Arsever benimle evlendiğinde, neye göre yetiştiğimi gayet iyi anlayacaktı. Ben ve örf, âdetler ha? Babamın niyetini anlamıştım. Satış ve pazarlamada bir guruydum

ben. Her üretici ürününü müşterisine aldırmak için olmadık şeyler söyler, onu almazsa kolu, bacağı eksik gibi hissetmesine neden olurdu. En azından bu yöntem bende işe yarıyordu. Babamın yaptığı da buydu. Murat Arsever beni almazsa, birkaç seneye kadar modam geçecekti. Şansım varsa yılsonu indiriminde görücüye çıkacak; zavallı bahtsızın biriysem depolarda unutulup, yıllar sonra yardım için değerimi hiç bilmeyecek bir adama bağışlanacaktım. Kaderimin böyle olmasından korktuğu için beni zengin bir adama kakalamaya çalışıyor, henüz sezonumdayken en yüksek fiyata elden çıkmamı istiyordu. Ah evet, şimdi o modası geçmiş kıyafetlerin dramını daha iyi anlıyordum. Ama hayır, ben modası geçmiş bir kız kurusu ya da seri üretim eseri bir konfeksiyon malzemesi değildim. Babamın gemisi su sızdırmaya başlamış olsa da, kendimi ilk bulduğum yardım halatına bağlamayacaktım. Üstelik böylesi küstah bir adamı kolayca kabul etmeyecektim.

"Sizinle daha önce tanışmıştık zaten," dedim Murat'ın söze başlamasını beklemeyerek.

Sesimdeki imayı fark etmişti. Alaycı ela gözleri koyulaşıp derinleşti. Bakışları hafifçe kısılırken dudağına yarım bir gülüş yerleşti. "Aslında o tam bir tanışma sayılmazdı," dedi çekici sesiyle.

"O halde neydi? Orada ne işiniz vardı?"

Babam homurdanıp lafa girmek için öne atılmıştı ki Murat otoriter bir şekilde elini kaldırdı. "İzin verin lütfen. Benim açıklamam daha doğru olur."

Babam ona büyük bir saygı besliyor olmalıydı ki derhal sustu ve kaşlarını çatarak bana baktı. Bir saniye sonra ayağa kalktı. "O halde siz ikiniz konuşun önce. Adam

akıllı tanışın. Sonra gereken yerde zaten ben devreye gireceğim," dedi.

Anlaşılan babam aramızdaki hakem heyeti görevine soyunmuştu ancak vereceği kararların Murat'ın lehine olacağını şimdiden açık etmişti. Bu düpedüz şikeydi! Konuşması bitince Murat da ona eşlik etti. Kendisinden uzun olan müstakbel damadının omzuna dokunan babam Sami Alkaya, Murat'a göz kırptı. Hem ilk kez babamdan uzun bir adam görmenin şaşkınlığı, hem de kale kapısına benzettiğim babamın ilk defa gördüğüm göz kırpıştırmasıyla ağzım hayretle açıldı. Bugün yaşadığım şokların sonu gelmiyordu. Babam yanımdan geçerken bana da gözdağı veren bir bakış attı ama bu ikaz ışığına hiç aldırmadım.

Babam çıkarken meraklı bir çocuk gibi davranıp odada kalmak isteyen annemi de kendiyle sürükledi. Onlar çıkar çıkmaz Murat rahat bir tavırla koltuğuna iyice kuruldu. Ceketinin ilikli düğmesini açtı ve gömleğinin yakasını düzeltti. Her hareketi kibirli bir özgüven taşıyordu ve kuaförden çıktığımda bedenime yüklenen o özgüven bile bu ukala adamınınkinin yanında küçücük kalıyordu. Onunla baş başa bir odada kalmaksa her şeyden beterdi. Sadece özgüvenim değil, nefesim de bana yetmiyordu.

"Okuduğun okulu araştırırken akademisyen kadrosu ilgimi çekti," diyen Murat'ın sert göğsü, aldığı nefesle genişledi. Sanki ciğerlerine bir tayfun doldurmuş gibi görünen o çekici göğsünden, varlığının her bir noktasından yayılan erkeksiliği soludum. Kahrolası adam! İpuçları verilen yeni sezon kreasyonları kadar heyecanlandırdı beni. Öte yandan kurduğu cümleyle heyecanımın yerine hayal kırıklığı geldi. Ne yani, ben değil de akademisyen kadrosu mu ilgisini çekmişti? Ah, ne büyük günah!

"Oxford'daki hocalarımdan birini o listede görünce onu ziyaret etmek istedim."

"Bastoni!" diye atıldım. Hem şaşkınlık, hem de hayranlık uyandı içimde. Murat Arsever Oxford'da mı okumuştu?

"Evet, o. Ayaküstü kısa bir sohbetin ardından, dersine girip girişimlerim üzerine bir konuşma yapmamı rica etti. Kabul etmek makul geldi."

Yine mi makul! *Makul ve Küstah Adam!*

"İngiltere'ye onun için mi geldin yani?"

"Hayır, senin için gelmiştim."

Sen hitabının verdiği samimiyetle aptal kalbim titredi. "Yani okuluma geldiğinde beni tanıyordun?" diyerek aynı şekilde karşılık verdim. *Siz*'in ortadan kalkması gerginliğimi azaltmıştı.

"Seni elbette tanıyordum. Fotoğraflarını görmüş, hakkında bazı bilgiler edinmiştim."

Nasıl bilgiler? Lüksten hoşlanan bir kokona olduğum bilgisi var mıydı mesela! Ses tonundan hakkımdaki bilgilerden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım ve bu birazcık canımı sıktı.

"Neden benimle konuşmadın? Neden kendini tanıtmadın? Üstelik okulda da karşılaşmıştık," dedim cam kapı faciasını hatırlayarak.

Murat o ana gider gibi oldu. Bu defa ifadesinden neler hissettiğini anlamıştım. Karşılaşmamız pek de hoş olmamıştı neticede ve o da şu an tüm ifadesiyle bunu yansıtıyordu. "Ailenin seninle konuşmadığını biliyordum," diye devam etti. Tek kaşını kaldırıp yakışıklı yüzüne alaycı bir tavır ekledi. "Bir anda karşına çıkıp, evleneceğin adam benim diyemezdim, değil mi?"

Ah, evleneceğim adam mı? Bu sıfat tamlaması –yoksa isim miydi?– beni o an gerçekten titretti. Murat Arsever'le evlenme düşüncesi berbattı elbette. Tabii ki! Kesinlikle! Ancak bir yönüyle bu evliliğin enteresan olacağına dair çılgın bir his beni kandırmak üzereydi. Kanabilirdim! Az önce onu bedavaya verseler almayacağımı söylemiş olabilirdim ama Murat'ın beni sadece beş dakikada tuhaf bir biçimde etkilemesi birtakım fikirlerimi değiştirmişti. Kabul etmem gerekirdi ki, onunla evlenmek benim durumumda biri için gerçekten mantıklıydı. O, tutunabileceğim en iyi halat olabilirdi. Babam iflas etmişse, onun meyvesi olan şahsım da indirime girmişti ve iyi bir alıcının çıkması teoride normaldi. *Oh nööv!* Kendimi bir Versace gibi vitrine koyduğumu düşünebilirsiniz ama Versace'den bahsediyoruz... O muhteşemdir. Ve ben de muhteşemimdir. Elbette o da beni almak istiyorsa bunun için bedel ödeyecekti. Ben de bu arada onu almak isteyip istemeyeceğime bakacaktım. Neticede sınıfta beni küçük düşürmüştü. Dışımı süslediğim moda zevkim kadar, içimin süsü olan karakterimin de bir tarzı vardı ve açıkçası bu ukala herif o karakterime derin bir çizik atmıştı. Bu anı ona da hatırlatmak için yanıp tutuşuyordum.

"Sınıfta bana neden öyle davrandın o halde?" İnsan evleneceği kadını milyonlara neden rezil ederdi ki?

"Nasıl davrandım?" diye sordu sertçe. Gerçekten neyi kastettiğimi anlamamış gibi bakıyordu.

"Beni rezil ettin!"

"Ben mi?" Sesi bir gürleme gibi çıkmıştı.

Ondan çekinip koltuğumda geriye kaydım. "Euro ile sterlini karıştırdığım için tüm sınıfı bana güldürdün."

İri bedeniyle hafifçe öne kaydı. Ela gözleri kısılırken, "Gerçekten göremiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neyi?" diye bağırdım.

Kaşları çatıldı. "Seni küçük düşürenin bizzat kendin olduğunu. Yaşadığın gerçek dünyaya dair hiçbir şey bilmemen sence benim kabahatim mi?"

Ah, lanet! Hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyordu? Öte yandan bu bilgi doğru bir bilgi değildi. Yani tamamen doğru değildi. Pekâlâ, kabul... Yüzde yüz doğru bir bilgiydi. Evet, gerçek dünyanın tüm dert verici detayları umurumda değildi ve bilmek de istemiyordum. Bazı kadınlar mutlu olmak için iyi bir işe ihtiyaç duyuyordu, kimisi kızıl saçlı olmaya, kimisi daha ince görünmeye, kimisi yakışıklı bir kocaya, kimisi aşka, sevgiye, kimisi çocuklara, kimisi ailesine... Ben ise mutlu olmak için markalarıma ihtiyaç duyuyordum. Alışverişte huzur buluyor, para saçarken tatmin oluyordum. Kötü bir cadı beni yüz yıllığına bir AVM'ye tutsak etse gıkım çıkmazdı. Bu yüzden yaşadığım dünyayı değil, içinde mutlu olduğum dünyayı önemsiyordum. İsterseniz çocukluğuma inin... Sonuç değişmeyecektir. Hem gerçek dünya ile benim dünyamın aynı olması gerektiğini kim söyleyebilir? Dahası, bunu sorgulamak kimin vazifesi olabilir?

"Kendi dünyam hakkında çok şey biliyorum!" dedim. "Bildiklerim beni mutlu etmeye yetiyor."

Az önce nefes kesecek kadar seçilen gözlerindeki o ela renk koyulaşmıştı. Gözlerini kısarak "Neler biliyorsun?" diye sordu. Ses tonundan bu soruya bir cevabı olduğu açıktı.

"Neler bildiğimi sen de göreceksin," dedikten sonra hafifçe gülümsedim. "Neticede evleneceğiz, değil mi?"

Murat bu fikirden hoşlanmıyor gibi somurttu. Yüz metre öteden görebildiğim Louis Vuitton'un LV'si kadar netti ifadesi.

Biraz durakladı ve sonunda "Ancak birbirimizi tanıyıp, birbirimize uygun olduğumuzu anladıktan sonra bu evlilik gerçekleşebilir!" dedi.

Şaşırdım. "Ailem senin de evliliği çoktan kabul ettiğini söylemişti oysaki!"

"Yani sen benimle evlenmeyi kabul ettin, öyle mi?"

Konu son derece önemsizmiş gibi elimi salladım. "Artık zamanı gelmişti."

"Beni görmemiştin bile."

"Sen de beni tanımıyordun."

"Ben evliliği henüz kabul etmediğimi az önce de söyledim. Oysa sen beni tanımayı bırak, görmeden bile bu fikre hazırsın. Sebebi tahmin ettiğim şey mi?"

Yani banka hesabın mı? Ah evet, öyleydi ama bunu Murat'a söylemedim. "Sebebi babamın sözünü dinlemem," dedim bir miktar kötü hissederek. "Hem babam bunu istiyor olsa bile benim de seni tanımam şart!" diye devam ettim. Oysa onu görmeden önce tanışma kısmını kayda değer bile bulmamıştım. Ancak Murat'ın beni tanıma koşulu gururumu kuşanmama neden olmuştu.

Gözlerini yüzümde, ardından ukala bakışlarla bedenimde gezdirdikten sonra parmaklarını tembelce koltuğun demirden kolluğuna vurarak bir ritim tutturdu. Sanki ben bir boğaydım ve o da matadorumdu. Meydan

okuyan küstah hallerini bırakmadan, "Birbirimizi tanıyalım o halde," dedi.

Kendimi tutamadım. "Bir çay içelim."

O da kendini tutamadı. Gergin ifadesini aniden yok eden mükemmel bir gülümseme yolladı bana. Gucci'lerim aşkına! Adamın gülüşü şahaneydi. Keyifli hali, durup seyredilesi bir vitrin harikasından farksızdı. Murat Arsever bir vitrinde dikilip bu gülüşünü sergilese ömrüm boyunca onu izleyebilirdim.

Ağzım açık onu seyrederken sonunda kendime gelebildim. Ben, Verda Alkaya'ydım! Artık ağırlığımı, klasımı, bütün elitliğimi ortaya dökme zamanım gelmişti. İş mülakatındaki suratsız bir işveren gibi ciddi durmaya çalıştım.

"Önce klasik sorulardan başlayalım. Ne işle iştigalsiniz?" *İştigal mi?* Bu kelimeyi cümle içinde kullandığıma inanamıyordum.

"Ne iş yaptığımı sanırım biliyorsun," diyen Murat o gülüşü hâlâ yüzünden silmemişti ama ses tonu alaycıydı. "Neticede sınıfta uzun bir seminer vermiştim."

"Dersleri dinlemek alışkanlığım değildir. Hele sıkıcı adamların konuştuğu ekonomiyle hiç alakam yoktur," dedim aynı alaycı tavırla. Bozulmuş muydu? Yüz çizgilerini okuma tekniğimle –ki böyle bir tekniği o an icat etmiştim– onun bozulmadığını, aksine keyifli olduğunu görebiliyordum.

"Belki de ekonomiyle ilgilenmenin zamanı gelmiştir."

"Neden? Benimle evleneceğini sanıyordum. Beni muhasebeci olarak işe almak istediğini değil."

"Hayır! O kadar delirmedim. Böyle bir şey yaparsam iki saat içinde bütün piyasayı yerinden sarsıp beni de batıracağını tahmin edebiliyorum."

Adam haklı, bayanlar. Gülümsedim. "Ah, beni gerçekten iyi tanıyorsun."

Murat elini çenesine götürdü ve düşünceli bir şekilde birkaç saniye bekledi. "Sadece görünen yanlarını tanıyorum, Verda Alkaya. Asıl ilgimi çeken derinlerin..."

En yeni sezon, bir mağaza dolusu Jimmy Coo önüme serilmişçesine nefesim kesildi. Bu cümlenin altındaki anlam sadece bana mı cayır cayır yanan bir ateşi anımsatıyordu? Adam karakterimin ya da bilinçaltımın derinliğini ölçmeye çalışırken, benim aklımdan bedensel şeyler geçiyordu. Bunu düşündüğümü belli etmemek adına nefesimi düzene soktum ve bana kıpırtısız bakan adama odaklandım.

"Bilinçaltımın derinliğini kastediyorsan..." dedim tam da kendimi ele vererek. Çünkü ben başka şeyi kastediyordum! "Şunu bil ki, derinlerde sadece mağazalar inşa edilmiş halde."

Yüz hatları usulca gevşedi. Sanki o da az önce bir derinliğe girmiş ama şimdi deniz seviyesine çıkmıştı. "Tahmin edebiliyorum. Eminim o mağazaların her birini bilinçaltında sayısız kez talan etmişsindir."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Bildiğim en büyük mutluluk bu."

"Başka türden mutlulukları tatmadığın için..."

"Ne gibi şeyler?"

Murat yine anlamını çözemediğim ama kesinlikle bir şeyler fısıldayan o bakışlarıyla durakladı. "Bunları sana yaşattığımda ne olduklarını göreceksin."

Heyecan içinde atıldım. "Yani bana açık açık mutluluk vadediyorsun! Benimle evlenmeyi sahiden istiyorsun!"

Çok gizli bir şeyi zorla itiraf ettirmişim gibi Murat'ın kaşları çatıldı. "Güzel ve çekici bir kadınsın," dedi hiç beklemediğim bir anda. Gerçekten öyleydim. Doğal yollarla sahip olmasam da bana çok yakışan pürüzsüz, bronz bir tenim; buğulu, koyu yeşil gözlerim; omuzlarıma ulaşan koyu bakır rengi saçlarım ve ince bir bedenim vardı. Hani şu şampuan reklamlarında erkeklerin ikinci kez dönüp baktığı, gözlerini alamadıkları için duvara toslamalarına neden olan o güzel kadınlardan biriydim. Murat'ın güzelliğimi övmesi yaptığım onca lüks harcamanın işe yaradığını gösteriyordu. Çünkü Murat Arsever gibi bir adamın çok güzel kadınlarla zaman geçirdiğini anlayabiliyordum. Bu türden adamlar daima yoğun bir talebe neden olurdu.

İltifatı yanaklarıma tatlı bir ateş olarak yayıldı ama sonraki sözleri bu ateşi hızla buza kestirdi.

"Güzelliğin seni tanımam için bir teşvik adımı olsa da, bu adım beni o kapıdan içeriye sokmaya yetmeyecektir. Bu yüzden diğer adımları da bilmem gerek."

Dürüstlüğü seçmişti ve bu açık sözlülüğünden hoşlandığımı fark etmiştim. Öte yandan benim bir adımım markalarımsa, ikinci adımım modacılar, üçüncüsü moda dergileri, dördüncüsü moda trendleri, beşincisi moda yazılarıydı. Bu böyle sonsuza kadar giderdi ve Murat Arsever benimle evlenmeyi kabul ederse ona doğru giden adımların bunlar olacağını bilecekti. Evinde yemek yapan,

çocuklarını büyüten, aşk içinde kocasına sırnaşan bir kadın hayali kuruyorsa... *Yankee, go home!*

Hem aşk neydi sahi? Bir adamı markalarımdan, lükse olan tutkumdan, kıyafetlerimden, görünüşümden daha çok sevebileceğimi hayal etmek imkânsızı istemek gibiydi. Murat Arsever bunu değiştirebilir miydi? Peki, değişmeyi istiyor muydum? Karmaşık ve kaçınılmaz olarak sonunda acı verecek bir aşka yelken açmaktansa, güvenli limanlarıma sığınıp telaşsız ve mutlu yaşamak daha iyi değil miydi? Bu yüzden bu adam bir vitrin harikası olsa da onunla evlenmek bir amaç değildi benim için... Ancak bir araçtı. Beni güvenli limanlarımda tutacak olan sımsıkı bir araç.

***

Sonraki saatler ailemin kapanmak bilmeyen ağızlarını seyretmekle geçti. Murat'la birbirimizi tanıma kararına çok sevinmişler, otuz iki diş şovu yaparak günü geçirmişlerdi. Annem ve babam, Murat'a kesinlikle iflastan söz etmememi, bunu yanlış anlayabileceğini söylemişlerdi. Kendileri de, ekonomimiz adeta Bill Gates'in ekonomisi kadar mükemmelmiş gibi bir tablo çizmişlerdi. Bunu anlayabiliyordum. Murat Arsever her genç kızın ve ailesinin düşlediği o tipik *zengin koca* klişesi olmak istemezdi. Babamın batmak üzere olması ve alelacele evliliği gündeme getirmesini bu yüzden hoş karşılamayabilir ve bu işten vazgeçebilirdi. Babam tüm bu gerçekleri birbirimizle evlenme kararı verip, nikâh için tarih aldıktan sonra uygun bir zamanda Murat'la konuşacaktı. Doğrusu ben de Murat Arsever'i şimdiden kaçırmak istemiyordum. Aramızdaki şey nasılsa büyük bir kara sevdaya dönüşmeyecek, sonunda bitse de en azından gönül eğlendirmiş olacaktım.

Murat gider gitmez odama geçtim. İçimde durmadan büyüyen o endişe ağacı artık yeşermiyordu. Aksine, içimdeki bütün boşluklara yeni mağazalar açılıyor, yeni defileler kuruluyor, yeni kıyafetler çiftetelli oynuyordu. Diğer insanlar âşık olunca midesinde kelebekler uçuşuyordu ama benim midemde kelebeklere yer yoktu. Benim içimde en sevdiğim markalarım, Prada'lar, Chanel'ler, Versace'ler dans ediyordu. Murat'ı gördüğümde hissettiğim şeylere aşk demek belki biraz abartmaktı ama bu adamın beni vitrini yeni değişmiş bir mağaza kadar heyecanlandırdığını da artık biliyordum. Sanırım evlilik için bunlar yeterliydi.

Birkaç dakika sonra annem odama girince düşüncelerim bir hayal gibi dağıldı ve gerçeğe döndüm. Annem kucağında bir zamanlar beyaz olan ama artık hafifçe sararmış, perdeden bozma gibi duran bir elbiseyle yanıma geldi.

"Bak kızım, bu benim gelinliğim. Senin binlerce lira verip gelinlik almana gerek yok. Bunu rahatlıkla giyebilirsin." bunları söylerken annemin gözleri umutla parlıyor, 1500'lerden kalma gelinliğine şefkatle bakıyordu.

Gelinliği alıp aynanın karşısında üzerimde tutmayı bile düşünmedim. "Anne, sen delirdin mi? Senin boyun bir buçuk metre. Bu gelinlik bende ilkokul müsamere kıyafetim gibi durur!" dedim ve gözlerimi dehşetle sonuna kadar açtım ki annem bu fikri dayatmasın.

"Bilmeyen de seni 1.80 boyunda bir manken sanır."

"1.70'im ben, anne! Üstelik bu... bu..." Bir yandan gelinliği elime almış ve modeline bakıyordum. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı o yerdeydim. "Bu şey resmen..."

"Bir facia!" diyen annem gelinliği yere atıp bir de ayağıyla yatağımın altına itti. "Ben de hiç sevmemiştim bu

şeyi. Seksenlerde bile moda dışıydı." Kahkaha atıp anneme sokuldum. Anne kız sevgiyle kucaklaştık. "Babanın parası bitmiş olsa da, herhalde bir gelinlik alabiliriz sana."

"Yani tasarlatabilirsiniz," dedim usulca. Öylece bir mağazaya gidip gelinlik alacak değildim. Bana özel, harika bir tasarım olması gerekiyordu.

"Teyzenlerin mahallesinde çok iyi bir terzi varmış. O tasarlar işte."

Ağlamak üzereydim. "Anne, ben Vera'nın tasarımını beklerken sen neden bahsediyorsun?"

"Vera kim, kızım? Bebek'teki bir terzi mi? Bana uyar."

"Vera Wang, anne! New York'tan."

"Burada ancak New Tahtakale'den bir terzi bulabilirsin."

Yüzüme kaşmir bir kazak bastırıp kendimi öldürmek istediğim o esprisine kahkahayla gülen anneme en acıklı ifademi takınarak baktım.

"Gerçekten tasarım olmazsa kendimi pencereden atarım."

"At, kızım. Zaten giriş kattayız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kaşlarımı çattım ve sonra kırışıklıklarımın derinleşeceğini anımsayıp ifadesiz bir yüzle anneme baktım. Babam bu kadar batmış olduğu için istediğim gelinliği almamda sorun çıkarabilirdi ama ya Murat Arsever? Belki de o beni Vera'nın şefkatli ellerine teslim edebilirdi.

"Tabii Murat'ın parasıyla kendine bir tasarımcı tutabilirsin," diyen annem içimi okumuş gibi konuşunca gözlerimi hevesle açtım. "Ama önce seninle evlenmeyi kabul etmesi gerek. Bunun için de bazı şeyler yapman gerekebilir."

"Kafasına silah dayamak?"

"Olabilir," diyen annem sırıtıp elini şakağına dayadı. "Ama önce kansız ve şiddetsiz yolları deneyelim. Gittikten sonra hiç aradı mı seni?"

Başımı salladım. Murat Arsever'in ilgili bir âşık gibi beni aramasını beklemiyordum elbette.

Annem "Sen ara o zaman," diye atıldı. "Bir sevgilisi, hatta sözlüsü olduğunu hatırlat. Kendini daima onun gündeminin ilk sırasında olmaya zorla!"

"Eminim banka hesabı, hisse senetleri falan gündeminin ilk sırasındadır. Ha bir de o kendini beğenmiş otoritesi!"

"O halde onu etkilemeye başla."

"Nasıl?"

Annem uzun uzun anlattı. Erkekleri yola getirmenin altın kuralı türlü cilvelerden geçiyormuş. Yola veya mağazalara... Benim için önemli olan ikincisiydi. İşveli bir ses, alttan alta göz süzmeler, nazlanmalar... Dediğine göre babamı böyle kafalamış. Buna rağmen Murat'ı aramadım. Çok hevesli görünmek yerine gizemli olmayı seçmiştim. Talep edilen oydu ama ben bunu hemen belli etmeyecektim.

Ertesi gün evden birkaç parça tablo götürüldü. İyi fiyat veren bazı koleksiyonerlere satılmışlardı. Benim odama ve gardırobuma karışmadıkları sürece satılan hiçbir şey umurumda değildi. Annem bile tablolara üzülmüyordu. Ne de olsa duvarlarını süsleyen sanat harikalarına "Ha bu cıbıldakların duvarumda ne işi var?" diye yıllar boyu Karadeniz şivesiyle söylenip durmuştu. Ona bu röprodüksiyonların dünyanın en büyük sanatçısı Michelangelo'nun tabloları olduğunu anlatamamıştım.

Her neyse...

Daha fazla dayanamadım ve telefonumu elime aldım. *Zengin ve Makul Adam* yazan numarayı tuşlarken annemin dün verdiği öğütleri hatırladım. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra Murat Arsever lütfedip telefonumu açtı. Armani kadar asil, Alien kadar kışkırtıcı ve Alexander McQueen gibi dikkat çekici olmak isteyerek derin bir nefes aldım.

"Verda!"

Murat'ın keskin ve bir miktar gergin sesine rağmen bütün işvemle yanıt verdim. "Ah, merrrhabaaaaa," dedim bazı harfleri kafama göre uzatarak. Umarım işveyle geri zekâlılık arasında gidip gelmemişimdir. "Nasılsınnn?" *Durakla ve derin bir nefes bırak.* "Nelerrrr yapıyorsun?" *Büyük bir nefes al.*

"Çalışıyorum. Bugün iki toplantım var ve doğrusu biraz meşgulüm. Sen nasılsın? Sesin tuhaf geliyor. Hasta mısın?"

"Hassssta mı?"

"Boğuluyor gibisin de..."

"Ne?" Aynadan baktığım yüzümde dudaklarım öne büzülmüş, bedenim yamulmuş, kalçam bir tarafa kaymıştı. Geri zekâlılığa daha yakın olduğumu fark edip hızla kendime geldim ve annemin öğütlerini modası geçmişler mezarlığına yolladım.

"Öhhöö! İyiyim iyi. Sadece biraz üşütmüşüm. Sesim... ondan... şey gibi..."

"Anladım," diyen Murat'ın beni dinlemediğini fark etmiştim. *Üşütmüşüm* dedikten sonra biraz şefkat göstermesi gerekmiyor muydu? Bu soğukluğa aldırmamaya çalışarak "Bugün dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordum. "Alışverişe ihtiyacım var. Hem birbirimizi daha yakından tanımamız için bir fırsat olur."

"Seni alışveriş üzerindeyken tanımamı istediğine emin misin?"

Kızgınca ofladım. "Beni ne sanıyorsun ki sen? Gördüğü her lüks markaya atlayan, her yeni parçaya vurulan, kabinlerde yıllarını geçiren, sonunda on beş yirmi poşetle AVM'den çıkan biri mi?"

"Ne? Kahretsin! Bu kadar olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

Panikle araya girdim. "Bu kadar değilim! Gerçekten!" Adamı hemen kaçırmamalıydım.

"Dahası da var, değil mi?"

Kahkahamı önleyemedim ve Murat görmese de dil çıkardım. "Kendin görmek ister misin?"

"Bir daha böyle bir hata istemiyorum!" diyen sesini işittim birden. Sanırım bir başkasına kızıyordu. Sessizce bana dönmesini bekledim. "Nereden alışveriş yapıyorsun?"

Türkiye'deki gözde mekânımı söyledim. Bütün dünya markaları oradaydı.

"O halde sen saat altıda orada olursun. Ben de ofisten çıkıp gelirim."

Bir an duyduklarıma inanamadım. "Ne yani, beni evden almayacak mısın?"

"Yoğun olduğumu söylemiştim. Sanırım kendi başına metroyla gidebilirsin."

Öfke ve alayla dudaklarım kıvrıldı. "Metro mu? Hani şu trene benzeyen, rayların üstünden giden... Hani turnikeleri olan..."

"Ta kendisi! İşte aradığımız adam o. Hemen onu buluyorsun ve seni gideceğin yere götürmesini istiyorsun."

Oh nööv! Dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım. Berbat bir espri yapsa da adam ciddiydi. "Klostrofobi var bende. Kalamam öyle kapalı alanda!" diye yeniden itiraz ettim.

"Yıllarını giysi kabinlerinde geçiren biri için daha iyi bir yalan bulmalısın!" diyen Murat Arsever'in sesi bu defa biraz daha gergindi. "Şimdi kapatıyorum. Önemli bir görüşmem var. Altıda orada olursun!"

Emrini buyurup, yanıt vermemi bile beklemeden telefonu suratıma kapattı. O kadar öfkeliydim ki, bir an yatağa serdiğim bir düzine kıyafetimi ellerimle parçalamak istedim. Elbette onlara kıyamadım ve buna cesaret edemedim. Sonuçta babam artık bir SGK emeklisi gibi olacaktı ve Murat Arsever'le evlenebileceğimizi hiç sanmıyordum. O küstah tavırlarıyla şimdiden beni delirtmiş, üstelik benimle ilgilendiğini gösterecek herhangi bir harekette de bulunmamıştı. Beni güzel bulması dışında ondan hiçbir iltifat duymamış, bırak iltifatı sıcak bir tavır bile görmemiştim. Bu adamın gardırobuma sponsor olacağına nasıl inanabilirdim ki? Soğuk, katı, ilgisiz biriydi. En azından cimri olmamasını umuyordum. O meşhur *makul* kelimesini hatırlayınca buz gibi terledim. O da bana âşık değildi ve evlensek bile lüksümü sürdürmek için elimde hiçbir şeyim yoktu.

Sonunda kötümser düşüncelerimi taklit bir çanta gibi çöpe attım ve Murat'ın dengesini sarsacak bir kıyafet seçerek işe başladım. Kruvaze kesim, saks mavisi, kısa elbisem ve aynı renkteki topuklu sandaletlerimle yine bütün kasırgaları üzerime yüklemiş kadar havalıydım. Güneş gözlüğüm ve hafif makyajımla asaletimi tamamladıktan sonra evden çıkıp bir taksi çevirdim. Ah hayır, metroya binip halkın içine karışmaya henüz hazır değildim. Taksi

trafiğe de takılıp saat yediye doğru alışveriş merkezine varınca, Murat'ı orada bir yerlerde beklettiğim için sevinmiştim. Bugünkü hatalarının bir bedeli olmalıydı, değil mi?

Belirlediğimiz kattaki kafede buluşmak için oraya çıkarken, Murat'ın beni hiç aramadığını fark ettim. Sinirden köpürüyor olabilir miydi? Erkekler boş boş beklemekten nefret ederlerdi. Hem de bekledikleri yer bir AVM ise! Sanırım üzerime bir zırh giyip gitmem daha mantıklı olurdu ama elbette zırh tenimin rengine hiç yakışmazdı.

Kafeye ulaşıp etrafa bakındığım halde Murat'ı göremedim. Bütün erkekler bana döndükleri için yüzlerinden detaylı bir taramaya da geçtim ama hiçbiri Murat'a benzemiyordu. Hiçbiri ona benzeyemezdi zaten. Adam resmen üç beş adet üretilen özel bir Rolex gibiydi.

Ve o Rolex beni tam anlamıyla ekmişti!

Boş bir masa bulamadığım için oturamadığım kafenin önünde, tam yirmi dakika o ukala Murat Arsever'i bekledim. Karşımda sıra sıra dizili mağazalar beni çağırsa da hiçbirinin kucağına atlamadım. Ah, doğru! Kredi kartım dipteydi, babam iflasın eşiğindeydi ve ben, ciğercide mahsur kalmış bir kedi olsam da hiçbirine elimi uzatamıyordum.

"Hey..."

Kulağımın çok yakınından geçip beni ürperten o tanıdık sesin şaşkınlığını atlatamadan kalçamın tam üstüne değen sıcak, büyük ve kuvvetli bir elle irkildim. Aniden sağa döndüm ama o solumdaydı. Saçlarımı savurup sola döndüğümde Murat'ın gömleğinin üstten açık düğmeleriyle karşılaştım. Ayağımdaki on santimlik topuklulara ve kısa sayılmayan boyuma rağmen başım çenesine değmek

üzereydi ve gözlerimin menzilinde onun erkeksi, hafif çıkık âdemelması vardı. Ancak bu yakınlık karşısında yutkunan ben oldum ve başımı kaldırdığım an aramızdaki boşluğun ince bir tül kadar olduğunu fark edip heyecandan kalakaldım.

Murat'ın bir eli hâlâ belimdeydi ve diğer eliyle savurduğum saçlarımı yanağımdan çekti. Avucu yüzüme değer değmez gözlerimi kırpıştırdım.

"Çok bekletmedim umarım."

Ela gözlerinin her bir noktasını, muzip parıltılarını, dudağındaki o hafif tebessümü, sesindeki o çekici tınıyı böylesine yakından fark ettiğim için kendimi ondan hemen sökemedim ama on saniye sonra bunu başarabildim. Üzerinde onu sımsıkı saran ve kolları dirseğe kadar katlanmış olan beyaz gömleği, altında gri kumaş pantolonu vardı. Ceketini ve kravatını arabasında bırakmış olmalıydı. Dağınık ve mükemmel görünüyordu.

Etkisinin üzerime sinmesine izin vermeden hemen atıldım ve "Gerçekten beni beklettin!" dedim kızgınca. "Beni!" *Beni, beni, Bihter'ini! Müstakbel eşini!*

"Fransa'ya yaptığımız ihracatta büyük bir sorun çıkmıştı. Ekibim bu konuda brif veriyordu ama sandığımdan daha uzun sürdü."

Onu sinir etmek için sinsi planlar kurarken o beni bekletmiş ve bir hayli de sinir etmişti. Bunu ona ödetecektim.

"Yani sen tam altıda buradaydın, öyle mi?"

Murat'ın sesindeki alayla somurttum. "Değildim ama senin beni beklemen gerekiyor, benim seni değil!"

"Bir mağazaya girersin diye düşünmüştüm."

Sıfırı vuran kredi kartımla mı? "Sen gelmeden başlamak istemedim," dedim içimdeki yanıtın aksine. "Evlilik de böyle değil midir? Kocası gelmeden bir kadın yemeği tek başına yemez, değil mi?"

"Sanırım bunu dert etmezdim."

"Seni beklemeden masaya oturmamı mı?"

"Mağazaya girmeni!" dedi gergince. "İşin bu kısmından hiç hoşlanmadığımı tahmin edersin."

"Kıyafetlerini kim seçiyor?" Sahi, bu şık kıyafetleri kim ayarlıyordu? Seksi bir asistan mı? Onu saçlarından tuttuğum gibi bir vitrin camına yapıştırırdım!

"Benim için bunu yapan bir kadın var ve sanırım sonuç başarılı."

"Bir kadın! Yolarım onu!"

İkinci cümleyi sesli mi söyledim?

Murat gülümseyerek gözlerini kıstı. "Kıskanç bir kadın mısın?"

"Hangi kadın değildir ki?"

"Sadece senden daha iyi giyinen kadınları kıskandığını düşünmüştüm."

"Benden iyi mi?" Kahkaha attım. Kendimi gerçekten tutamamıştım. "Sence bu mümkün mü?"

"Güzel ve oldukça iyi giyinen pek çok kadın gördüm."

"Ne zaman giyiniyorlardı?"

"Ne?"

"İyi giyindiklerini gördüğüne göre, soyunduklarını da görmüş olabilir misin?" Kollarımı birleştirmiş ve tek ayağımı sabırsızca yere vurmaya başlamıştım.

Murat'ın tek kaşı imayla kalktı. "Geçmişimdeki kadınları mı konuşmak istiyorsun? Yoksa geleceğimdeki kadını mı?"

Kirpiklerim titreşti. Ürkekçe sordum. "Geleceğindeki kadın... O nasıl biri?" Benden bahsediyordu, değil mi? Değil mi?

"Onunla gerçekten tanışmayı ben de istiyorum."

Oh nööv! Benden bahsetmiyordu. Şimdi elimdeki çantayı kafasına geçirip kaçmam gerekiyordu ama tek yapabildiğim üzgün gözlerimle ona bakmak oldu. "O halde sana bol şans!" diyerek sonunda kaçmak için hızla arkamı döndüm. Burada durup Murat Arsever'in hayallerinin kadınından konuşmasını dinleyemeyecektim. Ben şimdiden onun kıyafetleri için gardırobumda yer açmışken, o bütün kapıları benim suratıma kapatıyordu. Ki ben ömrüm boyunca gardırobumun tek santimini bile kimseyle paylaşmamıştım!

İkinci adımı atamadan kolumdan çekildim ve topuklularım topaç gibi dönerken Murat'ın göğsüne sokulmuş halde buldum kendimi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu gözleri öfkeyle parlarken.

"Sen geleceğindeki kadını beklerken, burada durup sana arkadaşlık yapmayacağım!"

"Kahretsin, Verda! Kimden bahsettiğimi sanıyorsun? Geleceğimdeki kadın tam karşımda, hatta kollarımda!"

Gözlerimi sonuna kadar açtım ve duyduklarımın zihnime oturmasını bekledim. Zihnime biraz büyük gelmişti bunlar, çünkü tam anlayamamıştım.

"Ben miyim o?"

"Öyle olmasını ümit ediyorum."

"Ama sen..."

"Sürekli lüks markalar almak yerine biraz da vitamin almaya ne dersin?"

"Bak ben..." Derin bir nefes aldım ve sonra o nefesi hışımla bıraktım. "Seni anlamıyorum!"

"Sevgili gelecekteki kadınım... Şimdi şu lanet alışverişi yapalım mı?"

"Ah, ne?"

"Bir soru daha sorarsan seni herkesin içinde öperim!"

"Ne?"

Sonrası mı? Beni öptü! Dediğini yaptı ve beni öptü!

Dudaklarımda başlayıp kalbime yol alan bir hisle nefesim kesildi. Sanki Milano Moda Haftası'nda, üzerimde benim için özel olarak tasarlanmış elbiseyle insanların büyülenmiş bakışları altında podyumda yürürken, gökyüzünden süzülmüş bir yıldız gibi göründüğüm o büyük hayalim gerçek olmuştu. Sanki Vogue, Cosmopolitan, Glamour dergileri kapaklarına benim fotoğrafımı koymak için yarış halindeydiler. Sanki Karl Lagerfeld bana bir elbise tasarlamak için ayaklarıma kapanmıştı. Sanki dünya benim etrafımda dönüyordu. Sanki dünyanın en mükemmel erkeği bana âşık olmuştu. Pekâlâ, son şık o kadar da uzak değildi. Murat Arsever beni öperken, benim için dünyanın en mükemmel erkeğiydi ve sanki bana âşıktı. Derin olmayan, dakikalarca sürmeyen, vahşilikten uzak o tatlı, kısa öpücüğüyle bana bunları hissettirmişken, fazlasının nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Kendini çektiğinde başımı kaldırıp gözlerine bakamadım. İstediğim elbiseye göz diken bir başka müşteriyi pençelerimle parçalayabilecek kadar yırtıcı olan kişiliğim ve

dişiliğim, Murat'ın öpücüğünden sonra masum ve utangaç bir liseliye dönüşmüştü.

"Hey..."

Sesini işitince ona bakmak zorunda kaldım. Yakışıklı yüzü, ela gözleri onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini açık ediyordu sanki. Elbette o kendini moda haftasında falan hissetmemişti ama eminim Dünya Ticaret Merkezi'nin zirvesinde bir yerlerde hayal etmişti. En azından öyle olmasını umuyordum.

"Utandın mı sen?"

"Yoo... Neden utanayım?"

"Yeniden soru sorarak bunun tekrarlanmasını istiyorsan, doğru bir yerde olmadığımızı hatırlatırım."

"Ah, ne?"

"Yine başladık."

Of! Lütfen beynime biraz oksijen gitmesine izin verebilir misin?

Kendimi toparlamak için kafamı çevirdim ve gözüme ilişen bir vitrine baktım. Evet, göz alıcı bir vitrin beni dünyaya indirecekti.

"Hadi şuraya girelim," diyebildim en sonunda. Konuyu kapatsam iyi olacaktı. Evde bu öpücüğü zaten saatler boyunca analiz edecektim.

Murat da derin bir nefes aldı ama onunki rahatlamak için değil, az sonra yaşayacaklarından hiç hoşlanmadığını ifade etmek için verilen bir nefesti.

Her neyse... Sonunda onu bir mağazaya sokabildim.

"Yakında iş dünyasını ilgilendiren bir geceye, bir otel açılışına ve ailemle tanışma yemeğine katılacaksın."

Aileyle tanışma mı? Deli gibi heyecanlandığımı belli etmedim. Bu iş ciddiye biniyordu ve ben bundan çok hoşlanıyordum.

"Yani üç elbise için bir buçuk saatin var."

"Ah, şaka mı bu? Bir buçuk saat, öyle mi? Gerçekten komikti!" diyerek gülmeye ve bir yandan deli gibi askılara saldırmaya başladım.

"Hiç olmadığım kadar ciddiyim!" dedi Murat. Sesi bunu destekliyordu.

Taviz vermeyecekti ama böyle davranması karşısında biraz da olsa rahatladım. Zamanı ayarlaması, daha fazla şey almama izin vermemesi, elbiseleri onun bana alacağını gösteriyordu. Doğrusu bunu yapmayacak olursa işim bitmişti. Zira kredi kartımda bir çiklet parası dahi yoktu ve bunu Murat'a söyleyemezdim. Onun babamın iflasından haberi yoktu. Şimdi öğrenirse, onunla parası için evlendiğimi düşünecekti ki bu doğruydu! Eminim bunu öğrendiği an arkasına bakmadan beni terk edip giderdi. Babamın doğru zamanda, doğru bir şekilde, iflas ettiğini söylemesini umuyordum. Aksi halde Murat Arsever, *Verda Arsever* olmak isteme sebebimin tamamen duygusal olacağını bilecek, benim taklitler dünyasında sefil olmama hiç aldırmayacaktı.

Onunla parası için evlendiğim gerçeğini zihnimin gerisine ittim. O an gördüğüm bir Versace elbiseye hayranlık oklarımı gönderirken Murat'a gösterdim. "Ne kadar muhteşem, değil mi?" Kırmızı, uzun, sade tasarımlı ancak oldukça şık bir elbiseydi.

Murat elbiseye bakmadı bile. Doğrudan etiketin üzerindeki fiyatı gösterdi. "Sanırım sıfırlardan birini yanlışlıkla oraya koydular."

Başımı salladım.

"Bu fiyata yeni bir mağaza açılır. Kesinlikle değmez!" dedi soğuk bir şekilde.

Dayanamadım. "Sesi duyuyor musun?"

"Ne sesi?"

"Gianni Versace'nin mezarında ters dönerken çıkardığı sesi. Değmez de ne demek? Versace'den bahsediyoruz!"

"Sen bahsediyorsun. Benim umurumda değil."

"Ne yani, bana bu elbiseyi almayacak mısın? Dünyada gördüğüm en güzel şey."

Murat derin bir nefes aldı. Bu kesinlikle *hayır* demekti.

"Peki," diyerek şımarık bir çocuk gibi gözlerimi açtım ve hemen bir başka elbiseyi çekip aldım. "Bu nasıl?"

Müstakbel pinti kocam yine uzandı ve etiketi okudu. "Bunun fiyatı onun iki katı!"

"Ah, öyle mi? O zaman ilk gösterdiğimi almak daha mantıklı." *Lütfen taktiğim işe yarasın, lütfen!*

"Bu şeylere değerinin yirmi katı ücret ödeyecek değilim."

Bu defa ben de onun kadar ciddileştim. "Bak, bu elbiseler gerçekten muhteşem ve onlara sahip olamazsam ölürüm."

Murat bu söylediğimden hiç hoşlanmadığını gösteren bir bakış attı. "Hayattaki amacın nedir?" diye sordu birdenbire.

Bu neydi şimdi? Felsefe dersine mi girmiştim?

"Mutlu olmak," diye atıldım.

Alaycı, küstah gözleriyle bana ölesiye derin bir bakış attı. "Mutlu olmak gibi bir amacın yok!" dedi sertçe. "Bak, şuradaki çantanın bile bir amacı var ama senin yok!"

Bir yandan da vitrindeki harika çantayı işaret ediyordu. Ah, çantaya vurulmuştum!

"O çantanın ne amacı olabilir ki?" diyerek yine Murat'a odaklandım. Onu alt etmek, bozmak, pişman etmek istiyordum. Ve bir çanta üzerine sohbet etmek benim uzmanlık alanımdı.

"O çantanın amacı, senin gibi gösteriş delilerine o kadar parayı ödetip bir aptala çevirmek! Maliyeti maksimum otuz dolardır ancak yedi yüz dolara satılıyor ve senin gibi dünyadan haberi olmayan budalalar gidip onu alıyor."

"Ona marka değeri diyorlar. Ekonomiyi nerede okudun Allah aşkına? Dahası o koskoca şirketi nasıl yönetiyorsun?"

Ah evet, mükemmel erkeğimin kızgınlığı arttı.

"Şirketimi nasıl yönettiğimi sana gösterirdim ama senin gibi tamamen bomboş yaşayıp, zamanını ve parasını tüketmekle uğraşan biri ne anlar ki?"

Ben de en az onun kadar kızmıştım. "Beni tanımıyorsun! Ben bu kadar materyalist değilim! Benim de değerlerim, sevdiğim insanlar var!"

"Kim onlar?" diye sordu tam ben de kendime bu soruyu sorarken

Düşündüm. Ailem olabilir miydi? Hayır hayır, onlarla hiç sıkı fıkı olmadık. Monica? I-ıhh! Aynı kıyafeti giydiğimiz gün onu hiç acımadan ortadan kaldırabilirdim. Okuldaki hocalar, arkadaşlar? Hiç sanmıyorum. Kanka

diyebileceğim biri? Henüz tanışmadım. Müstakbel kocam? Şu an onu bir kaşık suda boğabilirdim. Bir hayvan? Bir kedim bile yok, anlıyor musun?

"Bunu kendime saklamayı tercih ederim," diyebildim en sonunda. Biraz da gizemli görünmeye çalışmıştım.

"Bir sevgiliden mi bahsediyorsun?" diye gürledi.

"Senin kıyafetlerini seçen o kadın gibi, benim de bazı şeyleri danıştığım, değer verdiğim bir erkek diyelim."

Ah, ne palavra ama! Okuldaki birkaç arkadaş ve birkaç kuzen hariç, değer verdiğim erkekler sadece mağazalardaki müşteri temsilcileriydi. Benim lüks tutkum erkeklerin ilgisini çekmek, sevgili koleksiyonu yapmak için değildi. Benim hayatım buydu. Bütün insanların beni beğenmesi kadar, benim kendimi beğenmem önceliğimdi.

Bu defa Murat'ın eli sağ kolumu kavradı. Koyulaşan gözleriyle "Bir sevgilin mi var?" diye sordu.

Yalanımı daha da abartmaktan korktum. "Hayır! Tabii ki yok! Ya senin? O kadın... Kim o?"

Sorumu duymamış gibi durakladı. "Sanırım bunu daha fazla devam ettirmemiz saçmalık!"

"Ne?"

"Seninle tanışmayı ve bu aptalca yola girmeyi babanın ricasıyla kabul ettim. Anlaşılan bu büyük bir hataydı."

Şaşkınlık içinde kalakaldığım o an "Sen..." diyebildim ama Murat son sözleri söylemekte de kararlı olduğu için keskin, kızgın, otoriter sesiyle devam etti.

"Vazgeçtim, Verda Alkaya. Seninle evlenmeyeceğim!"

Dördüncü
Bölüm

İlk şoku atlatmak için birkaç saniyenin geçmesini, bu saniyelerde kanımdaki adrenalin seviyesinin inmesini, beynimin normal işleyişine geçmesini bekledim. Ne de olsa elimde bir Versace vardı ve bu durumda sağlıklı düşünmek benden kilometrelerce uzaktı. Gözlerim kapıdan çıkmak üzere olan Murat'ta takılıp kalırken, elbiseyi yavaşça yerine bıraktım. Onun ne yaptığını yeni yeni anlıyordum. Sırf fiyatı yüksek olduğu için bana bu elbiseyi almamıştı. Hem de ölesiye zenginken. İlişkimizin daha ikinci gününde beni acıtmış, kanatmış, kırmıştı. Üstelik *beni üzen şeyler* listesinin en tepesindeki sebeple.

"Evlenmezsen evlenme!" diye bağırdım arkasından. Kendini bulunmaz Hint kumaşı mı sanıyordu? O Hint kumaşından bir takım elbise giyse bile artık benim için bitmişti. Ne demişler; *'Dönerse senindir, Versace benim.'*

Öte yandan... Elimde hâlâ bir Versace yoktu ve bundan sonra da olması imkânsız gibiydi. Lüks markalara giriş biletim olan Murat Arsever de az önce beni terk etmişti. Pekâlâ, bir an için şuurumu kaybetmiş olabilirdim ama şimdi mantığımı kuşanma zamanıydı. Bugün o elbiseyi almamış olabilirdim ama ömrümün sonraki elli yılında istediğim şeyleri alabilmek için Murat'a ihtiyacım

vardı. Bu elbiseye, o çantaya giden yolda her şey mubahtı ve ben tabii ki Murat'ın ardından gitmeliydim. Paranın insana dökülmüş haliydi Murat Arsever. Belki banknot olamayacak kadar pintiydi ama bozukluk olmasına da izin vermeyecektim. İstediklerimi almak için ben de bazı planlar geliştirebilirdim. Ama önce onu durdurmalıydım.

On santimlik topuklarımı sürüyüp, kaçan mükemmel erkeğimin ve mükemmel fırsatımın ardından koşarak mağazadan çıktım. Etrafa baktığımda, herkesten uzun olan boyundan ötürü Murat'ı fark edebilmiştim. Sola tarafa doğru gittiğini görünce tam anlamıyla oraya fırladım. Koşu yolumda, elinde koca bir dondurma tutan bir çocuk olunca direksiyonu sağa kırdım. Amacım çocuğa çarpmadan hızımı aynı seviyede tutmaktı ama giydikleriyle büyük bir moda katli yapmış olan annesi veledin kolundan tutup çekince, diğer elindeki dondurması da usulca kaydı ve tam önüme düştü. Evet, her şey için çok geçti! Muhteşem topuklu ayakkabım eriyik haldeki dondurma yığınına girdi ve tam o anda saatte 1000 km hızla uçuşa geçtim. Dünya bir anda ağır çekimde hareket etmeye, sesler kalınlaşıp uğultuya dönmeye, "Haaayııııırrr..." diyen ağzım yavaş yavaş açılmaya, yer çekimi bana nanik yaparken göklerde süzülmeye başladım. Parlak, beyaz zeminin ayaklarımın altından tereyağı gibi kayışı ve en son tavandaki işlemelere hayran kaldığımı belleğime kazıyarak son sürat, sırtüstü yere çakıldım.

O lanet metroya sonunda biniyorum. Kırmızı şeritli rüküş metro uçsuz bucaksız bir çölde gidiyor. Tek yolcusu benim. Derken bir tünele giriyorum. Tünelin ucundaki ışığı görüyorum. Ah evet! Ama bir saniye... Işık değil bu. Bu Givency parfüm şişesinden yayılan göz alıcı bir parıltı. O da ne? Bir Louis Vuitton

çantası da yanında duruyor. Prada ayakkabılar... Geçen sezon numarasını bulamamıştım da, otuz altısını giyerek üç hafta şiş ayaklarımın ağrısını çekmiştim. Uzakta kasadaki kız faturaları mı yırtıyor? Ne? Bunların hepsi bedava mı? Hepsi benim için mi getirildi? Tünelin sonundaki o mağazalar benim için mi inşa edildi? Bir an yol kenarında annemi görüyorum. "Tünele girme!" diye bağırıyor. Anne, delirdin mi, nasıl girmem? "Kızım rüyada tünele girilmez!" diye haykırıyor. Ölmeye razıyım, anneciğim. Hem de cennete gidiyorum. "Tünele girmeeee!" diye bağırmaya devam ediyor annem. Gittikçe silikleşiyor görüntüsü. Tünele girmek istiyorum, o tünele girmeliyim... Derken aniden tünelin ışığı sönüyor ve boydan boya bir duvar örülüyor. Bindiğim metro son hızla duvara dalınca dünyam kararıyor.

Ciğerlerime dolan havayı büyük bir nefes olarak bıraktığımda uyanmıştım. Yataktan fırlayıp oturur vaziyete geçtiğimde üzerimden terler boşanıyordu. Yorgun ve bitkin hissettiğim için kendimi yeniden yatağa bıraktım. Gördüğüm tavan kesinlikle AVM'nin tavanı değildi. Düz, beyaz tavana ve üzerindeki sıradan ışığa bakarken olanları hızlıca hatırladım. Çocuğun birinin düşürdüğü dondurmaya basmış ve zemine yapışmıştım. Hem de Murat'ın peşinden koşarken! Ah, bir adamın yüzünden ne hallere düşmüştüm! Çakma bir marka giyip, orijinalini yapan tasarımcının karşısında durmak kadar utanç verici bir şeydi. Peşinden koşulmaya alışkın Verda Alkaya, bir erkeğin peşinden koşarken yüzlerce rüküş insanın içinde iki boyuta inecek kadar sert bir şekilde yere çakılmıştı. Dehşetle o anları hatırlarken bir eksiğim var mı diye hızlıca araç gereçlerimi kontrol ettim. Oh, neyse ki her şeyim yerindeydi. Sadece çanağım fena halde sızlıyordu. Bedenimde gezinen ellerimin altındaki sert kumaşı fark etmemle ne giyindiğimi

de anlamış oldum. Üzerimde arılı, böcekli, inanılmaz bir zevksizlik eseri hastane kıyafeti vardı. İçine benim boyutlarımda en az beş tane daha insanın sığacağı kadar geniş olan kıyafete bakarken, o ana kadar çektiğim en büyük acıyı çektim. Dudaklarımı büzüştürüp oramı buramı çekiştirirken, şeffaf kapının arkasında dikilen o silueti gördüm. Onu fark ettiğimi anlayınca elleri ceplerinde içeriye girdi. Beni bu hallere düşüren Murat Arsever tepeden bakışlarla bana bakarken resmen sırıtıyordu.

"Ölüm tehlikesi geçirmiş birini izlemek çok mu komik?" dedim dudaklarımı daha da sarkıtarak. Onun beni terk edişini hatırlayınca neredeyse ağlayacaktım.

"Ölüm tehlikesi mi? Bence şu an ölmene neden olacak tek şey, üzerindeki hastane kıyafeti. Her an bayılacakmış gibi giysilerine baktığını gördüm."

"Çünkü çok çirkin!" dedim homurdanarak.

"Ama sana yakışmış."

Gözlerimi üzerimdeki arılardan çekip Murat'a çevirdim. Bir saniye öncesine kadar üzerimdeki arıların canlanıp onu her yerinden sokmasını isterken, şimdi bir aptal gibi ona gülümsemek üzereydim. Fena halde çekici ve uslanmaz bir çapkın gibi görünüyordu. Beni tatlı tatlı ayartmaya mı çalışıyordu?

Bu defa ona inanmadım. "Beni kandırma! Yakışmadığını biliyorum!" Of! Bu kıyafetler içinde onun karşısında oturunca kendimi virüslü bilgisayar gibi hissediyordum. Göz alıcı elbisem üstümde olmadığı için, tüm donanımlarım mavi ekran vermişti ve acilen formata ihtiyacım vardı. *Allah'ını seven üzerime bir Armani falan fırlatsın!*

Murat, *hayır* der gibi başını sallarken yanıma geldi. Birkaç metre uzağımda olan sandalyeyi yatağıma kadar çekti ve tam karşıma oturdu.

"İyi misin?"

"Ah, nereden bilebilirim ki? Belki de felç geçirmişimdir ya da iç kanama... Daha yeni uyandım."

"Felç mi?" dedikten sonra uzanıp elimi tuttu. "Hissediyor musun?" diye sordu sımsıcak sesiyle.

Ah, hissetmek ne kelime! Sanki tenlerimiz birbirine karışmıştı. Beni öpmüş olmasına rağmen ilk kez elimi tutuyordu. El ele tutuştuğum ilk erkek değildi ama ilk kez elime değen bir erkek eli beni bu kadar dağıtmıştı. Neredeyse sahiden felç geçirecektim.

"Hissediyorum," dedim gözlerimi ondan kaçırarak.

Bu defa ayağa kalktı ve ayakucuma gitti. Çıplak ayaklarım örtünün altından çıkmıştı. İki eli aniden sağ ayağımın tabanına değince titredim. Avuçları ayaklarımı okşarken "Ya bunu hissediyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes bıraktım. Ayaklarım bugüne kadar dünyanın en pahalı, en lüks, en göz alıcı ayakkabılarına girmişti ama hiçbirinin teması bu kadar iyi olmamıştı. Murat Arsever'in avuçları bir Louboutin'den bile iyiydi.

"Hissediyorum," diye fısıldadım.

Gözlerimiz buluştu ve benim şoke olmuş ifademe rağmen Murat çapkınca sırıtmaya devam etti. Elleri bir an bileklerime çıktı ve parmak uçları çıplak tenimde kayarken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Onunsa gözleri kısıldı. "Sanırım bunu da hissettin?"

Kendimi ele vermiştim. Başımı salladım. Bir an durdu ve sonra ellerini benden tamamen çekti. Hayal kırıklığına benzer bir şey hissettim ve bunu hissettiğim için anında kendime kızdım.

Çapkın ifadesiyle "Anlaşılan felçli değilsin," dedi. Sandalyeye oturmadan tepemde durdu. "Ağrın var mı?"

Kalçam tam da o an *Hey, beni unuttunuz! Kimse bana dokunmayacak mı?* der gibi sızladı. Utanç içinde "Var!" dedim. Sonra utancımı gizlemek için öfkeyle Murat'a baktım. "Senin peşinden koşarken düştüm ben! Yani neredeyse beni öldürmek üzereydin!"

"Düşmeni ben istemedim."

"Düşmemi istemezsin ama ölmemi isterdin herhalde, değil mi?" diye sordum dudaklarımı iyice büzerek. Bu yaptığım şeyin adı naz mıydı? Sanırım XX kromozomlarına sahip herkesin, şımartılmak istenen o alıngan, ilgi bekleyen genleri bende ilk kez bu kadar açığa çıkıyordu. Şimdi Murat tarafından avutulmak, şımartılmak ve değer verildiğimi görmek istiyor, bu yüzden de saçma sapan cümleler kuruyordum. Her şey o genin suçuydu!

"Doğrusu, peşimden koşarken ölseydin çok trajik olurdu," dedi. Beni şımartacak gibi durmuyordu ama yüzündeki o sırıtma bana iyi geliyordu. "Adını yaşatmak için o AVM'nin tam merkezine heykelini yaptırırdım."

Yapmacık bir gülüş attım. "Ah, mükemmel bir fikir!"

"Gerçekten istediğin şey bu mu? Moda dünyasında bir iz bırakmak mı?"

"Neden olmasın?"

"Peki, bunun için ne yapıyorsun? Yani deli gibi satın almak dışında! Eminim bunu yaparak da kalıcı bir iz

bırakacaksın ancak ben daha işe yarar bir şey var mı diye merak ediyorum?"

"Ne o, bana iş mi teklif edeceksin?"

Murat derhal başını salladı. "Şirketimde sana layık bir birim olduğunu sanmıyorum."

"Ben de!" dedim havalı bir şekilde.

"Hadi bana şu muhteşem fikrinden bahset, Verda Alkaya."

"Eninde sonunda hayatta bir amacım olup olmadığını öğreneceksin, değil mi? Kafana koydun bunu."

Yakışıklı yüzünde uzun boyuyla, iri bedeniyle tezat bir muziplik, bir çocuksuluk vardı. Öylesine tatlıydı ki... Omuzlarını silkti. "Sen olmadığını söylesen de ve ben de olmadığını düşünsem de, beni yanıltmanı istiyorum. Bir kez olsun dene."

Cümleye tatlı bir şekilde başlamış olsa bile cümleyi bitirişi o klasik Murat Arsever ciddiyeti taşıyordu. Benim de idealist bir yanım olduğunu görebileceğini, çabalayacağım bir sebebim olduğunu düşünüyordu. Şu an tek amacım onu evliliğe ikna etmekti ama bunu elbette söylemedim. Öte yandan diğer amacım... Gerçekten de moda dünyasında Verda Alkaya olarak bir iz bırakmaktı. Bu konuda oldukça umutsuzdum, çünkü iz bırakmak için geç kalmıştım. Yine de daha önce kimseye bahsetmediğim, daima kalbimin derinliklerinde olan hayalimi ona açmaya karar verdim. "Kendi markamı oluşturmak istiyorum," dedim yüzlerce yıllık sırrımı pat diye söyleyerek. Bu hayalimle iz olmasa da bir çizik atmak isterdim moda dünyasına.

Yüzüne ilgili bir ifade yerleşti. "Bu gerçekten takdir edilesi bir dilek. Bunun için bir şeyler yaptın mı?"

"Sadece ufak tefek çizimler..."

İlgisi artmış, şaşırmıştı. "Güzel! Peki, markan ne üzerine olacak? Kıyafet, kozmetik, parfümeri? Yoksa tamamen farklı bir şey mi? Bir Victoria's Secret meleği olmak gibi..."

Kahkaha attım ve nasıl böyle tatlı bir serseri olduğunu düşündüm. "Ah, o fırsatı kaçırdım," dedim. Gözleri *hayır* der gibi yüzümde gezindi. Terlemeye mi başlamıştım? "Kıyafet üzerine bir izden bahsediyorum," diyebildim sonunda.

"Tahmin etmiştim."

"Tam da benden beklenen, değil mi?"

Bu defa o gülümsedi. "Kesinlikle. Kıyafet derken, sanırım kadın giyiminden bahsediyorsun."

"Ne olduğunu söylemeyeceğim. Şimdi değil."

Murat Arsever'in bakışları derinleşti. "Sanırım hangi kıyafet parçasına dair bir marka oluşturmak istediğini anladım."

"Ah hayır, bence anlamadın."

"Aklımdan geçen olduğuna eminim."

"Aklından ne geçiyor?"

"Önce sen anlat."

"Hayır! Markamı oluşturduğum zaman göreceksin."

"Öyle olsun," derken karizmatik bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Yüzünde eğlenen, sevimli ve bir o kadar da çekici bir ifade vardı. Düşündüğü şeyi tahmin edebiliyordum. Oysa gerçeği öğrendiğinde çok şaşıracaktı. Bunu ona zamanı geldiğinde söyleyecektim. Tabii birlikte olursak. Elbette beni terk etmişti ve birlikte olmamız artık imkânsızdı.

"Terk edip gittiğin bir kadına fazla ilgi göstermiyor musun?" diyerek o tatsız konuyu açtım.

Murat, ela gözlerini bana çiviledi. Neredeyse benden hoşlandığını düşünmeme neden olacak kadar anlamlı bakıyordu. "Terk etmek mi?" diye sordu sakin sesiyle. "Hayır, güzelim... Ancak sevgililer birbirini terk eder. Biz sevgili değildik."

İçimden söylemem gereken o şeyi, dışarıya bir bağırış olarak bıraktım. "Değil miydik? Değil miydik?"

"Değildik..." Yaklaştı. Eğilip elimi tuttu. "Artık öyleyiz."

Cırlamak için açılan ağzım kocaman bir boşlukla kalakaldı. Küçücük bir boş alan görünce oraya hemen AVM yapmak isteyen müteahhitler ağzımın içine bir şantiye kurmadan dudaklarımı birleştirebildim. Kızgınlığım ise aynı yerde duruyordu. "Ne... Ne oldu da fikrini değiştirdin?"

"Fikrimi değiştirecek bir sebep bulmam gerekiyordu," diyen Murat'ın kaşları çatıldı. Sonra bir anda sustu ve üzerime eğilmeye, gittikçe yaklaşmaya başladı. Ne yapıyordu böyle? Yoksa... Yoksa beni yine öpecek miydi? Fikrini değiştirecek olan sebep bir öpücük müydü? Küçük bir öpücük verip, karşılığında kredi kartlarının, yeşil dolarların, mavi liraların, kırmızı hesap cüzdanlarının sahibi olabilir miydim yani? Yüzlerimiz arasında küçük bir mesafe kalmıştı ki elini saçıma doğru uzattı. Yoksa ensemden kavrayıp çılgın ve vahşi bir şekilde... Ah, Calvin Klein bilekliğimin üzerindeki minik swarovski taşlar gibi terler dökmeye başladım. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Bir an sonra eli saçımı kavradı. Hafif bir dokunuş hissettim. Neden bu kadar tatlı ve neden bu kadar... Sakindi? Kanatlarında alışveriş poşetleri olan kelebekler midemde fır

dönerken, Murat'ın sesini işitmemle tüm kelebekleri mide asidimle katlettim.

"Dondurma külahı," demişti.

Gözlerim açıldı ve iki parmağıyla tuttuğu minik külah parçasını gördüm. Ne yani, tüm bu ağır çekim, bu romantik müzik, bu şatafat, o aptal şeyi saçımdan almak için miydi? Bu hissi biliyordum. Utanç, öfke, enseye batan kıyafet etiketi, parmağı kesen kâğıdın acısı, defolu ürün dramı... Ve çokça hayal kırıklığı...

Sinirle dudaklarımı büktüm. Elbette beni öpmediği için sinirli değildim. Sahiden! "Benimle sevgili olma sebebin nedir? Peşinden koşarken yere çakılmam mı? Ah, bana acımana ihtiyacım yok!" dedim ve tam bir Yeşilçam klişesi yaparak yüzümü acıyla diğer tarafa çevirdim.

Ondan romantik bir cevap gelmeyeceğini bilmeliydim. Adam mantık, akıl ve makul kelimeleriyle yönetilen, hissiz biriydi. Pahalı bir deriden yapılma bile olsa, evrak çantaları daima ruhsuzdu ve Murat'ın modadaki karşılığı resmen bir evrak çantasıydı.

Bir saniye sonra çeneme değen güçlü parmaklar, sıcacık bir el hissettim. "Hayatta bir amacın olduğunu bilmek... İşte aradığım şey buydu."

Sonunda gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Senin amacın ne peki?"

"Şu an için tek amacım, seninle mutlu bir evlilik."

Ah, benim de! Mutlu ve paralı...

Gülümsemeyi başardım. "Anlaştık o zaman."

"Anlaştık," dedi tıpkı benim gibi gülümseyerek.

"Uyanmışsınız," diyen bir doktor o an içeriye girdi.

Doğru ya, bir hastanedeydik. Oysa az önceye kadar rüyalar âleminde olduğumuzu sanıyordum.

Murat'ın yaşattığı heyecanı unutmaya çalışarak doktora döndüm. "Neyim var, doktor? Ciddi mi?"

"Merak etmeyin. Ölmeyeceksiniz." *Ah, ne komik!* "En azından ölüm sebebiniz düşmeniz olmayacak."

"Şu tatsız konuyu bırakıp gerçeğe dönsek artık!" Murat tüm otoritesiyle odayı doldurmuştu.

Doktor başını salladıktan sonra yeniden bana baktı. "Pekâlâ... Sadece ufak birkaç incinme var. Kalçanız ve sırtınız bir süre ağrıyabilir. Çok fazla yürümeyin ve düztaban ayakkabı giymeye çalışın."

Ah, öleceğimi söylese daha az üzülürdüm! Zoraki bir tebessüm atmakla yetindim.

"Yani çıkabilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz."

Murat doktora teşekkür edip onu gönderdi. Bu sırada ben de kalçamdaki ağrıya aldırmadan yataktan çıktım.

"Eşyaların burada," diyen mükemmel erkeğim, odadaki çirkin gardırobu açıp kıyafetlerimi özenle yatağa bıraktı.

Arıların bir çiçek olan benden bu kadar bal alması yeterliydi. Bir an evvel şu hastane kıyafetlerinden kurtulup, kreş çocuğu havasından çıkarak tescilli imajıma geri dönmek istiyordum.

Artık sevgilim olan müstakbel kocam giyinmem için odadan çıktı. O gider gitmez saçlarımı ellerimle düzeltim ve kendimi facia görünmediğime ikna etmeye çalıştım. Başaramamış olsam da, pahalı elbisemi giyince biraz olsun eski ruh halime kavuştum. Çantamdan telefonu

çıkarıp sosyal medyayı kurcalayacakken, annemin çağrılarını gördüm. Ona her şeyi eve gidince anlatacaktım. Ayakkabıları da elime alıp odadan çıktım. Murat doktorla bir şeyler konuşurken beni gördü ve ikisi tokalaştıktan sonra yanıma geldi.

Gözlerime sımsıcak bakarken kolunu uzattı. "Sanırım bir desteğe ihtiyacın var."

Yürürken kalçamın sağ tarafı ağrıdığı için birazcık aksıyordum. Memnuniyetle koluna girip, o güçlü kolunun, o güvenli bedeninin tadını çıkardım. Bir yandan elimle ceketinin kumaşına dokunup kalitesini test ettim ve onayı verdim. Kaliteli bir kumaştı ve kesinlikle markaydı. Bu adam, hastanede uyandığımdan beri benden her şekilde tam puan almıştı ve almaya devam ediyordu. Arabasıyla beni ailemin evine bıraktığında yüz puanı cebe indirmişti bile.

Anneme ve babama ufak tefek bir kaza geçirdiğimi söyledim ama bunu Murat'ın peşinden koşarken yaşadığımı elbette anlatmadım. Eğer adamın beni terk ettiğini söyleseydim, annemin dilinden kurtulamazdım. Ona göre, bu yaşta o bile bir erkeği kolayca ayartabilirdi. Ki muhtemelen haklıydı. Annemdeki numaralarla hiçbir markam yarışamazdı ama konu Murat Arsever'di. Bana bula bula dünyanın en zor erkeğini bulmuşlardı. Benim gibi bir kadınla olan hangi erkek hayattaki amaçlarımın peşine düşerdi ki? Her neyse... Günün sonunda elde kalan sıfır marka, hiç Versace, koklatılmamış çanta, bir popo incinmesi, büyük bir kalp çarpıntısı ve koca bir mide guruldamasıydı. Sıcak bir duştan ve diyet listeme uygun birkaç şey atıştırdıktan sonra, bir süre gardırobumu ve güzelim

kıyafetlerimi izledim. Murat'ın yokluğunda onlara sarıldım ve huzur içinde bir uyku çektim.

Sabah uyanır uyanmaz telefonuma baktım ancak Murat'tan ne bir arama, ne de bir mesaj vardı. Evdeyse hayat her zamanki gibiydi. Babam işe gitmeye devam ediyordu. İflas eden bir adama göre fazla çalışkandı. Annem de yine kendi elleriyle sarmalar sarıyor ve plastik saklama kaplarına koyup, birkaç güne haciz gelecek olan siyah, lüks Mercedes'ine binen babamın eline veriyordu. Doğu ile batının senteziydi benim annem.

Sıkıcılıkta bir dünya markası olan ailem beni iyice bunaltırken elimde telefonla amaçsızca dolaşıyordum. Murat Arsever sevgilisini neden aramıyordu? Neden kalçamın durumunu sormuyordu? Yani bunu sormasa da olurdu ama en azından nasıl olduğumu hiç mi merak etmiyordu? Sevgililer birbirlerine bakteri gibi yapışıp ortak hayat sürmüyorlar mıydı? Bakteri deyince aklıma İstanbul'daki birkaç arkadaşımdan en iyisi olan Alya gelmişti. En son sömestir tatilinde görüşmüştük ve yanında vantuzlarıyla sımsıkı yapıştığı o zengin playboy sevgilisi vardı. Bu yaz evleneceklerini biliyordum ama henüz bir davet gelmemişti. Zihnimin Murat'tan arındığı müsait bir zamanda onu aramayı ve Murat'la yaşayamadığım o alışveriş macerama onunla çıkmayı düşündüm. Alya, içimde kalan Versace'yi bana hediye alabilirdi.

Böyle beklemekten sıkılmıştım ve aklıma muhteşem bir fikir gelmişti. Hemen üzerime –hemen dediğim bir saat kadar– birkaç kıyafet uydurdum ve annemden aldığım yol harçlığıyla taksi tutup müstakbel kocamın şirketine gitmek için evden çıktım. Adresi internette kolayca bulmuştum. Bir saatlik yolculuktan sonra hedefime

varmıştım. Murat'ın şirketi plaza şeklinde, sadece camlardan yapılmış görkemli bir binaydı. Onun krallığının kraliçesi, ülkesinin *first leydisi* olacağımı bilmek, lüks bir defileyi *front row*'dan izlemekten bile daha heyecan vericiydi. Kendimden emin bir halde içeriye girerken oldukça havalıydım. Önüme çıkan özel güvenlikleri, sarışın sekreterleri "Murat'ın nişanlısıyım," diyerek aşmak ise gerçekten müthişti. Kızların giyimleri ortalama üstüydü ama hiçbiri elbette benim kadar mükemmel görünmüyordu. Bir tanesi hariç... Murat'ın özel asistanı olduğunu söyleyen o sarı çalıyı gördüğüm an ölüm listeme ekledim. Tepeden bağlı sımsıkı, dümdüz saçları, masmavi gözleri ve üzerine tam oturan pantolonlu beyaz takımıyla neredeyse benim kadar havalıydı.

"Buyurun," dedi duygusuz, işkolik sesiyle.

Hafif, enfes bir gülüş attım. "Buyururum canım, merak etme!" Canım kelimesine yüklediğim alaycı tonu duyabiliyorsunuz, değil mi?

Yakasındaki kartta Buket Öktem yazan sarışın kız, "İsminiz neydi? Murat Bey'in bugün randevusu görünmüyor," dedi.

Gözlüğümü artistik bir hareketle çıkarıp saçlarıma taktım. "Nişanlısıyım. İstediğim zaman gelebilirim, değil mi?"

"Nişanlı mı?"

"Hıhı..."

Tıpkı benim yaptığım gibi, o da beni tepeden tırnağa süzmeye başladı. "Beyefendinin nişanlandığını duymamıştık."

"Ah, öyle mi? Ne şanslısın ki artık öğrendin."

---

* *Front Row*: Defilelerde en ön sıraya verilen isim.

Cevap vermedi ama gerilmişti. Büyüyen göz bebeklerinden anlamıştım.

"Geldiğimi ona haber vermeyecek misin?" diyerek yeniden lafa girdim. Bir yandan üzerindeki beyaz takımı inceliyordum. Fazla maskülen bir tarzdı ama şık olduğunu kabul etmeliydim.

"Murat Bey önemli bir telefon görüşmesi yapıyor. Rahatsız edilmek istemediğini söylemişti. Biraz beklerse..."

"Bekleyemem! İnan bana, şu an yaptığı görüşme benden önemli değil. Ah, söylemiş miydim, onun nişanlısıyım!"

"Söylemiştiniz!"

"Anlamamış gibi duruyorsun da..."

"Pardon?"

"Hiç, canım. Arar mısın artık, yoksa doğrudan odasına mı gireyim? Sanırım şurası?"

Elimle sağ taraftaki siyah, büyük kapıyı gösterdim. Kız panikle ayağa fırladı ve "Arıyorum," dedi.

Yapmacık bir tavırla gülümsedim. Kulağındaki bluetooth kulaklığına dokunurken "İsminiz nedir?" diye sordu.

Bu kadarı gerçekten küstahlıktı. "Nişanlısıyım!"

"Evet. Beş bininci kez söylediniz," diye mırıldandı. "İsminizi söylemem daha uygun olur diye düşünmüştüm."

Düşünmek mi? Hayret! Pekâlâ, bunu içimden söylemiştim ama kıza bakarken yüzümden de bu cümlenin okunduğuna emindim.

Birbirimizi öylece seyrederken Buket konuşmaya başladı. "Üzgünüm, efendim. Rahatsız edilmek istemediğinizi söylemiştiniz ama bir misafiriniz..."

"Nişanlı!" diye bağırdım.

Kız derin bir nefes alırken, iki düğmesi açık mavi gömleğinden göğüsleri kabardı. Umarım sürekli böyle nefesler alıp vermiyordur!

"Nişanlınız burada, efendim. Sizi görmek istiyor."

Murat'ın konuştuğunu anladığımda beklemeye devam ettim. Birkaç saniye sonra Adidas çakması gibi koca bir çakma olan Adias, yani *adi asistan*ın kısaltması olan Buket'in yüzüne alaycı bir sırıtma geldi.

"Evet, efendim. Nişanlınız olduğunu söylüyor." Öne doğru kayıp bana gülümseyerek baktı. "İsminiz nedir? Murat Bey soruyor!"

İsmim lanet, soyadım olsun! Murat'a inanamıyordum! Bana pazarda üç liraya satılan çorap muamelesi yapıyordu. "İsmim, Verda... Verda Alkaya."

"Verda Hanım, efendim. Peki!"

Yeniden kulaklığa dokundu ve bir kova badana sürülmüş yüzündeki o alaycı gülüşle bana baktı. "Sizi bekliyor."

Hemen içeriye girmedim. Bu kadını alt etmem gerekiyordu. Köprüde birbirlerine dalmak üzere olan iki keçi gibiydik. Köprü görevi gören Murat'ın bu kadında ne bulduğunu düşünüyordum. Muhtemelen iyi okullardan mezun, birkaç dil bilen, zeki biri olduğu için işe almıştı. Neyse ki erkeklerin zeki kadınlardan hoşlanmadığını okumuştum ve şimdi doğru olduğunu umarak sonunda Murat'ın odasına yöneldim. Buket de tam o anda ayağa kalktı.

"Buyurun," diyerek bana eşlik edeceğini gösterdi.

"Gerek yok, kendim giderim," dedikten sonra elimi salladım. "Bana bir cafe latte."

Buket kızardı ve hızla somurttu. Onu arkamda bıraktığımda içimden kendime *Çak be!* yaptım.

Sonunda sevgilimin kapısına geldiğimde, saçlarıma taktığım gözlüğü düzelttim, bluzumun gevşek kollarını olması gerektiği gibi omuzlarıma düşürdüm, terli ellerimi dar kesim, zarif kot pantolonuma sürdüm ve yüzüme gerçek bir gülüş yerleştirip odaya girdim.

Murat'ın ayakta beni beklediğini, içeri girer girmez bana sarılacağını düşünürken, onun koltuğunda oturmaya devam ettiğini, kaşlarını çatmış bir halde telefonla konuştuğunu gördüm. Bana oturmam için eliyle karşısındaki kanepeyi gösterdiğinde bir boğa gibi öfke doldum. Telefonda konuştuğu için hesap soramadım ve mecburen kanepeye oturdum.

Murat sıkıcı bir konuşma yaparken arada sırada bana bakıyor olsa da çoğunlukla beni unutuyordu. Beş dakika dolmasına rağmen hâlâ telefonu kapatmamıştı ve ben çıldırmak üzereydim. Uğraşacak bir şey bulamayınca kendimle uğraşmaya karar verip gözlüğümü saçlarımdan çekip koltuğun kolçağına bıraktım. Çantamdan makyaj aynamı alacağım an odanın kapısı çaldı ve birkaç saniye sonra elinde bir tepsiyle Buket içeriye girdi. Önce Murat'ın Türk kahvesini masasına bıraktı, sonra bana döndü. Önümdeki sehpaya bıraktığı latte'mi alırken gözlerimiz kesişti. Ancak birbirinden nefret eden iki kadının anlayabileceği o bakışlarla gözlerimiz kenetlenirken Buket kibarca önümden çekildi. Zarif bir hareketle latte'mi dudaklarıma götürmeye çalışırken dirseğim gözlüğüme değdi ve gözlük yere düştü. Buket'in gözlüğümü alıp bana vermesini bekliyordum ancak o inanılmaz bir şey yaptı. Düştüğünü gördüğü halde, bir eşi sadece Jessica Alba'da olan Ferre gözlüğümü 45 numara stilettolarıyla bir güzel ezdi. Ben şoke olmuş bir halde olanı biteni izlerken ayağını çekti

ve artık cesede dönmüş gözlüğümü ilk kez görmüş gibi dehşetle inledi.

"Ah, özür dilerim. Nasıl oldu göremedim. Ah, çok çok özür dilerim," derken Murat'ın görmediği o alaylı bakışlarıyla bana küstahça baktı.

Derhal ayağa fırladım. "Bilerek yaptın!" Bu Adias'ı hafife almıştım. Madem benimle savaşacaktı, o halde silahlarını kuşansa iyi olurdu. Savaş aletim olan uzun ince portföyümü o estetikli burnunun tam üstüne indirmek için hamle yapacaktım ki Murat'ın sesi bütün odada yankılandı.

"Ne oluyor?"

Hiç duraklamadan, "Bu kadın gözlüğüme bilerek ve kasten bastı!" dedim bir çocuk gibi dudak büzerek. Katledilen gözlüğümün acısı gözyaşları olarak yanağımdan inmek üzereydi ama Buket'in yanında kesinlikle ağlamayacaktım. Doğum yapmak üzere olan hamile kadınlar gibi iki üç derin ve sık nefes verip kendimi çabucak toparladım.

"Özür dilerim, Verda Hanım ama yanılıyorsunuz. Neden bilerek gözlüğünüze basayım? Tamamen bir kaza oldu, efendim. Lütfen bana inanın!"

Oh nööv! Benim sakladığım gözyaşları Buket'in yüzünden inmeye başladı. O duygusuz suratı bir anda büküldü ve dizi karakterleri gibi makyajı hiç akmadan zarifçe gözyaşları aktı. Şuursuzca, bitkisel hayata girmiş gibi ona bakıyordum. *And the Oscar goes to Buket Adias! En iyi yalancı rolünde!*

"Tamam, Buket. Önemli değil. Sen çıkabilirsin."

Murat'ın anlayışlı sesini işittiğimde kulaklarıma inanamadım. Bu kadar kolay mıydı yani? Erkekler gerçekten iki

damla gözyaşına kanabiliyorlardı demek. Buket aceleyle odadan çıkarken gözlerimi dimdik Murat'a sabitledim.

"Gerçekten bilerek yaptı!" dedim sinirle homurdanarak.

Murat derin bir nefes aldı. İfadesi gergindi. Bana inanmıyordu. "Neden böyle saçma sapan bir şey yapsın?"

"Sen anlayamazsın bunu. Kadınlar arasındaki bir güç savaşı bu! Geldiğimden beri bana gıcık oldu."

"Abartıyorsun. Buket'i tanırım. Böyle çocukça oyunlara girişmez."

"Tanımıyorsun!" diye bağırdım.

Murat'ın kaşları daha derinden çatıldı. Kaşlarını böyle çatmaya devam ederse, birkaç yıl içinde kırışıklıklarından dünya haritası çizilebilirdi. Öte yandan bana asla inanmayacağını biliyordum. Üstelemedim. Bu kadını patronuna şikâyet ederek bertaraf edemezdim. Onun hakkından kendim de gelebilirdim. Sonra... Şimdi değil. Şimdi ata sporumuz olan triplerden birini, olimpiyat rekoru kırarak en iyi şekilde atmalıydım. Öyle de yaptım. Tekrar kanepeye oturup gözlerimi yere sabitledim. Kollarımı göğsümde buluşturdum ve bacak bacak üstüne atıp sağ ayağımı sallamaya başladım.

Birkaç saniye sonra nihayet beyefendi lütfedip yanıma geldi. Tepemden durdu ama ona bakmayacağımı anladığında yanımdaki boşluğa oturdu. Hızla ona popomu çevirip diğer tarafa döndüm. Kollarımdan tuttu ve beni kolayca kendine çekti. Bunu yaparken dengem sarsıldığı için kollarım çözüldü, bacaklarım karıştı ve kalbim titredi. İri elleri yüzümü kavrayıp kendine doğru kaldırdı.

"Tüm bu karmaşanın içinde benim suçum ne?"

"Ah, gerçekten saymamı istemezsin!" diyerek inatla gözlerine bakmadım.

"Dene!" dedi sertçe.

"Peki..." Sonunda gözlerimi o güzelim ela gözleriyle buluşturdum. "İlk olarak, sabahtan beri aramanı bekliyorum ama bir kere bile telefonum çalmadı! Üstüne üstlük o sinir bozucu sekreterin nişanlın olduğuma inanmadı. Bunun için seni aradı ve sen ona benim ismimi sordun! Sonra odaya girdiğimde yüzüme bile bakmadın. Telefonla konuşmana devam ettin ve tam beş dakika kırk iki saniye boyunca o gıcık konuşmanı dinledim. Derken tadı lastik gibi olan şu latte'yi getiren o pek kıymetli sekreterin gözlüğümü kırdı ama sen bana inanmadın. Dahası neredeyse..."

Beni öptün! Ah hayır, bunu söylemedim, bunu dudaklarımda sımsıkı bir şekilde hissettim. Konuşmamın ortasında Murat aniden dudaklarıma yapışmış ve beni susturmuştu. Gözlerim fal taşı gibi açılırken dudaklarımı istila eden o sıkı öpücüğünü derinleştirdi. Ona karşı koymak, onu durdurmak istedim ama... Hayır, istemedim! Dudaklarımda biriken tüm sözcükler dışarı çıkmaya beklerken, Murat'ın sert öpüşü esaslı bir barikat oldu. Tüm sitemlerimi unutarak gözlerimi kapattım. Bir saniye sonra ipler koptu ve ben de karşılık vermeye başladım. İkinci öpücüğüm tıpkı olması gerektiği gibi sert ve hızlıydı. Birbirimize kızar gibi, birbirimizle kavga eder gibi öfkeli, bir o kadar da ateşliydi. Söyleyemediğim tüm sözcükler bir öpücükte can buldu ve onları Murat'ın dudaklarına bıraktım. Gittikçe alev alan öpüşme en sonunda Murat'ın kendini çekmesiyle sona erdiğinde nefes nefese kalmıştım.

Gözlerimi açmamıştım. Murat'ın yüzüne bakamayacak haldeydim. Daha önce hiç yapmadığım, hiç düşünmediğim şekilde onunla öpüşmüştüm.

"Bunu bir özür olarak kabul edebilir misin?" diyen sesi, sıcak nefesi dudaklarımda öpüşmeye benzer bir etki bıraktı.

Gözlerimi sonunda açtım. "Edemem," dedim başımı sallarken.

"O halde tekrarlamamız gerekecek. Sen kabul edene kadar..."

Ah, gerçekten mi?

"Hayır!" diyebildim içimdeki sesin aksine.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun? Cezamı nasıl ödeyebilirim?"

Buket'i kovarak demek istedimse de bunun abartılı bir tepki olacağını biliyordum. Kimsenin işiyle bir derdim yoktu. Onu kovdurmadan da sorunu çözebilirdim ama Murat'ın beni korumasını, bana inanmasını gerçekten isterdim.

"Hiçbir şey," dedim kırgın bir tavırla.

"Sana bir düzine gözlük alabilirim."

Gülümseyişini duydum ve artık o noktada ona bakmamak ağır geldi. Gözlerimi kaldırdım. "Sadece bana inan. Bir dahaki sefere sana bir şey anlatmaya çalıştığımda bana inan."

Derinleşen bakışları ruhuma ilişti. Ciddi olduğumu görüyordu ve bu onu biraz olsun etkilemişti. "Sana inanacağım," dedi söz verir gibi.

Başımı salladım. Gülüşü, o tatlı sözleri, koyulaşan gözleri, hâlâ yüzümde duran elleri kırgınlığımı götürdü. Dudaklarıma yavaşça yerleşen bir gülümseme ve kısılan

gözlerimle ona baktım. "Bir düzine gözlük sözün de geçerli. Eh, zararımı telafi etmelisin, değil mi? Neticede gözlüğüm senin şirketinde can verdi."

Hafif bir kahkaha attı. "Hiç değişmeyeceksin, değil mi? Daima markalarını ve lüksü seveceksin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Daima..."

"Belki seni sonradan değiştirebilirim."

İddialı görünüyordu. Meydan okuması hoşuma gitti. "Dene o halde."

"Deneyeceğim," derken üzerime eğildi. Yeni bir öpücük için işaret fişeğini yakmıştı. Ben de yükseldim ve ona tüm kalbimle karşılık verdim. Murat Arsever gerçek bir cimri olabilirdi ama öpüşme konusunda son derece cömertti. Eğer bir gün evlenirsek, kredi kartlarını bana sonuna kadar açmayacağını belli ediyordu ama kalbini sonuna kadar açacağını düşünmek istiyordum. Gerisi nasılsa kolaydı. O kalbe sızmak, banka hesabına sızmaktan zordu ne de olsa. Bir kere oraya girersem, istediğim her şeyi elde edebileceğimi biliyordum. En azından umut ediyordum.

Birkaç telefon görüşmesi daha yaptıktan sonra, "Peki, burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Yapmacık bir şekilde somurttum. "Bu soruyu daha iyi bir şekilde sorabilirsin. İnan bu hali kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Hımm..." Elini çenesine götürdü ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Bu güzel sürprizini neye borçluyum?"

Gülümsedim. İşte doğru yolu bulmuştu. "Hem seni görmek istedim, hem de iade-i ziyaret diyelim," diyerek beni sınıfımda rezil ettiği günü hatırlattım.

Murat da o günü hatırlamıştı. "Ve benim canıma okumayı da başardın."

Kim kimin canına okumuştu, tartışmalıydı. Eğer öpücüğü kastediyorsa, tamamen eşittik. Henüz tam anlamıyla canına okumamıştım. Bunu o gözlükleri ve en sevdiğim markalarımı aldırırken yapacaktım.

Birbirimizi uzayan dakikalar boyunca süzdükten sonra, "Bu akşam ailemle tanışmak ister misin?" diye sordu tatlı bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırdım. Herhalde yanlış duyuyordum. "Ne?"

Aynısını tekrarladı. "Ailemle tanışmak ister misin?"

"Çok isterim!" diye atıldım. Ah, bu kadar istekli görünmeye devam etmek iyi miydi bilemedim. Aslında bir yandan tüm bu formalitelerin bitmesi, imza tarihinin yaklaşması demekti. Bu iş uzadıkça vitrinler kararıyordu. Murat benim değişmeyeceğimi görmeye devam ederse, benimle evlenmekten de vazgeçebilirdi ki bunu hiç istemezdim.

Yol boyunca heyecanımı dindirsin diye gözlüğümün ruhuna dualar, asistana iyi dileklerimi yolladım. Evliliği çoktan kabul etmiştim ve bu tamamen bir mantık evliliği olmalıydı. Bana sonunda zengin bir koca, yani bir sürü gardırop kazandıracaktı. Romantik ya da heyecan verici bir şey olmaması gerekiyordu. O halde bu hissettiğim şeyler neydi? Murat'ın annesiyle tanışacak olmak, Coco Chanel ile tanışmaktan bile beterdi. Ki Coco mezarından, sırf benimle tanışmak için çıksa bile bu kadar heyecanlanacağımı sanmıyordum. French manikürlü tırnaklarımı yemeyi göze alamayınca, gerginliğimi alsın diye Murat'la

konuşmaya karar verdim. Birkaç havadan sudan cümle kurduktan sonra konuyu dünya meselelerine getirdim.

"Bu gece için kıyafetim uygun değil. Hiç olmazsa bir elbise giymeliydim." Benim dünyamın en önemli meselesi neticede buydu.

Murat bana kısa bir bakış attı. "Üzerindeki oldukça uygun bir kıyafet. Gereksiz harcama konusunda anlaştığımızı sanıyordum." *Yoo, kim anlaştı?* Peşinden koştum diye onunla anlaştığımı mı sanıyordu? İtiraz etmek için atılmıştım ki, "Üstelik bu kıyafetler içinde oldukça güzel görünüyorsun," dedi.

Son cümleyi duymazlıktan geldim. "Özel günlerde özel şeyler giyilir. Hem şunu bilmem gerekiyor... En azından böyle önemli günlerde ne istersem alamayacak mıyım?" Herhalde bana kendi paranla al demezdi, değil mi?

"Makul ihtiyaçların olduğu sürece yanındayım."

Lanet olası makul! Makul ve huysuz erkeğimle inatlaşmayı sürdürmedim. *Köprüyü geçene kadar makul olmaya çalış, Verda. Dayan, kızım!* dedim içimden.

Tam da o an arabası iyice yavaşladı. Şehrin dışında kalan, yemyeşil bir yerde, sade ve şık bir villanın önünde durmuştuk. Demir kapılar usulca açılırken Murat aracını garajın önüne bıraktı. Villanın ön bahçesinin büyük bir kısmı beyaz mermerden düzlük bir alandı. Hatta bir sürü ağacın, bitkinin arasından geçen geniş mermer yollar vardı. Yürümek için döşenen o taşlı yollardan değildi ve açıkçası biraz tuhaf duruyordu. Yine de bahçe bir hayli güzeldi ve burada Murat'la el ele gezdiğimi hayal etmek hiç zor değildi. Ah, elbette kayınvalide ile yaşayacak halim yoktu. Bu hayalim sadece hafta sonu ziyaretleri için

geçerliydi. Zira kendi evimin bir gökdelende ya da rezidansta olmasını hayal ediyordum. Hani şu şehir merkezine yarım saat uzakta diye reklamı dönen binalardan birinde. Elbette Edirne şehir merkezine değil, İstanbul merkezini kastediyor olmaları önemliydi. Murat'la yaşayacağım evi düşünürken keyfim artmıştı. Bu sırada bir kadının sevgilime seslendiğini duydum.

"Murat! Geldiniz mi?"

Murat kapıdaki genç kadına gülümsedikten sonra bana döndü ve elimi tuttu. "Hazır mısın?"

Dudaklarımı ısırarak yanıt verdim. Sevgilim elimi tutunca öyle rahat rahat konuşamıyordum.

"Merhaba... Ben Murat'ın ablası, Aslı."

Kadın elini uzattı. Şaşkınca elini sıktım.

"Ben de sizi liseye giden kız kardeş sanmıştım," dedim gülümseyerek.

Aslı kahkaha attı. "Muratcığım, Verda'nın bu kadar tatlı olduğunu söylememiştin."

"Öyledir," diyen sevgilim elimi sıktı.

Aslı kardeşine göz kırptı. "Annem ona bayılacak."

"Eh, oğlu da bayılıyor," dedim şımarıkça.

Aslı yeniden kahkaha atarken, Murat "Ve tam bir kendini beğenmiş," diye devam etti.

Dudaklarımı büzdüm. Aslı uzanıp yanağıma dokundu. "Bence kendi beğenmek için haklı sebepleri var. Sami Amca'nın böyle güzel bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Hey, şu göğe yükselen egomu görüyor musunuz? Aslı'ya şimdiden çok ısınmıştım. Elbette beni övdüğü için değil... Yani belki birazcık bu yüzdendi.

"Sen de öylesin," diyerek karşılık verdim. "Gerçekten Murat'ın ablası olduğuna inanmak zor..."

"Ah hayatım, yaşım otuz beş."

"Aramızda sadece iki yaş var," diyen Murat bana döndü. "Pek de ablam sayılmaz. O daha çok benim haylaz kız kardeşim gibidir."

Aslı homurdanırken bizi içeriye aldı. Arsever ailesini markalarım kadar sevdiğimi fark ettiğimde bu beni bir hayli mutlu etti. Evlilikten duygulara dair bir beklentim yoktu ama Murat şimdiden tüm iyi duygularıma dokunmuştu. Onunla olmak gerçekten şanstı. Onu kaybetmeyi hiç istemezdim. Babamın iflasını sakladığımızı hatırlayınca bir an korktum ama işler umduğum şekilde gitmez de ayrılık gibi berbat bir şey yaşarsak, Aslı'nın benim safımda yer alıp bütün kavgaları bitireceğini düşünmeye çalıştım.

Murat bir süreliğine yanımızdan ayrılırken Aslı da beni salona götürmüştü. Salonun başköşesine kurulmuş yaşlı bir kadın dikkatimi çekti. Murat'ın annesi olmalıydı. Baskın ve gudubet bir havası vardı. Bir an gerçekten irkildim.

"Verda..." diyerek yerinden kalkınca, yüzündeki tebessümün gerçek olduğunu görüp rahatladım. Üstelik bana sımsıkı sarıldığında ilk izlenimlerimin berbat olduğunu anladım. Eh, Murat'a dair ilk izlenimlerim de kötüydü. Onu dersime girdiğinde ölüm listeme almıştım ama şimdi ailesiyle beraber *en sevdiklerim* listesinde büyük bir yer kaplıyordu.

"Ailen nasıl? Sami Bey iyi mi? Ya annen? Uzun süredir onu görmedim. Umarım afiyettedir."

"Çok iyiler..." Yani iflas dışında! Gerçi ailemin iflası taktığı bile yoktu. "Sizi de evimize bekleriz," dedim saygılı bir biçimde.

Kadın söz verirken Aslı yeniden lafa girdi. "Benim küçük oğlumla tanışmayı unuttun, Verdacığım."

Büyük salonda geniş bir kanepede, kırlentlere gömülmüş, elindeki tabletle oynayan yedi sekiz yaşlarındaki çocuğu fark ettim. Sahi babası neredeydi? Muhtemelen Aslı eşinden boşanmıştı. Buna aldırmadım ve hemen onun yanına gittim.

"Hey, merhaba... Ben, Verda."

Çocuk kafasını bir saniyeliğine kaldırdı. "Verda mı? Ne tuhaf bir isim."

"Öyle," dedim gülümseyerek. "Dünya üzerinde sadece bende var." Muhtemelen sallıyordum ama hayatımda Verda isimli bir başkasıyla tanışmamıştım. Eşim benzerim yoktu.

"Senin adın ne?"

"Çağrı," dedi tekdüze sesiyle.

"Senin ismin de çok güzelmiş. Ne oynuyorsun, Çağrı?"

Çağrı elindeki tableti bana uzattı. Bir şeylerin üzerinden atlayan ve altın toplayan bir çocuğun olduğu renkli bir oyundu.

"Oynamak ister misin?"

"Ah elbette."

Tableti elime aldım ve henüz ikinci saniyede bir trene yapıştım. Çağrı bana kahkaha atarken somurttum.

Bu sırada Murat'ın da içeriye girdiğini anlamıştım. Onu görmesem bile varlığını hissetmiş ve ona bakmak

için kafamı kaldırdığımda yeniden trene yapışmıştım. Tableti Çağrı'ya uzatarak sevgilime baktım.

Az önceye kadar hiçbir yabancılık çekmediğim bu evde, Murat gelince birden heyecan hissettim. Annesinin ve ablasının yanında onun sevgilisi olarak bulunmak beni titretiyordu. İlişkimizin gerçek olduğunu, belki de yakın zamanda Murat'ın eşi olacağımı fark etmenin heyecanı ve utangaçlığıydı bu. Yirmi yedi yıllık hayatımın toplamında olmadığım kadar mahcup bir şekilde Aslı'nın yanına oturdum. Muhtemelen suratım, üzerimdeki kırmızı Cavalli bluzumla aynı renge dönmüştü. Oturduğum koltuğun da kırmızı olması beni iyice bukalemun psikolojisine sokarken derin bir nefes aldım. Murat da annesine sarıldıktan sonra tam karşıma oturup o keskin bakışlarıyla beni izlemeye başlayınca, titreyen ellerimi kucağımda birleştirdim.

Bir süre ailemden, İngiltere'deki hayatımdan, Murat'ın işlerinden konuştuk. Aslı akşam yemeğini servis etmek için mutfağa geçince, ben de onun peşinden gittim. Yardımdan çok muhtemelen zararım dokunacağı için elimi bir şeye sürmedim. Aslı'nın da benim tam bir umutsuz vaka olduğumu fark etmemesini diliyordum.

"Kardeşim senden bahsetmişti ama bu kadar çabuk tanışmayı beklemiyordum," diyerek konuşmaya başladı müstakbel görümcem.

Sözlerinden sanırım gurur duymalıydım. Ona gülümseyip, Murat'ın da bu maksatla ailemi ziyarete geldiğini söyledim. Bundan haberdardı. Dediğine göre, babalarımız eskiden çok sıkı dostlarmış. Onların babası vefat ettikten sonra bu görevi Murat üstlenmişti. Aslı, ailemizle dünür olacakları için mutluluk duyduklarını da ifade etmişti.

Beni yakından tanıyınca da böyle mutlu olup olmayacağını merak ediyordum. Sonuçta benim amacım belliydi. Hayatımın amacı belliydi. Aslı, kardeşinin muhteşem bir ev hanımıyla evleneceğini düşünüyorsa fena halde yanılacaktı. Yine de bana şahsi birkaç soru sordu. Beni tanımaya çalışıyordu ve ben de her soruya *makul* yanıtlar verdim. Tabii ben de ona Murat'la ilgili birkaç soru sormuştum. Mesela moda kanallarını, Fashion TV'yi, Victoria's Secret defilelerini izler miydi? Ah hayır, tabii ki bunları sormadım. Bunları yapması, ileride olabilecek bir boşanma davası için anca bir gerekçe olabilirdi. Doğum gününü sorup burcunu öğrenmeliydim. Çabalarım sonucu Murat'ın oğlak burcu olduğunu öğrenmemle, Pollyannacılık kariyerim da sona erdi. En iyisini düşünmekle hata yapmıştım. Mükemmel erkeğim tam bir işkolikti ve biz iki ayrı kutup olarak birbirimizi gerçekten çekebilir miydik emin değildim?

"Senin burcun ne, Verda?"

"Aslan," dedim.

"Hımm... İlginç bir ilişki olacak," diyen Aslı sırıttı. Eve gider gitmez burç uyumlarımıza detaylı olarak bakmayı aklıma koydum. "Sanırım bir de modaya çok düşkünmüşsün." Murat benim hakkımda ailesine brifing vermiş olmalıydı. Yine de Aslı'nın sesinde beni anlayan bir şeyler vardı. Onun da türdeşim olmasını ne çok isterdim ancak giydiklerine bakarak hemen umutlanmamam gerekiyordu. "Aslında ben de öyleyim," deyince gözlerim şaşkınca açıldı. *Bu kıyafetlerle mi?* "Yani ne zaman yeni çıkan bir kitap görsem onu almadan duramam."

Oh nööv! Bu kadar idealistlik bana gerçekten fazlaydı. Kitap taşımak, bitmeyen okullar yüzünden tüm ömrüme

yayılan bir deneyim olsa da, taşıdığım kitapları okumak toplamda sadece ilkokul yıllarıma tekabül ediyordu. Ve tabii o kitapları sadece kıyafetimle uyumluyken sevebildiğim için, Aslı'nın dediklerine gülümsemekle yetindim.

Aslı bir yardımcıyla sofrayı kurmak için salona gidince ben de peşlerine takıldım. İçeride Murat ve annesi yoktu. Yoksa başka bir odada beni mi çekiştiriyorlardı? Bir an korktum ve rahatlamak için Çağrı'nın yanına gittim. Geldiğimden beri adeta oturduğu yere çakılmıştı ve çocukların bu kadar hareketsiz olmadıklarını iyi biliyordum.

"Ee Çağrı, futbolu seviyor musun?" diyerek ona sokuldum.

Gözleri hevesle parlarken, "Tabii... Ben Beşiktaşlıyım," dedi büyük bir gururla. "Sen hangi takımı tutuyorsun?"

"Ben mi? Şey... Ben takım tutmuyorum," diyerek kaşlarımı üzüntüyle kaldırdım.

"Futbolcuları da mı bilmiyorsun? Ben Messi'yi çok severim. Odamda bir sürü posteri var."

"Ya, demek Messi! Ben de bir ara Gareth Bale'yi seviyordum. Tanıyor musun onu?"

Başını salladı. Karizmatik Gallerli, İngiltere'den Real Madrid'e transfer olunca bir süre ülke gündeminden düşmediği için bir tek onu tanıyordum. Bildiğim iki üç şeyi Çağrı'ya da anlattım ve çocuk benim bir futbol otoritesi olduğumu düşünürken sevgili yengesine hayran hayran baktı.

"Demek modadan başka takip ettiğin konular da var!"

Sert bir ses konuşmamızı bölünce kafamı çevirdim. Murat birkaç adım uzağımda çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Futboldan anlar mısın, Verda Alkaya? Daha doğrusu, futbolculardan?"

Ah, bu adam beni kıskanıyor muydu? Bu ses tonu, bu gergin ifade de neydi? Ona şaşkın şaşkın bakarken bir an sonra gülümsedim ve "Evet, bir sorun mu var?" diye sordum.

"Var!"

"Neymiş?"

"O lanet olası sorun, benim sorunum!"

"Hiçbir şey anlamadım ama."

"Anlayacaksın!" dedi gizemli gizemli.

Ah, neyi kastediyordu ki şimdi?

Çağrı kolumdan dürtünce gözlerimi zor da olsa Murat'tan çektim. Şu sır dolu konuyu ona sonra soracaktım.

"Biliyor musun, ben yüzmeyi de çok seviyorum."

Çocuğun gözlerindeki umut ve heyecanı görünce, Murat'ın yaşattığı gerilim silinmişti. "Öyle mi? Ben de dalış yapmayı çok severim," diyerek karşılık verdim.

"Yaaa! Beni de dalışa götürür müsün lütfen!" diye ağlamaklı bir sesle sorunca, nihayet birine bir faydam olacağını kavrayıp hemen atıldım. "Tabii ki götürürüm."

Çocuğun gözlerindeki neşeyi görmek, tüm ünlü modacılar kapımda kuyruk olmuşçasına mutlu etti beni. Ancak tam o an kolumdan çekilip zorla ayağa kaldırıldığımda büyük bir şaşkınlık yaşadım. Murat'ın sert tutuşu ve öldürücü bakışlarıyla karşılaşmak beklediğim en son şeydi. Şu futbol olayı yüzünden mi bu kadar kızgındı? Anlayamadım. Beni odadan koridora, oradan ikinci kattaki bir odaya kadar sürükledi. Burası onun odası mıydı? Sanırım öyleydi, çünkü çok büyük ve çok çok... Sadeydi! Dikkatimi odadaki eşyalardan ayırıp yeniden Murat'a verdim. Artık öfkesinin sebebini öğrenecektim.

"Sen delirdin mi? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu doğrudan. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar öfkeliydi.

Anlamadığımı belirten birkaç kelime söylemiştim ki, kolumu hızla savurarak bıraktı. "Engelli bir çocukla futbol muhabbeti çevirdiğin yetmedi, şimdi de ona yüzme ve dalıştan mı bahsediyorsun?"

"Ah, ne?"

Tek eli ensesini ovalarken gözlerindeki ölümcül bakış aynıydı. "Çağrı yürüme engelli ve sen o saçma sapan..."

"Engelli mi?" İnledim ve elimle ağzımı kapattım. Çocuğun bütün akşam boyunca neden oturduğunu şimdi anlamıştım. Bu tatlı gece birdenbire felaket gibi kararmaya başladı. "Bilmiyordum! Yemin ederim. Kimse bana söylemedi. Bilsem bu aptalca soruları sorar mıydım?"

Murat derin bir nefes aldı. "Aslı da mı söylemedi?"

"Hayır. Murat, lütfen... İnan bana bilmiyordum."

Konuşmadı önce. Düşünüyor muydu, yoksa bana inanmamış mıydı? Ona doğru çaresiz bir adım attım. Sağ elimle sol elini tuttum. "Gerçekten..."

Elimi avucunda sıktı ve diğer eliyle yanağımı okşadı. "İnanıyorum."

Biraz olsun rahatladım. Yine de Çağrı'nın kalbini kırmış olmak her şeyden kötüydü. Telafi etmeliydim. Bir şey yapmalıydım ama ne? Zihnimden tatil anılarımı hızlıca taradım. Aniden bir şey belirdi. Gözlerimi heyecanla açarak sevgilime baktım.

"Buldum!"

"Ne buldun?"

"Hatamı telafi edecek bir şey." Murat'ın sormasını beklemeden hızlıca atıldım. "Tatile gitmeliyiz. Hem de hemen yarın!"

Beşinci
Bölüm

"Tatile mi?"

Murat *tatil* kelimesini medeniyeti gören yerliler gibi karşılamıştı. Hayatında hiç tatil yapmış mıydı? Şüpheliydim.

"Evet. Üç yıl önce Saros'a dalışa gitmiştim. Harika bir yerdir. Orada engelliler için dalış eğitimi gibi bir şey gördüğümü hatırlıyorum. Çağrı için de araştırabilir ve hayalini gerçekleştirebiliriz."

Murat beni bir yandan ilgiyle, daha büyük bir yandan şaşırarak dinliyordu. Bu adamı şaşırtmak sandığımdan da keyifliydi. Sanırım benden işe yarar fikirler çıktığına inanamıyordu ama onu neye uğradığına pişman edecektim. "Bak, bunu bir düşün. Hem orası İstanbul'a çok yakın... Hafta sonu için harika bir tatil olmaz mı?"

Murat'la konuşurken bir yandan gardırobuna doğru yürüdüm. "Bakabilir miyim?" diye sorduğumda *ne istiyorsan yap* der gibi elini salladı. Düşünceleri teklifimdeydi. Dolabını bir avcı gibi süzeceğimi görmüyor, hangi markaları giydiğini öğrenmeye çalıştığımın farkına bile varmıyordu. Oysa ben, misafirliğe gittiklerinde ev sahibinin büyük çocuğunun bilgisayarını kurcalayan o tipik veletler gibi, nerede olursam olayım oradaki gardırobu

kurcalamadan duramazdım. Hele söz konusu koca adayımsa benden hiçbir şey kaçmazdı. Eh, neticede diğer kadınlar görücülerinde kibarlığa, romantikliğe, verilen sözlere bakarken, ben ne marka giydiğine, giydiklerinin kalitesine bakıyordum. Neyse ki Murat'ta diğer her şeyi tanımış gibiydim. Ailesini bile tanıyordum ve geriye en önemli sorunumuz kalıyordu. Markaları...

Gördüğüm şeyler beni yeterince tatmin etmese de kötü olmadıklarını söylemeliydim. Murat elbette karakterinin bir gereği olarak dolu dolu gardıroplara sahip değildi. Yine de sahip oldukları gerçekten oldukça kaliteliydi. Doğru ya! Onun kıyafetlerini seçen bir kadındı!

"Kim o kadın?" diyerek hızla sevgilime döndüm.

Arkamda durmuş, hafifçe gülen yüzüyle bana bakıyordu. "Hangi kadın?"

"Şu kıyafetlerini seçen yelloz!"

"Kahretsin, bu kelimeyi nasıl kullanırsın?"

Kızgın sesiyle birazcık geriye kaydım. Aslında neredeyse dolabın içine düşmek üzereydim. "Yelloz tabii! Senin kıyafetlerinle neden ilgileniyor ki? Bak, onu elime geçirirsem..."

"Ne yaparsın?"

Murat bana doğru bir adım attı. Ben de bir adım geriye kaydım. Hiddetli gözlerinden anladığım kadarıyla bu yelloza gerçekten değer veriyordu. Kollarımı göğsümde buluşturdum. "Bana isim ver!"

"Hadi güzelim söyle... Takımlarımı, gömleklerimi, onlara uygun kravatlarımı seçen kadına ne yaparsın?"

Onu caaart diye ortadan... Ah, bunu kendime sakladım. "Onu, üzerine çamaşır suyu dökülmüş Chanel gibi paralarım."

Tek kaşını kaldırdı, alaycı bir şekilde gülümsedi ve aniden tüm mesafeyi kapatıp beni hızla kollarına çekti. Minik bir çığlıkla göğsüne kapandığımda tek eliyle belimden kavrayıp kendine doğru kaldırdı. Bedenlerimiz birbirine yapışmış haldeydi. Tabii gözlerimiz ve hissettiğimiz şeyler de iç içe geçmiş gibiydi.

"Bir düşün bakalım... Sence benimle bu kadar yakından, bu kadar özel olarak kim ilgilenebilir?"

Düşünmek mi? Boş versene! Aklımda bir isim vardı! "Buket mi? Yemin ederim bir dahaki sefere onu gözlüğümden daha fena parçalayacağım!"

"Şurayı kullan," diyerek şakağıma dokundu.

Aklını kullan, Verda! Pekâlâ, akıl ve mantık bende işe yaramıyordu. Yani bir parfüme üç bin lira vermek nasıl akılla ilişkili olabilirdi ki? Beni alışverişe götüren, bana markalarımı sevdiren şey, şu lanet genim olmalıydı. Hareketlerimi de o yönetiyordu muhtemelen. Diğer kadınlar gibi kalbiyle, duygularıyla hareket eden biri de değildim. Tabii Buket'i parçalara bölmek istememin duygularla ya da kıskançlıkla ilgisi yoktu desem de bu büyük bir palavraydı. Ara sıra kullandığım aklım şu an kendine başka bir rota çizmiş, beni kalbimle baş başa bırakmıştı. Ne yazık ki kalp berbat bir yol arkadaşıydı.

Bir an Murat'ın dediğini yapıp bütün cinayet planlarımı unutmaya çalıştım. Murat'ın hayatındaki kadınları düşün... Ah, elbette! Düşünmem bile bitmeden, "Aslı mı?" diye şaşkınca sordum. Gerçekten aklımı kullanınca

sadece bir saniyede sonuca varabiliyordum. Demek şimdiye kadar aklımı kullansaydım, insanlık çoktan uzayda koloniler inşa edecek kadar ilerlemiş olurdu.

Murat ağır ağır başını sallarken bu habere şaşırmıştım. Aslı moda konusunda bir uzman değildi ama Murat sahiden iyi giyiniyordu. Zaten fena halde yakışıklı bir adamdı. Şimdi sadece onu değil, ailesini de çok takdir ediyordum. Üstelik onun odasında olmak, onun özel alanına girmek, dahası kollarında erimek hayranlık seviyemi zirvelere taşıyordu. Kalçamdaki ağrı yüzünden giymek zorunda kaldığım minik topuklularımdan ötürü müydü bilmiyorum ama bugün her zamankinden daha uzun ve yapılı görünüyordu. Ya da bana bakarken üzerime saldığı tüm o kendinden emin, otoriter ve iş bilir havasından öyle geliyordu. Ah hayır! 1.90 boyundaki bu adamın o hükmü benim topuklularım yüzünden değildi. Onun fiziksel özellikleri kadar soyut özellikleri de ortama hâkimiyetini kuruyordu. Bulunduğum ortamda hâkimiyetin bana ait olmasına alışkın olsam da şimdi bu durumu yadırgamıyordum. Neticede o benim kocam, sponsorum ve her şeyim olmak üzereydi. Parayla dolu bir cüzdan gibi tamamlıyordu artık beni.

"Peki, şu hafta sonu tatiline ne diyorsun?" diyerek yeniden o konuyu açtım. Eğer *evet* diyecekse hemen eve gidip koca bir valiz hazırlamam gerekiyordu. Neticede sabaha şunun şurasında on iki saat kadar kalmıştı. Bu süre hazırlığıma yetecek miydi?

"Düşüneceğim. Önümüzdeki hafta çok önemli gelişmeler bekliyorum. Hafta sonu çalışmayı planlıyordum."

Ah, ne? Yani bir yere gitmesek bile hafta sonunu bana ayırmayacak mıydı? Bunun için daha sonra somurtabilirdim.

"Hazırlık yapmam gerekiyor. Geç bile kaldım. Hemen kararını vermelisin."

Sevgilim artık bana şaşırmamayı öğrenmişti. Gülümsedi. "Tamam. İstediğin gibi olsun."

Oh, yes! İşte doksandan golü atmıştım. Futbola dair, Gareth Bale'den sonra bildiğim bir diğer şey de doksandan golü atmaktı. Doksandan golü atmak, doksanıncı dakikada golü bulmaktı, değil mi? Yoksa değil miydi? Her neyse... Şimdi sevincimi yaşama zamanıydı. Aslında bu biraz da bahaneydi. Murat'ın boynuna atlamak için gerekli olan küçük bir mutluluktu. Hızımı alamayıp, boynuna atlamak yerine boğazına yapışırcasına ona sarıldığımı ve zıplamaktan ayaklarını ezdiğimi bir süre sonra fark ettim.

Belimi sertçe tutup beni durdurdu ve "Bu defa sen beni öldüreceksin," diye fısıldadı.

Şımarıkça omuz silktim. "Tatile gidiyoruz! Çok mutluyum. İkimiz baş başa..."

"Bu tatili kimin için ayarladığını unuttun bile."

"Hayır. Çağrı için ama bizim için de güzel bir fırsat olacak."

Başını salladı. "Alışverişten, sürekli satın almaktan, gereksiz şeyleri takip etmekten başka bir şeyler yapabildiğini görmek şaşırtıcı."

"Matematiğim de çok iyidir," diyerek lafını kestim. Bakışları ilgiyle kısıldı. "Dolaptaki on dokuz, ayrıca koltuğun üzerindeki iki ve kapının arkasındaki bir taneyle beraber yirmi iki kravatın var. On sekiz takım elbisen, otuz küsur gömlekle, bir sepet dolusu çorabın var." Hey, adamı zekâmla etkilemenin zamanı gelmişti.

"Ne zaman saydın bütün bunları? Sen gerçekten çok farklısın, Verda."

Sen farklısın ha! İşte bir erkeğin en tehlikeli cümlesi! Bir erkek size bunu söylüyorsa hemen kaçın. Muhtemelen kötü emelleri var ve bunun için yollar yapıyor. Hoş, bizim durumumuzda kötü emelleri olan bendim ve Murat'ın beni tuzağa düşürmesinden çok, benim onu tuzağa düşürmem amaçlanmıştı. Onun bana *farklısın* demesi sanırım gerçekten farklı olduğum içindi. Bunu iltifat olarak kabul edip arsızca sırıttım.

O da gülümsedi. Kollarıyla beni sarmış ve bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi duruyordu. Cüssesinde kaybolmuştum ve bu hissi çok sevmiştim. Tam bu noktada dudaklarımızın birleşmesi gerekiyordu. Her şey hazırdı. Sevgilimin bakışları dudaklarıma inince gözlerimi kapattım.

Tam beni öpecekti ki... Kapı çalmaya başladı.

"Murat, Verda'yı bulamıyorum. Onu da bulup yemeğe gelin hadi."

Aslı'nın cümlesiyle kıkırdadım. Muhtemelen bu odada olduğumu biliyordu ve beni utandırmamak için böyle söylüyordu. Bu kadın nasıl bu kadar olgun ve nasıl bu kadar tatlıydı?

"Hadi gidelim," diyebildim en sonunda.

Murat'ın bakışları dudaklarımdan gözlerime çıktı. Bir an durakladı ve devam etmedi. Beni bıraktı ama elimi bırakmadı. Doktor yürürken kalçamın ağrıyacağını söylemişti ancak yanımda Murat varken bulutların üzerinde yürüdüğümü bilemezdi tabii. Sahiden ayaklarım yerden kesilmişti. Markalarımdan sonra bildiğim en iyi tedavi yöntemiydi. *Yoksa önce mi?*

Müstakbel kocam beni eve bırakırken yolda durmaksızın tatilde yapacaklarımızı anlatıyordum. Aslında bir Paris tatili daha mükemmel olurdu ama söz konusu benim değil, Çağrı'nın mutluluğuydu. Murat da yorum getirmeden beni dinliyordu. Acaba zihninden hızlıca tatilin muhasebesini yapıyor, masraflarını çıkarıyor, hatta elemanlarla pazarlığa bile tutuşuyor olabilir miydi? Neticede para konusunda birazcık cimriydi. Bir süre sonra konu Çağrı'nın babasına gelmişti. Üç yıl önceki bir trafik kazasında vefat etmişti ve Çağrı'nın da engelli oluşu o lanet kazanın bir eseriydi. Murat bana Aslı'nın çok güçlü olduğunu, bütün acıları metanetle karşılayabildiğini, Çağrı için şirketteki çok sevdiği işinden ayrılmayı bile dert etmediğini söylemişti. Aslı'nın karakterinin gücü gözlerinden bile okunuyordu. Çağdaş bir Amazon'du. Onu düşünürken onun dertleriyle kendi dertlerimi karşılaştırdım ve kendimden nefret ettim. Daha önce insanların acılarına gözlerim kapalıydı. Sadece maddi bağışlar yapmıştım. Hiçbirinin kalbine dokunmak aklıma gelmemişti. Murat'ın hayatıma girişiyle yaşadığım değişimlerden biri de buydu. Bu adam içimde bir yerde duyarlı biri varsa onu ortaya çıkarmıştı.

Eve girdiğimde, yardımcılarımızdan Sema Abla'yla annemi favori dizilerini izlerken buldum. İçimdeki mutlulukla gülümseyip kapıya yaslandım. Annem şimdi fırlayıp bana geceyi soracak, tatil haberiyle çıldıracak, daha kötüsü sandığından küflenmiş dantelleri çıkarıp *Al kızım, bu senin çeyizin!* falan diyecekti. Son ihtimal beni tir tir titretirken tuhaftır ki annem hâlâ bana herhangi bir soru sormamıştı.

"Hoş geldiniz, Verda Hanım," diyen Sema Abla bana şöyle bir baktı ama sonra hemen diziye döndü. Annemin gözleri ise hâlâ televizyona kilitliydi.

Sema Abla'ya selam verip, "Anne!" diye bağırdım.

Annem bana dönmeden elini salladı. "Hişşş! Şimdi adam karısını basacak!"

"Hangi adam?"

"Şerefsiz Dağıstan."

Dayanamadım ve çantamı bir köşeye bırakıp koştur koştur televizyonun karşısına geçtim. Ekranda her yeri kıllarla örtülmüş bir adam vardı. Geçen sene bir sürü para verip aldığım sahte kürkümde bile bu kadar kıl yoktu.

"Adama niye şerefsiz diyorsun? Suç kadında değil mi?"

"Ayyy, Verda Hanım... Bu adam var ya, gül gibi karısını aha bu yosmayla aldattı. Şimdi de o buna boynuzu taktı, iyi mi?"

"Ooo... Olay var desene."

"Var tabii. Diğer karısını da vurdular, dağ başında öylece yatıyor. Kim bulacak onu! Daha yeni bebesi olmuştu."

"Diğer karısı mı?" O kara büyü beni de esir almıştı. Gözlerimi televizyondan ayıramıyordum.

"Ya! Bu yosmadan başka altı karısı daha var!"

"Oha! Bu adam UNESCO gibi bir şey mi? Tüm kadınları koruma altına almış."

Sema Abla kahkaha attı ama annem gözlerini bile kırpmıyordu. Tam anlamıyla transa geçmiş, meditasyona girmişti. Derken dizide zılgıtlar ve ağır bir gerilim müziği çalmaya başladı. Sahte ayı postu Dağıstan yavaşça yatak odasına yöneldi.

"Ay bu adam ikisini de boğar. Bence karısı ve sevgilisi bunu görünce ölü taklidi yapsınlar."

"Ölü taklidi mi? O niye, Verda Hanım?"

"Ayı görünce saldırmasın diye ölü taklidi yapacaksın derler ya..."

Sema Abla yeniden kahkaha attı, yetmedi bir de uzanıp bacağıma okkalı bir şaplak indirdi. "Hay sen çok yaşa, Verda Hanım."

"Dur dur, dikkatimi dağıtma!" diyerek diziye döndüm. Dağıstan'ın pençeleri kapı kolunu kavramış, ağır ağır açıyordu ki bir anda araya reklam girdi.

"Hay Allah'ın belaları!" Annem sonunda meditasyonundan uyandı. Kırk yıllık yogacılar gibi sanki Himalayalar'dan iniyordu. Beni ilk kez görüyor gibi şaşkın şaşkın baktı. "Geldin mi, yavrum?"

"Yok, anne. Bu gördüğün fragmanım. Birazdan aslım gelecek."

"Ay, ukala!"

"Ben size birer kahve yapayım," diyerek ayağa kalkan Sema Abla'ya gülümsedim. İnşallah elden çıkardığımız eşyalar gibi Sema Abla'yı da elden çıkarmazdık. Bu lanet olası iflas belası her şeyi yiyip bitiren bir virüs gibiydi. Hoş, annemin dizisinden başka taktığı bir şey de yoktu.

"Ee anlat kızım, yemek nasıldı? Ahsen Hanım nasıldı?"

Benim meditasyonum da bu gece Murat ve ailesiydi. Ruhum huzur içindeydi. "Herkes çok iyiydi, anne," dedim keyifle. "Valla Murat'ın ailesine bayıldım. Sizden iyi olmasın çok tatlı insanlar."

"Öyledirler. Temiz insanlar hepsi. Murat da çok çalışkan, işkolik... Babasından sonra aileyi çok iyi toparladı."

"Evet, o kadar işine düşkün ki, bence ömrü boyunca hiç tatil yapmamış. Ama sayemde yapacak. Yarın tatile gidiyoruz."

"Ne tatili, kızım? Tatile verecek paramız yok."

"Parayı biz vermiyoruz. Murat Bank veriyor, anne."

"Kızım, kocana öyle demesene! Duysa valla kapı dışarı eder seni."

Duyarsa duysun! Murat'ın artık beni tanıdığını ve beni bu halimle kabul ettiğini düşünüyordum. Yani elbette hâlâ evlilik kararı almamıştı. Üstelik benimle neden sevgili olduğunu da bilmiyordum. Güzelliğim dışında... Beni seviyor muydu, âşık mıydı? Sanmıyordum. Muhtemelen cemiyet hayatında yanına yakışacak bir kadın istiyordu. Eh, benden iyisini de bulamazdı. Evlilik yolunda hislerimiz aynıydı. İkimiz de çıkarlarımızla yola çıkmıştık ama bu çıkarlara rağmen birbirimizle olmaktan keyif alıyorduk. En azından ben onu görünce pizza üstündeki mozzarella peyniri gibi eriyordum.

Ertesi gün, sabah dokuzda Murat beni almaya geldi. Üzerime salaş, yakasında, kolları ve kısa eteğinin ucunda minik danteller olan etnik bir elbise giymiştim. Saçlarımda bu yıl Royal Ascot*'tan aldığım büyük, hasır şapka vardı. Annemin *göster ama elletme* içerikli öğütlerini dinleyip, Tom Ford'un defilesinde podyuma çıkan bir manken gibi kıvırtarak kapıya yöneldim.

* Royal Ascot: İngiltere'de 1711 yılında beri yapılan kraliyet at yarışlarına verilen ad. Royal Ascot'a katılanlar şapkalarıyla dikkat çeker.

Annem de arkamdan gelmişti. Murat ve ablasıyla selamlaştı. Ben de önce Aslı'ya, sonra Murat'a sarıldım.

Murat anneme aldırmadan beni boynumdan öptü ve kendini çekmeden önce kulağıma fısıldadı. "Bu elbise biraz kısa mı?"

"Değil," diyerek sırıttım.

Kaşları çatılmıştı ama sanırım özel araçla gideceğimiz için eteğimin boyunu dert etmiyordu.

Hal hatır faslı bitince Murat geç kalmamamız için biz kadınları aracına davet etti. Bugün altında siyah, dört çeker bir cip vardı. Ormanda kampa gider gibiydik ama benim bildiğim tek kamp, bütün günümü bir AVM'de geçirmekti. Ah, umarım börtü böcek dolu bir yere gitmiyoruzdur!

Aslı oğlunun yanına oturmak için arka koltuğa yöneldiğinde, sevgili görümceme öne oturmasını teklif ettim. Neticede benden yedi yaş büyüktü ve uygun olan buydu. Ah evet, on sekiz yaşından sonra hiçbir zaman arka koltuğa oturmamış biriydim ben. Annemi arkaya atmak kolaydı ama Aslı'ya bunu yapamazdım. Aslı teklifimi kabul etmedi ve önde oturmam için ısrar etti. Dediğine göre nişanlılar böyle yaparmış. Utana sıkıla öne geçtim. Murat da valizlerimi bagaja attıktan sonra koltuğuna kurulunca bir an bana baktı. Etek boyu olayından sonra sanırım bir de o kadar valizle ne yapacağımı soracaktı ama hayır! Bakışları kızar gibi değil, takdir eder gibiydi. Hatta o bakışlarda daha büyük bir şey vardı. Gülümseyen yakışıklı yüzü, ela gözleri, ensesine, oradan da haki yeşili safari gömleğinin yakasına ulaşan koyu kumral saçları ve rahat giyimiyle bir başka görünüyordu bugün. Hani her şeyi ardında bırakıp, alıp başını gitmek diye klişe bir hayal vardır ya... İşte o hayalde, birlikte yepyeni bir dünyaya gidebileceğim

mükemmel partner Murat'tı. Elbette her şeyi ardımdan bırakıp, suyun, elektriğin, yemeğin kısıtlı olduğu, daha kötüsü AVM'lerin bulunmadığı, Gucci'nin, Armani'nin bile şube açmadığı, wi-fi'ın çekmediği o egzotik ve ilkel yerlere gitme gibi bir planım yoktu. O kadar delirmemiştim!

İki saat kadar süren yolculukta Çağrı'yla da sohbet etmiştim. Çocuğun sevinci yüzünden okunuyordu ve biliyordum ki onun gülüşü, Elie Saab elbiseleriyle dolu bir mağazada kilitli kalmaktan daha çok mutluluk vericiydi.

Otele vardığımızda, öğleden sonra buluşmak üzere ayrılıp odalarımıza yerleşmeye karar verdik. Murat, ablası ve yeğeniyle ilgileneceği için bana odama kadar eşlik edemeyecekti. Yine de ablasının duymayacağı bir anda üzerimi değiştirmemi buyurdu. Ah evet, rica falan etmemişti. Daha uzun bir şey giyip gelmezsem beni hiçbir yere götürmeyeceğini de açıkça beyan etmişti. Zaten dalışa bu elbise ile gidemeyeceğimi söyleyerek onu biraz yatıştırdım. Ayrılmadan önce üzerime eğildi ve alnımdan öptü. Bu öylesine hoşuma gitti ki Murat'ın gidişinin ardından bir süre hareket bile edemedim.

Odama girdiğimde, ilk önce ağzına kadar dolu olan iki valizimi güzelce dolaba yerleştirdim. Duştan, makyajdan ve bilumum ön hazırlıklardan sonra altıma dar, kırmızı bir pantolon, üstüme beyaz ve rahat bir tişört giyip buluşma noktasına indim. Çağrı ve annesi lobideki büyük bir akvaryumu incelerken, sevgilim de telefonla konuşuyordu. Beni ilk gören o oldu ve telefonunu kapatmadan bütün vücudumu baştan ayağa inceledi.

Murat bakışlarındaki ateşle bana doğru yürürken, serin lobide terlemeye başladım. Aslı da oğlunu tekerlekli

sandalye ile yanıma getirdiğinde, bir görevli birkaç adım uzağımızda belirdi.

"Efendim, aracınız hazır."

Murat ona teşekkür edip Çağrı'nın sandalyesine yöneldi. Hep birlikte geniş bir araca binip dalış yapacağımız merkeze gitmek için yola çıktık. Tahmin ettiğim merkezin olduğu yer kuru, taşlı ve dağlıktı. Buna rağmen dalış tesisi oldukça moderndi ve denizi de masmavi, parlak bir örtü gibiydi. Çağrı'nın heyecanla ellerini birleştirdiğini görünce neredeyse ağlayacaktım. Tüm hayatım boyunca en çok işe yaradığım an şu an olabilirdi.

"Oğlum senin sayende çok mutlu, Verdacığım. Sen harika birisin."

Birçok iltifat almış, bir sürü övgüyle şımartılmış biriydim ama böylesi ilk kez oluyordu. Bir çocuğun mutluluğuna sebep olmak, tıpkı o çocuğun yaşındaymışım gibi utanarak kızarmama neden oldu.

"Ya sen, dalmayacak mısın, Aslı?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Ah, hayır tabii ki! Sence o kadar deli miyim?"

Murat arkadan bana sarılıp sırtımı göğsüne yapıştırdı. "Aslı biraz korkaktır, sevgilim."

Aslı kardeşine yapmacık bir şekilde somurtarak omuz silkti. "Burada durup, siz çıkana kadar dünyayı daha güzel hale getirme görevini üstleniyorum."

"Dünyanın buna ihtiyacı var," diyen Murat ablasına gülümsedi.

Aslı'nın dünyaya gerçekten değer kattığını biliyordum. Benim aksime...

Dalış kıyafetlerimizi giymeden önce eğitmenlerimizden son tavsiyeleri aldık. Murat da daha önce dalış yaptığı için bizimle ilgilenecek bir eğitmen istememiştik. Çağrı'yla profesyonel bir ekip ilgilenecekti. Bu konuda her şeye şüpheyle yaklaşan temkinli sevgilim başta çok istekli olmasa da, sonradan ekibin güvenilirliği konusunda ikna olmuştu. Benim içinse işin makyajımı tamamen çıkarmaktan sonraki en zor kısmı o berbat dalış kıyafetiydi. Üzerime yapışan, çirkin, siyah kıyafet, ayrıca yüzümdeki maske ve şnorkel bütün havamı söndürse de vazgeçmedim. Sahi, bu dalış fikrini hangi dâhi ortaya atmıştı? Of! Taze sevgilim benimle evlenmeyi kabul etmeden gerçek yüzümü görecek diye ödüm kopuyordu. Ah evet, tam anlamıyla gerçek yüzümden bahsediyorum. Makyajsız ve yüzde yüz orijinal! Denize girmeden önce somurtan suratım, girdikten sonra anında keyifle gevşedi. Lüksümden sonra sevdiğim kısıtlı şeylerden biriydi deniz. Üstelik Murat'la olmak bu sevgiyi üçe beşe katlamıştı. Onunla birlikte otuz metreye kadar daldık ve onun yanımda olması beni hiç olmadığım kadar güvende hissettirdi. Bir saat sonunda, sürekli hareket etmekten kalçamın ağrısı artmıştı. Düzgün bir duruş için uğraşırken bacağıma kramp girince acıyla kasıldım. Murat bir sorun olduğunu anlayarak yanıma geldi. Çatık kaşlarıyla bana baktı. Bacağımı işaret ettim. Eliyle yukarıyı gösterdiğinde, çıkmamı söylediğini anladım. Belimden tuttu ve beni yukarıya kadar çıkardı. Maskemi de usulca yüzümden çektikten sonra "İyi misin?" diye sordu. Endişesi öyle barizdi ki.

Öte yandan iyi değildim. Yüzümde tek fırça darbesi yoktu. Hemen bir şeyler sürünmeliydim!

"Sadece kramp. Bacağım biraz ağrıdı."

"Hiç girmemeliydin!" diye kızdı bana. Sonra beni denizden çıkardı. Kıyıda kucağına aldı ve tesisin verandasına götürdü.

Aslı da koşarak yanımıza gelmişti. "Ne oldu? Bir şey oldu, değil mi? Hiç gelmemeliydik!" diyen ablası da tıpkı kardeşi gibi endişenin Nirvana'sını yaşıyordu.

"Bir şeyim yok. Küçük bir kramp girdi bacağıma."

Aslı üzgün üzgün bana bakarken, eğitmenler de Çağrı'yı çıkarıyordu.

"Murat, sen Verda'yla ilgilen. Çağrı'yı ben hallederim."

"Hayır hayır, iyiyim. Siz Çağrı'yla ilgilenin, burada beklerim ben."

Sevgilim ve ablası beni duymuyor gibi birbirlerine baktılar. Aslı oğluna doğru giderken Murat benimle kaldı. Önce paletimi ayaklarımdan dikkatle çıkardı. Benim taçsız kralım, makul oğlak burcum, ah cimri koca adayım öylesine ilgiliydi ki, arada sırada bir yerlerimi incitmemin işe yarayacağını düşündüm. Mesela istediğim çantayı almadığında bu numaraya başvurabilirdim. Bunu aklıma kazıdım ve ona daha çok sokuldum. Krampım için dalış merkezinin masörü de gelmişti ama Murat elbette onun bana dokunmasına izin vermedi. Adamcağızı kızgın bir suratla gönderip bana da kızgınca baktı.

"O geri zekâlı gerçekten sana dokunabileceğini mi sandı?"

"Onun işi bu, sevgilim."

"Benim kadınımın bacağına dokunmak mı? Eğer çok ağrın varsa doktora gidelim ama burada durup bir adamın sana masaj yapmasına göz yumacak değilim!"

Hızla başımı salladım. "O halde onun işini sen yapmalısın," dedim büyük bir cüretle.

Tek kaşını kaldırdı. Saçları ıslak ve daha da koyulaşmış, parmaklarıyla geriye itilmiş, o güzelim gözleri tamamen açığa çıkmıştı. Ben ıslakken bir devekuşu gibi göründüğüm halde, Murat ıslakken her zamankinden daha çekici görünüyordu. Ona bu kadar daldığım için ellerinin bacağıma iliştiğini de sonradan fark ettim. Elleri dizlerimin yukarısında gezinirken, güçlü parmaklarıyla tenimi dağıtıyordu. İkimiz de birbirimize bakıyorduk ve bu bakışma neredeyse dakikalarca sürdü. Bacağımdaki kramp muhtemelen çoktan uçup gitmişti ama tek hissettiğim Murat'ın kalbime kadar giden dokunuşuydu.

En sonunda Aslı'nın Çağrı'yı giydirip gelmesiyle biz de dünyaya döndük. Kramptan iz bile kalmamasına rağmen Murat beni kucaklayarak giyinme odalarına götürdü. Tüm gün alışveriş için gezip eve gelince yorgunluktan yığılıp kalmış gibi hissediyordum. Oysa hiçbir şey yapmamıştım. Sanırım yorgunluğumun sebebi, Murat yüzünden tam kapasite çalışan kalbimdeki o devinimdi. Bu adam bana gün boyu büyük bir heyecan ve mutluluk yaşatarak beni çok yormuştu. Bu konuda antrenmanlı değildim. Kalbim atıp durmak ve vitrinlere bakarken heyecanlanmak dışında hiç bu kadar çalışmamıştı. Sonuçta dalışım berbat olsa da, geri kalan her şey şahaneydi. Üstelik Çağrı da mutluluktan uçuyordu ve görümcemden bütün puanları toplamıştım. Benim kadar sevilen bir gelin daha var mıydı acaba? Artık Murat'ın kredi kartlarıyla aramda incecik bir örtü vardı.

Akşam yemeğinden önce lobide buluşmak için sözleşmiştik. Biraz dinledikten sonra yepyeni kıyafetlerimle

aşağıya indim. Görünürde ne Murat, ne de Aslı vardı. Onları beklemek için oturup önümdeki otel rehberini inceledim. Otuz saniye içinde sıkılmıştım. Buralarda lüks mağazalar bulunmuyordu ama doğrusu vitrinleri dolaşmayı çok isterdim. Kadınları ve onların kıyafetlerini inceleyip hepsine rüküşlük ödülleri dağıtırken, bana doğru gelen yakışıklı bir adam gördüm. Adam gözlerini tam anlamıyla bana dikmişti. Sağıma soluma bakıp kimse olmadığını görünce adamın gerçekten bana doğru geldiğini fark ettim. Beni tanıyor muydu? Doğrusu adam yakışıklıydı. Ama böylesine bir yakışıklıyla ne zaman bir münasebetim olmuştu ve ben ne zaman bu kadar şuursuz olup onu unutmuştum hatırlayamadım. Omuzları geniş, beli incecikti. Anlaşılan kasları için günde yirmi saat falan çalışıyordu. Benim sevgilim de iri yarı, kaslı biriydi ama bu adam tuhaf görünen üçgen bir vücuda sahipti. Kesinlikle Murat'ım gibi olamazdı. Yanıma geldiğinde, "Verda!" diyerek kitle imha silahı arar gibi gözlerini coğrafyamda gezdirdikten sonra tam dibime samimi bir şekilde oturdu. Bana petrol gören Amerikalı gibi bakarken, az sonra olası bir işgale karşı kibar bir hamleyle ondan uzaklaştım. Onu tanımadığımı söylediğimde, bana Alya'nın dört yıl önce ayrıldığı sevgilisi olduğunu söyledi. Ah, onun beni hatırlaması normaldi, çünkü her erkeğin üzerinde böyle derin izler bırakıyordum. Ama ben onu hâlâ hatırlayamamıştım.

"Yalnız mısın? Birlikte bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı aralamıştım ki, "Yalnız değil! Şimdi sen başka bir şey yemeden bas git!" diyen bir ses arkamızdan duyuldu.

Murat tepemizde durup adama kötü kötü bakıyordu. Bakışlarındaki gerginlik Hitchcock filmlerinde bile yoktu.

Onun bu maço hallerini ilk kez görüyordum ve açıkçası argo dili hoşuma bile gitmişti. Beni delice kıskanması elbette en çok hoşuma giden şeydi.

Zavallı Yunan heykeli adını bile söyleyemeden adeta kaçıp gitmek zorunda kaldı.

"O beyinsiz lahana kimdi?"

Murat bana da sinirle bakınca birazcık paniğe kapıldım.

"Önemsiz biriydi."

"Kimdi dedim!"

"Bir arkadaşımın eski sevgilisiymiş. Burada ne arıyor bilmiyorum bile!"

"Aslı dışarıda bizi bekliyor. Hadi!" diyen sevgilim hâlâ cambazların üzerinde yürüdükleri ip kadar gergindi.

Sırnaşık bir şekilde koluna girip ona sokuldum. "Surat asma artık. Benim bir suçum yok."

"Biliyorum, yine de sakin kalamıyorum!"

"Hımm... Demek beni yine kıskandın."

Başını eğdi ve "Yine mi?" diye sordu.

"Tabii... Gareth Bale, dalış masörü, etek boyuma müdahale ve şimdi de bu. Sayın Murat Arsever, sanırım çok kıskanç birisiniz?"

"Seninle tanışana kadar değildim."

"Ah, harika!"

Murat homurdanırken ona daha çok sokuldum. Bu adam niye bu kadar tatlıydı ki...

Ertesi gün, akşama doğru İstanbul'a dönmek için yola çıktık. Ne herhangi bir alışveriş yapmış, ne de Paris hayalimdeki gibi jet sosyetenin uğrağı mağazalara dalmıştım.

Doğrusunu söylemek gerekirse bunları iki gün boyunca düşünmemiştim bile. Çağrı'yı mutlu etmekse, manastırda öğrencilerini kırk yılda yetiştiren üstatların memnuniyetini yüklemişti omuzlarıma. Valizim boş dönsem de, yüreğim ağzına kadar doluydu.

Sonraki günler Murat işlerine yoğunlaşmıştı. Bense son defileleri izleyip, sevgilimle burç uyumlarımıza baktım. Burcumda bile lükste hoşlandığım yazarken, Murat'ın burcunda da tam bir işkolik olduğu yazıyordu. Evlilik ve özel hayatımızın muhteşem olacağını okuduğumda ise kalbim pır pır etti. Burçlar dünyasında uyumumuz şahaneydi ama gerçek hayatta tek bir ortak noktamız bile yoktu. Buna rağmen telefonda konuşurken konu hiç tıkanmıyordu. Nihayet buluştuğumuzda, basit bir şeyden bahseder gibi, pazar günü bir otelin açılışına gideceğimizi söylediğinde ona inanamadım. Önümde sadece beş gün vardı ve ne giyeceğimi hiç bilmiyordum.

"Bunun için sahiden bir elbiseye ihtiyacım var!"

"Elbisen çoktan hazırlandı," diyen sevgilime şaşkınlıkla baktım.

"Benim için elbise mi seçtin?"

Ah, ya beğenmezsem!

Murat içimi okur gibi, "Bayılacaksın," dedi.

Korkudan ölmek üzereydim!

Ertesi gün özel bir kuryeyle elbisem geldi. Paketi göz alıcıydı. İçindekinin de öyle olmasını umarak hızlıca elbiseyi çıkardım. Erguvan renginde, saten, uzun, etekleri uçuş uçuş şahane bir elbiseydi. Hemen etiketini kontrol ettim. Markası her şeyden önemliydi. Ohh, çok şükür! Bir Chanel'di. Doğrusu, ablasının bu elbiseyi adı bile

duyulmamış bir butikten aldığını düşünmüş ve esaslı bir korku sahnesi yaşamıştım. Chanel'in bu modelini daha önce görmemiş olsam da elbise gerçekten çok güzeldi.

Davet günü sabah erkenden bir güzellik salonuna gittim. Annemin yastık altı birikimden büyükçe bir miktarı ödedikten sonra tepeden sımsıkı yapılmış atkuyruğu saçım ve sade makyajımla şahane görünüyordum. Bu jet sosyetedeki ilk davetimdi ve bütün kadınları kıskançlıktan çatlatmak birinci vazifemdi. Murat beni salondan aldı ve elbette çok güzel göründüğümü söyleyerek minicik bir boşluk bile olmayan egomu iyice kabarttı.

Davetin yapılacağı otel şehrin dışında güzel bir yerdeydi. Hava iç açıcı derecede sıcaktı. Murat Arsever'in o baskın ve yoğun etkisiyle, güzelim Chanel'in verdiği hava da birleşince davetin gözdesi olmuştum. Kadınlar beni incelerken ben de onları inceliyor ve birkaç kıyafet hariç hepsini rüküş olarak fişliyordum. Murat'ın kolunda insanlarla tanışırken, kıyafetlerini beğendiğim bazı kadınların isimlerini aklımda tutmaya çabaladım. Eve gidince onları didik didik edecek, estetik operasyonu haritalarını çıkarak seviyelerini görecektim. Tabii hangi modacılarla çalıştıklarını da!

Murat birkaç iş adamıyla konuşurken, ben de makyajımı tazelemek için lavaboya geçtim. Rujumu sürerken, tuvaletlerin birinden gelen ağlama sesiyle irkildim. Kızın biri içeride burnunu çekiyor ve tam anlamıyla hıçkırıyordu. Meraklı teyzeler gibi iyice kulak kabarttığımda kız da tuvaletten çıktı. Beni görünce aniden sustu. İyi olup olmadığını soracaktım ki ben de susup kaldım. Zira bu kızı davette görmemiştim. Görseydim muhakkak hatırlardım çünkü o... O... Ah, resmen bir faciaydı! Pembe

saçları dağınıkça toplanmış, her yerden tutamlar fırlamıştı. Makyajı gotikleri anımsatır gibi yanaklarından akmış, dudağındaki ruju belli ki koluyla silip her yere yaymıştı. Üzerinde taşlı bile olsa tek kolu düşük salaş bir bluz ve altında incecik bacaklarını ortaya çıkarmış daracık bir kot vardı. Ah, ayakkabılarından bahsetmek bile istemiyorum! Yer yer yırtık modeliyle giydiği Bootie bu gecenin hiçbir noktasına uymuyordu. Bütün kadınlar göz alıcı kıyafetler içindeyken, bu kız uyuşturucu tacirlerinden kaçmışa benziyordu.

"Hey selam," diyerek bana dik dik baktı.

"Selam."

"Ben, Sezin."

Aniden elini uzatınca şuursuzca elini sıktım. "Ben de, Verda."

"Verda mı? Ne saçma bir isim? Anlamı ne?"

"Arapça *gül* demek. Ve iltifatın için teşekkürler."

Sezin denen kız somurttu. "Özür dilerim. Güzel kadınlardan nefret ediyorum da."

"Bir kez daha teşekkürler!"

Sezin en sonunda gülümseyebildi. "Berbat bir gece geçiriyorum ve kafam... Anlarsın ya biraz dumanlı."

"Görebiliyorum."

"Ama eminim sen şahane bir gece geçiriyorsundur. Burada keyifle makyajını tazelerken, dışarıda koca göbekli, zengin ve kodaman kocan seni bekliyordur."

Sezin'i nedense sevmiştim. Dobra ve gerçekten tuhaf biriydi. "Son kısmı hariç," diye yanıt verdim. "Kocam yok.

Nişanlım var. Ve o son derece fit biri. Ayrıca oldukça yakışıklı."

"Ama onunla parası için birliktesin. Buradaki bütün kadınlar gibi."

Bu fikre katıldığım halde, başka birinin bunu yüzüme vurması beni fena halde rahatsız etmişti. "Ondan hoşlanıyorum!" dedim sinirle.

"Senin adına sevindim." Bir yandan lavaboya gidip yüzünü silmeye başladı.

"Senin derdin ne? Yani özel değilse..."

"Ah, benim derdim mi?" Alaycı gözleri aynada benimle buluştu. "Bahsettiğim yaşlı, göbekli ama çıtır kızların peşindeki bazı iğrenç adamlar... İşte benim derdim bu!"

"Seni taciz mi ettiler yoksa?" Şimdi ben de kızmıştım. Sezin tıpkı tacize ya da benzer bir şeye uğramış gibi görünüyordu.

"Sence buna izin verecek bir kadın mıyım?"

Değildi. O zavallı adamın ağzıyla, başka taraflarının yerlerini değiştirecek biriydi bence. "Hayır," dedim rahatlayarak.

"Aslında abime söylesem hepsinin ellerini kırar ama ondan sonra sektör hayatım biter. Bunu göze alamam."

"Abin?"

"Mafyadır da..."

Biraz ürperdim ve daha fazla şey sormadım. Konuşmaya onun devam etmesini istiyordum ama Sezin susup kalmıştı. Üstelik makyaj yapmaktan hiç anlamıyordu. Yüzünü şimdi daha çok batırmıştı. Dayanamadım ve kolundan tuttum. "Bana bırak."

Yüzüme şüpheyle baktı. Sonra omuz silkip tamamen bana döndü. Çantamdan makyaj temizleme mendilini çıkardım. Yüzünü bir güzel temizledikten sonra hafifçe fondöten sürdüm. Cildi pürüzsüzdü ve kapatıcıya hiç ihtiyacı yoktu. Dudağına da parlatıcı sürmekle yetindim. Bal rengi gözlerine kalem bile değdirmedim çünkü makyaj onun güzelliğini gölgeleyecekti. Şimdi bu kızı ölümüne kıskanmam gerekiyordu ama onun masum ve ağlayan yüzü karşısında tüm kıskançlık duygularım, ucuz kıyafetin yıkanınca çıkan boyası gibi akıp gitmişti.

Aynaya bakıp başını salladı. "İnsana benzedim. Teşekkürler. Şimdi gitmem gerek."

"Nereye?"

"O iğrenç heriflerin yanına!"

"Neden bunu yapıyorsun? Yoksa sen..."

Evet, aklıma en kötüsü gelmişti. Sezin'in, ne düşündüğümü anladığında bana kızacağını, hatta üzerime atlayacağını sandım ama o kahkahayla gülmeye başladı. Öyle ki gözleri yaşarmıştı. Bir saniye sonra kahkahası yine ağlamaya dönüştü. Hıçkırırken ne yapacağımı bilemedim ve sonra ömrümce hiçbir kıza yapmadığım şeyi yapıp ona sarıldım. Boyu benden uzundu ama on beş santim topuklularımla ben şu an ondan daha uzundum. Göğsüme sokulduktan sonra biraz sakinleşti.

"Of! Oraya gitmek istemiyorum!"

"Gitme o zaman."

"Mecburum!"

"Boş versene," diyerek gözlerine dimdik baktım. "Sebebini bilmiyorum ama seni bu kadar ağlatan, belki de

aşağılayan ya da taciz eden adamların yanına gitme sebebin her neyse canı cehenneme."

Sezin'in dudakları titredi. Yine ağlayacaktı. "Biliyor musun, dışarıdan sadece süslü bir sürtük gibi görünüyorsun ama sen iyi birisin."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen düşüncelerini kendine saklar mısın!"

Gülümsedi. Bir an sonra etrafa bakındı. "Şey... Şu pencereye tırmanmama yardım eder misin?"

Ağzım dehşetle açıldı. "Şaka mı bu?"

Sezin yanıt vermedi. Sadece bir kedi gibi gözlerini eğdi. Kendini acındırıyordu ve lanet olsun ki işe yarıyordu! Üzerimdeki Chanel'e hakkını helal etmesini söyleyip Sezin'le pencere kenarına gittim. Deli kız pencereye zıpladı ama yetişemedi. Üçüncü denemede pervaza tutunmuştu. Hızlıca ayaklarından tutup onu itmeye çalıştım. Saçım başım çalı süpürgesi gibi dağıldı ama aldırmadım. Son günlerde resmen Rahibe Teressa olmuştum. İnsanlara iyilik dağıtan, dileklerini gerçekleştiren, başında hare, omuzlarında kanatları eksik bir iyilik meleği... Sezin sonunda açık pencerenin önüne oturmayı başarınca birkaç adım geriye gittim.

"Verda... Bu ismi unutmayacağım. Sen de beni unutma. Yakında her yerde beni göreceksin. Seni arayacağım ve çok teşekkürler."

Soru sormama fırsat vermeden, aniden diğer tarafa atladı. Kahraman olan ben olduğum halde, gizemli bir şekilde ortadan kaybolan o olmuştu. Hikâyesini deli gibi merak etsem de kurcalamadım. Sezin bu gecenin tatlı sürpriziydi. Daha önce bir kadının saçımı başımı dağıtacağını,

Chanel'ime ayakkabılarını süreceğini söyleselerdi tırnaklarımla onu kazırdım ancak şimdi durumum tam olarak buydu. Aynada kendime bakarken bir anda eski ruhuma geri dönüş yaptım. Suratıma Şirinler Köyü'nü bir türlü bulamayan Gargamel gibi somurtma geldi. Buna rağmen kendimi topladım ve yaklaşık yarım saat sonra mükemmel bir şekilde lavabodan çıktım.

Kapıda bir adam durmuş içeriyi görmeye çalışırken tam karşısında durdum. Adam bodyguard gibi bir şeye benziyordu.

"Kadınlar tuvaletini mi gözetliyorsunuz?"

Adam paniğe kapıldı. "İçeride pembe saçlı bir kız gördünüz mü?"

"Hayır," dedim ve saçlarımı savurup Murat'ı aramaya koyuldum.

Birkaç dakika sonra belime iri bir el dokundu. "Neredeydin?"

Murat'ın sesi kalbime bir bando takımı kurmuştu. "Geldim işte."

"Makyajını tazelemen kırk beş dakika sürecekse, şu evliliği bir daha düşünmem lazım."

Çapkın sırıtışı ciddi olmadığını gösteriyordu. Alınmaya karar verdim ama hemen vazgeçtim. Sezin'in bahsettiği adamları hatırlayınca sevgilimin kıymetini daha çok anlıyordum.

"Dans edelim mi?" diye sordum aniden. Harika bir vals müziği çalıyordu. Acaba Murat'ın sözlüğünde bu kelime var mıydı?

"Pek anlamam," dedi. Yine de soğuk durmuyordu.

"Lütfen..."

Cevabını ellerini usulca belime dolayarak verdi. Anlamam dese de, her şeyde olduğu gibi dansta da mükemmel olduğunu biliyordum. Kendimi maestroma bırakıp orkestramı yönetmesini bekledim. Kollarında olmanın heyecanı yetmezmiş gibi, gözlerini gözlerime dikmişti. Sanki tüm insanlar kepenkleri kapanan mağazalar gibi yavaşça kayboluyordu. O sıcak bakışlarını kaçırmadan beni tamamen yakınına çekti.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi o dipsiz bakışlarıyla...

Kalbim valsi falan unuttu. Metallica'nın hızlı bateri ezgileri gibi gümbürdemeye başladı.

Altıncı
Bölüm

Nefesimi tuttum, Bvlgari'nin mavi pırlantasını az sonra takacakmışım gibi omuzlarımı dikleştirip, boynumu kaldırarak Murat'ın gözlerine baktım. Elleriyle hafifçe sırtıma dokunurken ürperiyordum. Bu hissi en son Paris Moda Haftası'nda Gisele Bundchen'in üzerindeki bluzu alırken yaşamıştım. Dünyada bir tek bende olan bir şeye sahiptim o zaman ve şu an olan da buydu. Murat dünyada bir taneydi ve ona sadece ben sahiptim. Şimdi o da bana sahip olmak için gereken adımlardan birini daha atıyordu. Beni güzel buluyordu ve çok geçmeden doğal olarak bana âşık olmuştu. Bu zaten kaçınılmaz olandı. İtirafın kokusu yeni işlenmiş deri gibi burnuma geliyordu. Adamın karşısında gözlerimi kırpmadan daha ne kadar durabileceğimi bilmiyordum. Geciken itirafla tuttuğum nefesim ve kırpmadığım gözlerim az sonra herkesin için de beni diğer tarafa yollarken, etraftakiler de bir meleğin ölümüne tanık olacaklardı. Murat'ın uzayan Çin işkencesi, Çin malı çakma Michael Kors takmak kadar dehşetliydi. Beklediğimi gösterir gibi kaşlarımı kaldırdım.

"Verda... Sana söylemem gereken şey şu ki..."

Evet, ne?

Hadi ama!

Bilmeyen de 'ben senin babanım' diyeceksin sanır. Alt tarafı 'seni seviyorum' ya da 'sana âşık oldum' diyeceksin... Ben de seni sevmeye hazırım, Murat Arsever. Seni de dolabımdaki Burberry'lerim kadar sevebilirim.

"Verda, üzerindeki kıyafet bir Chanel değil," dedi birdenbire.

Bu cümlede herhangi bir *sevmek* ya da *aşk* sözcüğü göremiyordum. Cümledeki tek güzel şey Chanel'di ancak... Ancak... O da bir Chanel değildi! Bilincimi okuldaki iktisat dersindeymişim gibi kaybederken hemen aklımı toparladım ve Murat'ın açıklamasını bekledim.

"Bu üzerindeki elbise Chanel değil. Ya da herhangi bir zımbırtı... Aslında bir markası olduğundan bile emin değilim. Bana kızdığını görebiliyorum ama bir servet ödediğin o pahalı markaların sıradan bir elbiseden farkı olmadığını göstermek istemiştim. Bu takıntını yenebileceğini de..."

İşittiğim şeyden sonra Murat'ı çamaşır makinesine atıp, hassas ayarına bile getirmeden saatlerce çevirmek istiyordum. Bana oynadığı oyun canımı feci halde sıkmış olsa da, yaşadığım şey daha ziyade hayal kırıklığına benzer bir şeydi. Aslında direkt olarak hayal kırıklığının insana dökülmüş haliydim ben. Ondan bir itiraf beklerken, şu aptal kıyafeti konuşması karşısında nefes almayı unuttuğumu fark edip derin bir nefes verdim. Ne itiraf vardı elimde, ne de üzerimde bir Chanel... Şimdi çığlıklar atıp, Murat'ı burada terk edip gitmem gerekiyordu. Buna cesaretim yoktu. Kahrolası o özgüvenim, o baskın yanım içime kaçmıştı. Yaşadığım tek duygunun kırgınlık olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kaçırıp, "Ah, öyle mi?" diyebildim sadece.

Murat benim bir şeyler söylememi bekliyordu ancak ne diyebilirdim ki? İçimde daha önce yaşamadığım bir şeyler inşa ediliyordu. Belki de Murat'ın birkaç gündür inşa ettiği her şey yerle bir oluyordu. Bana bir şey vadetmemiş, aşk ve sevgi konusunu açmamıştı bile. Oysa şimdi ben kabilemden çıkıp yeni bir dünyaya adım atmış gibiydim. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bu dünyada kendimi savunmasız hissediyordum. Markalarımdan, lüksümden ördüğüm o duvarı çatlatan bu adam, beni o dünyaya fark ettirmeden itmişti. Beni duygulardan koruyan o korunaklı giysilerim, saatlerce uğraştığım saçım ve makyajım beni koruyamıyordu. Her yerden duygular sızıyor, hepsi kalbimde toplanıyordu. Anlıyordum... İnsana mutluluk veren serotonin hormonu bende sadece alışveriş yaparken salgılanıyordu ama şu an elli poşetlik alışveriş yapsam da mutlu olamayacağımı biliyordum. Benim serotoninim artık Murat Arsever'di. Söylediği tek cümle ile mutlu olacaktım. Şimdi söylediği o cümleyle mutsuz olduğum gibi. Her neyse! Beni mutlu edeceği günleri bekleyecektim. En azından hâlâ bana aitti. Faturası benim adıma kesilmişti ve ben onu hiçbir zaman başka ellere bırakmayacaktım.

En sonunda "Oturalım mı?" diyerek onun koluna sarıldım. Dansım ve hevesim bu gece için bitmişti. Murat bana birkaç kez iyi olup olmadığımı sormuş, iyiyim dememe de inanmamıştı. Ona göre mutsuz olmamın sebebi markasız kıyafetimdi. Ah evet, resmen şu an üzerimde marka olmayan bir elbise vardı. Aslı'nın ucuz bir butikten aldığına dair ilk vardığım tez gerçekti. Üzerime çekirge ordusu sıçramış gibi bu elbiseden kurtulmam gerekiyordu ama ona bile hevesim yoktu. Kadınlar hiçbir şeye

dokunmamışken, ben kalori canavarı olarak açık büfeden koca bir tabak hazırlayıp hepsini mideme indirdim. Murat beni buraya bıraktıktan sonra birkaç kişiyle konuşmaya gitmişti. Midemi kalori havuzunda yüzdürürken gözlerim sadece Murat'taydı. O uzun boyuyla podyumdaki Brioni mankenleri gibi göz alıcı görünüyordu. Ona bakmak içimdeki o lanet şeyi daha da kanatıyordu. Yıllardır elimi ve ağzımı sürmediğim o tatlıların beni mutlu etmesi gerekiyordu ama işe yaramıyordu. Böyle yemeye devam edersem alacağım kilolar ancak beni yakalayan bir yamyamı mutlu edebilirdi. Şişmanlayıp, mahkûm olduğum o eski kıyafetlerime sığamayacağımı anladığımda tabağı usulca bıraktım. Elbisemin eteğindeki küçük püsküle oynarken Murat yanıma gelip gidebileceğimizi söyledi. Otelden ayrılmadan önce diğer konuklara kibarca iyi geceler diledik. O hiçbir şey yememiş olan kadınlara, kaldırım taşı gören eylemci gibi bakıyordum. Az sonra hepsini sökmek, dağıtmak istiyordum. Bu geceden bana kalan, beş yüz gram kadar yağ ve koca bir kalp kırılması olmuştu.

Murat'ın arabasına bindikten sonra da hiç konuşmadım. İçimden gelmediğinden değil... Keyfim yerinde olsaydı, o rüküşlük abidelerine gözlerime yaşattıkları işkenceler yüzünden dava açacağımı uzun uzun anlatır, Murat'a kıymetimi bilmesi gerektiğine dair esaslı bir tirat verirdim. Gecede nasıl bir iz bıraktığımı bile konuşacak havada değildim. Çünkü tam olarak bu lanet gece bende derin bir iz bırakmıştı. Bir süre sonra sevgilim nihayet varlığımı fark edip, "Hadi ama! Bu üzüntü o aptal elbise için mi?" diye sordu.

"Hayatımda hiç çakma Chanel giymedim!" dedim sinirle.

Dertlerim umurunda bile değilmiş gibi sırıttı. "Hâlâ iki kolun, iki ayağın ve oldukça güzel bir yüzün var."

"Ne demek şimdi bu?"

"Yani bir Chanel giymediğin için herhangi bir uzvun eksilmedi, değil mi?"

Kollarımı göğsümde buluşturdum. "Evet ama mutluluğumu bayağı bir eksiltti. Üstelik bir de öfkelenmeme sebep oldu. Neredeyse kendi ellerimle parçalayıp çıkaracağım."

Murat bana yandan hafif bir bakış attı. "Bana uyar, güzelim."

"Çok beklersin, canım!"

"Bunun için beklemeye değer."

Aracın kliması mı kapalıydı? "Piştim ya, açsana şu klimayı! Cimri olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim."

Murat hafif bir kahkaha attı. "Klima sonuna kadar açık, güzelim. Anlaşılan sorun senin vücut ısında."

"Ah evet, üzerimdeki kalitesiz şeyin içinde piştim!"

"Vay canına! Nasıl oluyor da moda dünyası seni hâlâ keşfetmedi? Eminim ömründen elli yılı verebileceğin tasarımcılar bile senin kadar bilgi sahibi değildir."

"Doğru bildin! Bu yüzden bir dahaki oyunu kiminle oynadığına dikkat et, Murat Arsever!"

"Ancak şunu unuttun sevgilim, üzerindeki elbisenin gerçek olduğuna inanmıştın."

"Senin yüzünden!" diye bağırdım bir anda. Bunu planlamamıştım.

"Ben ne yaptım?"

"Dikkatimi dağıttın!" dedim.

Ah, bunu yapmayacaktım, yapmayacaktım!

Murat aniden aracını sağa çekince sırtım koltuğa yapıştı. Tek tük araçların geçtiği ıssız bir yoldaydık. Tam neden durduğunu soracaktım ki, Murat emniyet kemerini çözüp tüm vücuduyla bana döndü.

"Dikkatini nasıl dağıtmış olabilirim?"

Kollarım hâlâ birbirine bağlıydı. Somurtan yüzüm de hâlâ öylece duruyordu. Sorusuna gıcık olacağı bir cevap vermek için çırpındım ama sonuç kötüydü.

"İşte böyle yaparak!" diyerek tamamen dürüstlüğü seçtim. Ben ki sadece kıyafetlerimle konuşurken tamamen dürüst davranıyordum. En gizli sırlarımı bir tek onlar biliyordu ve bu gece de içimi onlara dökecektim. Ancak Murat'a karşı kendimi kapatmak, susmak zordu. Bu gece içimden ona karşı yükselen her şeyi dudaklarımdan dökmek istiyordum. Sormasını beklemeden devam ettim. "İşte böyle bakarak... Böyle... Böyle derinden... Sanki anlamı varmış gibi... Bana böyle baktığında dikkatim dağılıyor ve kafam olmadık yerlere gidiyor! Ah, tabii sonradan üzerimdekinin çakma bir Chanel olduğunu söyleyip her şeyi berbat ediyorsun ama..."

Murat artık daha keyifle gülümsüyordu. Tek kaşını kaldırmış anlamaya çalışıyordu ama gülüşü... Beni tam bir serseme çevirip, yüzümde botoks varmış gibi hep aynı aptal ifadeyle ona bakmama neden oluyordu. Şimdi olduğu gibi. Bu adamın yanında beynim bile gönderdiğim iletilere kulak asmazken, kalbime nasıl söz geçirecektim ki?

"O halde, ne yaptığımı tam bilemesem de berbat ettiğim şeyleri toparlamama izin ver," diye fısıldadı.

Nasıl? dememe gerek kalmadan elini uzatıp ensemi kavradı. Beni kendine çekerken, kendini de bana yaklaştırdı. Dudaklarımız yarı yolda birbirine değdi. Kalbimdeki çarpıntıyı tarif bile edemiyordum. Sanki kasada ödeme yapmışım da, gösterişli paketi az sonra elime vereceklermiş gibi... Ah hayır, ondan kat kat fazla bir heyecanın işgaline uğramıştım. Üzerimdeki çakma Chanel ahenkle dans ediyor, içinde bulunduğum araba gökyüzüne yükseliyor gibiydi. Gerçekten bir şeyleri telafi eder gibi öpüyordu. İyileştirir gibi... Tatlı, sıcak ve rahatlatıcıydı.

Kendini çektiğinde gözlerimi bir an açamadım. Tuttuğum nefesi de bırakmadım. Ah bu adamın yaşattığı o heyecanlar yüzünden tuttuğum nefesleri bir kavanozda biriktirseydim, seksen yıl daha rahat yaşayabilirdim. Kalbimin normal ritmine girmesini bekledim ve sonunda gözlerimi açarak onun baştan çıkarıcı bakışlarına esir oldum. Yanaklarımı ateş basmış, muhtemelen üzerimdeki elbisenin rengine hiç uymayacak şekilde kızarmıştı.

Kelimelerin bittiği o yerde, en iyisinin eve koşmak olduğunu anladığımda, "Şey, ben artık gitsem iyi olacak," diyerek kemerimi çözdüm. Tam kapıyı açmıştım ki kolumdan tutan sevgilim beni yeniden içeriye çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Kahkaha atmak üzereydi.

Elimle dışarıyı işaret ettim. "E...eve..." Sonra aniden hatırladım. Öylesine bir yolda durmuştuk ve... Ve sonra olanlar olmuştu.

İki elimle yüzümü kapatarak ben de kahkaha atmaya başladım. Ne kadar da aptaldım? Murat'ın gözlerine bakacak yüzüm olmadığı için uzanıp onun göğsüne sokuldum.

"İşte bundan bahsediyorum, Murat Arsever! Dikkatimi nasıl dağıttığını şimdi anladın mı?"

"Anladım, güzelim," derken beni daha sıkı sardı.

İkimiz de gülüyorduk ama ben içimden kendime bir sürü küfürler yağdırıyordum. *Defolu bluz Verda! Versace'ne vişne suyu dökülsün de kahrol emi! Louboutin'lerinin topuğu kırılsın da topalla, seni aptal! La Perla sutyenini Sema Abla doksan dereceye atsın da, yamuk yumuk çıksın inşallah! Nasıl bu kadar salaklaşabilirsin?* Ah, lanet olası cevabı biliyordum... Biliyordum ama kendime bile itiraf edemiyordum.

Dakikalar boyunca bu halde kaldıktan sonra kendimi çekebildim. Hâlâ sevgilimin gözlerine bakamıyordum. "Annem merak edecek," diyerek kısık sesle konuştum.

Utancımı o da fark etmişti. Bana çok gülmüş olsa da devam etmedi. Aracını çalıştırdı ve dakikalar sonra, "Eee güzelim, planım işe yaradı, değil mi?" diye sordu.

Beni serseme çevirmek gibi planları mı vardı acaba?

"Hangi plan?"

"Şu marka takıntısının ne kadar anlamsız olduğuna dair planım."

Tatlı sarhoşluğumdan sıyrılıp alınmış kız rolüne büründüm. "Aksine, daha çok hırslandım. Yarın boşsan alışverişe çıkalım." Pimi çekip, Murat'ın bana hazırladığı bombanın onun ellerinde patlamasını istiyordum. Az önce tatlı bir yalancı olsa da, bana resmen taklit, markasız bir elbise giydirmişti. Bunu unutamazdım.

"Yarın önemli işlerim var. Çıkabileceğimi sanmıyorum," diyerek bombayı bana pas attı. Yine o klasik işkolik ve cimri IMF başkanına dönüşmüştü. Onu daima yarım saat önceki halinde tutmalıydım. Tatlı, uzlaşmacı, beni

iyileştiren ve istediklerimi veren o adam olarak kalmalıydı. Ben ki babamın dırdırından kaçıp rahatça alışveriş yapmak için İngiltere'ye gitmiş, yedi yıl sonra iflas gerçeğiyle kürkçü dükkânıma dönmüş, dükkânın el değiştirdiğini görmüş, sahibinin Murat adından cimri bir adam olduğu gerçeği ile yüzleşmiştim. O adamın zaman zaman centilmen ve oldukça düşünceli olduğuna da tanık olmuştum. Onu daima bu seviyede tutmalıydım.

"O halde sonraki gün alışverişe çıkarız, olur mu?" diyerek işveli bir sesle sormaya devam ettim.

"Programımda bir boşluk bulabilirsem belki..."

"Programların neden bu kadar dolu, Murat Bey? Dünyaya yaklaşmakta olan göktaşını durdurmaya çalışan ekipten misin yoksa?"

"İşlerim ondan da önemli, güzelim."

"Bahsetsene biraz."

Bir hafta önceye kadar bu adamın, kredi kartında yeterli limit olduktan sonra mafya babası olması bile umurumda değilken, artık cebindekilerden çok randevu defterini merak eder hale gelmiştim.

"Şu sıkıcı iş adamlarının olduğu toplantılar... Hani senin ilgilenmediğin," dedi alaycı sesiyle.

"Bana ne olduğunu söylersen belki ilgilenmeyi düşünebilirim."

"Seni tanıyorum. Asla ilgini çekmeyecektir."

"Ah, dedektif mi taktın peşime? Yoksa gizli ajan falan mısın? Nasıl tanıyabilirsin ki?"

"Yedi yıl boyunca İngiltere ekonomisini kalkındırdığını biliyorum mesela. Ya da markalarının diğer her şeyden önce geldiğini... "

İşte bunda yanılıyordu. Hayatımdaki önceliklerin yazılı olduğu o listede bazı şeylerin sırası fena halde karışmıştı.

"Beni daha yakından tanımanı sağlayacak bir olay anlatayım," diyerek konuşmaya başladım. Murat ilgiyle dinliyordu. "Geçen yıl girdiğim Diesel mağazasında uzun zamandır aradığım o pantolonu bulmuştum. Onu orada ilk ben görmüştüm ve kimseye kaptırmaya niyetim yoktu. Ancak tam da ben almaya hazırlanırken kadının biri pantolonun diğer bacağından tutup kendine çekti. Koca mağazada o pantolondan sadece bir tane vardı ve ben sağ bacağından çekiştirirken kadın da soldan çekiyordu. İnsanlar boks pistindeymişiz gibi etrafımıza toplanmıştı. Bir o tarafa, bir bu tarafa savrulan pantolon savaşından sıkılmıştım. En sonunda kadının omzuna sağdan sert bir kroşe indirip pantolonu kurtarmayı başardım."

"İşte benim sevgilim."

"Bakıyorum da çok eğlendin."

"Bu harika bir hikâye, güzelim. Peki, ana fikri ne?"

"Ana fikri şu, Murat Bey! Ben bir şeye göz koyduysam, onun için ölümüne savaşırım ve sonunda onu alırım."

"Yani göz koyduğun başka bir pantolon mu var?"

Arsızca sırıtan sevgilim, anlaşılan hâlâ mesajı almamıştı. "Hayır!" dedim gözlerine dimdik bakarak. "Göz koyduğum şey sensin. Seni elimden almaya çalışan bir başka kadın olursa kroşeyle falan uğraşmam. Direkt parçalara ayırırım."

Murat, korkması gerekirken o kalın sesiyle güçlü bir kahkaha attı. "Sen delisin!"

"Şimdi beni tanıdın mı?"

"Hem de çok iyi! Peki, başka kadın nereden çıktı?"

"Şu bana anlatmadığın önemli iş mevzusu bir kadınla ilgiliyse gardını al diye söylüyorum."

"Kahretsin, Verda! Sana işim var dediğimde, başka bir kadınla gizli kapaklı görüşüp seni aldatacağımı gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Ah, harika! İşte şimdi beni ciddiye alıp kızmıştı. "Bilmiyorum. Bana ne işin olduğunu söylemedikçe buna benzer şeyler düşüneceğim."

"Biliyor musun, sırf böyle saçma sapan şeyler düşündüğün için sana yarınki işimi söylememeye karar verdim!"

"Demek şüphelerimi gidermek yerine, onları daha da besliyorsun! Süpermiş!"

"Hayır, güzelim. Şüphelerini gideren ben olmayacağım. Bunu sen yapacaksın. Bana güvenin yoksa, güvenmeyi öğreneceksin!"

"Vicdan azabı duymamı istiyorsan duymuyorum. Bir ilişkide açıklık ve şeffaflık her şeydir, Murat Bey."

"Ya sen?" diyen sevgilim gözlerini yoldan çekip bana dikti. "Bana karşı tamamen açık mısın? Bu ilişkide sakladığın hiçbir şey yok mu?"

Ailemin iflas etmiş olması vardı ama o benim değil, ailemin sorunuydu. Ah, yoksa benim miydi? Soğuk soğuk terlerken gözlerimi çektim. "Yok," dedim ojelerinden sıkıldığım tırnaklarımla oynayarak.

"Öyle olsun. Üstelemeyeceğim."

"Ben de!"

Sonra arabayı ölüm sessizliği aldı. Ünlü markaların Black Friday indirimi yaptığında, mağazaya yığılan o kalabalığa kapıyı açmadan önceki sessizliği gibi çıt çıkmıyordu. İçime geceden kalan kırgınlık yetmemiş, bir de kuşku ve korkular yerleşmişti. Murat'ın işi neydi ve ondan sakladığım iflas gerçeği başıma iş açar mıydı? Ofladım ve bunu biraz sesli yapınca Murat'ın bana baktığını gördüm. Altta kalamazdım. Ben de ona baktım ve ikimiz de dik dik bakıştık.

"Geldik!" dedi Murat bir an sonra.

"Ne?"

"Evine geldik."

İnmemem gereken yerde arabadan atlayan ben, inmem gereken yerde yerime çakılmıştım. "Teşekkürler," diyerek önce emniyet kemerimi açtım, sonra arabanın kapısına uzandım. Tüm bunları yaparken Murat'ın bir şey söylemesini bekledim ama hayır, hiç konuşmadı. Bir özür çok mu zordu?

Kapıyı usulca aralayıp tek bacağımı uzatmıştım ki Murat'ın sertçe "Lanet olsun!" dediğini işittim. Ardından kolumdan çekildiğimi ve yüzümü kavrayan o elin beni sıcacık bir volkana ittiğini fark ettim. Sevgilim dudaklarıma sokulmuş ve kısa, sert bir öpücükle beni darmadağın etmişti.

Kendini çektiğinde yüzüm hâlâ avuçlarının arasındaydı. Bir şey söyleyecek gibi gözlerime baktı ama konuşmadı. "Ailene selamlarımı ilet," dedi sonra ve beni bıraktı.

Çıkmadan önce dayanamadım bir kez daha ona baktım. Bana bir işaret vermeliydi. Beni rahatlatacak bir şey

yapmalıydı. Öpücüğü iyi bir başlangıçtı ama devamı gelmemişti.

"İyi geceler, sevgilim," dedi bir an sonra.

Bir de gülümsemişti. Derin bir nefes bıraktım ve ben de gülümsedim. Şimdi adım atma sırası bendeydi. "Bu gece için teşekkürler... Gerçekten çok hoşuma gitti," dedim aniden. Sonra da markasız elbisemi hatırlayıp, *Son cümleyi kurmamalıydım!* diye düşündüm. Sadece adım atacaktım fakat yüz metre koşusu yapmıştım.

Murat bir kez daha içimi okuyarak, "Elbise dışında..." diye bitirdi.

Yine o tatlı piç kurusu olmuştu. "Evet. Yine de bu gece... Ben gerçekten mutlu oldum." Aşk itirafı gelmemiş olsa da... Sonunda gelecekti nasıl olsa.

"Umarım seni Christian kadar mutlu edebilmişimdir."

"Christian da kim?" diye atladım.

"Christian Dior, Chanel, Armani, başka ne vardı?"

Oh nööv! Beni kendi silahımla vurmuştu. Dayanamayarak gülümsedim ancak içimde çok daha karmaşık şeyler vardı. Bu savaşta ağır yenilgiler alacağımı da biliyordum sanki. Sonunda tüm markalarımı elimden alıp onları unutturacağını tahmin ediyordum ama bu, her şeyimi kaybetmem demekti. Buna hazır değildim. Hiçbir zaman olamazdım. Geriye doğru bir evrimi kabul edemezdim! Ben ki lise hayatım boyunca Çirkin Ördek Yavrusu lakaplı Verda Alkaya'ydım. Lisenin bittiği yıl yaz tatilinde, bundan sonraki hayatımı değiştiren o adımı atmıştım. Bütün yaz boyunca giyinmeyi, yürümeyi, zarif olmayı, şıklığı öğrenmeye çalışmış ve bir daha kimsenin bana Çirkin Ördek Yavrusu demesine izin vermeyecek şekilde baştan ayağa

değişmiştim. Kadınların radikal kararlarının arkasında genellikle aşağılık bir erkek olduğu klişesini ben de yaşamıştım. Bir erkeğin kırdığı kalbimi toparlamak için daima güzel görünmek zorunda olduğum bir dünyaya adım atmış ve uyuşturucu müptelaları gibi gittikçe dozu arttırmıştım. Sonunda markalarımı, lüksümü, süsümü ve her zaman korumam gereken güzelliğimi üniversitede takıntıya dönüştürmüştüm. Şimdi bir başka erkek çıkmış ve tüm çabalarımın altına dinamit yerleştirmişti. Aşkı düşünmeyen, aşka yasaklı kalbimin kapılarını açmıştı. Pekâlâ, aşka da tamam ama markalara da devam... Hem ağlarım hem giderim diyen gelinler gibi, hem markalarımdan vazgeçerim hem evlenirim demeyecektim. Murat'ın şimdiden bana Dior'u, Chanel'i unutturması liseye doğru geriye gidiyormuşum gibi hissettiriyordu. O zaman kalbimi kıran o pislik yüzünden değişen dünyamla, Murat'ın kalbimi kırması karşısında değişecek dünyamın aynı olmayacağını da biliyordum. Bu defa toparlayamazdım. Lise aşkım yüzünden marka delisi olmuştum, Murat'tan sonra kendimi Empire State'in tepesinden aşağıya atardım herhalde. İçimden geçen o korkunç düşünceler hayatımdan ve lüksümden ödün vermemem gerektiğini söylerken, dışımdan Murat'a karşı tek kelime daha edemedim. Sanki şimdi elimi tutup gidelim dese, valizimi bile toparlamadan giderdim. Bunun adı *Murat Sendromu* olmalıydı ve ne yazık ki ben çoktan anomaliyi kapmıştım.

Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi elini yanağıma götürüp hafifçe okşayınca, içimdeki hisler kabardı. Son kez gülümseyip kendimi dışarı attım. Murat ve onun bana yaşattığı o zafiyeti hemen bir doz marka alarak yok etmeliydim. Annemler uyuduğu için sessiz ancak aceleci

adımlarımla odama çıktım. Çantamı fırlatır fırlatmaz gardırobuma koştum.

"Merhaba, kızlar!" diyerek kollarımı sonuna kadar açtım ve güzelim markalarıma sımsıkı sarıldım. "Ah, bu üzerimdeki mi? Yeni arkadaşınız," dedim iyice keyiflenerek. Elbisem bir Chanel olmasa da sevgilimin hediyesiydi. Onu özenle çıkardım ve törenle en sevdiğim kıyafetlerimin arasına astım.

Yedinci Bölüm

Normal insanlar enerji almak için temiz havaya, ağaçlara, toprağa falan kendini salıyordu. Bense kıyafetlerimle olunca şarjımı sonuna kadar dolduruyordum. Murat Arsever'le birlikteyken kafam karışıyor olabilirdi ama o yokken eşsiz ve elit ruhum bedenime geri dönüyordu.

Gecenin bazı kısımları can sıkıcı olsa da terazide mutlu olduğum anların daha ağır bastığını görerek yatağıma girdim. Murat'tan gelen bir mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim ama tabii ki ekranım sefil bir alışveriş poşeti kadar boştu. Gecenin iyi ve kötü yanlarını unutmaya çalışıp, çitlerin üzerinden manken atlatarak uyumayı denedim. En son otuz beşinci mankeni sayarken dalmışım. Rüyamda moda dünyasının önümüzdeki beş yılının yayınlanmayan katalogunun elime geçtiğini gördüm. Ancak işin tuhafı, her sayfada sadece Murat vardı. Üzerinde en pahalı takımlar varken erkek kataloguna manken olmuştu. Yanındaysa Adias'ı Buket, yetmiş inç güneş gözlükleriyle ona koala gibi sarılmıştı. Kâbusumdan nefes nefese uyandım. Murat'ı o kadınla görmek beni ter içinde bırakmıştı. Kasada ödeme yaparken *bakiyeniz yetersiz* uyarısı aldığım o en korkunç kâbuslardan bile daha korkunç

bir kâbusla güne uyanmıştım. Murat'ın dün geceki o gizemli halleri yüzünden bu rüya bilinçaltıma işlenmiş olmalıydı. Ya da bir taraflarım açık kalmıştı. Hemen telefonumu kapıp rüya tabirlerini arattım. Anlaşılan daha önce kimse sevgilisini kataloglarda başka kadınlarla bastığı rüyalar görmemişti. İşe yarar bir şey bulamayıp ofladığım sırada annem pat diye içeriye daldı. Biri bu kadına kapının beş bin yıl önce icat edildiğini hatırlatmalıydı.

"Anne, rüyada Murat'ı manken olarak görmem neye işaret olabilir ki?"

Annem perdelerimi çekmeye giderken bana kötü kötü baktı. "Kıçını biraz daha yataktan kaldırmazsan nişanlını başkalarının keşfedeceği anlamına geliyor olabilir."

"Yaaa!" diyerek onu ciddiyetle dinledim.

"Ayrıca Murat'tan hemen bir evlenme teklifi almazsan yakında tek oda evimizde bizimle beraber yarım ekmeği kemireceğin anlamına da geliyor olabilir."

"Soğan da olacak mı?"

"Ne soğanı?"

Türküye girdim. "Verda muhtaç olmuş kuru soğana, bilmem söylesem mi, söylemesem mi?"

Anneme söylediğim türkü onun asık suratını biraz olsun keyiflendirdi. "Vallahi kızım, sen bilirsin. Murat oğlum yakışıklı, zengin, kibar biri... Sen acele etmezsen acele eden bulunur."

"Buket gibi, değil mi?"

"Buket kim?"

"Asistanı. Ama Buket, Murat'ı kapabilseydi çoktan kapmış olurdu. Murat onu iyi tanıdığını söylemişti. Şimdiye

kadar o kıza karşı bir şey hissetmediyse, benden sonra hissetmesi imkânsız. Eh, ne demiş ünlü bir düşünür; zirveyle tanışan biri, alçak tepeciklerle yetinemez."

"Bu sözdeki ünlü düşünür sen misin?"

"Ben bu sözdeki zirveyim, anne!"

"Bir anne sözü de der ki; kızını dövmeyen dizini döver! Çabuk kalk o yataktan!"

Annemin popoma attığı sağlam bir çimdikle sıçrayarak yataktan fırladım. Oysa elitlik bu değildi. Kraliçe Elizabeth'in kıçına çimdik yediğini düşünebiliyor musunuz? Anneme soylu olmayı hiçbir zaman öğretememiştim.

Kahvaltı yapmadan önce Murat'ı aradım. Yine iş üstündeydi ve yine başka biriyle daha konuşuyordu. Sanırım randevu almadan bu adamla ofisinden konuşmak imkânsızdı.

Dün geceyi unutmuş olabileceğini, onu gafil avlayabileceğimi düşünerek "Ee, bugün görüşecek miyiz?" diye sordum.

"Bugün bütün gün işlerim olduğunu söylemiştim." Unutur mu hiç!

"Ofisten çıktıktan sonra da mı?"

"Maalesef, güzelim. Ancak söz veriyorum yarın bütün gün boyunca seninim."

Telefona sırnaşıp, "Benimsin, tabii!" dedim şımarıkça.

"Şimdi kapatmam gerek," dedikten sonra cevabımı bile beklemeden telefonu yüzüme kapattı. Az önce telefonla yaptığım romantik hareketlerim bedenimde asılı kalırken birkaç saniye kendime gelemedim. Sonra ben de sinirle telefonu kapattım. Bizim ilişkimizde peşine düşülen

taraf resmen Murat'tı! Murat kaçıyor, bense onu kovalıyordum. Bu rollerde bir gariplik vardı. Ceylanın aslanı kovaladığı görülmüş şey miydi? Ceylanlığımı bilmeliydim. Konuşamayacak kadar sinirli olduğum için hemen mesaj kısmını açtım.

"Yarın da benim toplantım var, görüşemeyiz."

Tam on iki dakika, kırk saniye sonra cevap geldi.

"Ne toplantısı?"

Bu kadar mı yani!

Sahi ne toplantısıydı? Hemen bir şey salladım.

"Markaları Koruma Derneği'nde önemli bir toplantım var!"

Beş dakika, yirmi iki saniye sonra...

"O derneğin tek üyesi sensin galiba :)"

Aman Allah'ım! Gülücük müydü o? Bu adam onca işinin arasında bana gülücüklü mesaj mı atmıştı? Ah, Murat Arsever gülücüklü bir mesaj atıyordu ve dünya bir dakikalığına güzelleşiyordu.

Ben bu adamı ambalajsız yerim... Poşetsiz, sertifikasız, faturasız yerim...

Yelkenlerim sulara kapılıp giderken yeni bir mesaj yazdım.

"Peki, tamam!"

Hayır, gülücük koymadım. Aksine nazlanmaya çalışıyordum ama neredeyse havaya uçacaktım.

Elbette bugünkü gündemim değişmemişti. Murat'ın gizemli halinin ardında ne olduğunu öğrenecektim. Beni aldattığını sanmıyordum, buna ihtimal bile vermiyordum ama gerçekleri de öğrenmem gerekiyordu. Üzerime yaz

günü olmasına rağmen dedektiflerin klişe paltosunu anımsatan bir trençkot giyip, saçlarıma ellilerin modası bir eşarp sardım. Yüzümün dörtte üçünü kapatan bir güneş gözlüğü ve parlak kırmızı rujumla adeta dişi bir Sherlock'tum. Ailem bana acayip acayip bakarken, babamdan iflas eden birine göre yüklü bir miktar para alıp evden çıktım. Taksiyle Murat'ın ofisinin önüne geldim. Sevgilimi takip edecek ve neler çevirdiğini bulacaktım. Bindiğim ticari taksiye her dakikanın bedelini ödeyerek saniyeleri sayıyordum. Bir yandan içimden can gidiyordu. Taksiye verdiğim ve vereceğim parayla hiç olmazsa deri bir kemer alabilirdim. Alacağım kemer kafamda canlanırken Murat'ın da ofisten çıktığını gördüm. Hem de Buket'le birlikte! Ah, ilk saniyede ihaneti belgeleyeceğimi hiç düşünmezdim. En kötü ihtimalle bir parkta ya da restoranda kadının biriyle buluşacağını düşünmüştüm ama Murat, Buket'le karşıma çıkmıştı. Onlar kapıda görünür görünmez, bir görevli sevgilimin arabasını getirip Murat'a teslim etti. Nefesimi tutarak olanı biteni izliyordum. Buket'in ön koltuğa, yani benim o asil popomun değdiği yere oturmasıyla dişlerimi sıktım.

"Hey, şu arabayı takip et!" diyerek suç ortağım taksiciye döndüm.

Ah, ne kadar havalı göründüğümü siz düşünün.

"Emret, abla," diyen suç ortağımın, 007 James Bond olduğunu hayal etmeye çalıştım ama bu tiple ne yazık ki 001 bile olamıyordu.

Kırk beş dakika kadar sonra, Murat'ın aracı lüks bir otele doğru yavaşlayınca, kendi kendime, "Hayır, burası olmaz! Sakın burada durma, hayır!" diyerek tir tir titremeye başladım.

"Oldu! Abla, başka nerede durayım Allasen?"

001 model ajanımın sesiyle ona döndüm. "Ne dediniz?"

"Orada durma diyorsun da, duracak başka yer yok. Burada ineceksin. Seninkiler de indi. Ücret yüz kırk iki lira, ablacım. Parayı göreyim."

Çantamı sinirle açıp yüz elli lirayı adama uzattım. "Tamam ya! Size de ortak dedik, soyup soğana çevirdiniz, bayım."

"Bayım mı? Yok, abla... Dayım diyelim biz. Bayım olsa duramazsın."

Bir şişe parfüm yutmuş gibi suratımı büzdüm. "Sekiz liramı vermeyecek misin, dayı?"

"Bahşiş değil miydi o?"

"Excuse me?"

"Al abla, al. O kadar zenginsin, sekiz liranın peşine düşüyorsun. Hayret bişiii!"

Para üstümü alıp arabadan indim. Hâlâ zengin göründüğüm için bir miktar moralim düzelmişti. Kapıyı kapatmadan önce de 001'e döndüm. "Taksicilerin espri yapması yasaklanmış. Bak sakın bir daha deneme, üçüncü seferde içeri atıyorlar."

Kapıyı yüzüne çarptım ve az önce içeriye giren Murat ile Buket'in peşinden koşturmaya başladım. Olayın ciddiyetini şimdi görüyordum. Murat ve Buket bir otele girmişlerdi. Bir otel! Onları gizlice takip ederken ağlamak üzereydim. Murat'ın metresiyle bir otele geldiğini düşünmek, aynı anda tüm markaların piyasadan çekildiklerini açıklaması gibi bir etkiye sahipti üzerimde. Piyasadan çekilmeden Buket'i piyasadan ben silecektim. Tabii bir de Murat'ı... Bana bir sürü güzel söz söyleyen, benimle oynayan, kalbimi artık lekeli bir pırlanta gibi kirletmiş olan o

adamı... Gözlerimden dökülen inci taneleriyle onların peşinden gitmeye devam ettim. Murat iyi giyimli bir adamla tokalaştı. Adam ona eliyle bir yeri gösterdi. Buket de hâlâ arkasındaydı ve eminim keyiften ölmek üzereydi. Koridoru geçtikten sonra bir odanın önünde durdular. Durakladmadan kapıyı açıp baş başa kalacakları o odaya girdiler.

Birkaç dakika durup derin derin nefes alıp verdim. Eğer suçüstü yapacaksam en azından soyunmalarını beklemeliydim. Kanıtım olmalıydı. Mahkemede yüklü bir tazminat ve nafaka için... *Oh nööv!* Neler diyordum? Biz daha evli bile değildik ki! Ancak aldatılan eşin acısıyla, öpücük verilmiş nişanlının acısı eminim ki eşitti. Daha fazla duramadım. İlerlemiş bir ilişkiyi görecek kadar cesaretim yoktu. Kapıyı kırarcasına çalmaya başladım. Birkaç saniyenin ardından Adias Buket kapıyı açtı. Onu hızla itip odaya daldım ve bütün öfkemle konuşmaya başladım.

"Bastım işte sizi! Demek önemli işin buydu ha? Metresinle otel köşelerinde fingir..." demiştim ki, bana bakan elli kadar amcanın şaşkın gözleriyle karşılaştım. Hayret, hepsi de giyinikti. Hem de son derece şık takım elbiseleri vardı ama... Ama... Lanet olsun, bu da neydi? Gözlerim birer avcı gibi adamların üzerinde gezinirken, bir el sımsıkı bir şekilde kolumu kavradı. Önce kolumdaki mengeneye, sonra bu mengenenin sahibine baktım. Murat'ın ateş saçan, kopkoyu gözleri gözlerime sabitli, bakışları bir cinayet mahalli kadar korkutucuydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Asıl sen ne yapıyorsun? Seni takip ettim ve otele asistanınla girdiğini görünce..." Ah, devam edemedim. Yetmiş iki saat boyunca alışveriş yapmış gibi yorulmuştum.

Asistanın o eğlenen, dalgacı bakışlarını görünce oracıkta ölüp Milano Moda Haftası'na gömülmek istedim.

"Şu an, yönetim kurulunda olduğum futbol takımımın toplantısındayız. Kahretsin, Verda! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Futbol mu?" Hani şu *otuz beş* kişiyle oynanan, bir topun ardından koşulan saçma sapan şey mi? Biliyordum elbette. Futbolun ne olduğunu biliyordum! "Ah evet, futbol... Elbette burada olduğundan haberim vardı, aşkım. Futbolu sevdiğini tabii ki biliyorum Hem ben de bayılırım futbola." Soğuk terler sıcak trençkotumdan akarken derin bir nefes verdim. "E...evet bayılırım futbola. Hatta lisedeyken, aktörlerle beraber bazı futbolcuların fotoğraflarını da matematik defterimin arasında biriktirirdim. Matematikten çakmadığım bundan belliymiş," dedim gülerek.

Murat hâlâ kolumdan tutarken bazı adamların güldüğünü görünce deli cesareti geldi bana. Konuşmaya devam etmezsem rezil olacağım garantiydi. Devam edersem de rezil olacaktım ya neyse... "Hatta bir arkadaşım beni Beckham'ın İngiltere'deki bir maçına götürmüştü. Mancester New York mu ne, öyle bir takımda oynuyordu. Tabii yüzlerce adam topun peşinden koşarken ben sadece ona bakıyordum. Gerçi karısı Victoria'nın bence berbat bir giyim zevki var. Kendini İngiltere'nin moda ikonu sanıyor ama o giydiği ayakkabıları değil bedava, üstüne parayla verseler giymem. Aslında onun sadece nasıl bu kadar zayıf kalabildiğini merak ediyorum. Yani üç yüz elli çocuk doğurduktan sonra..." Tam bu noktada kolumdaki baskı artmıştı. Neredeyse çığlık atacaktım. Kendimi kaptırıp giderken Murat'ın sesini duydum

"Verda, derhal sus!"

Ama tüm o kodamanlar beni dinliyordu. Kendimi ulusal bayramlarda konuşmayı durmadan uzatan okul müdürleri gibi hissediyordum. Hemen toparlamalıydım. "Aman Victoria'yı boş verin. Onun rüküşlüğünü değiştirmek dünyanın dönmesini durdurmaktan daha zor. Futbol derken, ben sizin sorununuzu biliyorum. Eğer yakışıklı futbolcular alırsanız, inanın bana stadyumlar dolup taşar. Ama babam bile o futbolculardan daha yakışıklıysa, tabii ki sıralar boş kalır. Düşünsenize, Kıvanç sahada top koşturuyor... Ben olsam bu maçları kaçırmazdım. Yenilsek dahi sorun olmazdı. Çağatay ve Kıvanç maç yaparken, stadyum turistlerin bile akınına uğrar. Hem onların futbol oynamasına bile gerek yok. Bir maç için sahaya çıkmayı kabul edip, sizin futbolculara birkaç top atmaları yeterli olur bence. Ayrıca maçlarınızda milyon dolarlık servetler bile edinebilirsiniz. Stat çıkışı markaların parfümlerini uygun fiyata satabilirsiniz mesela. İnanın bana, kadınlar aşka gelmişken ne bulurlarsa alırlar. Fularlar, makyaj malzemeleri, aynalar, cüzdanlar... Bunların satışını yapabilirseniz, birkaç ay içinde ülkenin en zengin takımı olursunuz. Kadınları sahalara çekmeli, kadın gücünü kullanmalısınız. İnanın bu gücü enerjiye çevirebilsek ülkenin bir asırlık elektrik ihtiyacı karşılanır," dedim ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım.

Göz ucuyla bir yandan Murat'a bakıyordum. Birden alkış sesleri kopunca aniden irkildim. Bu alkışlar, bu sahne benim için miydi? Ah, adamlar resmen beni alkışlıyorlardı. Murat başını eğmiş boynunu ovuştururken, gelen seslerle kafasını kaldırıp Armani vitrininde Versace görmüşçesine hayretle gözlerini açtı. Ardından hayranlarıma teşekkür bile edemeden beni çekip hızlıca dışarı çıkardı.

"Burada kal! Duydun mu beni, Verda? Burada kal! Bunun hesabını sonra soracağım!" dedikten sonra tekrar içeriye girdi.

Utançtan ölmek üzereydim. Eşarbımı çeneme kadar indirip lobiye vardım. Bir tanecik nişanlımı aptal bir şüpheyle takip edip nerelere düşmüştüm. Gözlerimi kapattım ve Feng Shui öğretilerini hatırlayıp rahatlamayı denedim. *Biri beni yarım saat öncesine ışınlayabilir mi lütfen!*

Gözlerimin önündeki perdeden hiçbir şey göremeyip içimden duaları sıralarken biri aniden kafama dokundu. Yüzümdeki eşarbı çekip güneş gözlüğümü çıkardı. Murat tam karşımda ayakta dikiliyordu. Gözlerini bana sabitlemişti. Asistanı da arkada durmuş, diyet yapan insanların açlıktan salataya saldırdığı gibi bana saldırmak istermişçesine bakışlar atıyordu. O Adias'a *Adios Amigos* dedirtip başka bir gezegene yollamak isterken, Murat "Gel benimle!" diye emretti.

Onun peşinden otelin çıkışına yürüdüm. Kimsenin olmadığı bir alanda durup bana döndü. Gözleri bile ölümcül hesaplar sorarken, konuşmasının üzerime toprak atacağını anladığımda hızlıca "Özür dilerim. Çok özür dilerim, " diyebilmeyi başardım.

"Verda, sen beni takip mi ettin? Buket'le beni basacağını mı düşündün? Bunu gerçekten yapmadığını söyle!" diye bağırdı. Murat'ı ilk kez bu kadar kızgın görüyordum.

"Yapmadım!" diyerek ona doğru bir adım attım. Bana hiç de inanmıyordu. Haklıydı. "Yani yaptım ama bu tamamen senin suçun. Bana işinin ne olduğunu söyleseydin, bu kadar gizemli olmasaydın..."

"Bana güvenmeyi öğrenecektin!"

"Öğrendim işte!"

"Buna öğrenmek mi diyorsun? Bana güvenmedin. Üstelik kendini de rezil ettin. Şu kılığına bak!"

"Çok pişmanım ama beni de anlamalısın. Biz kadınlar böyleyiz işte. Sorularımıza hemen cevap almak isteriz. Cevap gelmeyince de..."

"Aptalca rollere girersiniz!"

"Neden bana futboldaki işinden bahsetmedin? Beni hayatını paylaşmaya değer mi bulmadın?" Bir miktar alınganlık yüklediğim sesim ve üzgün gözlerimle kendimi az da olsa aklamak istiyordum.

"Futbol işinde olduğumu söyleseydim binlerce soru soracaktın."

"Hayır, hiç soru sormazdım. Aksine bu işine bayılırdım."

"Şu lanet futbolculara bayıldığın gibi mi?"

İşte o eski sevgilim geri gelmişti.

"Ben onlara değil, sana bayılıyorum," dedim son adımı da atarak. "Sana bu kadar bayıldığım için saçmalıyorum işte. Görmüyor musun?"

Ofladı. Elini saçlarına geçirdi ve ne kadar çekici olduğunun farkına varmadan beni heyecandan dağıtıp geçti.

"Hem kadınlar da futbolla ilgilenebilir. Ne var ki bunda?" diye devam ettim.

"Asla! Hiçbir güç beni bir kadına ofsaydı açıklamaya ikna edemez!"

Sonunda biraz olsun gülümsemişti.

"Ofsayt mı? Ofsayt hani şu şey olan mı..." diye konuşmaya başlamıştım ki, "Sakın!" diye sertçe araya girdi.

Dayanamayıp gülmeye başladım. O da gülümsedi ama bu gülüşün yüzde sekseni sinirdendi. Sonunda beni özlediğim o yere, kollarına çekti. Devamını ben getirdim. O bana sarılmasa da ben ceketinin üstünden ona sımsıkı sarıldım.

Elleri saçlarımda gezinirken, "Adamları etkiledin," dedi birdenbire.

Başımı kaldırıp şaşkın gözlerle sevgilime baktım. "Yok artık!"

"Önerini dikkate alacaklar. Şu yakışıklı herifleri transfer etme kısmını değil elbette. Kadınları sahalara çekme ve onlara yönelik armamızla satabileceğimiz ürünler konusunu."

"Ah, biliyordum! Benden etkilenmemeleri mümkün değil ki!" dedim biraz şımararak. Bu kadarı hakkımdı. Ancak hayatımda ilk defa görünüşümle değil, fikirlerimle birilerini etkilemiştim. Yavaş yavaş mükemmele doğru gittiğimin farkındaydım.

"Hiçbir adamı etkilemeni istemiyorum!" diyen Murat kaşlarını çattı.

"Denerim."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Bir saniye sonra o gözler yine benimdi. Yine şüpheli bakışlar atıyordu. "Seni İngiltere'de maça götüren arkadaşın kimdi?" diye sordu.

Eski sevgilim demek üzereyken son anda kendimi durdurabildim. "Okuldan, futbol meraklısı tuhaf bir kızdı. Boş ver şimdi bunu."

Şüphesi geçmedi ama üstelemedi de. Beni affetmesi için çaresizce ona sokuldum. Üzerime eğildiğini fark ettiğimde

usulca ona doğru yükseldim. Tam öpecekken, "Bir daha böyle bir saçmalık istemiyorum!" diye emretti.

"O halde sen de bana ne yapacağını, işlerinin ne olduğunu anlatmalısın."

"Evime geldiğin akşam futboldan anlamanın sorun olup olmadığını sormuştun ya..."

"Ve sen de *bu benim lanet olası sorunum* demiştin."

Murat gülümsedi. "Evet. Güzel sevgilimin böyle erkek işi bir şeyle ilgilenmesi benim için kesinlikle bir sorun. Bugün de ortaya çıktı işte!"

"Bana anlatsaydın bu sorun olmazdı. Bak bir daha benden bir şeyler gizlersen, yüz değiştirme ameliyatı yapıp, Görevimiz Tehlike çeker gibi yine peşine düşerim."

"Sakın," derken elleri yanaklarımı okşadı. "Bu güzelliği kapatacak bir şeyler düşüneyim bile deme."

Ben şaka yapmıştım elbette ama o ciddiydi. Beni güzel buluyordu. Bunu zaten biliyordum ama şimdi söylerken sanki çok daha özel bir şeyi itiraf ediyordu.

"Bu arada artık sen de ekiptesin," dedi.

"Ne ekibi?"

"Buket'in yerine seni işe alıyorum."

"Ah, onu kovdun mu? Asistanın ben mi olacağım? Harika!"

"Onu kovmadım ve hayır, asistanım olmayacaksın. Sadece Buket'in yerine bazı şeylerle ilgilenebilirsin."

"Benim için bir iş tanımı vardır herhalde."

"O halde..." Durakladı ve biraz düşündü. "Futbol takımımızın Gönüllü Marka Geliştirme Yöneticisi olabilirsin."

"Çok havalıymış."

Hey, şimdi benim bir işim mi vardı? Daha önce kimse bana iş teklif etmemişti. Futbol hayatına da atıldığıma göre, bundan sonrasını Real Madrid düşünsün. Evet, bu takımı biliyordum işte...

"O halde hemen yarın kendime bir şeyler almam gerekiyor. İş dünyasında şıklık her şeydir."

Murat kısa bir bakış attı. "Her şeyi eninde sonunda alışverişe bağlayacaksın, değil mi?"

"Elbette."

"Peki... Ancak sadece bir parça kıyafet iznin var. Unutmadan... Japonya iklimine uygun bir şeyler olmalı."

"Japonya mı? O da ne?"

"Bir ülke."

"Ah hayır! Yani o da nereden çıktı?"

"Hafta sonu takımımızın Japon bir kulüple dostluk maçı var. Oraya gitmemiz gerekiyor."

"Ben de mi geliyorum?"

"Eğer istersen!"

Keşke bir Fransız takımı olsaydı! diye düşünsem de, "Elbette gelirim," dedim. Murat'la olduğum her yer bana Paris'ti. Keyiften dört dönüp nişanlımın koluna girdim. Az önceki rezaleti ikimiz de unutmuş gibiydik.

Bekle beni, Japonya. Bekle beni, kozmetiğin başkenti. Bekle beni Shiseido, Japon style... AVM'ler, bekleyin beni.

Ve mevsimi geçmiş olsa da, bekleyin bizi kiraz çiçekleri, Japon romantizmi... Verda Alkaya ve Murat Arsever geliyor!

Sekizinci Bölüm

Günlerden perşembeydi ve yarın Japonya'ya uçacaktık. Doğrusu, ben şimdiden uçmaya başlamıştım. Murat'ın her gün farklı bir gelişmeyle karşıma çıkması ve bu gelişmelerin hep benim lehime olması sebebiyle şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Ölesiye saçmaladığım halde, Murat bana katlanmaya devam ediyordu. Babama verdiği söz yüzünden değildi herhalde tüm bunlar. Beni tanımaya karar vermişti ve tüm saçmalıklarımı gördüğü halde bu işi bitirmemişti. O halde benden hoşlanıyor, benimle olmaktan keyif alıyordu. Ben ise hoşlanmanın çok ötesindeydim. Başkası bu duygulara aşk bile diyebilirdi ama henüz isim koyamıyordum. Aşk yüzünden yediğim kazıklardan sonra bu duyguyu kolayca kabullenemiyordum. Üstelik aramızdaki bazı sırlar da bu duyguya temkinli yaklaşmama neden oluyordu. Bildiğim tek şey, Murat Arsever benim için özel ve önemli biriydi artık. Bir marka olsaydı ömrüm boyunca onu üzerimden çıkarmazdım.

Ah... Japonya'ya gidecektik... İlk yurt dışı gezimizdi ve heyecandan adım atamıyordum. Babamın Murat'a verdiği sonsuz krediyle gezime izin çıkmıştı. Annem zaten dünden hazırdı ve aslında Murat'ı katakulliye getirip nikâhı

basmamı bile desteklerdi. Hitler'in adamlarının bile bu kadar sadık olduğunu sanmıyordum. Annem Murat'a dair babamdan bile çok kredi vermişti bana. Onun umudu, Murat'ın beni doğru yola ulaştıracağını düşünmesiydi. Sonunda Ferrari'sini Satan Bilge gibi benim de markalarımı satacağımı düşünüyordu ama ben kimseyi arkasından bıçaklamazdım. Hele Chanel'i, Gucci'yi, Prada'yı ve daha yüzlercesini asla!

İçimde Japonya'nın heyecanıyla Murat'la alışveriş yaptık. İlk kez bana gerçek bir şey almıştı. Evet, taahhüt ettiği gibi sadece bir elbise, bir ayakkabı ve bir çantaydı aldıkları ama hepsi de oldukça pahalıydı. Kasaya geldiğimizde, ödeme yapacakmışım gibi elimi çantama atmıştım. Murat babamın zengin olduğunu sanıyordu ve resmî olarak nişanlı bile değildik. Kıyafetlerimi alması için bir sebep yoktu ama centilmenliği sayesinde bunu yapacağını biliyordum. Yapmasaydı da, herhalde bayılma taklidiyle kendimi yerlere atıp bu beladan kurtulurdum. Neticede kredi kartımdaki boşluğa yeni bir AVM sığabilirdi. Babam iflas etmeseydi şimdi istediğim her şeyi alabilirdim ancak o zaman da yanımda Murat olmayabilirdi? Neredeyse babam iflas ettiği için göbek atacaktım.

Kulübün özel gecesinde giyeceğim elbise tamamdı. Maçta giymek içinse eskilerden, yani daha önce bir ya da iki kez giydiklerimden seçecektim. Tam bu noktada Murat'a sormam gereken çok önemli bir konu vardı. Valizimi hazırlarken bir yandan da sevgilimi aradım. Futbol takımıyla gönül bağı vardı, çünkü babasının yönetim kurulundaki koltuğunu, onun vefatından sonra bir tür mirası devralır gibi almıştı. Bu geleneği devam ettirmek onun için önemliydi. Ayrıca işten sonraki zamanlarını ayırabildiği

ve orada da otoritesini gösterdiği bir hobiydi. Asıl işi deri ticareti yaptığı şirketiydi ki zenginliği buradan geliyordu.

Telefonu üçüncü çalıştan sonra Murat'ın kuvars kristali gibi berrak sesini duydum.

"Verda... Güzelim..."

"Merhaba, sevgilim. Neler yapıyorsun?"

"İş..." Kristal berraklık kesildi ve yerine bir cızırtı geldi. "Üstündeydim... Fabrikaları dolaşmaya..." Sesi hâlâ kesik kesik geliyordu. "Sen... Nasılsın?"

"Harikayım. Sizin takımın renkleri neydi? Ona göre birkaç parça kıyafet getireceğim de."

Bir yandan korkudan ölmek üzereydim. Muhtemelen takımının renkleri dünyanın en uyumsuz renklerinden oluşuyordu. Bütün futbol takımları da böyle değil miydi?

Onun sesini duymadan önce birkaç cızırtı daha kulağımı tırmaladı. Neredeydi ki böyle?

"Ne giyeceğin önemli değil, lacivert beyaz..." demişti ki sesi yeniden gitti. Telefonun çekmediği bir yerde olma düşüncesi beni anında köye ışınladı. Onun ücra bir köyde yaşayan bir ninesinin olduğunu ve şimdi oraya gittiğini, evlendikten sonra da orada yaşayacağımızı söylediğini hayal edip korkuyla irkildim. Bendeki bu felaket senaryosu düşüncede bile korkunçtu. Yeniden aradığımda telefonu bu defa tamamen kapalıydı. Yine de istediğim bilgiyi almıştım. Lacivert beyaz... Alabileceğim en iyi cevaptı. Modanın icadı boyunca birbirine en çok yakışan renklerdendi. Üstelik beyaz bir bluz tenime harika giderdi. Ah, kim demiş mükemmel erkek yok diye? Bana kalırsa Murat Arsever, erkek ırkının nerelere vardığını göstermesi açısından müzelerde sergilenmesi gereken bir örnekti. Takımının

renkleri bile onun standart üstü olduğunun noterden tasdikli kanıtı gibiydi üstelik.

"Kızım, Murat oğlumla konuşurken otuz iki dişin ağzında defileye çıkmış gibiydi. Ne konuştunuz bakayım."

Annemin meraklı sesini duyunca, Murat'la pembe panjurlu villamızdaki hayalimi sonlandırdım. *Sihirli annemin* o küçücük bedeniyle ne zamandan beri orada oturduğunu bile anlayamamıştım. "Anneciğim, siz bu adamı nasıl buldunuz? Beni yapmaktan sonraki en isabetli kararınız, Murat'ı bana koca olarak ayarlamak olmuş."

Ben valizimi hazırlarken, annem de yatağa oturmuş, her zamanki bilgece bakışlarıyla beni izliyordu.

"Aslında sen bir kaza ürünüsün," dedi birdenbire.

Üzerine oturup kapatmaya çalıştığım birinci valizle uğraşırken gelen bu itiraf karşısında parmağımı fermuara sıkıştırıp, tüm evi inleten bir çığlık kopardım. Ardından bakışlarımı bizim evin büyük bilgesine çevirip, az önce söylediği şeyden dolayı pişmanlık duyuyor mu diye anlamaya çalıştım ancak annem az sonra avını yutmaya hazırlanan bir piton kadar hissizdi. Bir kaza ürünü olduğumu duymak, ergen psikolojisinde olsaydım muhtemelen bir kıyımla sonuçlanırdı ancak neyse ki artık büyümüştüm ve olayları sadece birkaç cık cık sesiyle geçiştirmeyi öğrenmiştim.

"Ama güzel bir kazayım!" dedim kendimden emin durarak.

"Evet evet! Eskiden bir kazaydın, şimdi ise tam bir felaketsin! İki gün için bu kadar valizi ne yapacaksın?"

Acaba şu kıyımı gerçekleştirip, Dolce&Gabbana kemerimle annemi boğsa mıydım? Ah, hayır! Şu an hapiste

olduğumu ve o rüküş turuncu tulumları giydiğimi düşünmektense, Murat'la romantik ve pragmatik Japonya gezimi düşünmeliydim. Romantik olacaktı, çünkü egzotik bir ülkede baş başa olacaktık. Pragmatik olacaktı, çünkü baş başa kalınca aşka gelen sözlümün kredi kartını usulca ele geçirecektim. Bu düşüncelerle dolabımdaki bütün lacivert beyaz kombinleri deneyerek ikinci valizi doldurdum. Üçüncüsü zaten kişisel bakım ürünleriyle dolacaktı. Ertesi gün tatlı uykumdan neşeyle uyanıp hızlıca hazırlandım. Üzerime uçuş boyunca beni sıkmayacak rahat bir şort, daha açık tonlarda kolsuz bir bluz giymiştim. Ayaklarımda kırmızı bir Mary Jane ayakkabı vardı ve bu halimle bir Femme Fatale değil de, masum bir üniversiteli gibiydim. Murat'ın işi geç biteceği için havaalanına kendim gidecektim. Baba Bank'tan çektiğim krediyle taksiye atladım. Üç valizim zor da olsa taksiye sığmıştı. Havaalanında valizlerimi sürükleme eziyetinden sonra kendimi sıradan bir kafeye attım. Eskiden olsa Lounge'ta bir şeyler atıştırırdım ama babamın iflası yüzünden şimdi Küçük Emrah'ın lokanta camlarına baktığı gibi o pahalı yere bakıyordum. Murat'ın birinci sınıf bile olmayan koltuk alması karşısında da canım biraz sıkılmıştı ama onunla olduktan sonra sanırım bunu dert etmeyecektim. Eskiden bir sürü laf ettiğim cimriliğine şimdi çoktan alışmıştım. Dahası, pasaport işlemlerimden sonra uçağa geçmek için halkın arasına karışıp sıraya bile girmiştim. Murat ise hâlâ görünürlerde yoktu.

Çoğunluğu Japon olan yolcular sayesinde Murat'ın gelmediğini de kolayca anlıyordum. Boyu muhtemelen diğerlerinin iki katı olacağı için onu rahatlıkla görebilirdim.

"Merhaba... Tek başınıza Tokyo'ya mı uçuyorsunuz?"

Arkamdan işittiğim sesle kafamı çevirdim. Hemen arka sıramda uzun boylu, yapılı genç bir adam duruyordu. Üzerinde gri bir eşofman takımı, tek omzunda sarsakça duran bir sırt çantası vardı.

"Merhaba," dedim tüm nezaketimle. "Tek başıma değilim," diye de ekledim.

"Yanınızdaki bir kadın olmalı. Bir erkek sizin gibi birini burada tek başına bırakmış olamaz ya!"

Bana kur mu yapıyordu? Teşekkürler dercesine hafifçe gülümseyip yeniden önüme döndüm. Cevap verecek değildim. Bu tür şeylere karşı idmanlıydım. Ne kadar çok cevap, o kadar anlamsız soru.

Ancak vazgeçmiyordu.

"Uzun bir yol bizi bekliyor."

Cevap vermedim ve telefonumla uğraşıyormuş gibi yaptım.

"Bir yol arkadaşı hiç fena olmazdı."

Onun arkadaşı olmayacağımı söylemek için çıldırıyordum ama yine sustum.

"En azından isminizi söyleseniz."

Kafamı çevirmeden yanıt verdim. "İsmim, sana ne!"

"Değişik bir isim ama sevdim."

Çatık kaşlarımla en sonunda ona baktım. Bu, *çek git* bakışıydı. O ise arsız arsız gülümsemekle yetindi. Mavi gözleri ve üzerinde fazlaca çalışılmış vücudu dışında ilgi çekici bir yanı olmayan, muhtemelen yaşı benden küçük bu sporcuyla daha fazla muhatap olmamak için, arkalardan orta yaşlı biriyle yer değiştirdim. Ama yapışkan da

durmadı ve benim peşimden gelip önümdeki kişiye kendi yerini verdi.

"Hadi ama biraz yardımcı olsanız ne olur? Burada cevaplarınıza ve ilginize muhtaç biri var."

Gözlerime hayran hayran bakarken derin ve öfkeli bir nefes aldım. Murat nerede kalmıştı?

"Sevgilim var!" dedim.

"Klasik numara... İtiraf etmem gerekirse daha önce kimse bu numarayı bana yapmamıştı." Çapkın ve sapkın bir gülüş attı. "Bana isminizi söyleyin, söz veriyorum sizi rahat bırakacağım. Numaranız da fena olmazdı aslında."

"Şimdi çığlık atacağım! Beni resmen taciz ediyorsunuz!"

"Lütfen yanlış anlamayın. Sanırım âşık oluyorum."

"Bu kadarı da fazla ama!" Japonların dünyanın en kibar milletlerinden biri olduğunu biliyordum. Ancak bende bir parça bile kibarlık kalmadığından, bir yığın Japon'un içinde asilliğime uymayacak şekilde yüksek sesle yanıt vermiştim.

"Sadece isim?"

"Polis çağıracağım!" diyerek nefretle soludum. Bunu gerçekten yapmak için etrafıma bakındığımda Murat'ın iki adım uzağımda olduğunu, bana doğru yürüdüğünü gördüm. Onu görünce, tüm gün ayağımı sıkan o lanet ayakkabıyı bir yerlere fırlatmışım gibi rahatladım. Doğrusu şu yapışkanın verdiği sıkıntı ondan bile beterdi. Kendimi sevgilime doğru savurup kollarına atıldım. İş ciddiyetinden uzak spor kıyafetleri içinde gelmiş geçmiş tüm karizmatik sporcuların bir özeti gibi duruyordu. Üzerinde bedenindeki tüm sert hatları açığa çıkaran indigo mavisi bir tişört, altında rahat kanvas bir pantolon vardı. Kol kaslarını

daha önce bu kadar doğrudan görmemiştim. Ona sokulup yüzümü taş gibi göğsüne gömdüm. O da bana sarıldı ve gevşek bluzumu hafifçe kenara çekip çıplak omzumdan öptü. Ah romantik bir karşılama, hem hafif hem de sıcak bir öpüş, yakın bir fiziksel temas... Ve netice; *Verda in Wonderland!*

"Bugün başka görünüyorsun," dedi kendini çekip kıyafetlerimi incelerken.

"Nasıl?"

"Daha..." Durakladı ve hoşlanmayacağımı bildiği halde sırıttı. "Tatlı."

Tatlı kelimesi, güzel olmayan bir şeye güzel diyemediğinde kullanılırdı. Bunu biliyordum. "Güzel değil ama tatlı mı?"

"Güzel ve tatlı," dedi. Ardından şortuma baktı. O bakıştan sonra ilk andaki gibi keyifli değildi. "Ve bu şort fazla cüretkâr değil mi?"

"Yoo."

Suratı asıldı. "Bu konuyu daha uygun bir zamanda konuşacağız."

"Hımm... Peki."

İkimiz el ele beklerken bir süredir unuttuğum o yapışkan kenenin hâlâ beni kestiğini gördüm. Bakışları bir bana, bir Murat'a gidiyordu. Kendi kendime homurdanıp ona küfürler yağdırırken, tacizi devam ederse Murat'a söylemeye karar verdim. Sevgilimin onu pişman edeceğini tahmin edebiliyordum.

"Hey, bir sorun mu var?"

Murat gerginliğimi fark etmişti. Tam sapıktan bahsedecektim ki o da "Murat Abi!" diyerek öne çıktı. Önce sinek gibi etrafımda dolanan, sonra öküz olup beni de tren psikolojisine sokan o genç, sevgilime elini uzatmıştı.

Murat ona çatık kaşlarıyla baktı. "Doğan... Senin burada ne işin var? Takımla gitmedin mi?"

Doğan ha? Demek kenelere de isim veriliyordu! Hayret!

"Bodrum'daydım. Bu sabah indim. Şimdi de bu uçuştayım."

"Nişanlımla tanış," diyen Murat, beni kolunun altına aldı. Daha çok *tanışma* der gibiydi.

Az öncekiler yaşanmamış gibi tanıştık. Doğan, Murat'ın takımında oynayan serserinin tekiydi. Birinci lig takımlarından birine transferi konuşuluyordu ve anlaşılan takımda da kimse onu sevmiyordu. Havalı insanları genelde kendime benzettiğim için onlardan hoşlanırdım ama Doğan'ın havası işportada satılan parfümler kadar bile yoktu.

Yolculuk, birinci sınıf olmamasına ve yaşadığım o tatsız olaya rağmen çok güzel geçmişti. Birkaç saat sevgilimin omzunda uyuyabilmiş, konforsuz olmasına rağmen bu uçuşu çok sevmiştim. Murat Arsever düşünceli, sohbeti mükemmel, oldukça bilgili ve donanımlı biriydi. Onu, hatta işle ilgili maceralarını bile dinlemek beni mutlu etmişti. Ben ki her türlü işten nefret eden biriydim. Babamın tam olarak ne üzerine bir fabrikası olduğunu dahi söyleyemezdim. Örneğin, neden iflas ettiğini sormak aklıma bile gelmemişti. Oysa Murat bana dünyada petrolün yükselişini, faiz lobisini, altın kurunu falan anlatmaya kalksa da onu dinlerdim. Ailem şahane bir işe imza atmıştı. Böyle

bir adamı bana ayarladıkları için onlara ömrümün sonuna kadar hizmet edebilirdim.

Uçağımız Japonya'ya inince el çantamdaki mantar topuklu sandaletlerimi ayağıma geçirdim. Neticede bir yerde ülkemi temsil ediyordum ve Japon kızlarına boyumuzla ilgili net bir görüntü vermem gerekiyordu. Murat elbette ayakkabı değişikliğimi fark etmişti ama sadece sırıtmakla yetindi. Takımın da kaldığı otele gitmek için yanımızdaki görevliyle havaalanında bizi bekleyen otomobile yürürken Doğan yine çıkageldi.

"Murat Abi, beni götürecek araç hâlâ gelmemiş. Nasılsa aynı oteldeyiz. Beni de atın," diyerek gevrek gevrek gülümsedi. Arada sırada bana attığı bakışlardan bile nefret ediyordum ve teklifi karşısında ayağını ezmek istiyordum.

Murat oralı bile olmadı. "Bir sorunun varsa ajanstan Çağla'yı ara," dedi. Elbette bizimle gelmesine onay vermeyecekti. Aracımıza yürümeden önce Doğan'a son kez alayla bakıp Murat'ın eline dolandım.

Otel beklediğimden çok daha lükstü. Üstelik Murat'la odalarımız yan yanaydı. Otel görevlileri bizim kaderle birbirimize bağlandığımızı anlamışlardı demek. Ya da çaktırmadan yan yana odalar isteyen bendim. Her neyse... Odalarımızın birbirine uzak olması bile canımı sıkmaya yetecekti. Günün geri kalanında akşamüstü gezintisi, akşam yemeği ve gece buluşması için üç kez kıyafetimi değiştirdim. Murat tüm bu beni bekleme ritüellerinden fazla sıkılmış ve gerilmişti ama neyse ki bana herhangi bir şey söylememişti.

Ertesi gün erkenden uyanıp Murat'la kötü bir kahvaltı yaptık. Japon yemek kültürü bize hitap etmemiş olsa da, pek bir şey yemediğim için mutluydum. Neticede alınacak

her kalori bana yol ve altyapı olarak geri dönmüyordu. Ya da dönebilirdi. Mesela duble yol olarak...

Nihayet maç saati gelmişti. Artık şu olayın halledilip bitmesini ve sonrasında sevgilimle Japon jet sosyete alışveriş mekânlarına gidip, ülke ekonomisine katkıda bulunmayı istiyordum. Öğleden sonraki maçtan önce normal bir elbise giyip, maç için ayırdığım kıyafetleriyse küçük bir Louis Vuitton valizine koyup Murat'ın peşinden araca bindim. Dostluk maçının gelirleri depremde zarar gören ailelere bağışlanacaktı. Bu yüzden Murat ve diğer tüm takım oldukça rahattı. Locaya girmeden önce sevgilim prosedürleri takip etmek için aşağıya geçince, ben de organizasyondan Çağla'nın yardımıyla araçtaki valizi getirttim ve bulduğum boş bir odada hızlıca kıyafetlerimi değiştirdim. Baştan ayağa lacivert beyaza bürünürken, dolabımdaki en ucuz marka olan U.S Polo'nun nihayet işe yaradığını görüp sevindim. Elbette bir futbol maçı için olabilecek en şık şekilde giyinmiş, futbolun seviyesine yaptığım katkıdan dolayı kendimi tebrik etmiştim. Eminim herkes futbolculardan çok beni alkışlayacaktı. Hafif bir makyajın ardından locaya geçip Murat'ı beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra onu karşımda, şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir bakışla bana bakarken gördüm. Kendimi iyice büyücü Merlin gibi hissetmiştim. Bu onu kaçıncı büyüleyişimdi böyle!

"Verda, sen niye böyle giyindin?"

"Sizin takımın renklerinde giyindim işte. Yakışmamış mı?"

"Yakışmış ancak bu bizim takımın değil, rakip takımın renkleri," dedi gergince.

Gözlerim dehşetle açıldı. "Ama sen bana lacivert beyaz demiştin!"

"Hayır, lacivert ve beyaz olmasın da gerisi fark etmez demiştim."

Oh nööv! Bu cevap üzerine kendimi Coca Cola'nın sırrını çalmaya çalışan Pepsici gibi hissettim. Resmen rakip takıma destek vermek için baştan ayağa lacivert beyaza bürünmüştüm. O an telefondaki cızırtıyı hatırladım. Fabrikaya gidiyordu ve telefonu çekmemişti. Ah, şimdi anlıyorum. Beni alkışlayacak az sayıdaki Türk taraftar şimdi bana domates fırlatacaktı. Bu korku filmi efektine hazır değildim.

"Hemen şuradan bir AVM'ye girip, sizin takımın renklerinde bir şeyler alabiliriz" dedim.

"Hayır hayır, buna zaman yok."

"Eski elbisemi giyebilirim. Araçtaki valizde..."

"Maç başlamak üzere. Al şu atkıyı sarın," diyerek kendi taktığı mavili kırmızılı bir atkıyı bana uzattı.

Dünyanın tüm AVM'leri üzerime yıkılsa sesim çıkmayacaktı. Lacivert, beyaz, mavi ve kırmızı mı? *Ve moda, kafasına sıkarak intihar eder!* Verda Alkaya'lık tarihim boyunca böylesine ağır bir yenilgi yaşamamıştım. Rüküşlüğünden dolayı alenen güldüğüm tüm o insanların kahkahaları kulaklarımda çınlıyordu. Atkı boynumda mağlubiyeti kabullenmiş esirin ilmeği gibi hissettirirken Murat'a sokuldum. O ise gerginliğini atmış, arsız arsız bana gülüyordu. Rezilliğin markalaşmış haliydim. Derken maç başladı. Murat sakince maçı izlerken, ben oturduğum yerde gittikçe dibe gömülüyordum. Üzerimde seksenler sezonunun kıyafetleri olsa bile, bu halimden kesinlikle daha

iyiydi. Ayağımdaki on santimlik topuklular, dar bir lacivert pantolon, onun üzerinde lacivert beyaz çizgili bir bluz ve boynumda kırmızılı mavili bir atkı...

Takımdaki diğer üst düzey yöneticilerin benimle dalga geçtiklerini hissedebiliyordum. Bu korkuyla sevgilime daha çok yapıştım.

"İyi misin?" diye sordu Murat kurt gibi oradan oraya kıpraştığımı görünce.

"Ü-üşüyorum."

Hava yirmi sekiz dereceydi!

Murat üstelemedi ve bir an sonra koluyla sardı beni. Omzunun altına kıvrılırken başımı onun göğsüne dayayıp gözlerimi kapadım. Ona her sarıldığımda aldığım o çekici parfümünü koklamak bu lanet günün tek iyi tarafıydı. Markası neydi acaba? Erkek parfümlerine dair bilgim Zimbabwe Moda Trendleriyle eş değer olduğu için çıkaramamıştım ama her neyse şu an bana çok iyi gelmişti. Gözlerimi kapatıp tüm bunların bir kâbus olduğunu düşünmeye çalıştım. Sızıp kalacağımı nereden bilebilirdim. İlk yarının ardından Murat saçlarımı okşayınca uyandım. Onlarca adamın içinde bu kadar çifte kumruluk yeterdi. Beni kibarca kendinden uzaklaştırırken maçın sonucunu sordum.

"İlk yarı öndeyiz," dedi.

Neyse ki ikinci yarı daha hızlı geçmişti. Sonuçta kazanmıştık ve ortam harikaydı. Kıyafet faciam bile unutulmuş gibiydi. Ayrıca futbol üzerine bir yorum getirmem ve bu işte iyi olduğumu göstermem gerekiyordu. Aşağıya inerken söyleyecek bir şeyler aradım. En sonunda "İyi bir maç oldu," demekte karar kıldım.

Murat bana tatlı tatlı sataştı. "Uykunda mı seyrettin?"

"Hiç de bile! Maçın büyük bir kısmını izledim, hatta tezahürat bile yaptım."

"Doğru! Bir ara karşı takım gole giderken *'Haydi!'* diye bağırıyordun."

Utanç içinde yüzümü göğsüne gömdüm.

Çok şükür ki bir boşluk anında eski elbisemi giymeyi başarmıştım. Yeniden Murat'ı bulduğumda futbolcuları tebrik ediyordu. Maçta üç gol atan Doğan ise bir köşede kasım kasım kasılıyor, bayan bir muhabirin sorularını cevaplıyordu. Beni görünce baştan ayağa bedenimi inceledi ama hemen yüzümü çevirip Murat'ın yanına gittim. Gece yapılacak olan kokteyle katılmak için orada fazla durmadan otele geçtik. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup yeni bir şey giymezsem krize girebilirdim. Tam olarak sınırda duruyordum. Uyuduğum içim gözlerime yorgunluk çökmüş, makyajım dağılmıştı. Yıkıma uğramış yapılarımı hemen restore etmem gerekiyordu. Geceki kokteylde giymek için Murat'ın bana aldığı, Lanvin marka, muhteşem karanfil pembesi elbiseyi özenle gardıroptan çıkardım. Acele etmem gerekiyordu. Bugünün izlerini silmek ve herkeste yeni izler bırakmak için zamanım çok azdı.

Elbiseyi giyip saçlarımı maşaladıktan sonra aşağıya indim. Murat'tan önce lobiye gelmiştim. Etraftaki insanlar beni ilgiyle izliyor, ben de onlara Hollywood starlarının Oscar törenlerinde yaptığı gibi küçük gülücükler atıyordum. Doğan ve birkaç takım arkadaşı da resmî, şık kıyafetleriyle aşağıya inmişlerdi. Doğan yanımdan geçerken tek kaşını kaldırmış ve kalçamda daha uzun süre duran bakışlarını vücudumda gezdirmişti. Kimse onun kadar cesur bakışlar atamıyordu, çünkü herkes Murat'ın sevgilisi

olduğumu biliyordu. Buna rağmen Doğan'ın o fazla yılışık bakışlarına engel olamıyordum. Sonunda Murat'ın yumruğunun tadına bakacaktı ama ona bir iyilik yapıp bunu hep erteliyordum. Son kez tehdit eder gibi bir bakış atıp sırtımı döndüm. Karşımda duran panoyu inceliyormuş gibi yaparken gözüme çarpan bir afişle kalbim heyecanla gümbürdedi. Üzerinde İngilizce olarak *Tokyo Moda Haftası* yazıyordu. Heyecandan yerimde duramıyordum. Uzun zamandır bir defile izlememiştim ve moda yetmezliğinden ölebilirdim. Hemen lobiye koşup davetiyeleri nereden alabileceğimi sordum. Otelin moda haftasının sponsorlarından biri olması kesinlikle benim talihimdi. Yabancı müşteriler için ayrılan davetiye kontenjanından iki bileti kaptım. Bayramda yüklü bir harçlığa kavuşan çocuk gibi neredeyse olduğum yerde havaya zıplayacaktım. Yarın etkinliğin son günü olması bile sevincimi gölgeleyemedi. Son günler her zaman daha iyi olurdu. Murat'ı ikna edememe durumuna karşı ona bu haberi hemen vermeme kararı aldım. Yarın kanına girebilirdim.

Arkamdan gelen ayak seslerini işitsem de üzerinde durmadım. Bir an sonra sıcak bir dokunuş saçlarımdan sırtıma kaydı. Doğan'ın ellerinin üzerimde olduğunu sanırken korku ve dehşetle hızla arkama döndüm. Karşımda sevgilim vardı ve bu noktada, onun kollarına atlamak dışında hiçbir şey aklıma gelmiyordu.

İçimdeki korkuyla ona sarıldığımda bir sorun olduğunu anladı. "Neyin var? Titriyor musun?"

Panikle başımı salladım. "Hayır. Sadece bana öyle dokununca korktum sanırım. Bir başkası sandım."

Murat kollarımdan tutup beni kendinden ayırdı. "Kim sandın?"

Gözlerine bakamıyordum. "Hiç... Yabancı biri işte..."

"Seni buraya getirmem çok yanlıştı!" dedi birdenbire. Yüzüme, boynuma, sağ koluna doğru gül şeklinde büzülmüş elbiseme bakıyordu.

"Beni getirdiğine pişman mısın yani?" Duyduklarıma inanamayarak gözlerim açıldı. Neredeyse ağlayacaktım.

Murat derin bir nefes bıraktı ve eli yanağıma ulaştı. Zorlukla görülen hafif bir gülüş attı. "O anlamda değil, güzelim. Bir futbol organizasyonundayız ve etrafta bir sürü adam var!"

"Başka kadınlar da var ama. Eşleriyle gelen çok kişi var, değil mi?"

"Ama hiçbiri senin kadar göz alıcı değil, Verda. Özellikle takımdaki çocukların sana attıkları o bakışları görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ah, gördün mü?" Doğan'ı da görmüş olabilir miydi? Gerçi o daha çok sinsice süzme konusunda uzmandı.

"Seni gören hangi erkek sana kayıtsız kalabilir? Şu haline bak..."

Koyu yeşil gözlerim ve esmer tenimle kontrast oluşturan açık pembe elbisemin bana bir hayli yakıştığını ben de görmüştüm ama Murat'tan bunları işitmek muhteşemdi.

"Güzel miyim?"

"Güzelsin ve sadece benim güzelimsin."

Şımarıkça sağa sola sallandım. "Senin olmak da çok güzelmiş."

Murat'ın bakışları dudaklarıma indi. Derin bir nefes bıraktı ve tepkisini elimi sımsıkı tutmakla gösterdi. Güçlü elinde ufacık kalan elimi kuşatması basit bir tutuş

değildi. Daha anlamlı, daha derin olduğunu düşünmek istedim. Sevgilimle geçirdiğim o gece, gün içindeki aksiliklere rağmen davetiyelerimle birlikte mükemmele varmıştı. Yönetimdeki diğer elemanlar kıyafet faciamı çoktan unutmuştu. Belki de ben biraz fazla abartmıştım. Neticede onlar erkekti. Detayları benim kadar umursadıklarını sanmıyordum. Murat en yakınımdaki kişi olduğu için rakip takımın renklerini giymem karşısında biraz bozuk atmıştı ama elbisemi görünce onun da aklının başından uçtuğuna şahit olmuştum. Gecenin kalanı ise her şeyden güzel geçmişti. Keneleri bile kafama takmamıştım. Çünkü sevgilim bir anlığına bile olsa elimi hiç bırakmamıştı. Odalarımıza giderken de beni uzun uzun öpmüş, bir ara odasına davet edecek gibi bakmıştı.

"Bunu en sona saklayacağım," demişti gözleri ateşli bakışlarla yüzümde gezinirken. "Beklemek işin heyecanını katlıyor."

Neyi kastettiğini anlamış ve hızla kızarmıştım. Onunla her şeye vardım. Onunla evlenmek de, ona kendimi vermek de benim için rüya gibi olacaktı. Böylesine yakışıklı, karizmatik, düşünceli ve her işinde başarıya alışkın bir adamı kaçıramazdım. Gerçek dünyada onu bekleyen dişi kurtlara teslim etmeye hiç niyetim yoktu.

Ancak ertesi gün bir sürü dişi kurdun arasına girmiştik. Ah, lanet olsun! Bir moda haftasında, her yerde 90-60-90 ölçülerinde mankenlerin olduğunu nasıl unutmuştum! Murat, zorla bir moda etkinliğine getirildiği için çok sinirlenmişti ama sonradan sakinleşmişti. Bunun sebebi etrafta dolanan milyonlarca güzel kadın, harika mankenler olabilir miydi? Neredeyse ömrümde hiç yapmadığım bir şeyi yapıp defileyi terk edecektim! Bu adam beni neye

çeviriyordu? Özgüvenimi bile yok eden o güzel kadınların içinde, bir gökdelenle yarışacak kadar yüksek topuklu olan Emilio Pucci ayakkabılarım bile bana güven yükleyemiyordu. Kadınların çoğu benden uzundu ve bu durum işi daha da berbatlaştırıyordu. Allah aşkına, burası Japonya'ydı! Kadınların boyu bir elli değil miydi? Ah, ölmek istiyordum... Sadece çekikler değil, bir sürü yabancı model de vardı. Dahası, ünlü birkaç manken de kulislerde dolaşıyordu. Hani şu tüm dünyanın hayran olduğu mankenlerden...

"Kızlar güzel ha?" diyerek Murat'a döndüm. Sinirden dudaklarımı yiyip bitirmek üzereydim.

"Kendimi başka bir gezegendeymiş gibi hissediyorum. Burası gerçekten çok garip!"

Şaşırmış gibi mi yapıyordu, yoksa gerçekten şaşkın mıydı bilemedim. Demek bu kadar etkilenmişti.

"Hepsi anoreksiya hastası!" diyerek çirkef yüzümü takındım.

Murat hafif bir gülüşle tek kaşını kaldırdı. "Bana pek de öyle gelmedi."

"Nasıl geldi? Ele avuca sığan, oldukça lezzetli bir meyve gibi mi?"

Gözleri kısıldı. "Hiçbiri senin kadar lezzetli olamaz, güzelim."

Erimek üzere olsam da bunu belli etmedim. Öfkeyle dudağımı sarkıttım. "Şunlara biraz daha bakarsan beni hiçbir zaman yiyemeyeceksin."

Murat aniden kolunu belime sardı ve beni o kaskatı bedenine çekti. Kollarından çıkmak için yalandan çırpındım.

Beni bir an bile bırakmadı. Kafasını yavaşça eğdi ve gözlerini bana sabitledi.

"İddiasına var mısın?"

Derin bir nefes aldım ama aldığım o nefes ciğerlerimi birazcık bile rahatlatmadı. "Oksijene ihtiyacım var. Lütfen bırakır mısın!"

Herkes şimdi bize bakıyordu. Defile başlamak üzereydi ama gözler bizim üstümüzdeydi. Arzuladığım gibi, gözleri yine üstüme çekmeyi başarmıştım ama bu yöntem tamamen yanlıştı.

Murat da insanları fark edince beni bıraktı. Elimle saçlarımı düzeltirken gözlerim yere sabitliydi. Sevgilim bile olsa, böyle bir adamdan ateşli sözler duymak beni utangaç birine çeviriyordu. Kalbimde fırtınalar kopsa da, dışımdan masum bir genç kız gibi görünüyordum.

"Şey... Kulise gidip modacılarla tanışalım mı?" diyerek sonunda kafamı kaldırabildim.

Murat'ın o ilgili bakışları anında gerildi. "Nereden çıktı bu?"

"Her gün bir moda haftası görmüyorum, değil mi? Son trendleri öğrenmem gerekiyor."

"O dediğin yere adım bile atmam, Verda! Tüm bu saçmalıklardan nefret ettiğimi biliyorsun!"

"Ne yazık ki biliyorum. O zaman ben şöyle bir tura çıksam?"

"Buna da izin vermiyorum."

"Hadi ama! Burası benim kutsal mekânım. Bu kadar acımasız olamazsın. Sadece yarım saat..."

"On beş dakika!"

"Of! Tamam!"

Murat'ın yanağına bir öpücük koymak için yükseldim ama o uzun boyunu eğip beni sertçe dudağımdan öptü. Bir kez daha gözlerine bakamayarak kulise koştum.

Kulise girmem bir hataydı. Etrafta bir sürü güzel kadın vardı ve üzerindekiler reklam amaçlı tuhaf tasarımlar değil, satışa yönelik muhteşem elbiselerdi. Kendimi, Monica'nın geçen kış sigarasının külünü düşürüp yaktığı Marchesa elbisem gibi hissediyordum. *Elbisenin hisleri olur mu?* demeyin. Elbette olur. Artık kullanılmayacağını bilen her şeyin bir hissi vardır. Kendimi yanmış o elbise gibi hissederken, Murat'ın beni dolabın bir köşesine fırlattığını hayal ettim. Bu kadar güzel kadından sonra beni çirkin bulabilir miydi? Tüm bu lanet olası mankenlerin üzerine zehirli bir gaz salıverip nefessiz kalmalarını izlemenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. İçimdeki küçük psikopatı dinlerken gördüğüm bir yüzle yerimde çakılı kaldım. Hayran olduğum modacı Angelo Amatucci buradaydı. Ona moda dünyasında kısaca AA diyorlardı ve bunu sonuna kadar hak ediyordu. Gidip onunla tanışmak için can havliyle kulise daldım. Bir görevli beni durdurmak için atıldı ancak bunu başaramadı.

O harika kreatör beni incelikle karşıladı. Onunla tanışıp, ona ne kadar hayran olduğumu ve tasarımlarını ne kadar beğendiğimi coşkuyla anlatmaya başladım. Adam, tasarımlarına ondan çok hâkim olduğumu görünce beni fazlasıyla ciddiye aldı. Murat'ın şu an burada yaşadığım sıra dışı deneyimi görmesini ve başarımla övünmesini isterdim. Angelo daha önce böyle bir hayranıyla tanışmadığını söylediğinde kalbim duracaktı. Genellikle modacıların burunlarının havada olduğunu biliyordum ama bu

adam öyle biri değildi. Kibar ve zarif bir adamdı. İncecik elleriyle bileklerimi tutup beni kendi etrafımda çevirince şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Senin için bir elbisem var. Defilemde giymek ister misin?" diye sorunca dünyadan tamamen koptum.

Angelo şaşkınlığımı görüp kahkaha attı. Bir an sonra tuttuğu ellerimi öpünce kendime gelebildim. Ah, onun bana asılmadığını elbette biliyordum, çünkü tercihleri tamamen farklıydı.

Jesti ve teklifi karşısında ağzım hâlâ iki metre açıktı. Defilesinde mankenlik yapmamı mı istiyordu? Bu teklifi hangi çılgın geri çevirecekmiş, şaşarım.

"Elbette," dedim elim ayağım titrerken. "Bu beni çok mutlu eder!"

Dünden beri yaşadığım tüm o facialardan sonra kanıma güçlü bir ilaç enjekte edilmişti sanki. Murat'ın ve takım arkadaşlarının karşısında rezil olmam, rüküş kıyafetlerimle maçı izlemem, sonra sevgilimi buraya getirmem... Şimdi her şeyi değiştirecek bir fırsatım vardı. Etraftaki güzel kadınlara olan kıskançlığımla iyice küçülen o özgüvenim yerine gelecek, eski, parlak günlerime geri dönecektim. Hem de Murat, dünyaca ünlü mankenleri izlerken podyumda beni görecek ve Külkedisi'ni balo salonunda gören prens gibi sonunda bana âşık olacaktı.

On beş dakikam çoktan dolduğu halde Murat'ın yanına gitmedim. Bu gelişmeyi haber vermek yerine ona sürpriz yapmayı seçmiştim. Beni izlemesini istiyordum. Bana hayranlıkla bakmasını, onun nefesini kesmek istiyordum. Bu defileye çıkma sebebim ne tuhaftır ki, diğer mankenlere veya tüm o kadınlara hava atmak değildi.

Yıllardır hayalini kurduğum kreatörlerin en güzel parçalarını sonunda giyebilecek olmam da asıl sebep değildi. Tek amacım Murat'ın, âşık olduğum adamın hayranlığını ve aşkını elde etmekti. Doğru, ona âşıktım! Artık kendime, kalbime, kıymetli markalarıma, gardırobuma bile itiraf edebilirdim. Murat Arsever'e *âşık* olmuştum. Belki de onu okulda ilk gördüğüm an... Ya da sınıfımda benimle konuştuğu zaman... Bu anlardan birinde ona âşık olmuştum. Hayır, bu aşkın onun parasıyla, onunla evlenecek olmamla ilgisi yoktu. Bu aşk doğrudan oydu. Düşünceli, zeki, ince karakterinden, o devasa boyundan, yakışıklılığından, içimi titreten ela gözlerinden ya da sadece sesinden... Ona dair her şeyden oluşuyordu bu aşk. Onu seviyordum. Onun da beni sevmesini, sadece çekici bir kadın olduğum için beni arzulamaktan öte bana aşkla bakmasını istiyordum. Onu etkileyecek her şeyi yapmaya hazırdım. Üstelik onu etkilerken, büyük bir hayalim de gerçekleşecekti. Angelo bana siyah bir elbise seçmişti. İncecik, derin göğüs dekoltesi, payetli kolları ve minik siyah dantelli çiçekler dikilmiş, önden parça parça kesilmiş, arkadan uzun eteğiyle şahane bir elbiseydi. Tamamen saf ipekten ve her işlemesi el işçiliğiyle yapılmıştı. Üzerimde muhteşem görünüyordu. Angelo'nun özel ekibinden bir makyöz makyajımı yaparken elbiseye otuz beş bin dolar fiyat biçildiğini söylemişti. Doğrusu hak ediyordu. Ne demişler; *Italians do it better!* Japon bir mankenden yürüme dersleri aldıktan sonra podyum için hazırdım. Boyum diğer mankenlere göre beş on santim kısaydı ama elbisenin eteği zaten yerleri süpüren uzunlukta tasarlandığı için üzerimde sırıtmıyordu.

Benden önce çıkan mankenleri izlerken telefonum çalınca heyecanla açtım. Murat'ın gergin sesiyle neden hâlâ gelmediğimi soran sorusunu duymazlıktan gelip, podyuma bakmasını söyleyerek telefonu hızlıca kapattım. Telefonum yine çaldı ama kulise bırakıp sıraya geçtim. Defileyi yöneten bir adam en sonunda bana işaret verdi. Heyecandan deli gibi atan kalbime avucumu bastırdım. Başımı dikleştirdim, gözlerime kendimden emin bir bakış yerleştirdim ve podyuma adım attım.

Adım attıkça kalbim de daha çok hızlanıyordu. Karşıya bakmam gerekiyordu ama ben Murat'ı görmek istiyordum. Podyumdaki ilk turumu atana kadar da onu görmedim. Tam döneceğim an spotların aydınlatmadığı bir noktada onunla karşılaştım. Elleri ceplerinde dimdik duruyordu. Yüzünü tam göremiyordum ama sanki kaşları çatılmıştı. Muhtemelen şaşkınlıktandı. Elbette dünyanın en güzel şeyini gördüğü için kısa çaplı bir şok geçiriyordu. Onu sağımda bırakıp, L şeklindeki podyumda yürümeye devam ettim. Ancak dönüş yolunda Murat'ın yerinde olmadığını fark ettim. Normalde dönüp gitmem gerekirken tekrar L'nin yatay çizgisinde yürümeye devam ettim. Gözlerim karanlıkta onu seçemiyordu. Panik ve korku kanıma yayılırken, Angelo'nun defilesini mahvetmemek için podyumdan ayrılmayı sonunda başardım. Kulise doğru son adımı attığımda neredeyse yere yığılacaktım. Koordinatör beni içeriye çekerken hızlıca diğer mankeni gönderdi.

İki büklüm olup soluklanmaya çalıştığım o an Angelo elini belime koydu. "Harikaydın," dedi İngilizcesindeki o tatlı İtalyan aksanıyla.

Başımı kaldırdım ve zoraki de olsa gülümseyebildim.

"Fazladan bir tur attın ancak bu hoşuma gitti," diye devam etti. Sonra ansızın belimden çekip bana sarıldı. "Seninle çalışmak isterim, Verda..." demişti ki omzunun üstünden tam karşımda duran Murat Arsever'i gördüm. Kaskatı duruyor ve donduran bakışlarıyla gözlerime bakıyordu. Nefesim yeniden kesildi. Angelo'dan kendimi çektim. "Teklifimi düşün. Asistanıma numaranı bırak," diyen İtalyan modacı yanımdan ayrılırken bir teşekkür bile edememiştim.

Murat hâlâ karşımda duruyor ve o donduran bakışlarını bir derece bile ısıtmadan bana bakmaya devam ediyordu. Ona doğru gitmenin akıllıca olmadığını bilsem de yaptım. Aramızda bir adım kala durabildim.

"Sadece bir kez soracağım! Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi o sert, korkutucu ve soğuk sesiyle.

O an dünya tersine dönmüştü sanki. Balo salonuna inen Külkedisi'ne prensin kızdığı hangi masalda görülmüştü? Şimdi Külkedisi sadece ayakkabısını değil, her şeyini bırakıp kaçmak istiyordu.

Dokuzuncu
Bölüm

Ünlü tasarımcı AA'nın defilesine çıkmış, onun tasarımını giymiş ve elbisesinin içinde rüzgârı önüme katarak büyüleyici görüntümle podyumu ağlatmıştım. Torunlarıma anlatacağım muhteşem bir anım vardı. Ninenizin podyumda salındığını düşünsenize... Ne kadar da havalı, değil mi? Şey... Ah, belki de o kadar havalı değildir!

Gelecekte anlatacağım o muhteşem anıyı, hayallerimi gerçekleştirmeyi ve sevdiğim adamın hayranlığını kazanmayı düşünerek defileye çıkmıştım ancak ne yazık düşüncemin Murat'la ilgili olan bölümünde ciddi bir defo vardı. Murat pek mutlu görünmüyor, aksine her an büyük bir kasırga çıkaracakmış gibi duruyordu.

"Sadece bir kez soracağım! Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dediğinde bunu anlamıştım.

İyimser olmaya çalıştım. "Podyumdaydım! Gördün mü? Ah, inanamıyorum! Tüm gözler üzerimdeydi. Elbise yakışmıştı, değil mi? Aslında elbisenin ateş rengi olmasını tercih ederdim, ne de olsa podyumu yakıp geçtim!"

Murat hâlâ ilk andaki gibi soğuk ve katı duruyordu. Ona dünyanın en önemli olayını anlatırken yüzünden geçen kesinlikle hayranlık değildi. Aksine, orada bütün

noktalama işaretlerini okuyabiliyordum. Şurada bir ünlem, burada koca bir soru işareti ve sanırım gözlerinde de büyükçe bir nokta vardı. Üstüme de uzun çizgi çekecek gibi duruyordu.

"O podyumda ne işin vardı diye sordum!"

"Angelo bana defileye çıkmamı teklif etti. Bu muhteşem bir şeydi ve ben de kabul ettim. Neden bu kadar..." durakladım. Son kelimeyi üzüntüyle söyledim. "Kızdın?"

"Şu giydiğin kıyafete bir bak! Onlarca köpeğin saldırısına uğramış gibi," dedi o engin moda jargonunu kullanarak.

Gülümsedim. "Köpekler mi? Köpekler bu kadar iyi iş çıkarabiliyorlarsa, sezonun en iddialı tasarımcılarından olabilirler."

"Benden izin bile almadın! Fikrimi bile sormadın! Oraya çıkmandan hoşlanacağımı gerçekten düşündün mü?"

"Elbette düşündüm!" diye atladım. Çok daha fazlasını düşünmüştüm. Onun beni fark etmesini, güzel bulmasını isterken, hiç beklemediğim hazin bir sonun üzüntüsüyle kalmıştım.

6. His filminin senaryosunu yazmıyoruz burada, Murat Bey! Beni beklenmedik sonlara götürmene izin vermeyeceğim. Amacım çok basit. Sen bana güzel olduğumu söyleyeceksin, hepsi bu, Majorica incisi kadar pürüzsüz ve net!

Bunları elbette söyleyemedim. Murat beni engizisyon yargıcı gibi izlerken tek söyleyebildiğim, "Ne yani, beni güzel bulmadın mı?" oldu.

"Konumuz güzellik değil! Konumuz kendini, bedenini, üzerindeki o aptal elbiseyle herkese sunman!"

Gözlerimi sonuna kadar açtım. Böyle bir çıkarım yapmak her erkeğin mi aklına gelirdi, yoksa Murat'ın özel kıskançlığının mı ürünüydü? Beni kıskanmasını hep sevmiştim ama kendimi sunduğumu düşünmesi karşısında ben de sinirlendim.

"Sadece güzel olduğumu söylemeni bekliyordum!"

"Güzel olduğunu dünya üzerinde ilk kabul eden kişi zaten sen değil misin? Neyi kanıtlama çabası bu? Asıl amacın bu muydu yani!"

"Ben kendi düşüncemi elbette biliyorum. Merak ettiğim senin ne düşündüğün! Bu kadar göz alıcı kadının içinde, bu kadar mankenin arasında, senin için farklı olduğumu görmek istedim. Bana hayran olmanı..." dedim bakışlarımı kaçırarak. Şimdi de Titanik filmindeydim sanki.

Mutsuz sonlara dayanamam, Murat Arsever! Hemen bana hayranlık duyduğunu, benden etkilendiğini söylemezsen, yemin ediyorum seni burada bırakıp gideceğim. Ah hayır! Seni burada bırakırsam, bu sana büyük bir ödül olur. Belki de tüm tasarımcıları bir odaya doldurup seni de oraya tıkmalı. Eminim kadınlar kadar, şu pembe, pofuduk, yeni yıkanmış gibi yumuşacık duran adamlar için de bir hayli revaçta olurdun!

"Sana bunu defalarca söylemedim mi? Güzel olduğunu duymaya ihtiyacın mı var?"

Beni sevmene ihtiyacım var, diyemedim. "Bu benim en büyük hayallerimden biriydi. Sadece saygı gösteremez misin?"

"Manken mi olmak istiyorsun? En büyük hayalin bu mu?" diye sordu. Gözlerinde beni yargılayan, belki de küçümseyen bir bakış vardı.

"Olamaz mı?"

"Benimleyken olamaz!"

"Ama oldum işte! Gördün beni. Çok da iyi bir manken oldum." Evet, oyunu kuralına göre oynamıyordum. Onu daha çok kışkırtıyordum ama bunun sebebi zaten Murat'ın ta kendisiydi. Takdir etmek yerine tenkit etmesi, hayranlık duymak yerine öfke duyması, içimdeki hayal kırıklığını inatlaşma olarak açığa vuruyordu.

"Durma o halde, devam et!" dedi başıyla podyumu işaret ederek. Sonra bana arkasını döndü ve öfkeli tavrıyla çekip gitti. Ne yani, beni terk mi ediyordu? Beni ardında bırakıp öylece gidiyor muydu? Kalbim paramparça oldu ve peşine düşmek istedim. Bunu yapmak istedim ama üzerimde başkasına ait otuz beş bin dolarlık bir elbise varken tek yapabildiğim onun ardından bakmak oldu. Nasıl olsa otele gidiyordu ve ben de oraya gidecektim. Daha makul bir zamanda konuşmak için beklemem gerekiyordu. Makul mü? Murat'ın makul laneti bana da bulaşmıştı sonunda.

Angelo'nun elbisesini çıkardım ve görevliye düzgünce teslim ettim. Angelo ortalıkta görünmüyordu ama asistanı bana bir kartvizit bıraktı. Aramam konusunda ikna edici bir de konuşma yaptı ama aklım Murat'taydı. Başka zaman olsa kartviziti alıp ameliyatla kalbime yerleştirirdim, çünkü çok özel bir olaydı. Oysa şimdi alırken bile ellerim titriyordu. Bu daveti kabul etmek, Murat'ı kaybetmek demekti. Bunu yapamazdım. Zaten manken olmak istediğim de yoktu. Böyle bir hayalim olsaydı yirmi yedi yaşında değil, İngiltere'ye ilk gittiğimde denerdim.

Tek başıma defileden ayrıldığımda çıkışı bulmak için epey zaman harcadım. Girerken sorun yoktu ama etkinliğin yapıldığı binanın oldukça büyük olması çıkışta

başıma hayli iş açmıştı. Yanımda Murat olsaydı muhtemelen şimdi otelde olurduk. Gerçi aklımı toparlayamamam onun kabahatiydi. Beni tam anlamıyla terk etmişti! Gözlerim dolar gibi olunca hızla kendimi toparladım. Bu kadar kadının içinde makyajımı mahvedecek bir ağlama krizine giremezdim. Sonunda küçük bir EXIT yazısı görünce rahatlayarak oraya yöneldim. Girdiğim kapıya benzemiyordu ama çıkış olması bana yetiyordu.

Kapının açıldığı yerin dar bir ara sokak olmasıyla bir miktar irkildim. Filmlerdeki şu ucuz barların dar sokağa açılan arka kapılarından birine benziyordu. Sokağa adım atıp etrafa bakındım. Ana caddenin hangi tarafta olduğunu anlamak için sağa ve sola döndüm. Sokak olabildiğine uzundu ve cadde yerine görebildiğim tek şey, bana doğru gelen, batmak üzere olan bir gemi gibi yalpalayan genç bir adamdı. Gözlerine bakmamaya çalışıp yanından geçerken, onun bana hazine gören korsan gibi baktığını son anda fark ettim. Gemimdeki ganimeti kapma amacıyla Hermes çantamı tuttuğu gibi koşmaya başladı. *Oh nöov! Hermes'imi sana kaptıracak değilim, seni küçük kamikaze!* Topuklu ayakkabılarıma aldırmadan çocuğun ardına düştüm. Çantama dokunan, içkili ve daha nelerin değdiği o ellere bakarak çantamı nasıl dezenfekte edeceğimi düşünürken, daha dar ve karanlık bir sokağa girdim. Girer girmez duvara yaslanmış üç adam gördüm. Yüzlerindeki kötü adam bakışını görür görmez tanımıştım. Japonca bir şeyler geveleyip bana doğru koşmaya başladılar. Korkudan kalbim ağzıma kadar çıktı ve bir saniye duraklamadan onlardan kaçmaya başladım.

Ah, hadi ama Murat Arsever! Çatıların birinden Süpermen kılığında ne zaman ineceksin? Pardon, zaten beni terk etmiştin, değil mi?

Nefes nefese, beceriksizce koşmaya çalışırken korkudan ölmek üzereydim. Bu kadar adrenalini geçen sene Monica'yla uzaktan görüp ardından koştuğumuz Hugh Grant'i takip ederken bile yaşamamıştım. Aman Allah'ım, ne diyordum ben! Peşimde üç tane Samuray vardı ve geçmişi değil, geleceğimi düşünüp onlardan kurtulmalıydım. Bunu yapamayacağımı anlamıştım. Birkaç adım sonra iki kolumdan tutulup, ayaklarım yerden kesilerek havaya kaldırıldım. Bu kadar zayıf olduğum için ilk kez kendime kızıyordum. Bir sumocu gibi olsaydım, beni asla yerden sökemezlerdi. Bir yandan yardım istemek için bağırırken, diğer yandan ayaklarımla tekmeler atıyordum. Adamlar bana herhangi bir şey yapmadan önce zaten korkudan ölecektim. En kötüsü de çantamı kaçıran sarhoş Pokemon, çantamın kulpunu tuttuğu gibi dişleriyle kontrol ediyordu. Çantanın orijinal deri olup olmadığını anlamaya çalışırken, bana yapılan bu hakaret karşısında dayanamadım. "Taklit olduğunu mu sanıyorsun, seni beyinsiz Japon yapıştırıcısı! O, hayatında görebileceğin en pahalı çanta." Türkçeleri varsa çantamın orijinal olduğunu artık biliyorlar demekti.

Ah, çantamdan daha önemli problemlerimin olduğunu iki adam beni başka bir yere doğru sürüklerken anladım. Sanırım bu Pikaçular beni kaçırıyordu.

"Yardım edin!" diye İngilizce bağırırken, belki faydası olur diye anlamını bilmediğim o tek Japonca kelimeyi de söylemeye başladım. "Arigato, seni beyinsiz sünger!"

Adamlara beni kaçırdıkları için teşekkür ettiğimi sonradan anlayacaktım.

Ayaklarım yerden kesilmiş halde caddeye çıktığımda bağırmayı sürdürdüm ama ağzımın üstüne kapanan bir elle sesim içimde yankılandı. Siyah bir Toyota'ya zorla itilmeden hemen önce, caddenin uzak bir noktasında Murat'ın bize doğru koştuğunu gördüm. Ah, gerçekten nefes kesiciydi. Sonrası tamamen karanlıktı. Arabada biri gözlerime bir şey bağladı ve dünyam tam anlamıyla karardı.

Gözlerimi açtıklarında eski bir depoda, kollarım sandalyeye arkadan bağlı, tepemde iki adam dikilir vaziyette olacağımı sanıyordum ama hayır! Villaya benzeyen ancak modernlikle alakası olmayan ve hâlâ raylı kapıların kullanıldığı, eşyasız, sade bir odadaydım. Kapıyı açmayı denedim ancak başaramadım. Birkaç dakika sonra içeriye orta yaşlı bir adam girdi. Kimono giymiş olmasını beklerdim ama üzerinde siyah, çizgili bir takım vardı.

"Hoş geldiniz, küçük hanım," dedi bana bakıp gülerken. İngilizcesi oldukça kötüydü.

Hızlıca ayağa kalkıp, az önce bana küçük diyerek boyuma yaptığı hakareti yüzüne vurmak istercesine karşısında dikildim. Evet, adamdan daha uzundum.

Küçük kamikaze, boyuma övgüde bulunmadan karşımda bağdaş kurarak oturdu.

"Yakuzalar hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordu.

"Yakuza mı? Japon kâğıt katlama sanatı!" dedim tek kaşımı kaldırarak.

Adam kötü bir kahkaha atıp, Yakuza'nın Japon mafyası anlamına geldiğini açıkladı ve kendisinin de bu bölgeden

sorumlu olduğunu söyledi. Kimlik istediğimde dalga geçti bir de. Oysa o, benim kimlik ve pasaportumu almıştı.

"Türkiye ha! İlginç!" dedikten sonra, babama ulaşmak için benden bilgi istedi. Sanırım yüklü bir fidye falan alacağını sanıyordu. Ancak beş parasız kalan babamın muhtemelen *Alın sizin olsun,* diye teklif edeceğini bildiğimden, Murat'ın adını verdim. O da aynı şeyi yapar mıydı? Beni Yakuzaların gelini yapmayı düşünmezdi, değil mi? Daha kötüsü, onların geyşası. Keşke Bir Geyşanın Anıları* kitabını okusaydım. Hiç olmazsa işe az biraz bilgiyle başlardım. Ne de olsa, *Çok güzeldin, sana hayran kaldım,* demekte bile cimrilik yapan bir adamın, benim için bütün servetini ortaya koyması pek mümkün değildi. Adam benden gerekli bilgileri aldıktan sonra dışarı çıktı. Bana bir bitki çayı getirdilerse de içmedim. Annemin yabancı yerde bir şey yiyip içme nasihatini hatırlamıştım. Murat benim için herhangi bir fidye ödemeyeceğini söyledikten sonra adamlar organlarıma göz koyabilirdi. Bayılmamalı, sağlığımı ve zihnimi korumalıydım.

Yaklaşık yarım saat sonra çizgili Yakuza yine odaya girdi. Elinde bir telefon tutuyordu ve İngilizce olarak polisi işin içine katmaması gerektiğini söylüyordu. Murat'a ulaşmışlar mıydı? Beni kurtaracak mıydı? Heyecan ve endişe içinde beklerken adam telefonu bana uzattı. Titreyen elimle telefonu aldığımda Murat'ın o sert sesiyle irkildim.

"Verda! Lanet olsun! Sen iyi misin?"

"Güzel olduğumu söylemen bu kadar zor muydu?" diye yanıt verdim. Fırsat fırsattı. Eğer burada ölür kalırsam ya da ömrüm boyunca aynı kıyafeti ve makyajı yapacağım

* *Bir Geyşanın Anıları, Arthur Golden*

geyşalık sertifikasını alırsam, muhtemelen ona sitem etmediğim için ölene kadar kendime kızacaktım.

Daha önce hiç işitmediğim bir şekilde küfretti. "Neredesin? Yerini biliyor musun?"

"Bir de konum atayım istersen! Nerede olduğumu biliyor muyum sence?"

"Merak etme, büyükelçilik ve polis olaya el koydu. Seni kurtaracağım, sevgilim."

"Kurtarma!" diye trip attım. "İstediğim cevabı verseydin, şu an otelde mutlu ve güvende olurdum! Şimdi Samurayların elinde esirim!"

"Kahretsin! Şu an gündemimiz bu mu?"

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, Japon mafya elimden telefonu aldı ve bana nefretle bakıp "No Samuray," dedi. Sonra Yakuza olduğunu bastıra bastıra tekrarladı. Tekrar İngilizce olarak Murat'la konuşmaya devam etti. Laf arasında beş yüz bin dolar ve bir saat gibi bir zamanın telaffuz edildiğini anladım. Sanırım bir saat sonra buluşacaklar ve beş yüz bin dolar karşılığı beni serbest bırakacaklardı. Murat'ın vereceği beş yüz bin dolarla bana alacağı şeyleri düşününce, o parayı bu adi Sudokulara vermeden kurtarmak için kaçıp kaçamayacağımı hesap etmeye çalıştım. Dünyanın hiçbir yerinde, eğer bir film setinde değilsen, mafyalardan kaçamazdın! Bunu biliyor ve korkudan deli gibi titriyordum. Adamlar ellerimi arkadan bağlayınca, en iyi planım olan tırnaklarımla onları deşme planım da suya düştü. Öte yandan torunlarıma anlatacak bir anım daha olmuştu. Eğer buradan kurtulmayı başarırsam, her yıl Japonya Macera Turları düzenlemeye karar verdim. Bu küçük ülkede yaşadığım aksiyonun iki yüz

elli gramını bile yedi yıl boyunca yaşadığım İngiltere'de görmemiştim. Shiseido kozmetiğine doymayı beklerken, Japon Yakuzalara doymuş ve resmen kaçırılmıştım. Bu tür kaçırılma hikâyelerinin Meksika gibi ülkelerde olduğunu sanıyordum ama çölde kutup ayısı gören bedevi ben olmuştum.

İki adam kollarımdan tutup sürüklerken, ben de adımlarımı sayıp, döndüğümüz yönleri hafızama kaydetmekle meşguldüm. Eğer polisler ya da kahraman sevgilim onları ellerinden kaçırırlarsa, kurt ininin yerini bir çırpıda bulacaktım. "Affedersiniz, burası güney mi?" diye sordum evden çıkarken. Yön bulma kabiliyetim biraz berbattı da...

"Batı oluyor," dedi Sazansan Yakuza.

Bana gülümserken gerçekten sevimli bir adam olmuştu. Hollywood filmlerinde Japon mafya babasını oynayabilirdi aslında. Tabii şu komedi türünde olanlardan...

Bu defa Mitsubishi marka bir cipe bindirilince, içimdeki korkuyu atabilmek için başka şeyler düşünmeye çalıştım. Murat'la pembe panjurlu villamızda yaşadığımızı düşünürken bir anda bahçemizde kayınvalide ve görümce de belirdi. Kayınvalidem ve görümcem türlerinin tek örneği şahane insanlardı ama onların da olduğu bir evde yaşamanın hayali ne yazık ki o kadar şahane değildi. Bu hayalin bana pek iyi gelmeyeceğini anladığımda en iyi bildiğim şeyi düşünmeye çalıştım. Moda! Japon mafyasının kıyafetlerine bakarken onlara on üzerinden sıfırı çakmıştım. Bu ülkede mafyalar hâlâ çizgili takım mı giyiyordu? Ah, bu elli sene öncesinin, Sicilya mafya modasının trendlerinden biriydi. Anlaşılan Yakuzalar kendini Don Carleone sanıyorlardı. Üstelik bu kısa adamlar şu çizgili takımları giyince on altı yaş çocuk mafyası gibi

göründüklerini de muhtemelen bilmiyorlardı. Murat beni kurtaramazsa, belki de geyşalık yerine daha iyi bir iş bulabilirdim. Japon mafyası PR uzmanı, marka geliştiricisi, reklam sorumlusu gibi bir şey...

Korku içinde modayı düşünmem de bu kadardı. Ağzımı bağlamadıkları için konuşarak iletişim kurmaya çalıştım. "Lütfen bırakın beni! Bakın, başınızı belaya sokmayı siz de istemezsiniz. Bu işin sonu iyi değil."

"Sonunda en fazla ölürsün," dedi yanımdaki iri kıyım bir Japon.

Ah, bunları hafife aldığım için kendime kızıyordum. Kısa boylu olabilirdi ama adam bayağı iriydi. Panikle gece karanlığında bağırmaya başladım. Aracın içindeyken birilerinin beni duyması, dahası siyah camlarından beni görmesi imkânsızdı. Yine de bir umutla bağırmaya, çırpınmaya devam ettim. Adamlar kendi aralarında konuşurken biri aniden kravatını çıkardı ve ağzımın üstünü kapatıp sımsıkı bağladı. Ah, lanet olsun! Dudaklarımın üstünde kim bilir kaç gündür yıkanmamış bir kravat vardı ve eminim şu halde kıyafetime de hiç uymamıştı! Yine de pes etmedim. Ta ki kafama bir silah dayanana kadar çırpınmaya devam ettim. Silahın soğuk namlusuyla kaderime razı geldim.

Araç yaklaşık yarım saat sonra durunca öne düşen kafamı kaldırdım. Adamlar beni kabaca dışarı çıkarıp beklemeye başladılar. Kendi aralarında homurdanır gibi konuşuyorlardı. Kızgın oldukları belliydi ve bu beni korkudan öldürmeye yetecekti.

Yaklaşık yarım saat sonra uzaktan bir araba görünmeye başladı. Ah, hatırlamıştım. Japonya seyahatinde Murat'a tahsis edilen lüks bir Mazda'ydı. Araç dururken

benim de kalbim durmak üzereydi. Sanki kulağıma aksiyon müziği çalınıyordu. Adeta Görevimiz Tehlike'nin setindeydik. Yolu Uzakdoğu'ya düşen batılı bir çift... Kadın kötü adamlar tarafından kaçırılır ve adam onu kurtarmaya gelir. Siyah, lüks aracı deponun dışında durur. Derken arabadan ağır ağır inen süper yakışıklı esas adamımız görünür. Öfke doludur ve tüm adamları elleriyle öldürmeye yemin etmiştir. Ah evet, benim sevgilim de tam olarak böyle görünüyordu. Olanca karizmasıyla bize doğru yürürken gözleri benim üstümdeydi.

"İyi misin, sevgilim?" diye bağırdı.

Endişesini yatıştırmak için *'İyiyim, aşkım,'* demek istesem de ağzımdaki kravatla bunu yapmam imkânsızdı. Bu durumda Murat'a nasıl göründüğümü hayal edip, kolumla ve dudaklarımla kravatı çıkarmayı denedim ama yapamadım.

Japonlar İngilizce olarak parayı sordular. Murat duraklamadan çantayı onlara fırlattı. Ah, gerçekten benim için beş yüz bin dolarına kıymış mıydı? Gözlerimden kalpler fırlarken adamın biri beni bluzumdan çekiştirip ayağa kaldırdı. Ardından sertçe iterek Murat'a doğru atmayı denedi ancak ben bir çanta değildim. Ellerim bağlıyken ve daha doğru düzgün kalkamadan itilince kendimi yüzüstü yerde buldum. Giydiğim uçuş uçuş beyaz elbise toz toprak içinde kendinden geçmiş, bacaklarım biraz açılmıştı. Üstelik yüzüstü düştüğüm için çenem sertçe yere değmiş, tüm dişlerim ağzımda dans pistine çıkmış gibi titremişti. Fiziksel olarak yoğun bir acı çekiyordum ancak ruhsal ve psikolojik olarak küllerimden doğmak üzereydim. Ben yere düşünce birden olağan dışı bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Kafamı kaldırınca Murat'ın birkaç

adamı yumrukladığını gördüm. Hemen yanımdaki adam silahına yönelince on beş santimlik topuklularım imdadıma yetişti ve sivri uçları adamın dizine geçirdim. Adam bu darbemle arkaya doğru düşmüştü. Her şey bunlarla da sınırlı değildi. Aniden etraftan maskeli, silahlı adamlar fırladı. Bunların polis olduğunu anlamıştım. Yanımdaki adamın vurulup geriye sendelediğini fark ettim ama oraya bakamadım. Gözlerim âşık olduğum adamdaydı. Sanki ona baktığımı anlamış gibi, Yakuzalardan birine yumruk atarken göz göze geldik. Ah, nasıl da romantikti!

"Verda!" diye bağırdı o an bana.

Ne yapıp edip ağzımdaki şeyi aşağı indirmeyi başardım. "Ne var!" dediğimde o da bir yumruk yedi ama geriye bile sendelemedi. Boyu Japonların iki katıydı. Adamı yakasından tutup pelteye çevirirken, "Çok güzelsin!" diye bağırdı. Saçları dağılmış, gömleği üstten göğsüne kadar açılmış, nefes nefese kalmıştı. Üstelik o delici bakışları gözlerimdeydi ve bu haliyle benim de nefesimi kesmişti. Murat Arsever'i bir kavgada izlemek tuhaftır ama gördüğüm en ateşli şeydi. Güçlü ve sarsılmazdı. Japonya'da Japonlara aikido ve karatenin ruhuna Fatiha okutan muhteşem dövüş tekniğiyle zavallının birinin canına okumuştu. Adamı yere fırlatmadan önce yeniden bağırdı. "Sana hayranım, güzelim! Dünyada gördüğüm en muhteşem kadın sensin! Ve o podyumda nefesimi kesmiştin!"

Dudaklarım kıvrıldı ve onca karmaşanın içinde gözyaşlarımla beraber gülmeye başladım. Polisler kalan adamları hallederken, sevdiğim adam bana doğru koşuyordu. Dayanamadım ve kendimi yere bıraktım. Güzelim elbiseme acımadan, kalbimdeki çarpıntıyla yerde iki seksen yatarken, Murat'ın beni kollarına almasını bekledim. Asırlarca

beklemişim gibi içim içime sığmıyordu. Sonunda yanıma geldi. Kollarını bana uzattı, omuzlarımdan tutup beni çekti ve yüzümü göğsüne gömdü. Gömleğinin açık yakasından yüzüm çıplak tenine yaslanmıştı. Kokusu, varlığı, her şeyiyle bana mutlak bir huzur verdi. Sonra aniden beni çekti ve eliyle yanağımı okşayıp, kanadığını tahmin ettiğim çenemi usulca sildi.

"Kollarımı çözersen ben de sana sarılacağım," dedim.

Koyu, ela gözleri ışıldadı. Gülümsedi ve hemen arkama uzanıp ellerimi çözdü. Kollarım serbest kalır kalmaz yolunu bulmaya çalışan bir nehir gibi Murat'ın boynuna dolanmıştı. O da bana sıkıca sarılıp başımın üstünden öptü.

Dudaklarım *seni seviyorum* demek için aralandı ama hemen kapadım. Bu itirafı ilk önce ondan alacaktım. O 'seni seviyorum' demedikçe, ben de demeyecektim. Hoş, Murat'ın bana hayran olduğunu söylemesi için bunca atraksiyon yaşanması gerekmişse, sevdiğini söylemesi için muhtemelen 3. Dünya Savaşı'nın çıkmasını bekleyecektim.

Onuncu
Bölüm

3. Dünya Savaşı'nı düşünecek durumda değildim. Sadece bu anın tadını çıkarıyordum. Murat'ın göğsünde oksijen çadırına alınmışım gibi rahatlarken, yaşadığım her türlü fiziksel acıyı unutmuştum. Bir süre tek dizi yerde, diğeriyle dengede dururken, bütün ağırlığımı ona dayayarak biraz daha bedel ödemesini istedim. Ne de olsa bu gece bana çok çektirmişti. Bunu unutamazdım, değil mi? Yine de, defileden sonra bütün gecemi berbat etmiş olsa da, ondan kopmaya henüz hazır değildim. Bu anın yoğun duygusal etkisi beni ağlatmak üzereydi. Burnum sızlarken gözyaşlarım usulca aktı. Hayatı bir bilge gibi, bir guru gibi dertsiz, tasasız, endişesiz yaşayan ben, bir adam için ağlıyordum. Daha önce hiçbir erkek için ağlamamıştım. Yani şu lise faciasından beri... Yaklaşık olarak on yıldır. Beni ağlatan şey ayrılık bile değildi. Aksine kavuşmuştuk ama aptal gözyaşlarım senkron hatası yapıp yanlış yerde sahneye girmişti. Murat'tan ayrılmak da, ona kavuşmak da beni ağlatacaksa, ömrümün bundan sonrasında hapı yutmuşum demekti.

Burnumu biraz gürültüyle çekmiş olmalıydım ki Murat ağladığımı fark etti. "Korktun mu, meleğim?" diye sordu birden.

Meleğim mi? Bu gece romantik olmasını her şeyden çok istemiş olduğum sevdiğim adam, şimdi aşırı yükleme yapıyordu. Ve ben buna bayılıyordum.

"Korktum tabii," diyerek gözyaşlarımın sebebini gizlemek istedim. Ona kavuştuğum için ağladığımı, ona olan hislerimin beni zayıf düşürdüğünü bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden o küçük kamikazelerden korktuğumu sanması daha iyiydi.

Yüzümü çekip tatlı tatlı sırıtırken, "Aslında seni kaçıranların korkması gerekirmiş. Zavallı adamın dizini süzgece çevirdin," dedi.

Sanırım beni gülümsetmeye çalışıyordu. "Haklısın," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Hem deneyim de kazandım. Sevgilimin bir sonraki terk edişinde başıma bir şey gelirse kendimi savunabilirim."

"Terk etmek mi? Ben mi?"

"Sevgilim sen değil misin?"

Aniden gerildi ve yüzüne yerleşen kızgınlıkla kollarımı sıktığını bile fark etmedi. "Ne zaman terk ettim seni?"

Alaycı bir şaşkınlıkla baktım. "Bu gece defileden sonra olabilir mi?"

Düşündü ve sonra daha yüksek bir sesle "Seni terk ettiğimi hiç hatırlamıyorum!" dedi.

"Biraz balık yiyin, Murat Bey! Hafızanız kötü durumda! Kulise gelip beni azarladıktan sonra arkasını dönüp giden kimdi?"

"Seni dışarıda bekliyordum!"

Hemen atılmak için açık bekleyen ağzımdan ilk kelimeler dökülmedi. "Ha...di canım! Basıp gittin işte!"

"Verda, sen delirdin mi? Seni yabancı bir ülkede, yabancı bir şehirde, tanımadığın insanların arasında bırakıp nereye gideceğimi sandın?"

"Kızgın olduğunu, beni görmek istemediğini, bu yüzden otele gittiğini düşünmüştüm. Yani tüm bunlar olmadı mı?" Cümlenin sonunda sesim iyice azalmış, sanki yavaşça anlamaya başlamıştım.

"Sana kızgın olduğum doğru. Ancak seni görmek istemediğimi ve otele gittiğimi düşünmen büyük bir saçmalık!"

"Gerçekten mi?" Gözlerim yine dolmasın diye derin bir nefes bıraktım. "Gitmedin mi?"

"Gitmedim. Sadece kulisten, podyumdan uzaklaştım. Dışarıda seni beklediğimi söylemeye gerek bile duymuyorum."

Kamikazeler beni zorla arabaya iterken Murat'ın koştuğunu görmüştüm. Gitmiş olsaydı orada nasıl olurdu ki? Doğruydu... Doğruyu söylüyordu.

"Yine de beni bırakıp gittin işte!"

Gözlerini kapattı. Sanırım bu defa da beni ikna edemediği için kızıyordu.

"O çok sevdiğin kutsal mekânınla seni baş başa bırakmak istedim."

Nasıl bu kadar anlayışsız olabiliyordu? İstediğim tek şey onunla olmaktı! Onun ilgisiydi. Onun dikkatiydi. Yanıt veremedim. Beni terk etmediğini kanıtlamış olduğu için mecburen davayı düşürdüm. Ona daha çok sokuldum.

"Hem sen nasıl kaçırıldın? Seni kulisten alıp götürmediler ya!"

Dudaklarımı ısırdım. "Sanırım çıkışı karıştırıp, arka kapıdan çıktım."

"Başına daha büyük bir bela açabilirdin."

"Daha büyük ne olabilir? Bir kez bile takmadığım çantamı çaldılar. Ayrıca iğrenç dişleriyle orijinal olup olmadığını test ettiler. İçindekiler nerede bilmiyorum bile! Elbisem de battı. Üstelik o pis elleriyle bana dokundular ve..."

Murat hiddet dolu bir sesle araya girdi. "Sana dokundular mı?"

"Elbette. Kollarımdan tutup havaya kaldırdılar. Biliyor musun, resmen ayaklarım yerden kesildi. O kısacık boylarıyla nasıl yaptılar ben de anlamadım."

Göğsünde bir hırıltı yükseldi. "Başka türden bir temas olmadı, değil mi? Eğer sana bunu yaptılarsa..." Öfkeden sesi daha da kalınlaşmış, kısılmıştı.

Aniden neyi kastettiğini anladım. "Bunu yapmaya kalkışsalardı, derilerini soyar, sonra suşi gibi onları tekrar o derilere sarardım!"

Sevgilim kısa bir kahkaha attı. "Bu oldukça canice ama onay veriyorum, güzelim. Sana dokunan adamın tek bir saniye bile nefes almaya hakkı yok!"

"Herhangi bir kadına bu şekilde dokunan adamların bence yaşamaya hakkı yok."

Murat bir kez daha bana katıldı, bir kez daha sarıldı. Yeniden alnımdan sımsıkı öptü. Ah, tarihim resmen Lale Devri'ni yaşıyordu. Bir sürü aksiyondan sonra Murat'ın kollarında mutlu sona ulaşmış, ondan istediğim iltifatları duymuş ve ilk andan beri benim için çok özel olan o alnımdan öpücüğü sayısız kez almıştım. Sadece öptüğü yeri değil, neredeyse elli kilometre çapını da ısıtan bu temasla

kalbimde her an bayram ilan ediliyordu. Etraftaki adamlar çöpe atılır gibi polis arabalarına itilirken, bir tanesi de Murat'ın getirdiği para dolu çantayı alıp gitti. Herhalde paraları bizim yerimize taşıyacaktı. Sevgilim benim için adamların ayaklarının dibine bir servet atmıştı. Benim için binlerce Valentino ifade eden o çantayı öylece Yakuzalara sake* yapmıştı. Bana bir elbise alırken bile ne kadar gereksiz olduğunu durmadan anlatan o cimri ve makul adam, beş yüz bin doları hiç düşünmeden adamlara fırlatmıştı. Tüm bunlar karşısında kanım kalp şeklinde pompalanıyor, nefesim kalp şeklinde alınıyor, kalp şeklinde veriliyordu.

"Ah aşkım ya... O kadar parayı nasıl böyle çabuk bulabildin?" dedim Murat beni dikkatlice ayağa kaldırırken.

"İçinde para yok," diyen sevgilim bir de arsız arsız sırıttı. "Senin kaçırıldığını görür görmez polisi aramıştım. Yabancı bir ülkede en iyi seçenek buydu."

"Ne!" der demez acıyla inledim. Yere çarptığı için dizim kanamıştı. Ancak Murat'ın sözleri de içimi kanatıyordu. "Bu yüzden ölebilirdim!" Hışımla onun kollarından kurtulup, yaralı, küçük, korumasız bedenimi savaş meydanına attım.

"Senin ölmene izin verir miydim?" Murat aramızdaki mesafeyi kapattı ve karşı koysam da belime sarıldı.

"Tabii! Murat Bey benim için o kadar parayı çöpe atar mı? Asla!"

Onu ittim ve yine ellerinden kurtuldum. Koşarak arabaya gitmeye niyetlensem de, ikinci adımda ayaklarım yerden kesildi. Murat beni kucaklamıştı ve hâlâ gülüyordu.

* Sake: Japonların pirinç ve tahıl tozundan yapılan ulusal içkisidir.

"Çocukça davranmayı bırak. Hem bu kadar kısa sürede o parayı nasıl bulacaktım? Yurt dışındayız, Verda! Önceliğim seni bir an önce kurtarmaktı."

Elbette ikna olmadım! İki dakika Jackie Chan'lik yaptı diye hemen yelkenleri suya indirmemeliydim. "Ah evet, çocukluk yapıyorum! Ülkenin en büyük mafyası beni kaçırıyor ve sen onlara para diye gazete kâğıdı getiriyorsun!"

"Hayır, güzelim. Küçük bir suç örgütü sadece."

"Küçük mü? Adamlar Yakuza'ymış!" Eh, ben de artık mafyalog olmuştum. Mafyaya bu kadar çok maruz kaldığım için mafya konusunda uzmandım.

"Polisin anlattığına göre, seni kaçıranlar bir sokak çetesiymiş. Hem hangi geri zekâlı mafya, beş yün bin dolar isteyip bir saat sonrasına buluşma ayarlar ki? Gecenin bir yarısı yabancı biri beş yüz bin doları nereden bulabilir diye düşünmediler bile. Bu da pek profesyonel olmadıklarını gösteriyor."

"Ah, haklısın! Sanırım burada profesyonel mafya olan sensin. Konuya oldukça hâkimsin. Benden gizlediğiniz bir şey var mı, Murat Arsever?"

"Elbette yok. Sadece basit bir çıkarım. Bu sonuca herkes varabilir."

Yoo, ben varamamıştım! Ülkenin en büyük mafyası beni kaçırdığı için biraz da havalanmıştım. Oysa anlamalıydım... Sabaha kadar origami oynamak isteyeceğim tiplerin beni kaçırması karşısında onlardan bir halt olmayacağını anlamalıydım. Bir dahaki kaçırılmamda, beni kaçıranlardan mafya sertifikası istemeyi aklıma not ettim. İtalya'da falan kaçırılırsam, Sicilyalı olup olmadıklarına göre havalanırdım artık.

"Yani benim için hiç zahmete girmedin!" diyerek gözlerimi kıstım.

Murat beni arabaya kadar getirmişti. Bir süreliğine yere indirse de elini belimden çekmedi. Kapıyı açıp oturmama yardım ettikten sonra, "Senin için girdiğim zahmetleri bir bilsen... Senin uğruna çektiğim çileleri hayatım boyunca kimse için çekmemiştim, güzelim," dedi.

Ah, benim için hangi çileleri çekmişti acaba?

"Daha hiçbir şey görmedin bile!" dediğimde, *bir bakışım yeter seni eritmeye* ismindeki bakışıyla bana bakıp sırıttı ve kapıyı yüzüme kapattı.

Arabaya binip yanıma oturduğunda, benim çekeceğim çilelerin daha çok olduğunu anladım. Bu adamı kadın ırkından nasıl koruyacaktım? Ben ki hayatının yüzde seksenini mağaza dolaşarak geçiren biriydim. Kadınlarla dolu o AVM'lere, o mağazalara Murat'ı asla sokamazdım. Zaten o da bana eşlik etmeyi hiç istemezdi. Öte yandan onunla olmadığım zamanlarda pusuya yatan diğer kadınlardan onu nasıl koruyacaktım? Sanırım derhal bilim insanlarına başvurmam ve beni klonlamaları için onlara yalvarmam gerekiyordu. Verda 1 alışverişe çıkarken, Verda 2 Murat'a yapışmakla meşgul olacaktı. Neyse ki bir çözümüm daha vardı. İnternet alışverişi! Bu yolla hem markalarımdan uzaklaşmamış, hem de sevdiğim adamın yanından ayrılmamış olacaktım. Bir çözüm bulduğum için halimden memnun sırıtırken, göğsüne sokulduğum sevgilim hastaneye gitmeyi teklif etti. Yaralıydım ama görüntüm bu kadar hasar aldıktan sonra bir de o portakallı, jöleli, arılı hastane kıyafetlerini çekemeyeceğim için bu teklifi kabul etmedim. Otelden alacağım birkaç yara bandı işimi görecekti. Büyükelçilik yetkilileriyle polislere

olan biteni yarın anlatacağım için şimdi sadece otele gitmek, duşa girmek ve Murat'ın ilgisiyle dopdolu bir gece geçirmek istiyordum. Sanırım duş kısmında onun ilgisine kısa bir reklam arası verebilirdim.

Takım gece yarısı havaalanına gidip Türkiye'ye dönecekti ama Murat bizim uçuşu erteletmişti. Benim için her konforu sağlıyordu. Ona kızmayı denesem de yapamıyordum. Aksine, yakaladığım bu havayı bozmak istemiyordum. Yakuzalar bana büyük bir iyilik yapmış ve Murat'ın ilgisiyle şımarmamı sağlamışlardı. Küçük kamikazelere teşekkür etmek için her yılbaşında kart gönderebilirdim.

Otele girdiğimizde Murat görevlilerden bir ilk yardım çantası aldı ve ellerini benden hiç çekmeden odama kadar bana eşlik etti. Dahası kapıyı açtı, beni içeriye götürdü ve yatağa oturttu. Kapıyı kapattıktan sonra yeniden yanıma geldi. Odamdaydı... Yalnızdık... Kalbimin çarpıntısından ölmek üzereydim ve Murat'ın burada olması içime korku değil, sadece heyecan veriyordu. Bu gece yoksa benimle mi kalacaktı?

Tepemde dururken başımı eğdim. Ona bakmaya dayanamıyordum. Aniden "Soyun," deyince gözlerimi hızla kaldırdım. Koyun demiş olabilir mi diye hızlıca duvarları kontrol ettim. Muhtemelen duvarda koyunlu bir tablo vardı ve sanat bilgisini konuşturacaktı ama hayır! Duvarlarda koyuna dair bir şey yoktu ve Murat'ın gözleri de sadece bendeydi.

"A-anlayamadım?" dedim şaşkınlıkla.

Gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Yani üstünü çıkar."

"Ne?"

"Banyoda çıkarabilirsin."

Benimle eğleniyordu. "Ne banyosu?"

"Burada da olur. Hatta böylesi bana daha çok uyar, güzelim."

"Ne kadar kabasın! Böyle dümdüz söylenir mi ya! Biraz romantik olman gerekmez mi?" Yani elbisemi çıkarmamı istiyorsa seve seve... *Ah, ne diyorum ben!*

Gözleri ilgiyle açıldı. Oturduğum yerden kafamı kaldırmış o dev gibi boyuna bakarken, o da kafasını eğmiş bana bakıyor ve çapkınca gülüyordu. Derken yavaşça eğildi, eğildi, eğildi ve önümde tek dizini yere koydu. Ben yatağın üstünde oturuyor olsam da seviyemiz aynıydı. Murat bir şövalye gibi tam karşımda duruyor, sanki prensesine hizmet edecek gibi bakıyordu. Bu hizmetin ne olacağını düşünmeme gerek kalmadan bir elini uzattı ve ayak bileğimi tuttu. Heyecandan dudağımı ısırdığımda diğer eli de dizime ulaşan eteğime gitti. Sağ eli bileğimden yavaşça çıkarken, sol eli eteğimi yukarıya doğru sıyırmaya başladı. En sonunda gözlerini benden çektiğinde dudaklarım aralandı ve Murat'ın görmediği yerde derin bir nefes bıraktım. Everest'e tırmanmışım gibi oksijenim tükenmişti. Bacağım yaşadığı o yoğun histen dolayı hissizleşirken, bir an Murat'ı durdurmam gerektiğini düşündüm ancak o an hızla yok olup gitti.

Eteği dizlerimin üstüne çıkardığında eli de tenimin üstünden kayıyordu. Onun da benim gibi derin bir nefes verdiğini işittim. Hatta sıcak nefesi tenime bile değmişti.

"Sandığımdan iyi durumda," diye fısıldadı.

Bacağım mı? Ah, elbette öyle olacak! Bendeki sütunlar antikçağ tapınaklarında bile yoktu. Bir dakika! Sandığımdan iyi de ne demek? Ne sanıyordu ki?

Gözlerimi öfkeyle açıp önce Murat'a, sonra ellerine baktım. Sonra da dizimdeki kanamış, toz toprak içindeki yaramı gördüm.

"Biraz canın acıyacak ama yarayı temizlemek çok önemli."

Nasıl yani? Tüm bunlar... Üzerimi çıkarmamı istemesi... Yara... Acı... Ve şuradaki... Ah, doğru ya! İlkyardım çantası...

Murat pamuğa damlattığı tentürdiyodu dizime sürtünce, beynim kırmızı, ateşli bulutların içinden çıkıp gerçek, saf acıya döndü. Kalbim az önce heyecandan atarken, şimdi acıdan gümbürdüyordu. Bütün bedenim bir kilo Meksika biberi sürülmüşçesine yanarken kendimi geriye bıraktım ve yatağa uzandım. Murat yaralarımı sarıyor ve dünyanın en *cool* doktoru gibi iş bilen hareketlerle beni tedavi ediyordu. Sonunda ayağa kalktığını fark ettim. Yatağa uzanmış halde ona bakarken, o da tepeden bana baktı. Öylesine sıcaktı ki terlemeye başladım. Ela gözleri gözlerimden dudaklarıma, oradan boynuma giderken sesli bir şekilde yutkundum. Derken göğüslerime ve daha aşağılara indi. Hayatımda kimseden istemediğim şekilde onun bana dokunmasını istiyordum. Onun da bana dokunmak istediğini biliyordum. Derin bir nefes alıp verdiğinde kaşları çatılmıştı. Aniden kafasını çevirip odaya baktı. Kalkmam gerekiyordu ve zor da olsa bunu yaptım. Yataktan çıkmadım ama ayaklarım yere değer vaziyette oturdum.

Murat bakışlarını yine bana çevirmişti. Yanıma gelip oturduğunda ona döndüm. "Teşekkür ederim," dedim dizimi kastederek. Sadece dizimi değil, ruhumu da tedavi etmiş, bana çok iyi gelmişti.

Bedeniyle bana döndü. Başparmağı çeneme dokundu. "Sanırım bunu kendin halledebilirsin."

Hadi ama oyunbozanlık bu! Başladığın işi bitir! diyemedim. "Evet," dedim kısıkça.

Gözlerini yüzümde uzun uzun gezdirirken, kaç tane siyah noktam olabileceğini düşündüm. *Umarım azdır ve umarım Murat onları saymıyordur!*

"Saçların dağılmış," dedi bir an sonra. Topladığım saçlarımdan tutamlar çıkmış, yüzüme ve boynuma inmişti. Muhtemelen ağzıma ve gözlerime kapatılan o iğrenç kravatlar yüzünden olmuştu. Saçlarımı yüzümden çekerken "Seni hırpaladılar mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

"İyi görünüyorsun," diye fısıldadı. Sadece iyi miydim? İçimi okudu ve gülümsedi. "Aslında muhteşem görünüyorsun. Seni daha önce hiç bu kadar dağınık, karmakarışık görmemiştim. O kadar tatlısın ki..."

"Sen de muhteşem görünüyorsun," diyerek genişçe gülümsedim. Onun da saçları dağınık, görüntüsü hiç görmediğim kadar savruktu. Gömleğinin yakaları iyice açılmış, o sert göğsü tamamen ortaya çıkmıştı. Gözlerimi o güçlü bedenine indirip biraz keşfe çıktıktan sonra yeniden yüzüne baktım. Murat da başını eğdi ve tam gözlerimin içine baktı.

Sonra da olanlar oldu...

İkimiz de aynı hızla birbirimize atıldık! Dudaklarımız tam ortada buluşup sertçe birbirine girdi. Murat saçlarımın üstünden yüzümü sımsıkı kavrarken, ben de ellerimi omuzlarında, boynunda, elimin ulaştığı her yerde gezdirmeye başladım. Ateşli ve süratli başlayan bu öpücük bir

anda parladı, alev aldı, bizi yok edecekmiş gibi kabardı. Murat beni hızlıca yatağa iterken üzerime kapandı. Yatakla onun dudakları arasında kalmıştım. İçimden geldiği gibi, kalbimdeki bütün aşkı, ateşi, enerjiyi verir gibi ona kendimi verdim. Dudaklarımı bitiren öpücükleri oradan yanağıma, kulağıma giderken soluklarım bana yetmiyordu. Çenemden boynuma indiğinde ellerim vahşice saçlarını karıştırıyor ve beni götüreceği o yere bir an önce gitmek için çıldırıyordum. Az önce sadece tedavi etmek için dizime dokunan eli şimdi bacağımdan yukarılara gidiyor, sert avuçları sıcak kıvılcımlar bırakarak her yerimi yakıyordu. Sağ elini bir anlığına bacağımdan çektiğinde hızlıca omzuma getirdi. Elbisemin kalın askını omzumdan aşağıya iterken ben de yükselerek bunu kolaylaştırdım. Usulca aşağıya inen askı tam göğüslerimi sıyıracakken Murat aniden durdu. Dudaklarını boynumdan çekti ve başını kaldırıp gözlerini gözlerime sabitledi.

Dudaklarımdan çıkan yoğun ve hızlı nefeslerle ciğerlerimi sakinleştirmeye çalışırken kopkoyu gözlerini kapattı. Yeniden açtığında, o da derin bir nefes bıraktı. Ellerini yatağa bastırarak üzerimde yükseldi.

"Seni istiyorum!" dedi olabildiğine hiddetli bir sesle.

Ben de! diyemeyecek kadar utanıyordum. Az önce bir gram bile utanma yaşamadığım halde, şimdi bana kesintisiz bakarken o kadar da cesur olamıyordum. Yine de bakışlarımın bunu ele verdiğini biliyordum.

Murat üzerimden tamamen kalktı ve ayağa dikildi. Ellerini dağınık, gür, koyu kumral saçlarına geçirip geriye iterken, "Ancak şimdi olmaz! Lanet olsun ki buna hakkım yok!" dedi.

"Neden?" diye sordum ama hemen pişman oldum.

Gerginliği silinmese de bana kısaca gülümsedi. "Doğru anın gelmesini beklemem gerek. Aramızdaki ilişki resmileşmedi ve baban seni buraya bana emanet ederek gönderdi. Bunu kendi arzularım, kahrolası isteklerim için kullanamam."

Ben de oturdum ve utanarak askımı yeniden omzuma çıkardım. Murat tam dibime kadar gelip eliyle çenemi kaldırdı.

"Bunu her şeyden çok istesem de beklemem gerek."

Ah, beni daha fazla utandırmamak için *beklemeliyiz* demiyordu. Benim de onu istediğimi biliyordu ama bana hatırlatmıyordu. Bunu yapan ben oldum.

Gülümsedim ve "Haklısın," dedim. "Beklemeliyiz."

Eğilip alnımdan öptü ve "Dinlen!" diye buyurduktan sonradan odadan çıkıp gitti.

Kapı kapanır kapanmaz kendimi yine yatağa bıraktım. Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Hayat, bundan sonra benim için bir pembe dizi olacaktı. Kıskançlıklarla, entrikalarla, diğer kadınları öldürme planlarıyla, meraklanmalarla, yakada ruj aramalarla, kıyafette bayan parfümü koklamalarla, arabada uzun saç teli bulma kâbuslarıyla dolu paranoyalar beni bekliyordu. Tüm bu entrikaları sadece yeni bir şeyler alırken hissediyordum oysa. Kredi kartını uzatıp pos cihazını beklemekle, kalbimi uzatıp Murat'a kendimi teslim etmek aynı şey değildi. *Yarın ne giyeceğim?* sorusunu hayatımda ikinci sıraya alacağımı asla düşünmezdim ancak böyleydi. Artık hayatımdaki ilk soru *Murat şimdi ne yapıyor?* olacaktı. Tasarımlarına hayran olduğum tasarımcılardan daha önemliydi benim için. Çünkü her birini diğerleriyle çok kez aldatmıştım ama şimdi Murat'tan başka

bir erkeği düşünemiyordum bile. Ona körkütük âşıktım! Ona fena halde çarpılmıştım. Çok... Çok fena halde...

Bu düşünceler içinde yarı huzurlu, yarı kâbuslu, beyaz gelinlikli, şiş karınlı, sarkmış etli, karpuz göbekli rüyalara daldım. Murat'la olan beraberliğimin klişe evlilik sahnelerine benzememesini diliyordum. Önce görkemli bir düğün, göz alıcı gelinlik, sonra cicim, balım ayları... Derken hamilelik, alınan kilolar, verilmeyen yağlar, veda edilen Gucci'ler, el sallanan Armani'ler, kara trenle uzaklara yollanan Dior'lar, Fendi'ler... Yerine gelen artı bedenler, pluslar, large'lar, XXlarge'lar, XXXXXlarge'lar...

Ah, haaaayıuuuurrrr!

Gecenin bir yarısı büyük beden kâbusuyla uyandım. Rüyamda geniş kıyafetlerden oluşan bir denizde boğuluyordum. Belimi saran yağdan can simidi bile beni kurtaramıyordu. Murat uzakta, asistanıyla bir yatta bana bakarken, ben gittikçe büyüyen gıdımla daha derin gömülüyordum. Ter içinde uyanır uyanmaz evlilik fikrini ertelemem gerektiğini düşündüm. Ancak babamın batmaya endeksli ekonomisi yılsonu olmadan markalarıma haciz getireceğinden bu fikri hemen sildim. Alt tarafı bir kâbustu, değil mi? Murat beni Buket'le aldatmazdı. Zaten ben de vinçle kaldırılacak hale asla gelmezdim. Ben ki hayatımdan tatlıyı çıkarmış, kaloriyi sözlüğümden silmiş, kilonun mahkeme kararıyla elli kilometreden yakınıma yaklaşmasını engellemiş biriydim. Ben ki markalarımın otuz altı bedeninden üstünü hiç giymemiş, İngiltere'de yedi yıl her akşam spor salonuna gitmiştim. Murat'ın beni değiştireceğini sanmıyordum. Üstelik tüm bunlara artık daha çok dikkat etmem gerektiğini de biliyordum. Daha önce diğer kadınlardan daha iyi görünmek, havalı ve şık olmak

için emek harcarken, şimdi sebeplere bir de Murat faktörünü ekleyecektim. Onun beni her zaman güzel bulmasını, bana her zaman hayran olmasını istemek şüphesiz diğer kadınlara hava atmaktan bile daha büyük bir amaçtı.

Şimdi o amaca ulaşamıyordum. Sabah uyanır uyanmaz Murat'ı aradım ama telefonu kapalıydı. Odasına gittiğimde orada da bulamadım. Burası yabancı bir ülkeydi, nereye gitmiş olabilirdi ki? Dört saat boyunca ortalardan yok olunca ona bulduğum Japonca ismimle baş başa kalmıştım. *Araki Bulasan*... Murat'ın adı artık buydu!

Sade bir bitki çayı içererek kahvaltıda da onu bekledim. Ortalıkta gözükmeyince çaresizce odama çıktım. Ülkemde olsaydım alışverişe çıkarak panzehirimi alırdım ama Tokyo'da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Üstelik cebimde de sadece yüz elli lira vardı.

Yarım saat sonra nihayet kapım çalındı. Birazcık kendimi eğlendirmek amacıyla "Kim o ki?" diye bağırdım. Umarım Japonca küfür falan etmemişimdir!

Karşıdan "Oda servisi," yanıtı gelince kahkaha attım. Bu sesi tanıyordum. Coşkuyla kapıyı açtım ve Murat'ın üstüne atladım. Beni sımsıkı sarıp, ayaklarımı yerden kesti.

"Neredeydin? Çok merak ettim seni."

"Büyükelçilikteydim. Kaçırılmanla ilgili rutin işleri hallettim."

"Benim de gelmem gerekmiyor muydu?"

"Gerekmemesini sağladım," dediğinde beni sonunda yere bıraktı. "Yoksa yine seni bırakıp gittiğimi mi sandın?"

"Ah, dün olduğu gibi mi? Hayır. Bunu yaparsan neler olabileceğini artık biliyorsun. Yine kaçırılabilirim ve bu defa gazete kâğıdından parayla kurtulamazsın!"

"Dün seni bırakmamıştım!" dedi kızgınca. Ne kadar çabuk köpürüyordu.

"Evet... Ben Külkedisi gibi güzelleştiğimi ve balo salonuna girdiğimi hayal edip o podyuma çıkarken, prens hazretlerinin gözlerinden ateşler çıkıyordu. Sonra prensesin ortadan kaybolması gerekirken, prens kayıplara karışıyordu." Benim için ne ifade ettiğini artık bilmeliydi. Ona prensim diyordum ve o da bana prensesi gibi davranmalıydı.

"Bir dahaki sefere prenses balo salonuna inmeden önce prensine bilgi verirse memnun olurum."

Böyle masal mı olurmuş? Murat Arsever gibi bir adamla masal kahramanı falan olamazdık. Gerçeklere dönsem daha iyi olacaktı. "Sanırım sürprizlerden pek hoşlanmıyorsun," diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Doğru. Kontrolün bende olmasına alışkınım ama seni o podyumda..." Cümlesine devam edemeyecek kadar öfkelendi. Sanırım yine o ana gitmişti. Ah, bunu hiç hatırlatmamalıydım. "Seni o elbisenin içinde, o kadar insanın önünde gördüğümde kontrol bende değildi. Bundan hiç hoşlanmadım."

Sevgilimle inatlaşmayacaktım. Gerginliği yok olsun diye boynuna sarıldım ve şımarıkça fısıldadım. "Dediğin gibi olsun. Bir daha podyuma çıkmadan önce seni arayıp bilgilendiririm."

"Bir daha mı?" Fazlasıyla alaycı bir bakış atmıştı. "Dene bakalım!" Şimdi de meydan okuyordu.

"Ne var ki bunda? Modacıların dikkatini çeken muhteşem bir güzelliğimin olması benim mi suçum?"

"Ne kadar mütevazı bir bakış açısı bu?"

Gülümseyerek omuz silktim. "Eee, ne demişler; zevkler ve renkler, bir de Verda Alkaya'nın güzelliği tartışılmaz."

En sonunda tamamen gülümsedi ve beni o katı gövdesine sımsıkı bastırdı. "Bugün de her zamankinden güzelsin."

Ah, kaçırılma hadisesinden beri bana nasıl da özen gösteriyordu? Sanırım her ay kendimi kaçırtma seansları düzenlemeliydim. "Teşekkür ederim. Sen de Kenneth Cole mankenleri gibi olmuşsun."

"Yanımdayken başka adamların ismini anmanı istemiyorum!"

"Ama o yaşını başını almış bir tasarımcı."

"Ve bizim de iş ortağımız."

"Gerçekten mi?"

Murat'ın deri işinin nerelere kadar uzandığını hiç bilmiyordum ama dolabımdaki bir sürü deriden eşyanın bazıları onun şirketinden gönderilmiş olabilirdi. Yani Murat, belki de benden daha çok sektörün içindeydi ama markalara karşı asla anlayışlı olmuyordu. Lüksle işi yoktu ve sanırım bu gıcıklığı genlerinden kaynaklanıyordu. Bir erkek olarak lükse düşkün olmamasını anlıyordum ama ablası Aslı'nın da son derece normal şeyler giymesi gen tezimi destekliyordu. Benim genlerime muhalif olan genleri olmasına, gıcık, cimri ve kontrolü kendi bünyesinde toplamak istemesine rağmen ona âşıktım. Aşk marka dinlemiyordu ne yazık ki!

Türkiye'ye dönerken, yanımda Japon *yeni* –para birimlerine dair sorunumu bu defa önceden çözmüştüm– ya da Amerika doları olmadığını söylediğim için Murat birkaç kozmetik ürünü almama izin vermişti. Bunun borç olduğunu

ve Türkiye'ye dönünce ödeyeceğimi söyledim ama bana sadece gülümsedi. Ona göre babam hâlâ zengindi.

Öğlene doğru vardığımız İstanbul'da Murat'ın şoförü önce beni eve bıraktı. Sevgilimle vedalaşırken hâlâ jetlag ve aşk sarhoşuydum. Murat ise o kadar saat uçmamış gibi zindeydi. Şirketine uğrayacağını söylediğinde ona şaşırmamam gerektiğini anlamıştım.

Aileme Japonya maceramı olduğu gibi anlattım. Elbette küçük bir suç örgütü tarafından kaçırıldığım detayını gizledim. Bana göre, ülkenin mafyasının göz koyduğu kıymetli bir elmastan farkım yoktu. Murat'ın FBI ajanları gibi ortama dalışını, kadınını kurtarışını da anlatırken, annem karşımda çekirdek çitleyerek beni dinledi. Anlatışımın coşkusundan olsa gerek, annem babamın kolunu dürtüp ona göz kırpmıştı. Ailem Murat'a olan aşkım karşısında göbek atacak haldeydi.

Odama geçtiğimde, Murat'a o an yazdığım rap şarkısını söylerken, aldığım kozmetik ürünlerini makyaj aynamın önüne dizdim.

Beni bulmak için geldin dünyaya
Murat, arabanı unutma kalmayalım yaya
Giderken Prada'ları almaya
Bana desen "Seni seviyorum, Verda!"
Yow yow...

Ne kadar çekicisin, ne kadar asi
Takımında oynamalı bence Messi
Beni kıskanır kızların hepsi
En sevdiğim marka İtalyan Gucci
Yow yow...

Gelinliğim olmalı illaki Chanel
Asistanın Buket sanki ikinci el
Murat olacaksın bana koca
Hem bir numarasın, hem sıfır model
Yow yow...

Güzelim bestem çalan telefonla yarım kalırken, kalbimin gümbürtüsü kalan melodiyi tamamlamıştı bile. Çünkü arayan Murat'tı. Dinlenip dinlenemediğimi sorduğunda, onun sesini duyunca hiç olmadığım kadar dinlenmiş olduğumu söyledim.

Keyifle gülümsedi ve beni akşam yemeğe davet etti. Sanırım bu yemekte bazı şeyler açığa çıkacak, bazı sırlar çözülecek, yüzük parmağım en az bir buçuk karatlık elmasla parıl parıl parlayacaktı.

Bu gece o geceydi...

Yakışıklı prens, Külkedisine ayakkabısını giydirir ve sihir başlar.

"Nereye gideceğiz? Ona göre bir şeyler giyineyim," diyerek en önemli sorumu yönelttim. Çoktan gardırobumun başına geçmiş, elbiselerimi süzmeye başlamıştım.

"İstediğini giy," diyerek beni gizemler içinde bıraktı.

Müstakbel kayınvalidem ve görümcemin de olduğu romantik bir yemeği kastetmiyordu, değil mi?

Bir miktar korkuyla "Baş başa mı olacağız?" diye sordum.

"Evet, meleğim," dedi.

Meleğimden sonra normal Verda olarak kalamadım. Dolabımdaki bir ceketi alıp Murat'mış gibi sarılarak çakırkeyif oldum. Sevdiğim adam artık her cümlesinin ardından

bana güzel hitaplar ve güzel sözler söylüyordu. Beni hayatına, cümlelerine, sözcüklerine kabul etmişti ama kalbine kabul etmesi en önemli meseleydi. Sevgilim, güzelim, meleğim tarzı hitapları onun gibi bir adamdan duymak bir devrim olsa da, benim gözüm vitrinde ışıl ışıl parlayan *Seni Seviyorum*'daydı. Bu iki kelimeyi ondan duymak için o vitrine girip hırsız olmayı göze alırdım. Ancak asıl istediğim şey, illegal yollara başvurmadan, bunu onun bana hediye etmesiydi. Bunun için onu etkilemeli, beni sevdiğinden emin olmasını sağlamalıydım. Bu yüzden Murat'ı tanıdığım süre boyunca onunla ilgili edindiğim bilgileri analiz edip, hızlıca bir yere not ettim ve eylem planımın fizibilitesini hazırladım. Konuya bir uzman gibi yaklaşıp, sevdiğim adamı sadece dış görünüşümle değil, içsel potansiyelimle de etkilemek için bir yol haritasına ihtiyacım vardı.

Onunla ilgili çıkardığım notlarımı gözden geçirdim.

Murat Arsever Dosyası (ÇOK GİZLİ!)

1- *Olumlu Özellikler: Yakışıklı, zengin, karizmatik, büyüleyici, göz alıcı, sersemletici, güçlü, kuvvetli, başarılı, zeki, çalışkan, bilgili, kültürlü, beyefendi, duyarlı, yardımsever, sorumluluk sahibi...* Sanırım sonsuza kadar uzatabilirdim.

2- *Olumsuz özellikler: Cimri, makul, ukala, küstah, otoriter, dediğim dedik, hızlı öfkelenir, alaycı, sert, kıskanç, taviz vermez...* Bildiğin gıcık!

3- *İşle İlgili Özellikler: İş adamı, futbol yöneticisi, başarılı idareci, patron, iş bitirici, dünya piyasalarına hâkim...* Ülkeme cumhurbaşkanı olasın, Murat Arsever!

4- *Yontulabilir özellikler: Moda ve lüksü sevmez, gelenekçi, marka takıntısı yok, pahalı şeylere alerjili, şıklıkla ilgisi doğal olarak var, çaba sarf etmiyor...* Testere alsam iyi olacak.

5- *Ateşli Özellikler: Romantik, çekici, uzun boylu, yapılı, seksi, kaslı, kavgacı, cesur...* Yazın ortasında kaloriferleri kim açtı? Gerçekten piştim!

6- *Genel Özellikler: Mulıteşemliği tanımlayan sözlükteki diğer kelimeler...* Kısacası tam aradığım koca.

Özetle, bu özelliklerin çoğunlukla çıktığı kapı mükemmel erkek olmaktı. Mükemmel erkeği etkilemenin yolu ise –güzellik kısmı halledilebildiğine göre– bilgili, kültürlü, entelektüel ve çevreye duyarlı kişi olmaktan geçiyordu. Bunu fark edince, yıllar önce duvar dibine dayayıp tozlanmaya terk ettiğim kitaplığıma koştum. Ara ara silindiği için doğal ekosistem olmamıştı ama bana kalsaydı şimdiye üzerinde yeni böcek türleri oluşurdu. Ben bir kitap kurdu sayılmazdım ama kitaplarım neredeyse gerçekten kurtlanmak üzereydi. Kitapların adı okunacak kadar üfürüp temizledikten sonra hızlıca az sayıdaki kitabıma göz gezdirdim. Murat'ı etkileyecek birkaç kitabım herhalde vardı. İşte tam orada! Aradığım kitabı bulmuştum. Heyecan için doğru düzgün bakmadan kitabı çekip çantama attım. Lisedeki felsefe hocamın hediye ettiği Halil Cibran'ın *Ermiş* isimli kitabıydı. Kitabı o zamanlar okumuştum ama üzerinden uzun yıllar geçmişti. Şimdi meyvelerini toplama zamanıydı. Bilgeliğimle Murat'ı da etkileyeceğime emindim. Sadece kıyafetleri, saçı, makyajıyla ilgilenen biri olmadığımı görecekti. Akşam için hazırlanıp onun beni almaya gelmesini beklemeden iş yerine

sürpriz yapacak, bu arada kitabı da bir bahaneyle çantamdan çıkarıp yere düşürecektim. Murat da ne okuduğumu merak edip kitabı eline alacak ve bana Einstein gören fizik öğrencisi gibi bakacaktı. Buluşmamıza bir saat kala iş yerine varmıştım. Akşamki yemek için siyah, düz bir elbise giymiş, ancak kıpkırmızı rujumla mükemmelliği tamamlamıştım. İçeriye girdiğimde yine tüm gözler üzerimdeydi. Asistanı Buket ise kabız olmuş gibi kelimeleri uzatarak konuşuyor, işveyle gelen telefonlara bakıyordu.

"Murat Bey'e haber verir misin, nişanlısı geldi!" dedim. Gıcıklık değil miydi? Nişanlısı olduğumu her defasında, tıpkı gözlüğümün üstüne bastığı gibi ben de onun suratına basa basa söyleyecektim.

Buket amaçladığım gibi öfkeyle kızardı ve "Sizi tanıyorum, Verda Hanım. Kim olduğunuzu söylemenize gerek yok," dedi.

"Belki unutmuşsundur!" dedim. Bu kez Chopard marka lüks gözlüğümü elime aldım. Saçlarımı yaptırdığım için elimde tutuyordum. "Gerçi beni unutman sanıyorum mümkün değildir," diye devam ettim.

Buket dudaklarını sıkıp zoraki bir gülüş attı. Ardından eliyle Murat'ın odasını gösterdi. Ona herhangi bir şey söylemeden doğrudan sevgilimin ofisine girdim. Dev ekran bilgisayarına gömülmüş bir şeylere dalmıştı. Beni görünce kısa bir gülüş attı, oturmamı söyledi ve yine o ekrana gömüldü. Victoria's Secret defilesini izliyor olamazdı, değil mi? Ya da herhangi bir bikini şovunu? Ya da şu sitelerdeki *Seksi fotoğrafları için tıklayın!* türünde bir haberi? Son şıkkın daha olası olduğunu fark ettiğimde hızla ayağa kalkıp masasına yürüdüm. Etrafı izliyormuş gibi yapsam da aniden döndüm ve "Ne izliyorsun?" diyerek masasına

eğildim. Aslında eğilmek az kalırdı, neredeyse ekrana kafa atıyordum.

"Bu da nedir? Sen ne yapıyorsun? Çalıştığımı görmüyor musun?" diyerek gergin ifadesiyle bana döndü.

Sanırım haklıydı. Ekranda hiç bilmediğim karmakarışık grafikler vardı. Sahiden bu da neydi? Evrenin sırrı falan mı? Hemen bir şey söylemem gerekiyordu ve söyledim de...

"Ah biliyorum, bu şey değil mi?"

"Ne?" Of! Sevgilim bana hiç yardımcı olmuyordu. Üstelik koltuğunu bana doğru çevirmiş ve çatık kaşlarıyla yüzüme bakmıştı. "Evet, seni dinliyorum!" diye üstelevince soğuk soğuk terledim.

Lanet olası bu çizgiler neydi hiç bilmiyordum. Hemen doğru cevabı bulmam gerekiyordu. Babamı arama jokerini kullanabilir miydim? Hayır mı? Peki!

"Bunlar şey işte ya... Şey çizgileri... Hani depremi ölçüyorlar ya... Kandilli Rasathanesi..."

Murat elini alnını dayadı ve başını sallarken kendini tutamayıp pis pis güldü bana. "Doğru bildin. Burası da sismoloji araştırmaları yapan bir kurum."

Gözlerimi kaçırıp somurttum. "Hiç komik değil!"

"Ama sen oldukça komiksin," diyen Murat ellerini belime sardı ve beni hızla kendine çekti. Kucağına dengesizce oturduğumda koltuğunu çevirip ekranı gösterdi. "Bunlar borsa endeksi. Yatırımlarımın durumunu izliyorum."

Onun kucağında otururken ne borsayla, ne de Bursa'yla ilgilenebilirdim. Kalbim hızlı hızlı çarparken anlamış gibi yaptım. "Şimdi hemen yerine otur ve işimi bitirmemi bekle.

Yoksa senin yüzünden ciddi kayıplar verebilirim," diyerek beni kaldırdı. O an telefonu çalmıştı.

Kayıpları nasıl vereceğini sormadım. Kalkmayı çok istemesem de bunu yapmak benim de işime geliyordu. Saçımın veya makyajımın bozulacağı herhangi bir romantik aksiyona şu an giremezdim. Usul usul yerime geçtim ve Murat'ı bekledim. Yaklaşık on beş dakika sonra bütün telefon görüşmelerini bitirip bana odaklandı. Yerinden kalkınca ben de kalktım. Ona sarılmak istemiştim, sanırım onun niyeti de buydu.

"Burada ne arıyor..." demişti ki gülümseyerek cümlesini kesti. "Yani bu güzel sürprizi neye borçluyuz?"

Neyse ki odunluğa evrilmenin son aşamasında Romeo'luğa geri dönmüştü. "Evde beklemekten sıkıldım. Ben de yanına geldim. Buradan yemeğe geçeriz diye düşünmüştüm."

Tatlı, çekici, mahvedici bir bakış attı. Az önceki gergin iş adamı tamamen gitmişti. Dolunayda kurt adama dönüşen o adam gibi, Murat da iş üstündeyken başka bir herife dönüşüyordu.

Dudağımdan kısaca öptükten sonra kendini çekti. Ceketini giymek için arkasını dönerken ben de planımı devreye soktum. "Ah telefonum mu çalıyor ne?" diyerek elimi çantama götürdüm. Murat işini bitirince bana döndü. Telefonu çantamdan çıkarır gibi yaparken kitabı elime aldım ve yere düşürdüm. Tam istediğim gibi olmuştu. Murat'ın gözleri yere indi ve sonra eğilip kitabı yerden aldı.

Bir süre inceledikten sonra havaya kaldırıp kitabın adını söyledi. "*Bin Maddede Çirkin Ördek Yavrusunu Kuğu Yapma Yolları* mı?"

Gülümseyen dudaklarım onun söylediği cümleyle sonuna kadar aralandı. Gözlerim kitaba kaydı ve...

Oh nööv! Kendime inanamıyordum! Yanlış kitabı çantaya atmıştım. Lise faciasından sonra sardığım o aptal kişisel gelişim kitaplarından biriydi bu.

Murat sırıtırken kitabı bana uzattı. "Bunu mu okuyorsun?"

Panikle çırpındım. "O-okumuyorum ki! Kıyafetimle uyumlu diye aldım."

Evet, şimdi de batırdığım planı bir güzel sıvamıştım. Şu salak uzaylılar niye artık dünyaya saldırmıyorlardı? Mesela şu an tam zamanıydı. Beni ortadan kaldıracak her şeye hazırdım. Utançtan ölmek üzereydim ve bunu sevdiğim adamın karşısında yaşamak her şeyden beterdi. Kulağımda kendime *Aptaaaaal!* diyen sesim yankılanıyor, kalbim *aptal aptal aptal* diye atıyordu. Onu etkilemek istiyordum ve başarmıştım da. Ancak aksi yönde...

Murat tam şu an bana kötü adam kahkahasıyla gülse hakkıydı. Alay edecek, beni küçümseyecekti. Ah hak etmiştim, değil mi? İşte kitap okumamanın zararları! Kendime kamu spotu olan aptal planımla gözlerim yere çivilenirken, Murat kitabı masasına fırlattı. Gözlerine bakamıyordum. Aramızdaki bütün mesafeyi kapattığında da bunu yapamadım. Ancak yüzümü avuçlayıp başımı kaldırdığında gözlerimi açabildim. Hadi durma Murat Efendi, yolla tüm dalgalarını!

Konuşmak için dudakları aralandı. Gözlerimi yine kapattım. Aslında sadece kulaklarımı kapatmak istiyordum. Söyleyeceği o şeyi duymaya gücüm yoktu.

"Çirkin ördek yavrusu ya da kuğu... Ne olursan ol, her halinle *seni seviyorum...*" dedi birdenbire...

On Birinci
Bölüm

"Çirkin ördek yavrusu ya da kuğu... Ne olursan ol, her halinle ***seni seviyorum...***"

Beni mi? Seviyor musun? Sen mi? Sonunda o tünelin ucundaki ışığa ulaştım mı? Sonunda istediğimi aldım mı? Sonunda vitrindeki en harika parça benim mi oldu? Sonunda beni seviyor musun? Hem de her halimle mi? Yani fönsüz saçlarımla, uykulu gözlerimle, fondötensiz tenimle... Malum günlerde ortamı alevlerimle yakan bir ejderha olduğumda bile mi? Hele sabah uyandığımda ağzımla burnum yer değiştirmişken... O zaman da beni sevecek misin? Ah her şeyi geçtim, gerçekten beni seviyor musun?

"Verda! Uyan güzelim, geldik."

Murat'ın, uzun boyunu iyice eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerime baktığı o an kendime geldim. Heyecan ve korkuyla geri çekildim.

"Daldın," dedi sevdiğim adam. Beni sevdiğini söyleyen adam...

"Daldım mı?"

"Bir süredir burada değilsin."

Neredeydim peki? Murat'ın bakışları muzip, ifadesi keyifli olunca ve daldığımı söyleyince aniden büyük bir

şüpheyle kalakaldım. Yoksa az önce duyduklarım hayal miydi? Gerçekten beni sevdiğini söylememiş miydi? O cümleyi kurmamış olabilir miydi? Kahretsin, kitap hâlâ elindeydi. Oysa Murat konuşmadan önce kitabı bir yerlere fırlatmıştı. Hayal mi görmüştüm sahiden? Muhtemelen o salak beynim olayı çarpıtıp *seni seviyorum* sözünü duymamı sağlamıştı. Çünkü şu an yaşadığım hiçbir şey, bana bunu itiraf ettiğini doğrulamıyor, deliller tam aksini gösteriyordu.

Bu şüphe içinde kocaman açılmış gözlerimle "Az önce ne dedin?" diye sordum.

Murat kaşlarını çatıp düşündü. *"Bu kitabı mı okuyorsun?* diye sormuştum."

İpten dönmeyi uman idam mahkûmu gibi ısrar ettim. "Sonra ne dedin?"

"Sonra mı?" Durakladı bir süre. Şüpheli gözleriyle "Hımm... Sonra bir şey demedim," dedi gülümseyerek. "Ne oldu?"

Bir şey dememiş miydi? Yani hayal görmüş, hayal ettiklerimi mi duymuştum?

Murat o özel itirafta bulunmamış gibi rahat hareketlerle cüzdanını ve telefonunu alıp tekrar yanıma geldi. Kolumdan tutup beni sürükleyecekken kaskatı durdum.

Ben Verda Alkaya'yım! İki şey arasında asla kalmam, Murat Arsever! Filmin sonunda adam öldü mü kaldı mı bilmek isterim. Açık uçlu bir film çekmene izin vermeyeceğim. Eğer 'seni seviyorum' dediysen, bunun sorumluluğunu alacaksın. O aşk sözcüklerinin olduğu tohumu içime attıysan, yeşermesinden de sorumlusun. Bu çocuğu tek başıma büyütmeyeceğim. Madem aşkımla dalga geçmek konusunda oyunculuk lisansın var, ben

de sana rakip olacağım. Beni sorular içinde bırakmana izin vermeyeceğim!

"Yani az önce bana başka türden bir şeyler söylemedin?" diyerek üstelemeye devam ettim.

Omuz silkti. "Hayır, güzelim. Ne söylediğimi sandın?"

Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hiçbir şey!" dedim öfke içinde. Madem bir dakika önce bana aşkını itiraf etmemişti, o halde bugün ondan o itirafı alacaktım. Buna kararlıydım. Şu andan itibaren Murat'a naz yapıp, soğuk davranıp, onun beni ikna etmesini ve en sonunda muammaya yer bırakmadan *seni seviyorum* demesini sağlayacaktım. Bu yüzden onun için sakladığım sevgi sözcüklerini de kendime yasakladım ve sandığa koyup yedi kat kilitle okyanusun dibine yolladım. Elinden kitabı hışımla alıp yeniden çantaya attığımda Murat beni şüpheyle izliyordu.

Çantayı sımsıkı tutan ellerimi çekti ve avuçlarına aldı. "Sorun ne?"

Umursamazca başımı salladım. "Hiç! Ne sorunu olabilir ki? Her şey harika."

Ellerimi bırakıp bu defa yüzümü avuçladı. "Bir sorun olduğuna eminim. Bana hemen söylesen iyi edersin."

Ofladım. Aşkını itiraf ettiğini sanmam onun değil benim kabahatimdi. İstediğim bedeni bir türlü bulamayan mağaza çalışanına yaptığım gibi Murat'a somurtamazdım. "Sorun yok, gerçekten," dedim son nefesimi verir gibi.

"Şu kitap," diyen sevgilim çantamı işaret etti. "Ne okuduğun beni ilgilendirmez. Yani eğer sorun buysa..."

"Okumuyorum! Sence oradaki çirkin ördek yavrusuyla benim gibi bir kadının bağlantısı olabilir mi? Ben doğuştan kuğuyum."

Murat bana sımsıcak bir gülümseyiş attı. "Bir zamanlar, yani çok eskiden kendini böyle hissettiğin bir dönem mi vardı?"

Ah evet vardı! Lisede kalbimi paramparça eden ilk aşkım yüzünden çirkin ördek yavrusu olduğumun farkına vardığım günler olmuştu. Ondan sonra kuğuya dönüşmek için babamın servetini hunharca harcadığım bir mazim de vardı ama bunu Murat'a söyleyemezdim. Şimdi değil.

Konuşmayacağımı anladığında, "Geçmişte ne yaşadın? Bana anlatmanı istiyorum," dedi emredercesine.

"Boş ver, anlatacak bir şey yok."

"Birbirimizi tanıma kararımız devam ediyor. Benden sakladığın bir olay varsa anlatman bu ilişkinin yararına olacaktır. Gizlediğin her şeyin de zararına olduğunu bildiğini sanıyorum."

Bir tür tehdit gibi görünen bu cümleye rağmen anlatacak bir şeyim yoktu. Lisede tek kaşlı olduğumu, sivilceli yüzümün dağlık bir arazi haritasına benzediğini, telli dişlerimle ağzımda bir koğuş taşıdığımı ve sersemin birine âşık olup kendimi ateşlere attığımı elbette söyleyecek değildim. Bu benim kirli geçmişimdi. Murat bana âşık olmadan, beni sevdiğini söylemeden ona hayatımın on sekiz yılını nasıl sildiğimi anlatamazdım. "Belki sonra," dedim gülümseyerek.

"Bu gece bu konuyu halledeceğiz," diyerek bana gergince baktı.

Ondan bir şeyler sakladığımı anlamış ve buna bozulmuştu. Babamın iflasını öğrendiğinde kim bilir neler hissedecekti. Korkuyla kalakaldım.

Murat kapıyı açıp yeniden bana döndüğünde "Gelmiyor musun?" diye sordu.

Zor da olsa gülümsedim ve "Geliyorum, aşkım," diye karşılık verdim.

Aşkım mı? Hani ona soğuk davranacak, naz yapacaktım? İlk dakikada kendimi ele vermiştim. Bunun için kendimi cezalandıracaktım. *Verda, bir ay boyunca AVM gezmek sana yasak!* dedim kendi kendime. Bir dakika! Sadece ceza demiştim, kendimi öldürmenin anlamı yoktu ki. İyi halden cezamı hafta sonuna kadar AVM yasağına çevirdim. Hafifletici nedenler de olunca yasağımı tamamen kaldırdım. Tabii Murat'ı tarihi ve turistik bir AVM gezisine ikna edebilirsem... Sevgilimin ardından yürürken hızlıca koşup elini tuttum. Buket'in yanından geçerken bunu yapmalıydım, değil mi? Şimdilik soğuk nevalelik kariyerime ara verip bir volkan gibi sarıp sarmaladım Murat'ı. Adias Buket'in bakışları altında koridora çıkarken saçımı savurup bir de *hıh* yaparak iyice çirkefleştim. Ne demişler; aşkta ve savaşta her şey mubahtır...

Arabasına bindiğimde nereye gittiğimizi sordum. Bu defa olabildiğince soğuk davranacaktım. Yani Murat oturur oturmaz beni çekip dudaklarımdan öpmeseydi gerçekten soğuk olabilirdim. Otuz iki dişimi gösteren aptal âşık sırıtışımın suratıma yayıldığının farkındaydım. Hormonlarım, hücrelerim, sinirlerim, kaslarım... Hepsi çoktan Murat'ın emrine amade olmuşken zavallı proletarya olan ben, Verda Alkaya, onun krallığına karşı nasıl bir devrim yapabilirdim ki?

"Çağrı'yı almaya gidelim önce. Sonra yemeğe geçeceğiz," dedi çapkın bir bakışla.

"Çağrı'yı okuldan mı alacağız?"

"Evet. Aslı bugün annemle alışverişe gitmiş."

Alışveriş mi? Oh Allah'ım, sana şükürler olsun! Kayınvalidem ve canım görümcem de arada sırada alışveriş yapan insanlarmış. Onların da Murat kadar modaya uzak olduğunu düşünüp ciddi müttefikler kaybettiğimi sanırken, bu haberle keyiften dört köşe oldum. Kötü giyinse de Aslı da alışveriş yapıyordu ve evlendiğimde onu yavaşça safıma çekebilirdim. Kendimi resmen o alçak uyuşturucu satıcıları gibi hissetmiştim. Gençlerin kanına giren kötü biri... Neticede ben de Aslı'nın kanına girecektim ve ona bir Louboutin ayakkabı aldırabilirsem sonrasının geleceğini, onun da marka delisi olacağını biliyordum. Ne demiştim, Louboutin'e hiçbir kadın dayanamaz.

Çağrı'nın okulunun yıllık binlerce dolar yatırılan, o zengin özel kolejlerinden biri olduğunu düşünmüştüm. Evet, özel okuldu ama diğer öğrenciler ülkenin en zenginlerinin şımarık veletleri değildi. Aksine, anne ve babası olmayan çocuklar için kurulmuş, bağışlarla yürüyen bir vakfın okuluydu.

"Ama Çağrı'nın bir ailesi var," diyerek Murat'a baktım.

Araçtan inerken beni beklemeden gidip bagajı açtı. Elinde üç büyük karton poşetle yanıma geldi. Hemen birini kaptım.

"Evet, Çağrı'nın bir ailesi var ama bu çocuklardan bir farkı yok." Ne dediğini tam olarak anlayamadığımda gülümsedi. "Eğitim hakkı herkes için eşit koşullarda olmalı. Buradaki çocuklar kimsesiz ve bir vakfın yardımıyla

okuyor olabilirler ama bu, Çağrı'nın alacağı eğitimi almayacakları anlamına gelmiyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ah anladım. Yani Çağrı yetersiz bir okulda okumuyor, aksine diğer çocuklar Çağrı'nın zaten okuyacağı bir okula geliyor."

Sevgilim bana takdir dolu bir bakış attı. "Bu okul ülkenin en iyi ilköğretim okullarından biri ve varlıklı aileler için sadece üç tane kontenjanı var. Çağrı da birini dolduruyor sadece."

Şimdi tamamen anlıyordum. Genellikle özel kolejlerde fakir çocuklar için az sayıda burslu kontenjanı ayrılıyordu ama burada tam tersi geçerliydi. Bu beni hayli şaşırtmıştı. "Sanırım vakfın bağışçılarından biri olup olmadığını sormam da saçma olur."

Murat bilmem der gibi sırıttı. Ah, tatlı sevgilim! Okula ciddi bağışlar yaptığını anlamak için Nasa'da çalışmama gerek yoktu. Onun kalbinin güzelliğini zaten biliyordum ama şimdi tam anlamıyla ona hayran olmuştum.

"Ben de zaman zaman bağışlar yaptım," diyerek söze karıştım. Gösteriş yapmak için değildi. Murat'ın, benim de duyarlı biri olduğumu görmesi içindi. Evet, markalarıma binlerce lira ödüyordum ama o kadar olmasa da ben de bazı şeylere katkı sunmuştum. Yani dolaylı olarak... Bunu yapabilmemin nedeni elbette babamdan aldığım paraydı. Şimdi ise hiçbir şey veremeyecek haldeydim ve Murat'ın benden bağış yapmamı istememesini umuyordum. Bu konuda bir şey söylemedi. Bana detay sormadı ve sadece teşekkür etti.

Onunla beraber okula girerken öğrenciler de dağılmaya başlamıştı. Gözleri pırıl pırıl parlayan bir sürü kız

öğrenci ilgiyle beni süzüyordu. Dikkatlerini çekmiştim. Boştaki elimle onlara el salladım. Bazıları utanıp yüzünü çevirdi, bazıları kikirdeyerek bana el salladılar. Ah, sanırım onların rol modeli olmuştum. Varlığımın ve üzerinde uzun saatler boyunca çalıştığım görüntümün bir işe yarıyor olması karşısında egom coşmuştu.

Murat, Çağrı'yı almaya giderken poşeti ona verdim ve ben de bahçedeki bankların birine oturdum. Yanıma gelen küçük kızlara sevecenlikle baktım. Aileleri olmadığı için kalbim onlara daha çok ısınmıştı. Belki de sosyal sorumluluk bilinciyle birkaç çantamı okula bağışlamalıyım diye düşünürken bu fikri hızlıca aklımdan uzaklaştırdım. Louis Vuitton'dan ziyade, nakit Türk lirası daha çok işlerine yarardı muhtemelen. Bunun elbette Louis'den ayrılacak olmamla hiç alakası yoktu.

Yaşları altı ile on on iki arasında değişen birkaç kız çocuğu yanıma gelince kendimi meclise hitap ediyormuş gibi hissettim. Muhtemelen siyasette de çok başarılı olurdum. Belki önümüzdeki seçimlerde adaylığımı koymalıydım. İlk icraatım da Moda Bakanlığı kurmak olurdu. İnsanlara taklit giymeyi yasaklayıp, vergileri düşürüp, sınırları sonuna kadar açıp tüm markaları ülkeye yığardım. Bu refah toplumunda asla mutsuz kadına rastlanmazdı. Kadınlar mutlu olursa, dünya da daha iyi bir yer olurdu, değil mi? Özgüveni zirvede kadınlar dırdır da yapmazlardı herhalde. Tabii bir de bazı erkekleri odunluk seviyesinden çıkarmak, gerçek bir beyefendi yapmak gerekiyordu ki bu konuda da Murat'a güveniyordum. Murat ve Verda Arsever, siyasette rüya gibi bir ikili olup dünyayı güzel bir hale sokabilirlerdi. Murat'ın soyadını adımla birlikte anınca aniden heyecanlanıp hayalimi sonlandırdım.

Kendimi siyah takımlar, gösterişsiz elbiseler içinde, orta yaş saçıyla düşününce siyaset işini hemen oracıkta sildim. Benden daha çok *first lady* olurdu. Belki de sadece Murat'ı seçimlere sokmalıydım. Eminim bütün kadınların oylarını çok rahat alırdı. *Oh nööv!* Kadınların ona oy vermesine bile dayanamazdım ben. Sevgilime oy verecek kadınları saçlarından tuttuğum gibi ülke sınırlarının dışına fırlatırdım. Bu düşüncelere dalmışken küçük bir kızın sesiyle sıradan vatandaşlığıma, pardon şık ve markalı vatandaşlığıma dönüp ona baktım.

"Abla, elbisen çok güzelmiş," dedi küçük kız. Düşmüş iki ön dişindeki boşlukla kocaman gülümseyip o güzel gözleriyle bana bakınca, ben de mutlulukla gülümsedim.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel. Benim de pembe bir elbisem var. Böyle kocaman."

Yanındaki de öne çıktı. "Benim de var. Emel Abla almıştı."

Diğerleri de elbiselerinden bahsettiler ve hepsi de birbirine hava atmaya çalıştı. "Elbise bir kızın her şeyidir," dedim ciddi bir bakışla. "Evet, pantolonlar da güzel ama elbise ve etekler başkadır."

"Senin kaç tane elbisen var, abla?"

Ah işte bunu sormamalısın, küçüğüm. Sayısını ben bile bilmiyordum ve bilseydim de onlara söyleyecek değildim. Minik kalplerinden bir kederin geçmesine dayanamazdım. Hemen konuyu değiştirmem gerektiğini anlayarak bir şeyler bulmaya çalıştım. En iyi sonuca varmam birkaç saniyeyi aldı.

"Size bir masal anlatmamı ister misiniz?" Elbiseler daha çok dikkatlerini çekse de masala da hayır demediler. "Yanıma oturun," diyerek onları iki yanıma çağırdım. İkisi sağıma, ikisi soluma oturdu.

Masal anlatmayı teklif etmiştim ama masal nineliğindeki özgeçmişim pek parlak değildi. Bildiğim tek masal Külkedisi'ydi ve bu çocukların zaten onu bildiklerine emindim. Farkımı ortaya koymalıydım. Onlara öyle bir şey anlatmalıydım ki, hem çok sevmeli hem de bir şeyler öğrenmeliydiler.

O an aklıma gelen çılgın bir fikirle sırıttım ve doğaçlama yapmaya karar verdim.

"Bir zamanlar küçük bir kasabada yaşayan Chanel adında minik bir kız varmış. Chanel'in kahverengi, upuzun saçları öylesine güzelmiş ki, uyanır uyanmaz hemen saçlarını taramaya başlarmış. Bu kızın bir de çok sevdiği arkadaşı varmış. Onun adı da Armani'ymiş."

Armani ve Chanel mi? Kendime inanamıyordum. Kızlar kıkırdayıp dururken büyük bir ciddiyetle devam ettim.

"Armani ve Chanel en çok el ele çarşıları gezmeyi, vitrinlere bakıp o parlak, pembe elbiseleri seyretmeyi severlermiş. Ama henüz onları almaya yetecek paraları yokmuş. Yine de bayramda verilen harçlıklarını hiç harcamaz ve o elbiseleri almak için paralarını biriktirirlermiş. Okullarında derslerine çok çalışıp başarılı olmuşlar. Büyüyünce de güzel bir meslekleri olmuş ve hemen kendilerine kocaman bir dolap yaptırmışlar. İçine yıllarca biriktirdikleri parayla aldıkları güzel elbiseleri doldurmuşlar. Her gün ayrı kıyafetler giyip, güzelce süslenip kırlarda gezerlermiş. Bir gün kötü kalpli bir cadı bu kızların dolaplarını çalıp kendi evine saklamış. Chanel ağlayarak Armani'nin

yanına gelmiş ve tüm elbiselerinin çalındığını söylemiş. Bunu yapanın kim olduğunu elbette biliyorlarmış. Kasabanın tek kötüsü o siyahlar içindeki cadıymış. Kızlar korksalar da hemen cadının karanlık şatosuna gitmişler. Kapıyı açmışlar ki ne görsünler? Cadı, bütün elbiseleri çıkarıp giymeye çalışıyormuş. Kötü kalpli cadı kızları görünce dip boyası gelen saçlarını savura savura gülmeye, manikürsüz uzun tırnaklarıyla da iki kızın üstüne yürümeye başlamış. Tam onları yakalayacakken, Chanel yanından ayırmadığı parfümünü çıkarmış ve cadının gözüne sıkmış. Cadı acı içinde inlerken onlar da elbiselerini alıp çıkmışlar. Çıkarken Chanel çantasını açmış ve saç fırçasını cadıya fırlatmış. 'Teyze saçlarını topla biraz,' demiş. Armani de törpüsünü uzatmış ve 'Tırnakların leş gibi, teyze. Ama sakın kırmızı oje sürme. Yaşına gitmez,' demiş. Kötü cadı 'Ben teyze değilim!' diye bağırırken, kızlar şatodan çıkmışlar. Cadının bağırışına dayanamayan aynalar çatlamış, duvarlar kırılmış, kalesi başına yıkılmış. Kızlar da elbiseleriyle mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmişler. İşte bu kadar..."

Okulun küçük kızları, heyecanla beni dinlerken hep birlikte alkışlamaya başladılar. Oh! Hoşlarına gitmişti. Ancak bir tanesi öğretmenine parmağını kaldırır gibi söz istedi.

"Ama abla bu hikâyede hiç prens yok mu?"

O an benim prensim de karşımda belirdi. Murat birkaç metre uzağımda durmuş bana bakıyor ve resmen sırıtıyordu.

"Bu hikâyede prens yok," dedim Murat'ın gözlerinin içine bakarak. "Prensesleri her zaman bir prens kurtaracak diye bir şey, yok değil mi? Bütün kızlar kendini kurtaracak kadar güçlüdür."

"Şartel ve Armoni gibi mi, abla?"

Kahkaha atıp başımı salladım. "Evet, canım. Chanel ve Armani gibi."

Kızlar heyecanlı gözleriyle bana katıldıklarını gösterip gülümseyince üstüme arsız bir özgüven yerleşti. Siyaset işinden vazgeçmiştim ama belki de yazarlığa el atabilirdim. Dünya kadınlarının sesi olup, modaya dair engin bilgimle masal dünyasını birbirine katarak çocukları yaşken eğitebilirdim. Ah her neyse... Bir çantaya binlerce lira isteyen o markalara yeni müşteriler kazandırmayı şu an hiç istemiyordum. Şu an tek istediğim, Murat'ın ne düşündüğünü öğrenmekti. *Umarım masalımı dinlememiştir!* Çağrı'yla birlikte yanıma gelince kızların yanaklarından öpüp onları gönderdim. Çağrı'ya sımsıkı sarıldım ve gününün nasıl geçtiğini sordum. Çocuk derslerden bunalmıştı ve bunu belli eden minik, somurtkan suratıyla bana cevap vermişti.

"Ben de okulu hiç sevmezdim," dedim küçük ortağıma katılarak.

Murat bana kötü kötü bakınca hemen sözlerimi düzelttim. "Ama okulda çok sevdiğim öğretmenlerim ve her zaman görüştüğüm arkadaşlarım oldu."

Bu koca bir palavraydı. Bütün sınıf arkadaşlarımdan şimdi bile nefret ediyordum. Okulum özel ve oldukça pahalı bir kolejdi. Diğer kızlara benzemediğim için benimle çok dalga geçilmişti ve bu hayatıma büyük bir travma olarak yansımıştı. Çağrı'nın okulu ise çok güzeldi. Buradaki çocuklar şımarık değildi. Aksine, hepsi hayatın acı gerçekleriyle minicik yaşta tanışıp, kalplerini o yaşta korumak zorunda kalmışlardı. Hiçbiri benim yaşadığım sorunlarla yüzleşmeyecekti belki de. En azından her sorunu

daha güçlü bir şekilde yeneceklerdi. Bu çocuklarla geçirdiğim on beş dakika bana sanki koca bir hayatı öğretmişti.

Murat'a beni buraya getirdiği için teşekkür ettim.

"Muhtemelen sevmezsin diye düşünmüştüm."

Murat'ın sözlerine biraz bozuldum. Neden böyle düşündüğünü biliyordum. Onu yanıltmak için değil, aksine kendimi kendime ispat etmek için bir süredir aklımda olan bir şeyi hemen o an sevdiğim adama açtım.

"Ben bu okulda çalışmak istiyorum," dedim heyecanla atılıp. Tüm ömrümü vitrinlere bakarak da geçirebilirdim elbette ama bunun için kimse bana maaş bağlamayacaktı ve bana tek kazancı egoma olan tatmindi. Ancak böyle bir yerde gönüllü çalışırsam, en azından hem işe yarar, hem Murat'ın gözüne girer, hem de çocuklara deneyimlerimi aktarabilirdim. Kim bilir belki de yıllar sonra, nesillerin şıklığına yaptığım katkımdan dolayı plaket bile alabilirdim.

Murat'ın cevabını beklerken onun oldukça şaşırmış olduğunu gördüm. Ciddi olmadığımı sanıyordu. "Verda, burası bir mağaza ya da moda fuarı değil, biliyorsun değil mi?"

Yok bilmiyorum. Şu ufak çocuğu da Roberto Cavalli sanmıştım ben de zaten!

"Biliyorum elbette. Sadece faydalı bir şeyler yapmak istiyorum."

"İki gün sonra yorulup sıkılıp bırakırsan..."

"Asla!"

"Sana güvenebilir miyim?"

Doğrusu, ben bile kendime güvenmiyorum ama artık bir yerden başlamam gerek.

"Evet, güvenebilirsin. Deneyecek ve başaracağım."

Murat bir süre durakladı ve ne hissettiğini anlamadığım o bakışlarla beni inceledi. Muhtemelen hâlâ güvenmiyordu, güvenmeyecekti de. Şüpheleri olmasını anlıyordum. Beni daha önce işe yarar bir şey yaparken görmemişti. İtiraf etmem gerekir ki, ben de kendimi bu şekilde görmemiştim.

"Hadi ama! Şirketinde müdürlük falan istemiyorum. Alt tarafı basit bir gönüllülük işi..."

Murat'ın ifadesi biraz daha olumlu bir şekle büründü. Ciddi olduğumu, gayret göstereceğimi fark etmiş ve 'Verda ne kadar şahane biri. Hem güzel, hem bakımlı, hem zeki, hem de gönüllü çalışmayı isteyecek kadar fedakâr. Böyle bir kadına bütün servetimi harcamaya hazırım,' diye düşünüyor olmalıydı. *Ah gerçekten mi? İnan bana şahane olur!*

İçimdeki sesleri susturup kollarımı göğsümde birleştirdim. Hâlâ cevap vermemişti ve alınmaya başlamıştım.

En sonunda çatık kaşları düzelmese de derin bir nefes verdi. "Peki, senin için uygun bir yer var mı diye müdürle konuşacağım."

Mutlulukla zıpladım ve Çağrı'ya *çak* yaptım. Çocuk da benim kadar mutlu olmuştu. Ardından Murat'ın da boynuna atladım. Okulda böyle davranmam hoşuna gitmemiş gibi beni hemen kendinden söktü. Yapmacı bir dudak bükmeyle ona baktığım an biri ona seslendi.

"Murat Bey!"

İkimiz de dönüp seslenen kişiye baktık. Okulun kapısının önünde dikilen genç bir kadındı. Üzerinde ince bir hırka, içinde bir gömlek, altında ise çiçekli bir etek vardı. Bir taşra gülü, Anadolu kızı, köylü güzeli, masum ve mahcup biriydi. İdealist bir öğretmen olduğu yüzünden belliydi.

Bize doğru zarif adımlarla gelirken gözlerimi kıstım ve rakibimi incelemeyi sürdürdüm. Saçları sarı ve dümdüzdü. Sanırım gözleri de maviydi.

"Bunlar yarınki etkinlik listesi. Çağrı çantasına koymayı unutmuş," diyerek konuşmaya başladı.

Niye Çağrı'ya değil de Murat'a sesleniyordu ki? Murat da ona doğru yürüdü ve gülümseyerek elindeki listeyi aldı. Ona gülümsediğini görünce içimden kızgın, alev alev korlar akıyor gibi hissettim. Kıskançlıktan ölmek üzereydim. Lanet olsun ki kız çok güzeldi. Bakımsız olmasına rağmen cildi pürüzsüzdü ve ondan hemen o saniye nefret etmiştim. Murat'ı yakından tanıyor gibi gülümsüyor ve başka diyaloglara giriyordu. Daha önce birçok kez konuşmuş olmalıydılar. Murat beni onunla tanıştırmayınca daha da öfkelendim ve onlara doğru yürüyüp sevdiğim adamın elini tuttum. "Merhaba," dedim zorlukla dudaklarımı yayarak.

Kız gözlerini şaşkınca açıp bana baktı. Elini uzattı. "Merhaba."

Murat'ın tepeden bir bakışla bana baktığını fark ettim ama kontrolü bırakmadım.

"Ben Murat'ın nişanlısıyım. İsmim Verda."

Kızın dudaklarındaki gülümseme silindi. Şaşkınlıktan kaynaklı olduğunu düşünmeye çalıştım.

"Öyle mi? Memnun oldum. Ben de Emel..."

Demek meşhur Emel Abla sensin!

"Nişanlandığınızı bilmiyordum," diyen Emel kafasını kaldırıp Murat'a baktı. "Aslı da söylememişti."

Aslı! Benim bi'tanecik, taptatlı görümcem mi? Demek onunla da samimisin?

"Henüz nişanlanmadık," diyen Murat gözlerini Emel'den çekmedi.

Bu cümle, devasa bir vitrine bodoslama dalmışım gibi sarstı beni. "Ama nişanlanacağız," diyerek dişlerimi sıkmadan konuşabildim.

"Her neyse... Gidelim artık," diyen sevgilim avucunun içindeki elimi sıktı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Gidelim, aşkım!"

Murat, Emel'e iyi günler dileyince ben de mecburen diledim. Ah evet, artık bu okulda olmak için güçlü bir sebebim daha vardı. Murat'ın masum kız, Emel'in zengin koca fantezisini engellemeliydim. Hem ne demişler; dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın!

Hepimiz arabaya yerleştikten sonra sinirle emniyet kemerimi taktım. Murat aracını çalıştırırken de "Emel Hanım'ı uzun zamandır mı tanıyorsun...uz?" diye sordum.

Murat bana dönmedi. "İki yıldır Çağrı'nın öğretmeni. Aslı daha iyi tanır."

"Anladım. Çok da güzel biriymiş. Sarışın falan..."

"Evet, fark etmiştim."

Murat'ın bu sözüyle ağzım kocaman açıldı. Sadece ağzım değil, gözlerim de kafamın üstüne çıkmak üzereydi. "Demek güzelliğini fark etmiştin?"

"Sarışın olduğunu fark etmiştim!" dedi gergince.

"Sarışınlardan hoşlanıyorsun yani?"

"Verda, ne saçmalıyorsun?" der demez başını çevirip bana baktı. Kızgın görünüyordu.

"Emel'le aranız iyi mi?"

Derin bir nefes aldı. "Kötü olması için bir sebep yok."

"Tabii!"

Çağrı'yı eve bıraktıktan sonra yeniden yola çıktık. Hava da epeyce kararmıştı. Yolda bir süre ikimiz de konuşmadık. Ben telefonumla ilgileniyormuş gibi yaptım ve Murat da aracına hükmetti. Aslında sadece arabasına değil, konuşmasa bile, yüzüme bakmasa bile, benim de bütün varlığıma hükmediyordu. Onun nefes alışından bile etkileniyordum. Onu da en az bu kadar etkilemek istiyordum ama sanırım bunun için yeterli değildim. En son geçen hafta, Londra'daki güzel bir fotoğrafımı eklediğim sosyal medya hesaplarımdaki o hayranlık dolu yorumlar bile beni mutlu etmiyordu. Murat'ın elbette yine bir kabahati yoktu. Emel güzeldi, Murat onu güzel bulabilirdi ama şu an benimleydi. Hep yaptığım gibi kendime bunu yine hatırlattım. Eğer Buket'i ya da Emel'i isteseydi, şimdiye kadar biriyle olurdu. Ama beni istemişti. Beni istiyordu. Hem de her anlamda! Japonya'da bunu apaçık belli etmişti. Beni yakıp küle çevirmiş ve kendisi de bir hayli ısınmıştı. Ona güvenmeliydim. Yine de... Kahretsin ki yine de onu diğer kadınlardan ölesiye kıskanıyordum. Murat'ın etrafındaki tüm kadınlardan nefret ediyordum. Mezuniyet partisi için aldığım binlerce dolarlık özel elbisemin aynısını giyen bir kızdan nefret edeceğimden daha çok nefret ediyordum.

En sonunda konuşmaya karar verdim. "Bu geceyi mahvetmemek için..." durakladım ve gözlerimi sevdiğim adama çevirdim. "Barış imzalayalım."

Bana alaycı, kısa bir bakış attı. "Savaşta mıydık?"

"Değildik... Olmayalım."

Direncim buraya kadardı. Murat'la küs kalmak, *Artık alışveriş yapmamalıyım!* dediğim her anın hemen ardından

kendimi bir mağazada bulmak gibiydi. Kendime verdiğim sözlere rağmen kalbim ayaklanıyor, ona koşuyor, onun bakışlarında, onun gülüşünde huzur buluyordu.

"Saçma sebeplerle bir daha bana somurtma!" dedi. Sakin ve sertti.

"Tamam," dedim gözlerimi eteğime indirerek.

"Ve konuşurken gözlerime bak."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Tam da kızacağını sanırken gülümsedi. Ben de gülümsedim. O andan itibaren endişelerle gerilen bedenim tüy gibi hafifledi.

Murat'ın beni gözlerden ve şehir gürültüsünden uzak bir yere götüreceğini sanırken, arabası cıvıl cıvıl bir caddenin üstündeki şık bir restoranda durdu. Tam da istediğim gibi bir yerdi. Onun bu tür şehir merkezlerindeki gözde, lüks mekânlardan hoşlanmadığını biliyordum ama bunlara benim için katlandığını düşünüp mutlu oluyordum. Üstelik günün başlangıcından beri, onunla baş başa yemek yeme fikri bana çok iyi gelmişti. Murat'la olduğum süre boyunca zaten kendimi iyi hissediyordum. O bana artık Valentino'dan, Prada'dan bile daha iyi geliyordu. Murat Arsever, bana modayı unutturan adamdı. Ancak modayı hatırladığımda da isteklerimi geri çevirmeyecek kadar zengin biriydi. Daha iyisi ne olabilirdi ki?

Yemekler söylendi. Murat tam karşımda ve tam kalbimde bu kadar yer kaplarken yemek yiyemedim ve sadece tabaktakilerden Verda yazmayı becerebildim. Heyecandan ve aşktan sarhoş gibiydim. Bu gece ondan bir şeyler bekliyordum. Belki de sonunda bana o itirafı yapacak, *Seni seviyorum*'u vitrinden alıp boynuma takacak, parmağıma en az bir buçuk karatı geçirecek ve ne sarışını

ne de esmeri, sadece beni istediğini söyleyip, sadece beni sevdiğini anlatacaktı. Bu gecenin miladımız olduğunu biliyordum. Bu gecenin bütün geçmiş travmalarımı unutturacağını biliyordum. Bu gece Murat'ın hayatına artık gerçek anlamıyla adım atacağımın farkındaydım. O kadar maceradan, o kadar yakınlıktan sonra bunu hak etmiştim. Tüm bu beklentilerin heyecanı yemek yememi engellemiş ve durmadan suya dadanmama neden olmuştu. Mesanem 100 ml parfüm şişesi gibi dolu olsa da, tuvalete kalkıp bu büyülü anı bozmak istemiyordum. Büyülü dediğim de, Murat'ın işle ilgili değindiği dünya meselesi konulardı. Bir süre sonra nihayet dünyayı kurtarmayı bırakıp bana odaklanmayı başardı.

"Verda, birbirimizi çok fazla tanımıyoruz," dedi önce.

Evet, sonra?

"Ancak bu kısa süre içinde yine de birbirimizi anladık, yeterince tanıdık, pek çok macera yaşadık..."

Ah, hem de ne maceralar! Bu kısımları geçin, sayın nikâh memuru. Evet, ömrümün sonuna kadar evet! Murat'ı koca olarak kabul ediyorum... Varacağımız nokta buydu. Neden artık nakarata girmiyordu ki?

"Doğrusunu söylemek gerekirse, seninle ilk karşılaştığımda hislerim pek de olumlu değildi. Aslında ailenin evinde görüştüğümüzde, Sami Amca'ya bu işin olmayacağını söylemeye gelmiştim."

Bu cümle büyüyü biraz dağıttı. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Seninle konuşmak," dedi hafif bir gülüşle. "Kabul etmek istemiyordum ama bundan keyif almıştım. Ta ki ertesi güne kadar..."

"Şu alışveriş merkezindeki kavgamıza kadar yani?"

"Evet, güzelim. Orada seni bırakıp gittiğimde bu işi bitirmiştim. Somurtma hemen... O gün ikimiz de biraz kızgındık."

"Aslında ben değildim. Sadece bana amaçlarımın olmadığını söylemene bozulmuştum ama haklıydın." Şimdi büyük bir amacımın olduğunu söylemedim. *Senin de beni sevmen en büyük amacım artık,* diyemedim. Onun devam etmesi gerekiyordu.

"O tatsız kaza bizi yine birbirimize getirdi. Sonrası ise bildiğin gibi... Artık sevgiliydik!"

Derin bir nefes bıraktım. İtiraf yavaşça, usul usul avuçlarıma geliyordu.

Murat o keskin bakışlarını benden çekmeden devam etti. "Şimdi ise sana dair düşüncelerim büyük bir değişim geçirdi. Aslına bakarsan, muhtemel evliliğimizin tahmin ettiğimden daha güzel olacağına eminim."

Kalbim dışarı fırlamak üzereydi.

"Demem o ki..."

Durakladığı o an gözlerime kesintisiz baktı. İçimde her an gelmek üzere olan bir tsunaminin sinyali veriliyordu. Murat'a karşı bu kadar doluyken, aşk itirafına vereceğim tek tepki yerimden kalkıp boynuna atlamak olacaktı. O yakışıklı çehresi tatlı bir tebessümle aydınlandı ve sonunda itirafı pat diye söyledi.

"Ben... Ben seni çok önemsiyorum!"

Sanırım ölüyorum! Sonunda, en sonunda duydum bu cümleyi.

"Ben de seni seviyorum, hem de deli gibi," diye bağırdım. "Çok, çok âşığım," diye eklediğim an topuğum kırıldı, rimelim aktı, elbisem yırtıldı, çorabım kaçtı... Tüm o berbat hisleri aynı anda yaşadım. Murat, *seni önemsiyorum* mu

demişti? Bunu duymuştum, değil mi? Hayır, *seviyorum* gibi bir şey yoktu! Sadece *önemsiyorum* demişti. Bense daha o latını bitirmeden atlamış ve sonra uçurumdan aşağı düşmüştüm. Dahası, ilk itiraf eden taraf olmuştum. Hem de *deli gibi* demiştim! *Çok, çok âşığım* demiştim!

Oysa ben sevilmiyordum, sadece önemseniyordum. Önemsenmek, gittiğin mağazada tezgâhtarın peşinden ayrılmaması demekti. Önemsenmek, şık bir restoranda üstün hizmet görmekti. Önemsenmek, birinci sınıf uçuşta ekstradan aldığın içecek hizmetiydi. Önemsenmek, bir kadın ve bir erkek sevgili olmuşlarsa zaten aralarında var olan şeydi. Var olmayan aşk, onları sevgili yapmazdı. O halde biz sevgili değildik. Murat beni sevmiyor ama çok önemsiyordu. Hayır, istediğim bu değildi.

Babam batmış olsa da, mağazaların camına bakıp iştahla yutkunacak olsam da, taklit aldığım *Mike* eşofmanını göz kalemimle boyayıp *Nike* yapacak olsam ve eski faturaları böğrüme bastırıp acıyla ağlayacak olsam da, sevgisiz bir evliliğe hayır!

Ben Murat'ı bu kadar severken, onun beni önemsemesiyle yetinemezdim. Ben aşkta da hayatta da hep en iyisini isteyen biriydim. Bana orijinal bir aşkın olmadığı, taklit, çakma bir evlilik vadediyorsa, ben bu işte yoktum!

Yine dalıp gittiğim o karanlık derinlikten bu defa Murat beni uyandırmadan çıktım. Gözlerine bakamadım ve hışımla ayağa kalktım.

"Önemsediğin o binlerce şeyden biri olmayacağım," dedim. "Sana mutluluklar..."

Çantamı kaptığım gibi koşarak restorandan çıktım.

On İkinci
Bölüm

Masayı terk etmiştim ama ruhum hâlâ oradaydı. Bildiğim tek şey, Murat'tan kaçışın hiç kolay olmadığıydı. Onunla birlikte olmanın keyfi gibi, onu terk etmenin acısının da maddi bir karşılığı yoktu. Vitrinden görüp alamadığım ama aklıma kazınan Versace'lerin acısı da büyüktü ama Murat'ın hayatımdaki değerine ilişkin ne kadar kıyaslama yaparsam yapayım hiçbir yere denk gelmiyordu. Masadan kalkışım süratli olsa da, adımlarım süratime uymayacak şekilde geri geri gitmek istiyordu. Pes etmedim. Elimde olsa koşardım ama ayağım izin vermiyordu. Topuklularım beni yavaşlatıyor ve ilk kez düztaban giymiş olmayı diliyordum. Sonunda kapıya ulaştım. Oradaki bir personel ağır kapıyı çekerek bana yardımcı oldu. Teşekkür bile edemedim ve çıkmadan önce bir saniyeliğine çaktırmadan arkamı dönüp Murat'ın peşimden gelip gelmediğine baktım. Görünmüyordu. Anlaşılan tabağındaki şeyler onun için benden daha kıymetliydi. Erkekler böyle değil miydi zaten! Ya mideleri çalışır ya da... Her neyse!

Haziran ayında olmamıza rağmen gökyüzü bulutluydu. Hafif bir yağmur başlamak üzereydi ve ben yağmuru hiçbir zaman sevmemiştim. Neredeyse fönüme kıyamayıp

tekrar restorana geri dönecektim ama yapmadım. Murat Arsever markasını aynı gün ikinci kez giymeyecektim. Ondan kaçmışken yine onun olduğu bir yere girmek, *Bir daha sizden alışveriş yapmayacağım!* deyip kavgaya tutuştuğum ancak sonra tıpış tıpış gitmek zorunda kaldığım Harrods'taki* Gina'ya girmekten bile daha utanç vericiydi. En azından Gina'da istediğim ayakkabının numarasını bulmuştum. Murat'ta bulacağım tek şey ise kocaman bir *önemsenmekti!* Tüm önemsenmelerin canı cehenneme!

Beklediğimden daha şiddeti yağmaya başlayan yağmur yüzünden saçlarımın bozulmasına aldırmadan kendimi caddeye attım. Bir taksi bulmam gerekiyordu ama sanki tüm İstanbul, taksiyle bir yerlere gitmek için benim Murat'ı terk etmemi beklemişti. Taksi bulana kadar yürümek için hızlı adımlarımla kaldırım boyunca ilerledim. Kısa bir süre sonra bileğime yapışan bir elle adımım daha fazla ilerleyemeden havada son buldu. Murat'ın ellerini tanıyordum. Bana onlarca kez dokunmuş, ellerimi çok kez tutmuştu. Murat bir marka olsaydı ve ona bir logo hazırlasaydım, güçlü bir el çizerdim. Onun bütün otoritesini, kuvvetini, kudretini yansıtan o yetenekli elleri gerçekten seviyordum. Büyük, sert ve sıcaktı. Şimdi ise buz gibiydi.

"Bu yaptığın ne şimdi?" diye sordu. Sakin ama sinirliydi. Gözleri tehlikeli bakışlarla kısılmış, kaşları çatılmıştı. Bana, kızgın tavada az sonra patlamak üzere olan bir mısırı anımsatmıştı. Gökyüzündeki şimşeklerden önce Murat patlamak üzereydi.

"Seni terk ediyorum! Yaptığım işte bu!" dedim. Bu kadar cesareti ben bile kendimden beklemiyordum.

* Londra'daki en ünlü mağazalardan biridir.

Murat'ın kızgın ifadesi değişmedi. "Hangi kahrolası sebep yüzünden?"

Sorusuna ne yanıt verebilirdim ki... Gözlerimi kaçırdım.

Kollarımı kavradı ve bedenimi kendine çekti. "Beni sevdiğin için mi terk ediyorsun? Az önceki şey yüzünden mi?" diye sordu biraz daha anlayışlı bir sesle.

"Seni sevdiğim için..." deyip sustum. Ona olan aşkımı ilk kez aklım başımdayken dile getiriyordum. "Seni sevdiğim için değil, senin de beni sevmeni istediğim için. Ama boş yere uğraşıyorum. Sen beni sadece *önemsiyorsun!*"

"Önemsemek kötü bir şey mi? Basit ve anlamsız bir şey mi?"

"Sevginin yanında evet!"

"Bak Verda... Bu kadarı bile benim için büyük bir olay. Daha önce hiçbir kadını bu kadar önemsememiş, kimseye bu kadar değer vermemiştim. Bunu basitleştiremezsin!"

Hâlâ beni sevdiğini söylemiyordu. Hâlâ *önemsemek* diyordu... Lanet olası *değer vermek* diyordu!

"Ama beni sevmiyorsun!" dedim. Bana hayran olduğunu söylemek için bile kaçırılmam gerekmişti, seviyorum demesi için uluslararası mafya birliğinin olaya el atması mı gerekiyordu? Bu kadar zor muydu? Sevilmem bu kadar imkânsız mıydı?

"Sevgi ya da aşk... Bu duygular sadece gelip geçici birer hevesten ibaret. İkimiz de yetişkin insanlarız. Ayakları yere basan sağlam kararlar, aşk ve sevgiden daha önemlidir."

"Bir iş adamıymışım gibi konuşma benimle! Bu bir iş ilişkisi değil, tamam mı?"

"Elbette... Bu her şeyden daha önemli. Ve açıkçası, bu ilişki için aşk gibi, sevgi gibi belirsiz ve yeniyetme duyguların şart olduğunu düşünmüyorum. Buna rağmen..."

"Ne? Sevgi olmadan bir ilişki de olmaz, Murat Bey!"

Ona inanamıyordum! İlişkimizi profesyonel bir iş anlaşması gibi ele alıyordu. Evet, ben de önceleri böyle düşünmüştüm. Sevgisiz evliliği haftalar önce kabul etmiştim ama şimdi bu çok ağırıma gidiyordu. Hem de çok!

Murat aramızdaki her santimi kapattı. Bana bu kadar yakınken gözlerine bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. "Elbette olur," dedi kontrollü ve çekici sesiyle. "Yanımda olmanı istiyorum. Seni yanımda görmek, sana dokunmak, seni öpmek ya da daha fazlasını yapmak istiyorum... Bu güzel kadının benim kadınım olmasını istiyorum. Seni her anlamda istiyorum. Yetmez mi? Daha ne olabilir ki?"

"Yetmez!" diye başımı salladım.

"Yetip yetmeyeceğine yaşayarak karar verelim."

"Böyle bir ilişki istemiyorum," diyerek geriye çekildim.

"Eğer çekip gitmeseydin bu gecenin amacını da açıklayacaktım."

Her şeyi açıklamıştı zaten. Daha ne diyebilirdi ki?

"Hayır, Murat... Ben alacağım cevabı aldım. Kararım kesin."

"Öyle mi?" diye sordu kızgınca. "Gitmek mi istiyorsun? Peki, git o halde. Zaten ben de bu nazları çekmekten bıktım!" dedi ve beni bıraktı.

Bu konuşmanın sonunda, yağmur altında yapılan bir itiraf ve sımsıcak bir öpücük bekliyordum ben. Oysa

gördüğüm şey, Murat'ın yılgın tavrıydı ve onun bu hali suratsız bir müşteri temsilcisi kadar sinir bozucuydu.

Gururumu üzerime geçirdim ve tek kaşımı kaldırdım. "Bıktıysanız her şeyi tam burada bitirelim!" diyerek bir kez daha arkamı dönüp yürümeye başladım. Murat ardımda cansız bir manken gibi durup beni izlerken bile yakışıklıydı. Öte yandan cansız değil, ruhsuz bir mankendi. Yolun karşısına geçip şuursuzca yürüdüm. Işıl ışıl vitrinlere bile bakmadığımı söylersem halimi anlarsınız, değil mi? Tamam, cüzdanımda para yoktu ve kredi kartım insansız bir dünya kadar boştu ama hiç olmazsa alışveriş yapabilseydim kendimi daha iyi hissedebilirdim. *Seni seviyorum* itirafını duyup krallara layık bir ziyafet ararken, hayat ekmek yemiş gibi olacaktı ama buna bile razıydım. Murat'ı bırakıp gidiyordum... Âşık olup evlenenleri küçümseyen, aşk gibi bir duyguyu saçma bulan, zenginliği için Murat'ı görmeden kabul eden ben, onu ardımda bırakıp gidebiliyordum. Sırf beni sevdiğini söylemediği için!

Bana ne olmuştu? Değişiyordum ve bundan hoşlanmıyordum. Hemen gardırobuma koşmam, markalarıma sarılıp aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Murat'ı yolun diğer tarafında bırakıp yürümeye devam ederken, birdenbire bana seslendiğini işittim. Demek vazgeçmemişti. Kalbim yine heyecanla atmaya başlamıştı. Karşılıklı kaldırımlarda birbirimize paralel yürüyorduk. Murat o halde benimle konuşmaya çalışıyordu ve itiraf etmem gerekirse çok tatlı görünüyordu.

İkinci kez "Verda!" diye bağırdı.

Cevap olarak sadece saçlarımı savurdum.

"Hey, güzel kadın!"

Cevap vermek artık zorunluluk haline gelmişti. Başkası üstüne alınmasın diye gırtlağımı yırtarcasına bağırdım. "Ne?"

"Benimle evlenir misin?"

Adımlarım sendeledi, ayakkabılarım beceriksiz bir dansçı olup ritmini bulamadı, beynim tahterevallide gibi sallanırken kalbim tekledi. Yolun diğer tarafında benimle aynı hizada yürüyen Murat'a şaşkınlıkla bakakaldım. Durdu ve bir elini saçlarına geçirip oflayarak geriye iteledi. Buna rağmen yüzünde piç kurusu gülüşü vardı.

"Ne dedin sen?" diye bağırdım. Üzerimize yağmur yağıyor, aramızdan arabalar geçiyor, insanlar tuhaf tuhaf bize bakıyordu.

"*Benimle evlenir misin?* diye sordum."

Herhalde yine dalga geçiyordu. Başımı dikleştirdim ve bağırdım. "Hayır!"

Murat öfke içinde "Teklifimi ret mi ediyorsun?" diye kükredi.

Ben de ürkek bir ceylan gibi sekerek bir adım yola yaklaştım ve "Evet, reddediyorum! Çok mu şaşırdın?" dedim açıkça gülerek. Onun o alaycı bakışını yüzüme yerleştirdim. Taklit kıyafet giymesem de, taklit gülücükte iyi olduğumu söyleyebilirdim.

"Ama beni seviyorsun?"

Yüzüm hızla kızardı. "Olabilir."

Gülümsedi. "Sevdiğin adamla evlenme şansın var. Neden sadece *evet* deyip kollarıma atlamıyorsun, güzelim?"

"Çünkü..." *Çünkü senin de beni sevmeni istiyorum.* Hayır, bunu ona söyleyemezdim. Bu, gururumu bir kez daha

ayaklar altına almak olurdu. "Çünkü sana inanmıyorum! Benimle evlenmek falan istemiyorsun. Bu yaptığın sadece beni geri döndürmek için."

"Seninle evlenmeyi her şeyden çok istiyorum. Bu gecenin amacı da buydu."

"Ah, yapma! Bu gecenin amacı beni ne kadar önemsediğini söylemekti."

Bıkkın bir nefes aldı. Evet, hâlâ bütün cadde kavgamıza tanıklık ediyor, yetmiş milyon naklen bizi izliyordu.

"İnanman için ne yapmam gerekiyor? Şu araba dolu yola düşüp ölmemi mi istersin?"

"Kötü yola düşsen bile umurumda değil!"

"O halde bunu boş yere aldım."

Cebinden bir şey çıkardı. Kırmızı bir kutuydu. İçini açtı ama bu mesafeden göremiyordum. Yine de bir fikrim vardı. Kahrolası bir fikrim vardı! O, tektaş mıydı?

"Sen istemediğine göre, bu yüzüğü filmlerdeki gibi denize atmalıyım, değil mi? Nasılsa bir anlamı kalmadı."

Yüzüğü eline aldı ve sanki benim görmemi ister gibi uzun uzun inceledi.

"Denize mi atacaksın?" diye bağırdım.

"Benim için artık değerli değil," derken son kez gözlerime baktı. "Sanırım sahil buraya çok yakındı."

Ve sonra arkasını dönüp ara sokağa doğru yürümeye başladı. Dehşet içinde kalan gözlerim kocaman açılmıştı. Bana sonunda bir buçuk karat pırlanta almıştı ve şimdi onu denize mi atacaktı? Ah, buna dayanamazdım! Beni en hassas yerimden vuran o alçak adamın peşinden karşıya fırladım. Bir mucize eseri asfaltla özdeşleşmeden karşıya

geçebilmiştim. Ayakkabılarım yağmur yüzünden kayıyor ama aldırmıyordum. Murat denize inmeden onu yakalamalıydım. Neyse ki bu uzun sürmedi. Son düzlüğü depar atarak geçtim ve tam önüne kırıp ellerimi göğsüne bastırdım. "Dur!" dedim nefes nefese.

Elleri ceplerinde, bana tepeden bakan sevgilim kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu? Neden geldin?"

"O yüzüğü denize atarsan, yemin ediyorum peşinden de ben seni atarım!"

Hafif bir gülüş o yakışıklı yüzüne yayıldı. Gözleri karanlık sokakta koyu, saçları yağmurla sırılsıklamdı. Sağ elini cebinden çıkarırken yüzük kutusunu da çıkardı. Gözlerini benden çekmeden bir kez daha sordu. "Sanırım yüzüğü istiyorsun?"

Suratıma yapışmış saçlarımı elimle ittim ve başımı salladım.

"O zaman benimle evlenmeyi de kabul ediyorsun?"

"Sırf yüzük boşa gitmesin diye!"

İşte bu yaptığım tam olarak nazlanmaydı.

Murat kaşlarını çattı ve kızgınca baktı. "Merak etme, denize atmaktan vazgeçtim. Bir sonraki sevgilime saklamaya karar verdim. Yani güzelim, endişelenme boşa gitmeyecek."

Ceketinin iki yakasını kavrayıp avuçlarımda ölümüne sıktım. "Bir sonraki sevgilin mi?" Dişlerimi birbirine o kadar bastırmıştım ki, ağzımda ufalanmak üzereydiler.

Murat alaycı bir sesle "Evet!" dedi. "Benden ayrıldın ve evlilik teklifimi kabul etmedin."

"Ediyorum işte!" diye fısıldadım öfke içinde.

Yüzük kutusunu yeniden cebine attı. Bileklerimi tuttu ve kendinden sertçe ayırdı. "Neden kabul ediyorsun?"

"Pırlanta..." demiştim ki bileklerimi kuvvetle sıktı. Acıyla kasıldım.

"Doğru cevabı verene kadar bu devam edecek. Bana doğru cevabı ver!"

"Başka bir kadınla olmana dayanamam."

Bileklerimi biraz daha sıktı. Başını hayır anlamında salladı. "Bu da doğru cevap değil."

Küçücük mesafemizi kapattım ve aramızda sadece ikimizin ellerine yer kalacak kadar yakınında durdum. Onun elleri benim yumuşak hatlarıma, benim ellerim onun o sert gövdesine değiyordu.

"Seninle evlenmeyi kabul ediyorum, çünkü..." Gürültülü ve heyecanlı bir nefes bıraktım. "Seni seviyorum!" Ona tek gerçek sebebi söyledim. Onun gibi bir adamı terk etmeme ya da onunla evlenmeme neden olan tek gerçek sebebi...

Murat aniden ellerimi bıraktı. Özgür kalan ellerinden birini enseme sımsıkı bastırdı ve üzerime eğilip dudaklarıma yapıştı. Sırılsıklam halde, tenlerimiz yağmurun altında birbirine karıştı. Beni öfkeyle karışık arzuyla öptü. Hangisinin daha baskın olduğu anlaşılamayacak kadar yoğun, derin ve karmaşıktı. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama Murat kendini çektiğinde nefesim kesilmişti.

Cebindeki kutuyu yeniden çıkardığında onu izledim. O kutuyu bir daha o cebe atmasına izin vermeyecektim. Kutuyu açarken tıpkı reklamlardaki gibi parlak, ince bir ışık sızdı önce. Tamamen açtığında parıl parıl parlayan pırlantanın ışığı kalbime kadar ulaştı. Tahmin ettiğim kadar

büyük bir taş değildi ama mercimek tanesi kadar da küçük değildi. Murat'ın bir buçuk karat gibi abartılı bir pırlanta almayacağını tahmin etmeliydim. O benim cimri ve *makul* müstakbel kocamdı.

Elleri incecik parmaklarımı kavradı ve yüzüğü usulca yerine yerleştirdi.

Mutlulukla fısıldadım. "Bu çok güzel..."

"Senin kadar değil," dediğinde ona sokuldum.

Islak takımının üstünden göğsüne yaslandım. Onu sevdiğim için kendimi seviyordum. Hayatım boyunca hep maddi ve yanlış şeyleri sevmiştim. Bir erkeği bu kadar derinlemesine hiç sevmemiş, markalarımı bile unutacak kadar telaşsız ve sakince hiçbir erkeğin göğsüne böyle sokulmamıştım. İngiltere'de özgür bir hayatım olmasına rağmen, üç beş kısa süreli sevgilim olmuştu ama onların hiçbiri bana Dior'u, Chanel'i, Hermes'i unutturmamıştı. Murat ise sadece markalarımı değil, bana beni unutturmuştu. Liseden sonra girdiğim o bakımlı, lükse düşkün kadın imajım yağmurla beraber akıp gitmişti sanki. Kendimi darmadağınık ve olabildiğine savruk hissediyordum. Üstelik yanağımdan akan rimel ve yüzüme yapışan ıslak saçlarımla bir zombiye benzediğimi de biliyordum. Bu halde olmak, benim için bir devrim gibiydi.

Buna rağmen Murat Arsever, dünyanın harikaları listesine zirveden giriş yapmış kadar muhteşemdi. O gür, koyu kumral saçları yağmurla birlikte onu karşı konulmaz yapmıştı. Ela gözleri şimdi daha belirgindi ve yağmurun altında modern bir prens kadar yakışıklı görünüyordu. *Bir sonraki sevgili* gibi ölümcül bir ifade kullandığı için yüksek topuklularımla onun beynini patlatmayı aklımdan geçirdiysem de, güzelim ayakkabılarımın elini kana bulamaya

hiç niyetim yoktu. Bana karşı iyi oynamış ve kaleme golleri yağdırmıştı. Ona kızamıyordum. Ona nasıl kızabilirim ki? Benimle evlenmek istiyordu. Beni aşk anlamında sevmiyor olabilirdi ama onun önemseme şekli evlilik teklifi etmekle ortaya çıkıyorsa, âşık olduğunda bana neleri sunacağını düşünmek kalbimi titretmeye yetiyordu. İlk amacım olan markalarımdan, lüksümden ayrılmamak için onunla evlenmeyi isterken, şimdi sadece onu sevdiğim için evliliği istiyordum. Amacıma ulaşmıştım. Markalarımdan asla kopmayacaktım ve sevdiğim adamla evlenecektim. Başka ne isteyebilirdim ki?

"Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?" dedim bakışmamızın keyfini çıkarırken.

"Elbette istiyorum, meleğim. Senin deyiminle, sen benim için özel üretim bir Rolex gibisin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Beni benim silahımla vuruyorsun öyle mi?"

"Hoşuna gittiğini biliyorum."

"Sen bütünüyle benim hoşuma gidiyorsun, Murat Arsever. Sana bayılıyorum. Bir Rolex'e bayıldığımdan daha çok."

"Ben de sana bayılıyorum, güzelim." Durakladı ve gözlerini kısıp sırıttı. "Yüzde yüz değer kazanan hisseme bayıldığımdan daha çok."

"Şu an bana bayılmadığına eminim. Yağmur yüzünden makyajım ve saçım mahvoldu," diyerek üzgün gözlerimi ondan çektim. Anın duygusallığı değil ama bu kâbus hali beni ağlatmak üzereydi. Sevdiğim adamın karşısında tebeşirle çizilmiş, modeli bile ortaya çıkmamış elbiselik kumaş kadar sefil haldeydim.

"Hâlâ çok güzelsin," dedi.

Ah biz kadınlar, bazı yalanları sineye çekeriz. Ben de o an öyle yaptım.

"Burada böyle durmaya devam edersek, belediye bizi kaçak gecekondu sanacak."

Murat gülümsedi ve elimi tutup beni götürdü. Onunla nereye olsa giderdim. Yani mağazaların olduğu herhangi bir yere...

***

"Ya anne... Kızın evleniyor," dedim yarı yarıya yere eğilip annemin boynuna sarılarak. Annemin boyalı ve sağlıklı saçlarıyla dışarıdan bizi gören biri, benim büyüme çağındaki çocuğumu sevdiğimi sanabilirdi.

Annem de bana sarılıp tebrik ettikten sonra, "Aferin, kızım. Nihayet ömrün boyunca bir işe yaradın," dedi sırıtarak.

Anneme varlığım sayesinde lüks markaların hâlâ ayakta olduğunu anlatmadım. Ben dünya ekonomisine can veriyordum ama gel de bunu Çin malı şeyler alan birine anlat.

"Düğün ne zaman? Hemen hazırlıklara başlamalıyız. Yani elimizde avucumuzda ne kaldıysa?"

Annemin başlarken heyecanlı, ortasında düşünceli, sonunda ise kederli bir sese büründüğü repliği karşısında gülümsedim. Milyarder bir sevgilim olduğunu ve düğünü eksiksiz yapacağını anlattım. Annem o kadar da emin değildi. Aslında ben de değildim. Murat'ın gereksiz harcamalar konusunda nasıl tutucu olduğunu biliyordum. Yine de gelinliğimi New York'tan getirip, düğünümü Çırağan'da yapacağından emindim. Bunlar hiç de gereksiz harcamalar değildi neticede. Bunlar yaşamsal ihtiyaçlardı.

"Tarihi henüz konuşmadık ama çok gecikmez," dedim. Bir yandan da gelinliğimi hangi tasarımcıya çizdireceğimi düşünüyordum.

Bu özel haberi konuşmak üzere gardırobumun başına geçtim. Markalarım bana ilham verecekti.

Ertesi gün erkenden kalktım. Yüzüme salatalıktan kahvaltısını yedirip kendim de bir bardak süt içtikten sonra hızlıca hazırlanıp Murat'ın ofisine geçtim. Asistanı hasta olduğu için yoktu. Virüsler bile kime gideceklerini bu kadar iyi bildiğine göre, doğanın dengesi gerçekten mükemmeldi. Tabii benim mükemmel erkeğim de Verda Alkaya'nın yaşam döngüsü için artık olmazsa olmaz birine dönüşmüştü. Öğle saatlerinde, şu gönüllü çalışma işimi konuşmak için Çağrı'nın okuluna gittik. Murat müdürle özel olarak konuşurken, ben de dışarıda onun beni çağırmasını bekledim. Çok geçmeden kızlar yine etrafıma toplanınca, onlara bu defa parfümcü Hugo Boss'un Japon Kenzo'yla olan dövüşünü anlattım. Bu hikâyem erkek öğrencilerin de ilgisini çekmişti. Hikâyenin sonunda uçan Kenzo Samurayı, Silahlı Hugo'yu yenmişti. Çocuklar beni alkışlarken Murat da kapıda göründü. Arkasında ise Çağrı'nın öğretmeni *bayan masum güzel* vardı.

Çocuklarla işim bitince onların yanına gittim.

"Konuştun mu, sevgilim?"

Murat başını sallayıp, "Müdür senin burada çalışmak istemene çok sevindi," dedi.

Gözlerim heyecanla açıldı. "Ben de çok sevindim."

Emel mavi gözlerini sonuna kadar açarak araya girdi. "Burada mı çalışacaksınız?"

Havalı bir bakış attım. "Öyle görünüyor."

"Öğretmen miydiniz? Bilmiyordum," dedi kız bu defa daha çok şaşıracak.

"Hayır," diyen Murat gülümsedi. "Verda gönüllü olarak çalışacak. Öğretmenlere yardımcı olacak."

"Yardımcı mı olacağım? Bunu bilmiyordum!" diyerek gözlerimi kaldırdım. Emel'in yanında yardımcı kelimesini işitmek beni biraz bozmuştu.

"Öğretmenlik yapabilmen için diplomaya, ayrıca bir sürü başarı belgesine ihtiyacın var, güzelim."

Murat'ın sözleri karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Hemen şimdi bu işten vazgeçmeliydim. Elbette öğretmen olmayacağımı biliyordum ama Emel'in altında çalışmak bildiğim her türlü felaketten daha büyüktü. Üstelik Emel şimdi karşımda sırıtıp çok sevindiğini söylerken, ona bu tatmini yaşatmak beni boğmak üzereydi.

"Bir sorun mu var?" diyen Murat bana gergin bir şekilde bakınca hemen toparladım. Bu saatten sonra pilavdan dönenin kaşığı, Jimmy Coo'larımın topuğu kırılsın!

"Hayır, yok," dedim mutlu görünmeye çalışarak.

"Prosedürleri konuşmak için müdür bey seni bekliyor," diyen sevgilim bana son kez ikna edici bir bakış attı. Vazgeçmek üzere olduğumu anlamış olmalıydı.

Başımı salladım ve zor da olsa sevdiğim adama teşekkür ettim. Okula kabul edilmiştim. Şimdi artık omuzlarımda ağır bir yük vardı ve her zamankinden beş kat fazla alışveriş yapmam şarttı. Okula haftanın beş günü gelecek-sem, bu beş ayrı bluz, beş ayrı pantolon ya da etek, bunlar da olmazsa beş ayrı elbise, ayrıca çanta ve ayakkabı demekti. Üstelik Emel'den daha iyi görünmek ve çocukların gözdesi olmak zorundaydım. Bu yüzden bir sürü

kıyafete ihtiyacım vardı. Bu raporu IMF başkanıma sunmayı şimdilik erteledim. Okuldan içeriye geçeceğim zaman da elimi kaldırıp saçlarımı usulca düzelttim. Kendimi güneşe karşı konumlandırmış, böylece pırlantama vuracak ışıkla Emel'e Murat'ın tapusunun kimde olduğunu göstermeyi amaçlamıştım. Emel'in gözü sadece Murat'ın üstünde olduğu için yüzüğümü neredeyse beş dakika sonra gördü. Elimi yüzümün hizasında tutup Murat'a gülümsedim ve Emel'e de "Hoşça kal," deyip sonunda içeriye girdim. Murat'ı Emel'le yalnız bırakmak istemiyordum ama Çağrı'nın öğretmeni olması yüzünden onunla konuşacak şeyleri olduğunu da tahmin ediyordum. Şimdi sadece Murat'ın Emel'in güzelliğini fark etmemesini diliyordum.

Müdürle bol kahkahalı geçen konuşmamızın ardından okuldan çıktım. Murat, Çağrı'yı da almış beni bekliyordu. Çağrı'yı sımsıcak öpüp, bu defa tekerlekli sandalyesini arabaya kadar ben ittim.

Yola çıktığımızda dünyanın en önemli sorunlarından birine bazı yanıtlar almak için konuyu açtım.

"Nişanı nerede yapmalıyız? Tarihi bir mekân güzel olabilir. Boğaz'daki yalıları gezebiliriz. Ya da lüks bir otel... Dream Palace gibi..."

Murat bana alaycı bir şekilde gülümsedi. Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Öyle bir yere gerek yok. Ayrıca nişan gibi saçmalıklarla da uğraşmak istemiyorum. Aile arasında bir kutlama yeterli," dedi Ekskalibur kılıcı kadar keskin ve otoriter sesiyle.

"Nişan olmadan olmaz!" diyerek üzgün suratımla Murat'a baktım.

"Nişan olmayacak, Verda!"

Son sözü söylemişti ve ben de ısrarcı olmadım. Nasılsa acısını düğünde çıkaracaktım. Nişan, defile seyretmek gibiydi. Düğünse podyumda olmak demekti. Kimsenin beni podyum ışığından ayırıp, Kardeşler Düğün Salonu'nun cıstaklı spotları altında evlendiremeyecekti.

"Peki ya düğün için planın nedir? Ona da sade bir nikâh demezsin herhalde."

"Aklımdan geçeni okudun," diyen sevgilim arsızca gülümsedi.

"Sen de bir kez olsun benim aklımdan geçeni okumaya çalışır mısın lütfen!"

"Maalesef güzelim, senin aklından geçenleri okuyacak kadar iyi değilim. Dilini anlamıyorum."

"O halde tercüme etmeme izin ver," diyerek parmaklarımla saymaya başladım. "İlk olarak gelinlik kesinlikle özel tasarım olmalı. Bunun için modacılarla acilen görüşmem, randevu almam gerek. Ayrıca ülkenin en iyi düğün organizasyon şirketini bulmalıyız. Dış ve iç çekim için fotoğrafçılarla görüşmeli, davetiyeler için de bana hemen konukların listesini vermelisin."

"Buket'e söylerim, şirketimizle çalışan organizasyon firmalarıyla görüşür. Geri kalan her şeyi onlar halleder."

"Buket mi? Asla olmaz!" diye atıldım. Eminim o Adias, beni düğün diye Paraguay'a postalamaları için o firmaya rüşvet bile öderdi. "Neyse ben hallederim," dedikten sonra Murat'a meydan okuyan bir bakış attım.

"İstediğin gibi olsun. Ancak benim nasıl bir adam olduğumu sakın unutma. Lüksten ve abartılı her şeyden kaçınacaksın!"

"Nasıl bir adam olduğunu asla unutmam, sevgilim. Sen cimri, pardon makul bir adamsın."

Murat bana kötü bir bakış atıp dikkatini yeniden yola verdi. "Söylediklerimde ciddiyim."

"Murat Bey, acaba soyadınızı Arsever değil de Parasever olarak değiştirmeyi hiç düşündünüz mü?"

Çağrı arkadan kıkır kıkır gülerken ben de ona katıldım. Murat ise somurtkan suratıyla birazcık bile gülmedi. Esprisine gülünmeyen adamın hüznüne bürünmedim. Ben artık yeni gelin olacaktım. Tatlı telaşlarımı içimde yaşadım.

***

Gece uyumadan önce saati 06:00'ya kurdum. Kurarken bile ızdıraptan ölmek üzereydim. O saatte uyanmanın nasıl olacağını düşünmemeye çalışarak uykuya daldım. Ne de olsa ben de artık bir okulluydum ve her zaman lanet ederek kalktığım okul için yine lanet ederek kalkacağımı biliyordum. Ancak bu sefer görevim kutsaldı ve küçük çocuklara öğreteceklerim için sabırsızlanıyordum.

İlk günüm için oldukça sade görünmeye çalıştım. Şeker pembesi renginde, ekose kumaştan, eteği pilili bir elbise, üzerine de beyaz, incili hırkamı giyip, saçlarıma da fiyonklu bir saç bandı taktım ve pembe mantar topuklu sandaletlerimle evden çıktım. Okula vardığımda herkesin dönüp bana baktığını görebiliyordum. Muhtemelen okul, tarihi boyunca görüp görebileceği en özel, en şık anını yaşıyordu. Bir an flaşlar patlayacak sanıp iki poz vermeye kalktığım da bir gerçekti. Çocuklara kırmızı halıdaki bir Hollywood starı gibi el sallaya sallaya müdürün odasına girdim. Müdür çocukların beni şimdiden sevdiğini ve dünden beri beni heyecanla beklediklerini söylediğinde

şaşırmadım. Doğal bir etkim vardı ve radyasyon gibi geniş alanlara tesir edebiliyordum. Aldığım güzel övgüler mutluluğumu katlarken odaya Çağrı'nın öğretmeni, Murat'ın masum güzeli, benim de artık kan davalım öğretmen kız girince suratım hemen düştü.

Emel bana günaydın derken ben de ona sıcak bir günaydın verdim. Bir yandan kıyafetlerini incelemiştim ve gördüklerimle resmen gözlerim kanamıştı. Doğrusu Emel'in rüküş giyinmesi işime geliyordu. Güzel bir yüzü vardı ancak giydiği kıyafetler güzelliğini gölgeliyordu. Murat olmasa, Emel'i alıp muhteşem bir kadına çevirirdim ama bunu yapmak, kendi istikbalimle oynamak demekti. Murat'ın Emel'e bakacağını düşünmüyordum ama bu kızda beni tedirgin eden bir şey vardı. Güzel olması değildi. Hem benim güzel bulduğumu Murat pekâlâ vasat bulabilirdi. Kahretsin! Bir kadın olarak ben güzel bulduysam, Murat muhtemelen Yunan güzel Helen falan sanıyor olmalıydı. Neyse ki o Helen ise ben rahatlıkla Afrodit olurdum. Tüm kıskançlık hislerimi kendime saklayıp onun bana rehberlik etmesine izin verdim.

Benim okuldaki görevim çocuklarla oyun oynamak, origami gibi şeyler yapmak, etkinlikleri yönetmekti. Ah, tam da şu an zaman makinesi icat edip, Murat'a bu teklifi yaptığım güne geri dönerek her şeyi başa sarmayı ne kadar da isterdim.

Emel bana neler yapılacağını anlatmıştı ama doğrusu üstümmüş gibi davranmamıştı. Üstelik benim yaşça daha küçük, ana sınıfı düzeyindeki çocuklarla ilgileniyor olmam sayesinde Emel'i sadece ders aralarında görmüştüm. İki tane öğretmenle birlikte, yaklaşık yirmi beş kişilik bir sınıfa okul öncesi eğitimi veriyorduk. Yani onlar

veriyor, ben de keyfini çıkarıyordum. Çocuklarla oyun hamuru oynamanın bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum. Öğle arasına kadar zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadım. Çocuklar onlara yeni hikâyeler anlatacağım anı sabırsızlıkla bekliyorlardı ve bu beni çok mutlu ediyordu.

Dağılan oyuncakları topladığım sırada adımı işittim. Bana seslenen bir erkekti. Aklıma ilk gelen Murat olunca "Aşkım," diyerek döndüm ve aynı anda kalakaldım.

"Hâlâ beni böyle mi görüyorsun?" diyen bir adam karşımda sırıtıyordu.

Bu adamı tanıyordum!

Aman Allah'ım, bu oydu! Lisede telli dişlerim, iki yandan örülü saçlarım, sivilceli yüzüm ve dereceli gözlüklü halimle pembe mektup kâğıdına aşkımı itiraf ettiğim, kalbimi paramparça eden ilk aşkım Başar'ın ta kendisiydi!

On Üçüncü
Bölüm

Yıllar sonra Başar'la bir yerlerde karşılaşacağımı biliyordum ama böyle bir yerde olacağını kesinlikle tahmin edemezdim. Onunla yeniden bir okulda olmak beni kaçınılmaz olarak geçmişe götürdü. Lise sıralarına, alay edildiğim o sınıflara, ilk heyecanlara ve ilk kalp kırıklığına... Beni bugünlere getiren, bugün böyle görünmemi sağlayan, baştan ayağa değişmeme neden olan Başar'a duyduğum hislerdi.

"Seni nişanlım sandım," diyerek gülümsemeyi başardım.

Tuhaftır ama ona karşı içimde herhangi bir öfke ya da intikam duygusu yoktu. Oysa yıllar boyu bu karşılaşmayı düşünmüş ve ondan intikam aldığım bir sürü senaryoyu hayalimde canlandırmıştım. Şimdi hiçbiri aklıma bile gelmiyordu. Artık büyümüştüm.

Başar görüntüm karşısında yaşadığı şaşkınlığı atlatır atlatmaz ilgiyle beni inceledi. "Eğer çocuklardan birine adını sormasaydım yemin ederim seni tanıyamazdım. İnsan hayatında kaç tane Verda'yla karşılaşır ki? Adını duyar duymaz seni inceledim ve sonra... Vay canına!"

"Çirkin ördek yavrusu kuğuya mı dönüşmüş?"

"Kuğu değil, Zümrüdü Anka'ya dönüşmüş."

Başar'ın sözleriyle keyifle gülümsedim. *Kaybettiğin kadına bir de şu açıdan bak* deme isteği bile içimde yoktu. Başar eski bir arkadaşımdı ve ona böyle davranıyordum.

"O zaman yeni Verda Alkaya ile tanışmaktan onur duyarım," diyerek elini uzattı.

Elini zarif bir kadın olarak nazikçe sıktım. Başar beni *kesmediği* zamanlarda, kızını izleyerek bana hikâyesini anlattı. Murat'ın bahsettiği şu zengin kontenjanından biri de ona aitti. Küçük kızı bu sene birinci sınıfa başlamıştı. Başar karısından boşanmış ve kadının uzun iş seyahatleri yüzünden kızının velayetini o almıştı. Bu aralar bir restoran zinciri işlettiğini söylemişti. Yani Başar'ın CV'si oldukça parlaktı. Bekâr, iyi eğitimli, yakışıklı bir babaydı. Başka zaman olsa onu kolayca avlayabileceğim ve bu yolla intikamımı alabileceğim için ilgisine karşılık verirdim ama şimdi kalbimi ağzına kadar dolduran, gardırobumu da doldurmasını istediğim bir adama sahiptim. Murat'ın varlığı Oxford'sa, Başar bir ilkokul bile değildi.

"Demek sen de nişanlısın?" diyerek derin bir nefes verdi. "Oysa kaldığımız yerden devam edebilirdik." Sanırım espri yapıyordu.

"Kaldığımız yerden mi? Hani senin benim mektubumu hoparlörle bütün okula okuduğun ve herkesin benimle alay ettiği yerden mi?"

Başar uzanıp ellerimi tuttu. Avuçlarında sıktığı ellerimi öperken gözlerimi sonuna kadar açtım. "Çok özür dilerim, Verda... Affet beni. İzin verirsen hatamı telafi etmek isterim."

"Lisede olur bu tür şeyler... Çoktan unuttum," diyerek geçiştirdim. Değişimim üzerinde doğrudan etkisi olduğunu anlatmadım elbette. Bunu bilmesini istemiyordum.

Ellerimi çekmeye çalıştığımda Başar daha kuvvetle sıktı. Tam bu sırada "Verda!" diyen o sesi işittim. Bu defa sesin sahibini hemen tanıdım. Murat sınıfın kapısının önünde, bütün heybetiyle, olanca öfkesiyle dikilmiş bize bakıyordu.

Kendimi Başar'dan kurtardım ve "Aşkım, hoş geldin," diyerek onun yanına gidip ellerimi ait oldukları yere, Murat'ın avuçlarına bıraktım.

Sevdiğim adam doğrudan "Bu da kim?" diyerek Başar'ı gösterdi. Kabalığıyla uyarı ateşi yapıyordu ama katliam çıkarmak istediği de apaçıktı.

"Başar benim liseden arkadaşım... Kızı bu okula geliyormuş. Ve Murat da nişanlım," diyerek Başar'a baktım.

İkisi Canon ve Nikon gibi birbirlerini düşmanca süzerken Başar lafa atladı. "Memnun oldum." Elini uzatmadı. Zaten uzatsaydı da Murat'ın o eli birkaç yerden kırmak için tutacağına emindim.

Başar sevgilimle beni bir müddet izledikten sonra, "Biliyor musun Verda, nişanlanmana çok sevindim. Oysa bütün sınıf senin evde kalacağından emindik," dedi münasebetsizce.

Topuklularımı dişlerine geçirmek için delice bir istek duydum o anda.

"Mesele sadece doğru insanı bulmak," dedim Murat'a hayran hayran bakarak.

Başar yanlış insan olduğunu ima etmem karşısında bozuldu. "Onu bilemezsin," dedi hain bakışlarıyla. "Lisede mektubuna karşılık verseydim, şu an senin için doğru

insan ben olabilirdim!" diyerek son kozunu oynadı ve kızını almaya gideceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

"Bu gerzek ne demek istedi?" diye sordu Murat öfkeyle.

Bir an Başar'a atılacak sandım. Onu yakalarından tutup şöyle bir güzel yere sermesini her şeyden çok istiyordum aslında. Ah, iki erkek benim için kavga etseler, bir kamyon Versace almış gibi mutlu olurdum ya neyse... Oysa Murat'ın kızgınlığı bana karşıydı.

"Lisede ona âşık olduğumu sanıyor. Boş ver şu kendini beğenmişi... Sen nasılsın, aşkım?"

Hızlıca konuyu kapattım. Başar mikrobundan korunmak için hemen *Muratmentin* isimli antibiyotiğime sokuldum. Murat bana karşı soğuktu ve şu an bana iyi gelecek tek şey mis gibi, sıcak sıcak, fırından yeni çıkmış, tazecik, gevrek bir Gucci çantaydı. Buna sahip olamayacağım için yeniden sevdiğim adama döndüm.

"Somurtma artık!"

"Bu adamla ilgili başka bir şey var. Bunu bana anlatacaksın!"

Murat'ın kati sesiyle paniğe kapıldım. "Sonra konuşuruz. Hadi sana bugün neler yaptığımı göstereyim," diyerek siyah takımının üstünden Murat'a yaslandım. Beni kendinden uzaklaştırdı ama elimi bırakmadı.

Dikkati dağılsın diye sınıfımı gezdirdim Etrafta dağılmış binlerce oyuncak vardı. Masaların üzerinde origamiden turnalar, çiçekler, gemiler kendi başlarına bir dünya kurmuşlardı. Çocuklardan bazıları hâlâ resim çiziyordu. Bir tanesi kâğıdını alıp yanıma geldi.

"Bak abla, seni çizdim," diyerek bize resmini gösterdi.

Sarışın Verda, biri diğerine göre neredeyse üç katı büyük gözleriyle, arasından tren geçmeye müsait olacak kadar ayrık bacaklarıyla, üç parmaklı minicik elleriyle bize gülüyordu. Murat kâğıdı alıp resmime bakarken, ben ölmek istemenin bilmem kaçıncı evresini yaşıyordum. Sırıtıp dururken kâğıdı hışımla elinden kapıp, küçük kıza geri verdim.

"Çok güzel olmuş, meleğim."

"Gerçekten bir şaheserdi," diyen Murat'ın koluna çimdik attım.

Murat gülümsemeye devam ederek masanın üstündeki muntazam origamilerden birini eline aldı. "Bunu sen mi yaptın? Muhteşem olmuş," dedi.

Elbette ben yaptım, demek için atılmıştım ki çocuklardan biri ölümcül darbeyi indirdi. "Onu ben yaptım. Verda Abla'nınki bu," deyip insan ve hayvan cinsi arasında garip bir noktada bulunan, ucubeden hallice bir şeyi Murat'a uzattı.

Sevgilim iş adamı ciddiyetinde yaptığım şeyin poposundan tutarak, "Hımm... Sanırım bu bir uzaylı," dedi.

Eserimi sinirle alıp düzgünce tuttum ve başımı dikleştirdim "O bir fil!" Ah, zavallı filin hortumu hiç olmaması gereken bir yerden çıkıyordu.

Murat kahkahasını son anda tutarken onu sınıfa soktuğum için kendinden nefret ettim.

Neyse ki birkaç dakika sonra kurtarıcım göründü. Aslı, oğlunu almak için okula gelmişti ve şimdi Emel'le birlikte benim sınıfıma girmişlerdi. Bi'tanecik görümceme büyük bir sevgiyle sarıldım. Emel'in yanında hiçbir fire vermemeli, Arsever ailesinden herkesin beni çok sevdiğini göstermeli ve varsa hain planlarını sonlandırmalıydım.

Aslı tatlı bir şaşkınlıkla bana sarıldı ve yeni işim için tebrik etti.

"Ah Aslıcığım, beni bilirsin, çalışmadan duramam," dediğimde oldukça mütevazı davranmaya çalıştım.

Aslı, Murat'a bakıp sırıttı. "Tabii canım. Bilmez miyim?"

Murat hâlâ bana pis pis sırıtıp dururken, Aslı'nın da origami şaheserlerimi görmemesi için onları sınıftan çıkardım. Klasik bir sohbetin ardından Aslı, Çağrı'yı almaya gitti.

Ben de Murat'ı ve Emel'i birbirlerinden olabildiğince uzaklaştırmak için sevgilimi dışarıya çıkardım.

Aslı kendi arabasıyla oğlunu eve götürürken vedalaştık. Murat da şirketine geçecekti ama bugün hiç olmazsa biraz alışveriş yaparız umuduyla birkaç saatini bana ayırmasını teklif ettim.

"Herhangi bir AVM'ye ya da mağazaya gitmeyeceksek bunu yapabilirim," dedi.

Elbette gidecektik. Amaç zaten oydu. Murat'ı alışverişe ikna etmek için önceden çıkardığım listeyi hatırladım. Cosmo'nun geçen yılki sayılarından birinde görüp, kendi felsefemle listeyi zenginleştirmiştim.

On Maddede Erkekleri Alışverişe Götürmenin Yolları:

1- Sadece acil ihtiyacınız olduğu için alışveriş yapmak zorunda olduğunuzu söyleyin.

2- Gerekirse yemin edin. Unutmayın, amaca giden yolda her şey mubahtır!

3- Duygu sömürüsü yapın. Cavalli'nin gelirinin %90'ını çocuklara bağışladığını söyleyebilirsiniz.

4- Gösterin ama elletmeyin. *Ah, o anlamda değil!* Sevgilinizin de hoşuna gidecek bir şeyler alacağınızı anlatın. Tuttuğu takımın lisanslı forması gibi...

5- Alışverişe giderken en sevmediğiniz bluzu giyin ve yolda dala, ağaca takmak suretiyle bir güzel yırtın. Çok da abartmayın! Böylece mecburen yeni bir şeyler alınacaktır.

6- "Arkadaşımın doğum günü geliyor," diyerek, ne hikmetse tamamen sizin bedeninizde olan arkadaşınıza kıyafet alacağınızı söyleyin.

7- Fiyat etiketleri üzerinden abartılı davranın. Etiket fiyatı yüz lira olan bir eteğin, sezonda beş yüz liraya satıldığını söyleyip indirimle gözünü boyayın.

8- Küçük bir öpücük verin ve alışverişten sonra daha fazlasının olacağını düşündürtün. Bu ödül onun aklını başından alacaktır.

9- Tüm bunlar işe yaramazsa, "Çocuğu keserim!" deyip bulduğunuz bir çocuğun boğazına bıçak dayayın.

10- Dokuzuncu madde sadece şakaydı!

Yol boyunca maddelerimi uygulamaya çalıştım. Fakat Murat her bir maddeyi o iş adamı kimliğiyle bertaraf etmeyi ve lanet olası mantıklı cevaplarıyla savuşturmayı başardı. Neredeyse beni dokuzuncu maddeyi yapmaya teşvik ediyordu ama henüz yoldan çıkmamıştım. Bugün değilse de eninde sonunda o kredi kartlarını, pipetle kolayı içer gibi hüpletip bitirecektim.

Ben sezonun en yeni parçalarını merak edip kudururken, Murat benim sorunumla ilgilenmediği gibi konuyu

kapattı. Kaşları çatılıp, yüzüne tekinsiz bir ifade yerleşince onu kızdıran şeyi tahmin ettim.

"Şu herif, lisedeki sevgilin miydi?" diye sordu aniden ve billboard mankenlerinin dünyanın en zor matematik problemini çözüyorlarmış gibi takındıkları o esrarlı bakışla bana baktı.

Zoraki bir gülüşle, "Değildi," dedim.

"Ama olmasını istemiştin!"

"Hayır," derken sesimi olabildiğine incelttim. Benim bakışlarımsa buruşuk bir Armani kadar acıklıydı.

"O herife aşk mektubu mu yazmıştın?"

Ofladım. "Ne diye geçmişi açıyorsun? Bitti gitti işte!" diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Bana her şeyi şimdi en baştan anlatıyorsun, Verda. Sana benden hiçbir şey gizlememeni daha önce de söylemiştim ama gördüğüm kadarıyla gizlediğin pek çok şey var!"

"Var evet ama büyük sırlar olduğu için değil, geçmişimin önemsiz bir parçası olduğu için," diyerek onu rahatlatmayı denedim. Tabii ki denemedim. Neden rahat olsun ki? Ben ona aşkımı ilan etmiştim ama o bana aşkın yeni yetme ve önemsiz bir duygu olduğunu söylemişti. Şimdi de Başar'ı kıskanıp, merakla kıvranmasını istiyordum.

"Hemen anlatıyorsun!" diye hiddetle konuşunca kıvranan ben oldum.

"Ya hikâyenin sonunda bana kızarsan?"

"Kızmayacağım!"

"En pahalı takımının üstüne yemin eder misin?"

Sert göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Başlasan iyi edersin!"

Sonunda pes ettim ve geçmişimde yara açan şeyleri anlatmaya başladım. "Liseyi çok pahalı bir kolejde okudum. Tahmin edersin ki oraya gelen tipler çoğunlukla şımarık zengin çocuklarıydı. Oysa ben tam aksiydim. Yani babam zengindi ama annem arkadaşlarımın anneleri gibi konken partileri veren, Milano'dan alışveriş yapan, stilsiz kanişiyle orada burada dolanan sosyetik tiplerden biri değildi. Babam da öyle... Önüne bir tane dana koysan ekmeksiz götürür. Sadece midesiyle ve işleriyle ilgilenen bir adamdır babam. Senin de bildiğin şeyler... Sonuçta ailem geleneksel insanlar... Ben de şımartılarak, prenses gibi büyümedim."

"Birkaç kere babamla sizin eve gelmiştik. Seni ortalıkta gördüğümü hatırlamıyorum."

"Göremezdin, çünkü odama kapanmıştım. İyi ki de görmemişsin!"

Murat'ın o halimi görmemesi sanırım o zamanlar başıma gelen tek iyi şeydi. Hayatımın aşkıyla o halde karşılaşmayı hiç istemezdim.

"Devam et!"

"Ailemle dışarı çıkmazdık. Evci insanlar... Ben de öyle yetiştim. Sosyal hayatı olmayan, okuldan eve, evden okula giden biriydim. Ayrıca dişlerim telli, yüzüm sivilceli ve saçlarım faciaydı!"

Murat bu gerçekleri öğrenince kafasını çevirip bana baktı. Şaşırmıştı elbette. "Buna inanmam mümkün değil!"

"Gerçekten... Tüm fotoğraflarımı imha etmemiş olsaydım sana gösterirdim. Ya da göstermezdim! Asla olmaz!"

"Verda, konudan sapma! Devam lütfen!"

"Görüntüm umarım gözünün önüne gelmemiştir! Her neyse... Derslerim de çok kötüydü. Matematik problemlerine market arabası gören ilkel kabileler gibi bakıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum ve sınavlarda fena halde çakıyordum. Bir gün matematik öğretmenim sınıfın en çalışkan öğrencisini bana matematik anlatması için ikna etti."

"Şu herifi mi? Sınıfın en çalışkan öğrencisi o muydu?"

"Hem de en pisliği," diye atıldım. Murat gergince beni dinlerken devam ettim. Artık bu yükten kurtulmalıydım. "O gün, yani bana problemlerin çözümünü anlattığı zaman, bir anda ondan hoşlandığımı fark ettim. Matematikten hâlâ anlamıyordum ama Başar'ın bana ders anlatması işime geliyordu. Bir süre sonra iyi arkadaş olmuştuk."

"Ama sen onu arkadaş olarak görmüyordun!"

Murat lisedeki duygularım için neredeyse beni suçlamak üzereydi. Ona şaşkınca baktım.

"O zamanlar sen yoktun! Beni yargılamayı bırakır mısın?"

"Peki Verda, peki! Lanet olası hikâyene devam et."

"Bir gün Başar'a hislerimi anlatan bir mektup yazdım. O ise mektubu tüm okula okudu. Bana benim gibi çirkin bir kıza asla bakmayacağını söyledi. Dahası, ona ne cüretle âşık olmuşmuşum! Pislik hödük! Beni bütün okula rezil ettiğini de söylemem gerek."

"Bir dahaki karşılaşmamızda ona bunun bedelini ödeteceğim!"

Murat'ın büyük bir öfkeyle söylediği bu cümle kalbimi on ikiden vursa da korkuyla doldum. "Hayır! Sakın böyle bir şey yapayım deme! Yıllar önceydi. Hem ikimiz de onu önemsememeliyiz. Kendini bir halt sanabilir!"

Bana yanıt vermedi. Bakışları söylediklerini yapacağını gösteriyordu. Onu ikna etmek için bir sürü şey söyledim ama beni rahatlatmadı. Dahası konuyu üstelemeyi sürdürdü.

"Lütfen bana söz ver! Başar'a dokunmayacaksın! Hem onun sayesinde ben bugün bu haldeyim. Onun sözleriyle kendime çekidüzen vermeyi öğrendim. Lisede gerçekten yürüyen bir faciaydım."

"Yani onun yüzünden lükse, markalara, görünüşüne bu kadar düşkünsün!" Murat çok fena şeyler yapacağını gösterir gibi başını salladı. "Kesinlikle onun çenesini kıracağım!"

"Ne? Aksine, ona teşekkür etmen gerek. Başar bana bunları yapmasaydı, belki de hâlâ o halde olacaktım. Onun sayesinde başka bir dünya keşfettim. 'Bir kadın kötü giyinmişse kıyafetini fark ederiz, fakat kusursuz giyinmişse kadının kendisini fark ederiz,' diyen Coco Chanel'i tanıdım. Lisede gülünen o facia kızdan kusursuz bir kadın çıkarmayı başardım. O kadını fark etmelerini sağladım. Hem sessiz, çekingen, kendine özen göstermeyen, bir kadın olduğunun farkına bile varmayan biriyle evlenmeyi sen de istemezdin. Beni güzel bulduğun için benimle tanışmayı seçmiştin. Liseden sonra kendime bakmasaydım, sen de beni tanımak için hiçbir gayrete girmezdin. Belki şimdi burada birlikte olamazdık bile."

Belli ki Murat Arsever, gerçekleri anlatan bu cümlelerime katılmıyordu. İfadesi hâlâ aynı sertliğini korurken, "Estetik operasyonları mı geçirdin?" diye sordu.

"Hayır tabii ki!"

"O halde ona hiçbir şey borçlu değilsin. Güzelliğinin sebebinin kıyafetler, modacılar ya da iki saat uğraştığın o makyaj olduğunu mu sanıyorsun?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Değil mi?"

"Değil, güzelim," dedi bakışlarını yoldan çekip bana sabitlerken. Nihayet biraz daha sakindi. "Güzel bir kadının hatlarına sahipsin. Lisede de durum buydu. Diş telleri ya da sivilceler gelip geçicidir. Sahip olduğun hiçbir şeyi o herife borçlu değilsin. Bunlar sende zaten var olan şeylerdi."

"Ah Murat... Öyle mi sence?"

"Gözlerin sonradan yeşil olmadı, değil mi? Ya da boyun Chanel giyiyorsun diye uzamıyor herhalde. Sonra..." Bakışları boynumun altından sıcak bölgelere kaydı. "Şunlar da orijinalse, bence mükemmel boyuttalar."

Murat'ın çapkın bakışları altında ellerim kendiliğinden dolgunluklarıma gitti. Tam avuçlarımı açmış onları kavrayacak ve biraz küçük olduklarını söyleyecekken dehşetle ellerimi indirdim. Murat'a edepsiz tespiti için kızgın bir bakış atmaya çalışıp –aslında boyutlarını övmesi çok hoşuma gitmişti– "Elbette her şeyim orijinal," dedim. "Dudaklarımda silikon, herhangi bir yerimde de botox yok ve kaşlarımı falan kaldırmadım." Elimle zarifçe kendimi gösterdim. "Bu gördüğün her şey fabrika çıkışlı. Kutusu bile açılmadı!"

Murat keyif içinde beni dinliyor, dikkatini zorlukla yola veriyordu. Aklından neler geçtiğini bir miktar tahmin edebiliyordum. "Gördüğün gibi güzelliğin zaten bir gün açığa çıkacakmış. O zamanlarda bile çok güzel olduğuna eminim."

İçimdeki hisler deli gibi dans ederken büyük bir aşkla baktım. "Beni mutlu etmek için bunları söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ne şanslıyım ki, o herif sadece görünene aldandı. Eğer seni keşfetseydi, belki de şu an onun yanında olurdun. Bu da benim için büyük bir kayıp demekti."

"Ah aşkım! Ben... Ben seni çok seviyorum."

"İyi ki beni seviyorsun." Murat bana göz kırptı ve çapkın bakışlarını bir kez daha vücudumda gezdirdi. "Demek her şeyin orijinal?"

Sıcacık bir his bedenini kavradı. "Hem de yüzde yüz."

"Bunu bilmem iyi oldu."

"Ah, ne sanmıştın ki?" diye sordum yapmacık bir öfkeyle.

"Görünüşünle bu kadar çok ilgilenince, bazı noktalara müdahale olabileceğini düşünmüştüm."

"Asla!" dedim kızgınca. "Ben tamamen orijinal ve özel bir parçayım. Aynı tornadan çıkmış o estetik harikalarıyla aramda kocaman bir kalite farkı var, sevgilim."

Murat sırıttı. "Ve dünyanın en özel parçası sadece bana ait."

"Sadece sana..." Şuh bir bakışla gözlerimi kıstım. "O halde bu özel parçanın güzelliğini taçlandırmaya ne dersin?"

Sevgilim eğleniyor olmalıydı ki kahkahasını tuttu ve bana döndü. "Hayır!"

On Dördüncü
Bölüm

Murat'ın beni alışveriş yerine yemeğe çıkardığı bir geceden sonra, yine, yeniden, bir kez daha ellerim tamamen boş eve gelmiştim. Bir süredir yeni arkadaşlar eklemediğim gardırobumdaki markalarım bana küsmek üzereydiler. Hepsinin modası geçiyordu ve acilen yeni kıyafetler almam gerekiyordu. Gel de bunu benim cimri sevgilime anlat!

Başar'ı şaşırttığım ve pişman ettiğim için mutlu, Murat'ın o harika sözleriyle hülyalı, alamadığım Burberry'ler yüzünde acılı ruh hallerinde gezinip güzel bir uykuya daldım.

Ertesi gün beni uyandıran alarma yine muhteşem övgülerimi saya saya kalkıp, güzel bir etek ve bluz kombiniyle okula gittim. Uyanmam ve hazırlanmam çok uzun sürdüğü için derse de geç kalmıştım. Belki de hasta olmalı ve izne ayrılmalıydım. Neredeyse yirmi yıldır hasta olmadığımı söylemiş miydim? Bir mamut kadar sağlamdım. Hastalıktan ölmeyi beklemiyordum. Eminim ölümüm, Murat'ın bana almaya bir türlü yanaşmadığı yeni kıyafetlerin içime oturan acısı yüzünden olacaktı. Ya da keder içinde vitrinleri seyrederken bir kamyonun altında kalacaktım. Ah, kamyondan ziyade bir Maserati'nin altında kalsam hiç fena olmazdı. Haberlerim manşetleri

süsleyeceği için ölümüm de klasıma uygun olurdu. Manşetleri görür gibiydim.

Lüks otomobil altında kalan moda ikonu, görkemli sosyetik güzel Verda Alkaya'nın ölümü moda dünyasını yasa boğdu. Tüm markalar onsuz bir hiç olduklarını söyleyip piyasadan çekildiler.

Bu düşünceler içinde kahkaha atsam da, Murat'la yaşayacağım güzel bir hayatın hayalini kurarak sağlığıma ve kamyonlara daha çok dikkat etme kararı aldım. Okula giderken onu düşündüm ve onun beni çalışırken görmesinin çok önemli olduğunu kendime hatırlattım. Okulda da her zamanki gibi origamiden uçaklarım uçmadı, köpeklerim havlamadı, fillerin hortumları yine en yanlış yerden çıktı. Yapabildiğim tek şey bir zarftı. Hoş, onun da ağzını yapıştırarak, içine bir şey konmasını engelleyen bir sistem geliştirip zarf dünyasından bir çığır açmıştım.

Kız çocuklarına modayla süslediğim masallar anlatıp ilgilerini çekebilsem de, erkekler bana sadece futbolu, dövüşü, araba yarışlarını falan soruyordu. Bunlara dair bilgim olmadığı için de kendimi geliştirmeye karar verdim. İlk düşüncem futbolun icadına yönelikti. Bu işi temelden kavrayacaktım. Bence ilk önce statlar icat edilmişti. Alışveriş merkezlerine gitmektense evden kaçan adamların, eşlerinden, ailelerinden gizli olarak toplandıkları bir yerdi statlar. Bir süre sonra bu adamlar, bön bön birbirlerine bakmaktan sıkılıp oynayacak bir şey buldular ve adına futbol dediler. Tabii o zamanlar top olmadığı için mağaza poşetlerinden büyükçe bir yumak yapıp onları tekmeleme yoluyla rahatlamak istediler. İşte futbol böyle başlamış olmalıydı. Kadınlara karşı bir tepki olarak doğmuştu. Bu şekilde yavaşça dünyaya yayılmış ve genler aracılığıyla çoğu erkeğe bu anlamsız sevgi bulaşmıştı.

Sevdiğim adamın bile futbol yöneticiliği yaptığı bir dünyaya artık yabancı kalamazdım. Murat'la maçlara gitmek istediğim falan yoktu. Daha farklı bir şeyler arıyordum. Hem futbolla ilgilenip çocukların ilgisini çekecek, hem fayda getirecek, hem de benim hoşuma gidecek bir şeyler bulmam gerekiyordu. Kısa bir düşünmeden sonra muhteşem fikrimi bulmuştum. Bir yardım maçı... Elbette! Ünlülerden oluşan bir takımla, Murat'ın profesyonel takımı arasında bir maç organize edilebilir ve büyük gelirler sağlanarak fayda getirecek bir şeyler yapabilirdim. Bu düşüncemi daha fazla içimde tutamayarak ilk önce okul müdürüne açtım. Adam fikrimin muhteşem olduğunu söyledi. Sanki aksi olabilirmiş gibi...

Geriye Murat'ı ikna etmek kalıyordu. Yardım maçının kamuoyunda hem iyi bir reklam, hem de iyi gelir getireceğini söyleyince, IMF başkanım tabii ki teklifi kabul etti. Asistanı Buket ünlüler karmasını davet edecek, Murat da kendi futbolcularından rakip takımı oluşturacaktı. Maçın sonuna doğru öğrenciler de sevdikleri oyuncu ve futbolcularla maç yapabilecek, mutlu olacaklardı.

İki hafta içinde her şey hazırlandı. Buket ünlülerin menajerleriyle görüşmüş, ben de reklam işlerine bakmıştım. Okuldaki bahçenin futbol sahasına çevrilme işini de Murat halletmişti. Emel de okuldaki işleyişi idare etmiş, zaman zaman Aslı da fikirleriyle bize katılmıştı. Organize etme işi bitince en büyük sorunla baş başa kalmıştım. Beynimin hayatımın tümünden fazla mesai yaptığı bu iki haftanın sonunda, Max&Co'nun beyaz bir blazer ceketinde, Guess'in buz mavisi dar kot pantolonunda karar kılmıştım. Gümüş rengi stilettolarımla da baştan ayağa bir şaheser gibi dururken, dünyanın birinci harikası olarak

kaçırılmamak için üstüme bir alarm sistemi bile kurmayı düşündüm. Gerçi benim koruyucum, bodyguardım, biricik aşkım Murat Arsever varken, Mısır piramitlerini bile çalabilecek kadar yetenekli hırsızların dahi bana dokunamayacaklarını biliyordum.

Takımdan önce okula gelip son hazırlıkları kontrol eden Murat'ın karşısına aniden çıkınca, benim işkolik sevgilim elindeki dosyayı bile unuttu. Beni öylesine uzun uzun inceledi ki, ayaklarımdan başlayan bir ateşin beni yutmasından korktum.

"Her zamandakinden daha güzelsin," dedi kimseye aldırmadan belimden tutup beni çekerken. "Söyle bakalım, kaç saatte hazırlandın?"

Saat mi? Şuna hafta desek!

Elbette detayları sevgilimden gizledim. "Bir saatimi bile almadı. Dolapta elime ne geçtiyse giydim."

Bana inanmaması normaldi tabii.

"Bu kadar hazırlığın şu aktör bozuntuları için olmadığını düşünmek istiyorum," dedi sertçe.

"Aktörler mi? Sahi kimler geliyor?" dedim hiç haberim yokmuş gibi görünerek. Oysa Buket bana ünlüler karmasını saydığında ağzım açık kalmıştı. Hepsini tek tek ezberlemiştim ama Murat'a bunu söyleyip, yardım maçını *kanlı maça* çevirmesine izin veremezdim.

Murat elbette bana yine inanmamıştı. Yalanımın üzerine tüy diken annemle Sema Abla da bağıra bağıra "Dağıstan Ağa geldi mi, geldi mi?" diyerek coşkuyla etrafıma doluşunca, Murat kızgın bir boğa gibi beni o halde bırakıp gitti.

"Of anne ya! Daha gelmediler. Murat'ın yanında niye Dağıstan Ağa diyorsunuz? Çok kızdı."

Sema Abla annemi dürtünce ikisi kıkırdamaya başladılar.

"Ayrıca adamın adı Dağıstan değil, Bartu Aksoy! Dağıstan Ağa demeyin sakın."

"Bartu da neymiş. Bartu diye birinden Dağıstan nasıl çıkmış ya! Neyse bir tanışalım da..."

"Duydun mu hanımım, Şehzade Mehmet de geliyormuş."

Sema Abla'ya şaşkınca baktım. "O hangisiydi?"

"Ay Verda Hanım, bizim şu Osmanlı dizisindeki şehzade... Valla adam Brad Pitt'ten daha yakışıklı."

"Göker Tunçay'dan bahsediyorsunuz sanırım," diyen Emel de yanımızda belirdi. "Onu ben de çok beğeniyorum," diyerek iç çekti.

Ah, benim sevgilimden başka birilerini beğenmen ne güzel!

Şu Göker'i izlememiştim, çünkü dizisi yaz tatiline girmişti ama internetten fotoğraflarına bakmıştım. Tam bir playboydu ve Murat'ım kadar olamasa da, fena halde yakışıklıydı. Diğer ünlüler de yine dizi dünyasından birkaç aktördü. İki tane de pop şarkıcısı var. Onlardan biri olan Kutayhan'ın şarkısı üç gündür dilime dolanmıştı.

Kalbimi kırdın, kanımı akıttın,
Twitter'dan bir de unfollow yaptın
Yetmedi takipten de mi çıkardın?
Amanın amanın...

Bu berbat şarkıyı tıklayan on milyon manyaktan biri de ben olmuştum ve daha kötüsü dilime takılmıştı. *Amaaa

"Şu andan itibaren yanımdan ayrılmıyorsun!" diyen kati, sinirli bir ses ensemi yakıp geçti. Ardından iri bir el elimi kavradı ve acıtırcasına sıktı.

Sevdiğim adama dönüp keyifle sırıttım. "Bana uyar, aşkım."

"Bu lanet olası maçı kim çıkarmıştı başımıza?"

Cevap vermedim elbette. Canıma susamamıştım. Murat da suçlunun ben olduğumun farkındaydı ve şimdi beni sahiplense de, maçtan sonra bunun hesabını soracağını biliyordum. O da Göker'in gelişini görmüş olmalıydı. Eğer bana bakışını da görseydi, muhtemelen Göker şu an iki seksen yerde uzanıyor olurdu. Bu kadar gazetecinin içinde bir olay çıkmaması çok iyi olmuştu.

Derken Dağıstan Ağa da okula girince bu defa bütün okul oraya yöneldi. Sema Abla'yı bile koşarken gördüğüme yemin edebilirdim. Kıllarından görebildiğim kadarıyla Bartu Aksoy, nam-ı diğer Dağıstan Ağa oldukça soğuk biriydi. Bahçede gazetecilere kısa bir konuşma yaptıktan sonra o da okula girdi.

Gelen ünlüler okulun içinde seçilmiş birkaç gazeteciye fotoğraf çektirirken, biz de protokol kısmına geçmiştik. Heyecan içinde maçın başlamasını beklerken önce Murat'ın takımı çıktı. Çocuklar futbolcuları hevesle alkışlarken, Doğan üstüne alınmasın diye herhangi bir tepki vermedim. Ancak ne zamanki ünlüler göründü, annem ve Sema Abla'ya uyarak hem alkışa, hem de ıslığa başladım.

Birkaç saniye sonra Murat ellerimi tuttu ve bana öfkeyle bakıp, "Kahretsin, Verda! Resmen kendini kaybediyorsun!" dedi.

"Aşkım, kıskançlığın sırası değil. Bak sizin takımı da alkışlıyorum."

"Sahi kimin tarafını tutuyorsun sen? Şu bir işe yaramayan yeteneksizleri değildir umarım!"

Ünlüleri kastediyordu. "Tabii ki senin takımını tutuyorum," dedim göz kırparak.

Murat homurdandığı sırada Dağıstan çıktı. Dayanamadım ve alkışlara başladım. Eh, adam yedi kadını birden idare ediyordu. Alkışı hak etmişti.

Sevgilim böyle düşünmüyor olmalıydı ki yine o öfkeli gözlerini bana sabitledi. "Verda, kızmaya başlıyorum!"

Ah, son bir saattir başka ne yapmıştın ki?

"Ama sevgilim, sen hayatında bu kadar ünlüyü bir arada gördün mü?"

"Bana ne bu süslü heriflerden? Belki Tuba Büyüküstün olsaydı seni anlayabilirdim," dedi ellerimi bırakırken.

Oh nööv! İşte misilleme gelmişti. Murat benim küçük füzelerime atom bombası atarak karşılık vermişti. Demek tarz olarak masum görünüşlü kızları tercih ediyordu. Tuba ve okuldaki öğretmen onun bu fantezisini acı bir gerçek gibi yüzüme vurmuştu. Aldırmaz görünüp zorlukla gülümsedim. İçimde kopan fırtınalardan onun haberi yoktu tabii. Dolabımdaki tüm kıyafetleri tek tek elimle parçalasam bu kadar sinirlenmezdim. Maç başlarken ikimiz de suratsızdık. Ancak ünlüler sahaya çıkarken ben de lüks bir mağazaya girmiş gibi mutlu oldum. Murat da aynı yere girmiş gibi kızgındı.

İlk düdükle birlikte kaptan Doğan topu aldı ve muhtemelen güzel hareketlerle bir yerlere götürdü. Beni ilgilendiren o değildi. Ben o sırada küstah, çapkın Göker'i

kesiyordum. Bakışlarım o kaslı vücuduna inince, "Malzemeye bak be! Adamın göğsü çift şeritli yol gibi," dedim kendi kendime.

Murat bir ejderha siniriyle bana döndü. "Sen ne dedin?"

Panikle gözlerimi açtım. "Malzeme diyorum, aşkım. Sema Abla tavuk göğsü tatlısı yapacakmış da, malzeme almayı unutma diyordum ona." Yemiş miydi? Hiç sanmıyorum.

Annemle Sema Abla Dağıstan Ağa'ya övgüler dizerken, Murat da benim yüzümden iyice öfkeleniyor ve acısını takıma bağırarak çıkarıyordu.

"Ne biçim oynuyorsunuz lan siz? Doğan salağı topu nereye atıyorsun?"

Bilmeyen de Murat'ın takımının dünya kupası finallerinde oynadığını sanırdı. Alt tarafı yardım maçıydı. Alt taraf dedim de aklıma Kutayhan geldi. Berbat sesli popçu, topçu da olamayacağını gösterir gibi ayağına değen topu dışarı attı. Yuhlamalarım arasında sonunda Göker topu kapabildi. Gelişine vurup topu kaleye gönderirken artık dayanamadım ve anın da büyüsüyle "Goooooool!" diye bağırdım. Göker'in attığı top filelerle buluşurken, Murat'ın gözleri de benimle buluştu. Eyvah! Sanırım golü ben yemiştim.

Sevgilim bana şaşkın ve kızgın bakarken birden ayağa kalktı. "Şimdi futbol nasıl oynanırmış herkese göstereceğim!"

Hızlıca ceketini çıkardı ve koltuğuna fırlatıp sahaya indi. Onun gidişine bakarken, öfkeli ve meydan okuyan tavrıyla bir kez daha ona âşık oldum. O kadar çekiciydi

ki! Geniş sırtını saran, dar, beyaz gömleğiyle sahaya inerken, kalbim her zamankinden hızlı atıyordu.

Murat o şekilde maça girdi. Ne forma giydi, ne üstünü değiştirdi, ne de biri ona engel oldu. Öylesine hiddetliydi ki, ordusunu yöneten bir komutan gibi sahayı bir savaş alanına çevirecek diye korkuya kapıldım. Ancak bir anda topu alıp ustalıkla maça hâkim olunca gözüm ne ünlüleri gördü, ne onların bol malzemoslarını. Derken Murat atik bir hareketle Göker'i geçti, sonra Dağıstan'ı da bir yerlere fırlatıp attı. Dağıstan Ağa ünlü düşmesi olup yerle buluşurken, zavallı Kutayhan ve diğer popçu arkadaşı da benim uzun boylu, güçlü sevgilimin yanında çocuk oyuncular gibi kaldılar. Murat, Doğan'la paslaşarak kaleye gidince ıslıklarım ve alkışlarımla kendimden geçmiştim. Bütün kadınlar ünlüleri kesmeyi bırakıp benim sevgilime göz dikmişlerdi. Bir tanesi ona çelme takınca bildiğim küfürleri sıralamaya başladım.

"Seni gidi sezon sonu defolu pantolon! Sevgilimi rahat bırak!"

Murat düştüğü yerden kalktı ve güzelim gömleği toz toprak içinde kalırken hışımla adamın üstüne yürüdü. "Hey, ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu sinirle.

Birkaç filmde oynamış olan adam kameralara dönüp gülümsedi. Futbol oynayamayınca kameralara oynuyordu tabii! Yine de o da kavgaya hazır gibi duruyordu.

Hadi benim için kavga edin! Ah, ne diyorum ben?

Adam sarı kart görüp duvara toslayınca bütün okul onu yuhaladı. Derken Doğan serbest atışı kullandı ve top kale direğine çarpıp geri geldi. Takımdan bir başkası topu alıp Murat'a pas verdi. Sevgilim Kral Aragorn gibi Org'ları

tek tek kılıcından geçirirken, ben de kraliçesi Arwen olarak tahtımdan onları izliyordum. Elbette onun kadar asil değildim. Neredeyse ayağa fırlamış halde bağırıp duruyordum. Bu sırada sevdiğim adam da topu kaleye yaklaştırıp ani bir şutla fileleri dalgalandırdı. Golü atar atmaz bana döndü ve sonunda nihayet gülümsedi. Eski zaman şövalyeleri rakiplerini at üstünde yenince, sevdiği kadın tarafından kılıcına mendil bağlanırmış. Bir an bunu hatırlayıp bluzumu yırtacaktım ki, yirmi birinci yüzyılda yaşadığımızı fark edip ona öpücük göndermekle yetindim.

Murat takımına beraberliği getirdikten sonra maçtan çıktı. Tozlu ve terli vücuduyla yeniden yanıma gelince dayanamadım. Kendimi onun kollarına bıraktım ve o da tam beni dudağımdan öpecekken vazgeçip yanağıma sımsıkı bir öpücük kondurdu.

"Harikaydın!" dedim.

Elimi bırakmadan yerine oturdu ve beni de kendine doğru çekti.

"Bir daha kime tezahürat yapacağına dikkat et!" dedi sertçe.

Sertliği hiç umurumda olmadı. Ona sarıldım ve o da beni kolunun altına aldı. Artık gözüm kimseyi görmüyordu. Ne ünlüleri, ne maçı... Murat'ın kollarında sadece onunla doluydum. Bu aşk, lükse olan aşkım gibi değildi. Markaları severdim elbette ancak onlara ulaşınca aşkım da biterdi. Şimdi Murat'a ulaştığım halde bu aşk katlanarak devam ediyordu.

***

Maç berabere bitmişti. İlk yarıda iki takım da maçı fazla ciddiye alsalar da, ikinci yarıda olayın yardım maçı

olduğu hatırlanmıştı. Çocuklar da sonunda oyuna girmiş ve muhteşem bir şekilde sonlanmıştı.

Murat üstünü değiştirmek için gidince, annem de fırsattan istifade Dağıstan Ağa'yla konuşmamız için bizi oraya götürdü. Bartu Bey yedi sezondur devam eden ağalık rolünden çıkmadan kasım kasım kasılıyordu. Ona kendimi tanıştırdıktan sonra annem ve Sema Abla da lafa girdiler.

Dağıstan Ağa'yı öven bir sürü cümle kurarlarken, adam yoğun bıyık ve sakalından görebildiğim kadarıyla gülümsemekle yetindi. Ben somurta somurta onları izlerken Sema Abla konuşmaya başladı.

"Ah Dağıstan Ağa'cım, Nurdane'ye dikkat et! Seni çiftliğin seyisiyle aldatıyor. Geçen bölüm kapıyı açıyordun ya hani... Telefonun çalmasaydı vallahi onları basacaktın. Yani benden duymuş olma da, senin boynuzlar epey uzadı."

Annem Sema Abla'yı dürterken, ben yüzümü çevirip kahkahamı tutmaya çalıştım. Dağıstan bozulmuş halde Sema Abla'ya teşekkür edip yanımızdan kaçarak ayrıldı. Annem Sema Abla'ya söylenmeye başlayınca ben de lafa girdim.

"İyi dedin kız Sema Abla. Baksana adamın hiçbir şeyden haberi yok. Bir de o halde maça gelmiş. Karısı şimdi ne naneler yiyordur."

"Tabii ya, Verda Hanım. O kadın var ya, Allah düşmanıma vermesin."

Annem bana cık cık yaparken biri dirseğime dokundu. "Seni bu kadar güldüren nedir?"

Gözlerimi çevirip o kızı gördüm. Sezin'i... Şu pembe saçlı kızı... Şaşkınlıkla "Senin burada ne işin var?" diye sordum.

Sezin DKNY marka salaş tişörtünü düzeltirken, "Şu herif benim arkadaşım olur," diyerek Göker'i gösterdi.

O çapkın aktör de ağır ağır yanımıza geldi ve Sezin'in saçlarını bir çocuk gibi karıştırdı. "Sez, bu güzel kadınla beni de tanıştırsana," dedi gözlerini bana dikerek.

"Hey, ağır ol! Onun bir sevgilisi var. Hem de çok yakışıklıymış." O geceki konuşmamızı hatırlatıyordu.

Göker "Biliyorum," dedikten sonra sırıttı. "Yani yakışıklılığını değil, sevgilisi olduğunu biliyorum." Elini bana uzattı. "Göker Tunçay..."

Elini sıktım. "Sizi tanıyorum," dedim biraz somurtarak. "Ben de Verda Alkaya."

"Ay şehzademiz," diyen Sema Abla da araya girdi. "Seni de öldürecekler çocuğum. Dikkat et kendine!"

Anneme Sema Abla'yı hemen götürmesini işaret eden bir bakış attım. Annem kadını sürüklerken ben de Sezin'e baktım. "Maçı izledin mi?"

Pembe saçlarını tepeden dağınıkça bağlayan Sezin kafasını salladı. "Yetişemedim. Ee senin nişanlın nerede? Merak ettim şu mükemmel erkeği."

"Birazdan gelir. Maça girmişti de..."

"Maç nasıldı sahi? Benimki gol atmış," diyen Sezin, dirseğini Göker'in koluna vurdu.

Göker tek kaşını kaldırdı. "Onunki de gol attı!"

"Evet. Sevgilim futbol takımında yöneticidir."

Sezin kaşlarını kaldırdı. "Vay canına! Çok havalı."

"Öyledir."

"Bu yardım maçı da çok iyi fikirmiş. Bağışları nereye yapıyoruz? Benim de katkım olsun isterim."

Sezin'e Emel'i gösterdim. "Emel Öğretmen ilgileniyor. Ayrıca Göker Bey'le de çok ilgileniyor," diyerek genç şehzadeye döndüm.

Göker, Emel'i incelerken gözlerini kıstı. "Güzel kız... Gidip tanışmalıyım ha!"

"Süper olur!" diye atıldım. Böylece Emel, Murat'la ilgilenmekten vazgeçebilirdi.

"Kızla oynama!" diyen Sezin de genç adama sinirlice baktı.

"O da oynamak isterse neden olmasın, Sez?"

"Asla olmaz!" diye araya girdim. Bu alçak serseri Emel'e karşı hain planlar içindeyse buna izin veremezdim. Pekâlâ, Emel'i sevmiyor olabilirdim ama bir erkek tarafından kullanılmasına da asla müsaade edemezdim.

"Merak etme, ben izin vermem!" diyen Sezin, arkadaşına kötü bir bakış attı. "Göker, kızdan uzak duruyorsun."

"Hah işte, benim nişanlım da geliyor," diyerek Murat'ı gösterdim. Konuyu dağıtmak, Emel'i Göker'e unutturmak istiyordum. Murat gelince onları tanıştırdım. Tahmin ettiğim gibi Göker'e çatık kaşlarıyla bakan sevgilim, onunla maç üzerine kısa bir sohbet yaptı.

Bu sırada Sezin de benim yanıma gelip Murat'ın anlattığım kadar olduğunu söyledi. Bize mutluluklar dilekten sonra da Göker'i alıp bağış için Emel'in yanına gitti.

"Şu herifi listeye kim aldı?" diyen Murat, şehzadenin gidişiyle bana döndü.

Şüpheli bakışlarından ürkerek "Ben değil!" dedim hızlıca. "Adamı tanımıyorum bile. Listeyi Buket hazırlamıştı."

Murat'ın gerginliği gitmeyince ona iyice sokuldum. "Bu maç harika oldu. Çocuklar çok mutlular ve Emel de çok iyi bağışlar yapıldığını söyledi."

"Senin eserin," diyen sevgilim kimseye aldırmadan beni biraz daha kendine çekti. Ona sarıldım ve huzuru, mutluluğu iliklerime kadar hissettim. Murat Arsever her şeyde mükemmel olduğunu bana yeniden kanıtlarken, onun varlığı için binlerce kez şükrettim. Bana sadece aşk gibi bir duyguyu vermemişti. Bana işe yarayabileceğimi göstermiş, kendimden başka birilerini düşünmenin o eşsiz tadına varmamı sağlamıştı.

Onu öyle çok seviyordum ki, onunla yaşayacağım o mutlu hayatı düşlerken aniden gelen onu kaybetme korkusuyla titriyordum.

Bir an önce şu imzaları atmamız gerekiyordu. Murat'la hemen evlenmem şarttı. Hem onu kaybetme korkusu, hem de alıştığım hayattan kopma kâbusu, Murat'la eve dönüş yolunda da devam etti. Bu düşünceler yüzünden canım biraz sıkılmıştı. Çünkü benim batık sponsor babam, birkaç hafta sonra annemle birlikte küçük, şirin, pek tatlı kasabasına yerleşip İstanbul'dan taşınacağını söylemişti. Başkalarının en büyük hayali olan deniz kıyısında küçük bir kasabaya yerleşme fikri bana gerçek bir kâbus gibi geliyordu. Kırsal hayatı sevmiyordum. Issızlığı, sakinliği, mağazaların olmadığı bir dünyayı sevmiyordum. Güzel giyinmediğim zaman kendimi de sevmiyordum. Murat'ı seviyordum ben. Bir de markalarımı... İkisine de kavuşmanın tek yolu bu evlilikti.

Elbette Murat'a bu işi hatırlatmak gibi bir amacım yoktu. Neticede kendimi ağırdan satmalıydım ama bu yavaşlıkta giderken, dolaptaki Armani'lerimi de satıp,

ekmek paramın derdine düşmeme az kalmıştı. Öte yandan Armani'yi yaşam kavgasında kullanmak bu markaya yapılmış en büyük haksızlık olurdu şüphesiz.

Murat dışarıda birkaç kişiyle konuşurken, ben de aracında onu bekliyor ve kâbus dolu düşüncelere dalmış gidiyordum. Dikkatimi dağıtmak için makyajımı tazelemeye karar verdim. Pudra fırçasını yanaklarıma sürdüğüm sırada Murat da araca yerleşti. Emniyet kemerini takarken ben de rujumu çıkardım. Pastel tonlarındaki ruju dudaklarımdan kaydırırken Murat'ın sesini işittim. "Yüzükleri haftaya aile arasındaki bir kutlamayla takarız, düğünü de diğer ay yaparız," dedi birdenbire.

Şaşkınlığım yüzünden rujumu dudaklarımdan sıyırıp kulağıma kadar çektim. Dişi bir Joker olduğumu unutarak sevdiğim adama baktım. "Haftaya mı?"

Murat bu halime gülerken, uzanıp başparmağıyla dağılan ruja dokundu. Dudaklarımın üstüne gelen parmağını bir süre çekmedi ve hem dokunarak, hem de ateşli bakışlarıyla tenimi mühürledi. "Belki de nişanı yarın, düğünü hafta sonu yapmalıyız!" dedi derinden gelen sesiyle.

Ah bu ses tonunu, bu bakışların altındaki anlamı biliyordum. Bunu ben de arzulasam da, bir ay sonraki düğün planı aklımı kurcalamaya başlamıştı. "Bir ay çok kısa! Düğün hazırlıkları için profesyonel bir ekiple görüşmedim bile. Tüm süreçler incelikle ve özenle ele alınmalı."

Murat elini yüzümden çekti. Hemen sinirlenmişti yine. "Şirket kurmuyoruz! Alt tarafı bir günlük, sade bir tören olacak!"

"Evlilik de bir şirkettir. Ve bizim yapmamız gereken şirkete sağlam adımlarla girmek, onu büyütüp geliştirmek. Batmadan devamını sağlamak..."

"Ancak sen bu gereksiz harcamalarla daha şirket kurulmadan batırmak niyetindesin."

"Yine de büyük çapta bir hazırlık şart."

"Bence sevgilim, sadece birbirimize odaklanmalı ve geriye kalan her şeyin basit bir şekilde çözüme kavuşmasına izin vermeliyiz."

Birbirimize odaklanmak mı? Ah buna bayılırım!

Murat içimi okumuş gibi yavaşça bana yaklaştı. Ben de ona doğru uzandım.

"Haklıyım, değil mi?" diye sordu çapkınca.

"E-evet," dedim hızlıca. Bu kadar yakınımdayken nasıl itiraz edecektim ki? Murat Arsever beni tam anlamıyla hipnotize ediyordu. Eskiden sadece Louis Vuitton'un deseni beni bu kadar hızlı hipnotize ederdi.

Derken mesafelerin hepsini kapattı ve yüzümü kendine çekti. Dudaklarımı ona sunmak artık kaçınılmazdı. Beni uzun uzun öptükten sonra, "Bugün harikaydın," diye fısıldadı.

"Sen her zaman harikasın," dedim gülümserken.

"Sayende çocuklar çok mutlu oldu ve ömürlerinin sonuna kadar bugünü unutmayacaklar."

"Onları mutlu görmek her şeye değerdi."

"Ve beni de çok mutlu ettin. İlk anda kıskançlıktan delirtsen de..."

"O adamların hiçbiri senin gibi olamaz, aşkım."

"Çünkü sen, sadece beni seviyorsun." Alçak ve küstah bir gülüşle sözlerini tamamladı.

"Çünkü sadece seni seviyorum," dedim mutlulukla.

Derin solukları arasında gözlerime baktı ve aniden *seni seviyorum* diyecek sandım. Demedi! Sadece "İyi ki hayatımdasın," diye fısıldadı.

Deseydi de ancak bu kadar mutlu olurdum. Beni yine öptü. Çok daha fazlası için uzanan ellerini kontrol etti.

Eve geldiğimde annem ve Sema Abla ünlüleri çekiştiriyorlardı. Anlaşılan bir otuz yıl daha bugünü konuşacaklardı. Beni gördüklerinde ikisi de çakal bir sırıtmayla yüzüme baktı. Onları çekemeyecektim. Hemen odama çıktım.

Annem de arkamdan girdi. Durum raporu isteyen ifadesini gördüm ve o sormadan atıldım. "Murat'la harikayız, anneciğim. Çok yakında kızın yuvadan uçuyor. Murat Bey bensiz olmaya dayanamıyor. Doğal tabii..."

Annem iç çekti. "Sen gençliğimde görecektin beni. Ahh ah! Bütün erkekler peşimden koşardı."

"Ay anne, üzüldüm şimdi."

"Niye üzüldün kızım?"

"Şu adamlara üzüldüm işte. Kör olmak kolay bir şey değil," dedim gülüp aynı zamanda yatağıma kaçarken.

Annem eline aldığı Gucci topuklularımı bana doğru fırlatmak için hamle yaparken çaresizce bağırdım. "Hayır, anne! Sakın! Onlar kaç bin dolarlık, biliyor musun? Dur atma, geliyorum," dedim ve Gucci'lerim uğruna annemin çimdiklerine katlandım. Sonra ikimiz de kıkırdayarak birbirimize sokulduk.

Bir hafta boyunca İstanbul'un tüm lüks mağazalarını gezip, tüm raflarını ezberleyerek nişan elbisemi aramıştım. Murat'ı ikna edemediğim için bu gezilerimin birkaç gününü annemle, birkaç gününü de Aslı'yla yapmıştım. Neticede muhtemelen hem annemin, hem de Aslı'nın bol bol küfürlerini alarak nihayet bir elbisede karar kılmıştım. Adeta *Beni al!* diye yalvarıyordu. İlk görüşte âşık olduğum elbise bir Ralph Lauren'di. Krep kumaştan, askıları dantelli, etekleri yeri süpüren, uçuş uçuş şahane bir seçimdi. Dore rengi, topuğu incili Dior ayakkabılarım ve dağınık topuz saçlarımla görüntümü tamamlamış ve güzelliğimle annemi ağlatmıştım. Ya da gelin olmak üzere olduğum için ağlıyordu. Birincisini tercih ederek anneme sokuldum. Aileme fazla düşkün biri olmadığım için akmayan gözyaşlarımı zorlamadım. Makyajım bozulursa, iki saat fazladan zamana ihtiyacım olurdu ki bu gerçek bir facia demekti!

Davetliler gelmeden birkaç saat önce Murat'ın ailesi gelmişti. Onları karşıladıktan sonra yeniden odama çıktım. Ah evet, Murat geldiğinde merdivenlerden inip Külkedisi klişesini yaşatmak istemiştim. Hoş, ben hiçbir zaman Külkedisi gibi aniden güzelleşmemiştim. Ben daima öyleydim ama yine de prensimi o şekilde karşılamak istemiştim.

Prensim kendi nişanına neredeyse geç kalacaktı. Birkaç konuktan sonra geldiği için azıcık somurtmuştum ama ona görünmeden önce yüzüme keyifli bir gülüş yerleştirmeyi başarmıştım. Postmodern bir masal sahnesini canlandırarak odamdan çıktım.

Aslı, "Gelin geliyor!" diyerek antredeki konuklara seslendi.

Heyecan içinde merdivenlere ulaştığımda gözlerim kendiliğinden Murat'ı buldu. Benim yakışıklı sevgilim merdivenlerin birkaç adım uzağında, Zegna marka görkemli takımının içinde, geriye taranmış, kumral saçları, koyu bir ateş yığını olan ela gözleriyle elleri ceplerinde bana bakıyordu. Yüzünde hafif bir gülüş vardı ve tek kaşını kaldırmıştı. Öylesine çekiciydi ki, gecenin yıldızının hangimiz olduğunu bir anlığına unuttum. Eteklerime basmamaya çalışarak zarifçe indim. Son basamağa geldiğimde Murat da yanıma geldi, elini bana uzattı. Nefes alış verişim iyice güçleşmişti. Sevdiğim adam yakından daha bir başkaydı. Elimi tutup hafifçe öptüğünde tenime ilişen bir ateş ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

"Öylesine güzelsin ki," dedi derin sesiyle.

"Sen de... Sen de çok yakışıklısın," dedim.

Ağlamak üzereydim. Üniversitede karşılaştığım o küstah adama böylesine âşık olacağımı nereden bilebilirdim? Onun yanında üzerimdeki lüks markamı bile unutacağımı, onun gözleri üstümdeyken makyajımın ya da saçlarımın umurumda olmayacağını asla tahmin edemezdim. Derste bana alaycı gözlerini diken, beni küçümseyen o adamın, bir gün bana hayran olacağına ihtimal bile vermezdim. Ve onunla evlenmek... Bu hayallerimin bile ötesindeydi.

"Kendine gel, kızım!" diyen annemin çıplak kolumu bükmesiyle toz pembe bulutlardan yere indim. Bana çapkınca sırıtan sevdiğim adamdan gözlerimi çektim ve salona baktım. Az sayıda VIP konuk vardı. Hemen asıl kimliğime büründüm ve insanlar beni süzerken ben de onları süzmeye başladım. Benden daha şık biri var mı diye etrafı gözlüyor, aynı zamanda kadınların üzerindeki tüm markaları okuyabiliyordum. Herkesi analiz etmem bitince

rahatladım. Benden sonraki en güzel kıyafet annemindi. +50 modasına uygun o kıyafet bile diğer genç kadınların yanında son derece şık kalıyordu. Eh, onu da ben seçmiştim ne de olsa. Yine de sevgili görümcem Aslı'nın doğal bir zarafeti vardı. Annesi gibi o da mütevazı giyinmişti ama elbisesi kaliteli bir markanın, sade bir tasarımıydı.

Nişanın kalanı da bütün klişe sahnelerin gerçekleşmesiyle akıp gitti. Babamın konuşmasını bir süre dinledim. O da Murat'ın çocukluğunu anlattığı kısımdı. Murat bana geçmişinden pek bahsetmemişti. Sadece ailesinin geçmişte varlıklı olmadığını biliyordum. Bir de Boğaziçi Üniversitesi'nde İşletme okuduğunu ve Ekonomi üzerine Oxford'da yüksek lisans yaptığını... Babasının erken vefatıyla ülkeye dönüp işlerin başını geçmişti. Bugünlere zorlu engelleri aşarak, benim zengin ve yakışıklı nişanlım olarak gelmişti. Babamın sonraki sıkıcı konuşması geceye hâkim olurken, nihayet insanların yakında uyuyacaklarını anlayıp sözlerini bitirdi. Ardından Murat'ın annesiyle birlikte yüzüklerimizi taktılar. Kutlama yemeğinden sonra herkes bireysel takılmak için köşelerine çekilince, ben de Aslı'ya okuldaki maceralarımı anlattım. Futbol maçını çekiştirmek ikimizi de bir hayli eğlendirmişti. Bir süre sonra gözlerim sevdiğim adamı aradı ama Murat ortalıkta görünmüyordu. Sohbet kısmını anneme devredip onu bulmak için evi dolaştım.

Babam da ortalıkta olmadığına göre birlikteydiler demek ki! Ah, umarım babam iflas ettiği için Murat'tan başlık parası falan istemiyordur! Hayır, sevgilim çok zengin olsa da benim değerimi ödeyebileceğini sanmıyordum. Belki Bill Gates ancak ödeyebilirdi ama o da şüpheli!

Babamın çalışma odasına varınca sessizce kapıyı açtım. Büyük odada ikisi bir masanın başına eğilmişlerdi. Tam onlara seslenecektim ki içimdeki dürtüyle son anda durdum. Babam ve nişanlım loş ışıkta iki mafya babası gibi bir şeyler konuşuyorlardı. Babam ellerini masadan kaldırıp Murat'ın omzuna koyunca hafifçe geri çekildim. Söyleyeceği şeyi duymam gerektiğini anlamıştım.

"İşte bütün şirketlerimin listesi... Kızımla evlenme sözünü tuttuğuna göre, artık hepsi senindir!" demişti.

Sonrası benim için toz pembe dünyadan sisler bulvarına çakılmak gibi olmuştu...

On Besinci
Bölüm

Tüm şirketlerin listesi mi? Bu mümkün değildi. Bütün şirketler batmıştı! Babam iflas etmişti! Her şeyi elinden alınmıştı... Hiçbir şeyi yoktu ki! Hem Murat neden alıyordu? Neler dönüyordu?

"Baba!" diyerek kapıyı sonuna kadar açtım. Soruların hücumuna uğrayan zihnim dolu, bakışlarım ise bomboştu. "Baba, sen iflas etmedin mi?"

"Verda... Kızım, senin burada ne işin var?" Babam şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmedi. Bir şeyler çevirdiği her halinden belliydi.

"Baba, bana cevap ver!"

Murat tamamen bana dönüp birkaç adım atınca durması için elimi kaldırdım. Onun gözlerine bakamıyordum. Eğer şimdi ona bakarsam, hiçbir şeyin açıklanmasına gerek kalmadan ya sinir krizi geçireceğimi, ya da onun kollarına atlayacağımı biliyordum. Murat'ın bana yaptığı şeyle henüz yüzleşmeye hazır değildim.

"Kızım... Bak önce otur,"

"Baba!" diye gürledim.

"Allah kahretsin! Evet, iflas falan etmedim. Hepsi yalandı!" dedi birdenbire.

Gözlerim gibi ağzım da sonuna kadar açıldı. Dünyanın yarısını uzaylılar yediler deseler daha az şaşırırdım. Aylardır, haftalardır kendimi babamın iflasına hazırlamış, bu fikre alışmaya çalışmış, alışveriş bile yapmamış, markalarıma hasret yaşamıştım. Hatta bu yüzden bir adamla evlenmeyi bile kabul etmiştim. O adamla... Murat Arsever'le... Onunla evlenmeyi kabul etmemin babamın iflasıyla artık bir ilgisi yoktu. Onu seviyordum. Onu sevmiştim.

Şimdi ise yıkılmış hissediyordum.

Geçen aylarda, yıllardır aradığım, hayatımın aşkı o çantayı vitrinde görüp, acelem olduğu için ertesi gün almaya karar vermiştim. Ancak ertesi gün çantayı almaya gittiğimde satılmış olduğunu görmüştüm. Boş vitrine bakarken mağaza camına kapanıp ağlamıştım. Şu an yaşadığım da tam olarak böyle bir hisli. Benim olması gereken bir şey, aslında benim değilmiş! Başımı yaslayacak bir mağaza camına ihtiyacım vardı. Murat benimle, babamın batmayasıca şirketleri için evleniyordu. İflas diye bir şey yoktu ve her şey Murat'a devredilmişti. Benimle evlenmek için babamla bir anlaşma yapmış, karşılığında şirketlerin sahibi olmuştu. Vitrindeki ürünlerin kaderini yaşıyordum. Yüksek bir miktarla satın alındığım halde kendimi çakma gibi hissediyordum. Bir an boynumda etiket aramak için elimi arkaya götürsem de, bilincimi henüz kaybetmemiştim. Kendime gelince yeniden kapıya döndüm. Çıkmadan önce babama bağırdım.

"Yarın o lanet olası kredi kartlarımın hepsini açtırıyorsun, baba!"

Kapıyı son hız çarpıp merdivenlere yöneldim. Normal bir ev kapısı olsaydı kesinlikle sökülecek olan *zengin*

babamın sağlam kapısı ardında büyük bir gürültü bırakarak kapanırken, ben de Dior'larımı bağırta bağırta merdivenleri çıkmaya başladım.

Bu akan şeyler gözyaşlarım mıydı? Hayır, bir erkek için ağlayacak değildim!

Geç bunları, Verda Alkaya! Hayatının kazığını, ne bin altı yüz dolar verdiğin o işlemeli atleti alırken, ne de bilmem ne maymunun dışkısından yapılan dünyanın en pahalı kahvesini içerken yedin. Hayatının kazığını, bir aydan fazla süredir uğruna mağazaların isimlerini bile unuttuğun şu adamdan yedin. Ağlamak annenin öz sütü gibi helal şimdi sana.

Ağlayarak son hızla merdivenleri çıkıp tam odamın önüne gelmiştim ki kolumdan çekildim. Dengem sarsıldı ve yüzüm Murat'ın göğsüne kapandı. Murat gözlerinde soru işareti, ah hayır, dolar işaretiyle bana bakarken, "Verda, dur!" diye gürledi. Milyonlarca lira aldığı için mutlu olması gerekirken, aksine çok sinirli görünüyordu.

Hemen hemen aynı tonda cevap verdim. "Durmuyorum!"

Onun gözlerine hâlâ istediğim kadar uzun süre bakamıyordum. Sanki gözlerine bakarsam, mağazada beni kolaylıkla kandıran o görevliler gibi ona hemen kanacaktım. Yine de yaptım. Direnemedim. Hesap soran bakışlarımı onun gözlerine çiviledim. Beni kandırmasına izin vermeyeceğime dair kendimi kandırmaya uğraştım. Oysa o gözlerde kesinlikle beni kandırmaya çalışan sevimli bir ifade yoktu. Tuhaf bir şey vardı. Öfkeden daha büyük bir şey...

"Bana söylemen gereken bir şey yok mu?"

Alaylı bir kahkahayla sözlerini kestim. "Benim mi?" diye bağırdım. "Ah dur, seni yormayayım. Benimle evlenmeyi

babamın şirketleri için kabul ettin. O sana bir sürü şey vadetmişti. Bu yüzden benimle görüştün, benimle gezdin, benimle ilgileniyor gibi yaptın, şimdi de benimle bu yüzden nişanlandın! Benimle bu yüzden evlenecektin!"

"Saçmalama!" diyerek kollarımı tuttu. O sakinleşmeye çalışırken ben devam ettim.

"Duydum sizi! Daha iki dakika önce konuşuyordunuz. Babam sana bir sürü evrak gösteriyordu. *Kızımla evleneceğine göre, şirketleri sana vereceğim*, diyordu. Sizin o kahrolası iş dünyanızdan bir şey anlamasam da, duyduklarımın ne anlama geldiğini biliyorum, Murat Bey!" Gözyaşlarım farkına bile varmadan gözlerimden akıyor, zaten berbat olan ruh halim yetmezmiş gibi görüntümü de berbat ediyordu.

"Sen odaya girene kadar ben de ne olduğunu anlamaya çalışıyordum." Kollarımdan ölesiye sıkıp beni kendine çekerken hiddetli bir ifadeyle yüzüme doğru eğildi. "Şimdi anlıyorum," dedi. Sonra beni savurur gibi bıraktı. Ela gözleri koyulaşmış, bakışlarına karanlık bir şeyler yerleşmişti. Yüzünde derin bir öfkenin çizgileri vardı ve boynundaki damar seğiriyordu. "Demek benimle para için evleniyorsun!"

Kısık da olsa sesi sanki dağları, taşları parçalayacak kadar hiddetliydi. Ona ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Ona bakıyor ama konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Suçluydum ve korkuyordum. Oysa o... Suçluydu ve hayır, hiç korkmuyordu! Beni kaybetmekten korkuyor gibi bakmıyor, aksine beni yaralıyor, bir kumaşa derin yırtıklar atar gibi beni incitiyordu.

"Cevap ver bana!" diye gürleyince kapıya doğru kaydım. Sırtım odamın kapısına değiyor ama sanki daha çok çivilere batıyordu.

"Sen de aynı sebeple benimle evleniyorsun," dedim daha sakin sesimle. Ona bağırmaya cesaretim yoktu. Öylesine tehlikeli bakıyordu ki...

"Ben babanın teklifini az önce öğrendim. Lanet olası hiçbir şirketi, para ya da bana vereceği başka herhangi bir şeyi almadım, istemedim, kabul etmedim! Hiçbir zaman da almayacağım! Ama görünüşe göre seni almışım. Hem de oldukça yüksek bir fiyata!"

Ona tokat atmak istedim ama bunu yapacak gücüm yoktu. Murat sözleriyle bana zaten en okkalı tokadı atmıştı. Doğruları yüzüme vurmuştu. En başta, yoksul ve beş parasız bir hayat yaşayamayacağım için onunla evlenmeyi kabul ettiğim halde, şimdi bu iş boyumu öylesine aşmıştı ki... Uzun zaman önce beynim tamamen devreden çıkmış, sadece kalbimle baş başa verip Murat'la evlenmeyi istemiştim. Bunu bilmeliydi.

"Başta... Başta öyleydi," diye fısıldadım. "Ama şimdi öyle değil... Seni sevdiğim için seninle evlenmek istiyorum. Yani istiyordum..."

Keyifsiz, öfkeli bir gülüşle dudakları hafifçe kıvrıldı. "Eminim öyledir! Ya ben de sana iflas ettiğimi söylersem, yine de evlenmeyi kabul eder miydin?"

Hiç düşünmeden, duraklamadan bağırdım. "Elbette! İlk zamanlar kabul etmezdim, doğru... Ama bu saatten sonra... Seni bu kadar sevdikten sonra..."

Beni hiç duymamış gibi kayıtsız kaldı ve gözlerine yine o alaycı bakış yerleşti. "Madem her şey açığa çıktı, madem kirli sırların ortaya döküldü, benim de sana bir sırrımı söylememe izin ver," diyerek bir adım geri çekildi. Tepeden bakışları beni öldürür gibi üzerimdeydi. "Seninle

sadece babanın ricası üzerine görüşmeyi kabul ettim. Sana tüm o elbiseleri, istediğin şeyleri sırf ailen istemiyor diye almadım. Aslında ailen seni biraz olsun yola getirmemi istemişti ama bunun için çabalamadım bile. Çünkü sen, seninle evlenmeyi kabul etmem için bana itiraz bile etmeden her istediğimi zaten yapıyordun. Şimdi anlıyorum..." Durakladı. Birkaç saniye boyunca beni o öldürücü gözleriyle süzdü ve küfreder gibi gülümsedi. "Babanın parası olmadığını düşündüğün için tüm o gereksiz harcama laflarıma katlandın. Bana, daha doğrusu parama muhtaç olduğun için o anlarda sesin çıkmadı!"

"Hayır!" diyerek dolu gözlerimle ona doğru bir adım attım. "Evet, her şeyin tam da böyle olduğu zamanlar vardı. Dediğim gibi en başlarda... Mesela o alışveriş merkezinde senin peşinden koşarken aslında koştuğum şey sen değildin."

"Paramdı!"

Utançtan ölmek istiyordum. Başımı sallamakla yetindim. "Seni kaçırmak istemiyordum, çünkü gidersen sahip olduğum her şey elimden kayacak, bir daha asla onlara sahip olamayacaktım!" Bana attığı o nefret dolu bakışlara katlanamadım. Konuşmanın başında kaçan, kovalanan, ikna edilmesi gereken ben olduğum halde, şimdi tek derdim sevdiğim adamı ikna etmekti. "Seni sevdim ben. Yemin ederim çok sevdim. Evet, markalarımı, güzel giyinmeyi, güzel görünmeyi de seviyorum, çünkü lanet olası bir masal kahramanı değilim ki şıp diye değişeyim. Ben buyum! Lisede yaşadığım şeyi sana anlattım. Aynaya baktığımda çirkin bir kadın görmeye, alay edilecek bir yüz bulmaya, sıradan görünmeye tahammülüm yok! Belki de manyağın biriyim ama ben buyum! Seninle bunlar için

görüştüm, seninle tüm bu sebepler yüzünden evlenmek istedim ama şimdi hiçbirinin senin yanında önemi kalmadı. Hayatımdaki en önemliler listesi tepetaklak oldu. Artık sadece sen önemlisin, Murat... Sadece sen! Her şeyden daha önemli olan yalnızca sensin!"

Gözyaşlarım akarken makyajım bile umurumda değildi artık. Görüntümün neye benzediğini önemsemiyordum. Zombiye de dönebilirdim, bir vebalıya da... Murat'ın olmadığı bir dünyada zaten bir ölüden farkım kalmayacaktı ki...

"Sen de benimle, ben olduğum için değil, ailemin ısrarıyla görüştün. Onların ricasıyla benimle çıkmayı kabul ettin. Senin gibi bilgili, kültürlü, başarılı bir iş adamı benim gibi bir para yiyiciyle, abartılı lükse takıntısı olan biriyle niye evlensin ki? Yüksek standartların, zekân, sarsılmaz ticari başarın ve ben... Doğrusu pek mantıklı bir seçim değildim."

Murat aniden sertçe yanıt verdi. "Seni mantığım değil, kalbim seçti!" Sonra aramızdaki mesafeyi katlanılmaz bir hale getirerek iyice açtı. "Ve şimdi bu işi bitiren de kalbim olacak. Çünkü orada senin gibi birine yer yok!"

Nişan yüzüğünü çıkardı ve bileğimi çektiği gibi avucuma bıraktı.

"Ben de sana inanmıyorum!" diyerek yaşadığım bütün o kahrolası acıların ağırlığıyla bağırmaya başladım. "Babamla anlaşma yapmadığına inanmıyorum!"

"O halde ailene sor!" dedikten sonra, alaycı gözleriyle tek taşımı işaret etti.

Yüzüğü vermemi mi istiyordu? Bunu yapamazdım! O benimdi... O sadece benim parmağıma değil, kalbime de takılmıştı.

"Sende kalsın," dedi ve hafifçe, alçakça gülümsedi. "Bugüne kadar yaşadığımız her şeyin ücreti olsun!"

Beni o nefret ve aşağılama dolu sözlerin gölgesinde bırakıp arkasını döndü. Sanki kalbime bir ip bağlamıştı ve giderken kalbimi de göğüs kafesimden çıkarıp kendiyle birlikte götürüyordu. Korktuğum şeyler en güzel günümde başıma gelmişti. Ailemin çevirdiği oyunlar benim sonum olmuştu. Onların toparlaması için beklemem gerekirken her şey üzerime devrilmişti. Sevdiğim adam nişanı atmış, kalbimi parçalamış, bütün vitrinleri alaşağı etmiş, cam çerçeve hiçbir şey bırakmadan çekip gitmişti.

Koridorun başında bizi dinleyen Aslı ve annemi görünce utancımdan ölerek kendimi odama attım. Murat'ın sözleri gibi, Aslı'nın o son bakışı da yıkıntılarımın üzerine tüy dikmişti. Aslı'nın benim safımda yer alacağına dair düşüncem de yıkıntıların içinde kaybolmuştu. Öte yandan Murat'ın peşinden gitmem gerekiyordu. Evliliği kabul etmek için babamın şirketleri üzerine anlaşma yapmadığını biliyordum. Onu durdurup, artık parasında gözüm olmadığını söylemem gerekiyordu ama ölesiye utanıyordum. Suçluydum, cezamı çekmeliydim... Hak etmiştim!

Bir saat boyunca gardırop olarak kullandığım küçük odanın içinde oturup ağladım. Markalarım ihtiyacım olanı verecek, acıma ortak olacaklardı. Onlar benimle konuşurdu. Fendi bir yandan Murat'a büyük haksızlık yaptığımı ve peşinden gitmem gerektiğini fısıldarken, Prada o sözlerden sonra onu süründürmeyi aklıma sokuyordu. Yüksek topuklularım onlar ayağımdayken koşamayacağımı, düz bir şey giymemi öğütlerken, düztabanlarım ne kadar koşarsam koşayım Murat'ın beni affetmeyeceğini söylüyordu. Ceketlerim, bluzlarım, elbiselerim sanki üzerime iniyor, gözyaşlarımı silen en iyi arkadaşlarım oluyorlardı. Benim

hiç arkadaşım yoktu ki... Yani Monica dışında. O da çok uzaktaydı ve ancak düğünüme gelme sözü vermişti. Olmayan düğünüme... Artık o da elimden kaymış, buğulu bir vitrin camının arkasında kalarak bana veda etmişti.

Odamın kapısı çalınana kadar sadece kendi sesimi işittiğim ağlama seanslarına girmiştim. Şimdi annemin sesi de birkaç metre uzağımdan geliyordu.

"Kızım, aç kapıyı! Seninle konuşmak istiyoruz."

Ailemden birkaç gezegen uzağa kaçmak istesem de, yapacakları açıklamayı merak ettiğim için kapıyı açtım.

"Anne, siz bana ne yaptınız?" diye sordum boğuk sesimle.

Annem bana sarılmak için uzandı ama hemen kaçtım. Peşimden de koşmadı. Yatağa oturdu. Yüzünü ellerine indirdi ve "Fikir babanındı," diye başladı anlatmaya.

"Senin fazla lüks alışverişlerin, binlerce liraya ulaşan harcamaların, iyice kültürümüzden uzaklaşman, o yabancı yerde okuman, tabii bir de sürekli okulu uzatman karşısında delirmeye başlamıştı. Seni sözlerle, nasihatlerle yola getiremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden iflas etmiş gibi davrandı."

Hollywood senaryolarına taş çıkaran babamın fikri karşısında şaşkındım. O genelde bu kadar derinlemesine düşünmeyi başaramazdı. Plan yapmak, arkadan iş çevirmek, beni tuzağa düşürmek... Hadi annem neyse de, babamın bunları yaptığına inanamıyordum. Resmen adamın ufkunu açmıştım!

"Ya Murat? Neden onunla evlenmemi istediniz? İflas yalanını attınız da, onu neden kattınız bu salak plana?"

"Çünkü iflas karşısında psikolojik sorunlar yaşayabilirdin. Ama düzenli bir hayata, bir aileye, bir eşe sahip

olursan, alışveriş çılgınlığını bırakacağını sanıyorduk. Evlilik seni düzene sokacaktı. Murat oğlum da etrafımızdaki en düzgün insandı. Baban kızını vermek için daha iyi bir damat bulamazdı. Onunla evlenince senin de düzeleceğini biliyorduk."

"Anne, benden bir hastalığa yakalanmışım gibi bahsetme! Her neyse... Murat'la bir anlaşma falan yapmadınız, değil mi?"

Annem başını salladı. "Baban işi gücü bırakıp buradan gitmeyi aklına koydu. Siz evlenmeden önce her şeyi Murat'a devretme planları yapıyordu. Onun bunların hiçbirinden haberi yoktu. Seninle görüşmeyi de babana olan saygısından kabul etti. Sonra da vudu büyüsü mü, artık ne büyüsü yaptıysan Murat'ı ikna etmişsin. Acayip bir şey ama belki de sana âşık oldu. Kim bilir, belki de seni seviyordur."

Acayip mi? Ah evet, Hindistan'da adamın biri keçisine bile âşık olabilir ama anneme göre kimse bana âşık olamaz! En azından Murat olmamıştı. Bana hiç beni sevdiğini söylememişti. Beni sadece önemsiyordu.

"Bana âşık falan değil!"

"Öyleyse niye o kadar kızdı? Murat'ı ilk kez bu kadar öfkeli gördüm."

"Çünkü evleneceği kızın bir servet avcısı olduğunu öğrendi. Hem de o kızın, ailesinin oyunuyla bu hale geldiğinden haberi yok! Alt tarafı alışveriş yapmayı sevdiğim için oynadığınız o oyun yüzünden, Murat'ın beni nasıl gördüğünü biliyor musunuz?"

"Sevmek mi? Kızım, sen alışveriş yapmayı sevmiyorsun, sen alışverişin canına okuyorsun! Baban zengin olabilir ama senin yaptığını düşmanları bile yapmıyor!"

"Çözüm olarak da beni Murat Arsever'in başına atıp, tüm o zahmetlerimden kurtulmayı istediniz!"

"Murat'ın seni yola getireceğini, bu abartılı harcamalarına göz yummayacağını biliyorduk. Hem evlenince, çoluk çocuğa karışınca senin de normale döneceğini düşünüyorduk."

Anneme yine dolmak üzere gözlerimle baktım. "Ama evlenmiyorum işte! Murat beni terk etti. Hem de sizin oyunlarınız yüzünden!"

Annem de benim kadar acılı bir şekilde iç çekti. "Baban onunla konuşacak..."

"Ne değişecek ki? Onunla parası için evlenmek istediğimi biliyor!"

"Sen onu seviyorsun, kızım. Bunu o da gördü."

"Artık bana inanmıyor! Anne, ben ne yapacağım? Onsuz... Yaşayamam artık."

Annem sonunda dayanamadı. Yanıma gelip bana sarılmaya çalıştı ama bu defa eğilip ona kollarımı açmadım. Topuklularımla onun boyunun iki katı olmuştum ancak umurumda değildi. Karnıma falan denk gelen bir yerlerime sarılırken bile duruşumdan taviz vermedim. Ne de olsa beni mahveden ailemin iki numaralı üyesiydi. Tüm genlerimi baştan aşağıya yeniletmek istiyordum. Artık kime ve neye üzüleceğimi şaşırmıştım. Beni terk edip giden sevdiğim adama mı, hayatımı pazarlık konusu yapan aileme mi?

Hiçbir çözüm bulamayınca ve hiçbir şey bana iyi gelmeyince kendimi yatağa attım. Eğer saat bu kadar geç olmasaydı, babamın batmamış ekonomisini batırmak için AVM'leri beynim sulanana kadar dolaşırdım. Ama lanet kapitalizm bile şu an bana karşıydı ve tüm mağazalar

çoktan kapanmıştı. Yarın bir de okul vardı. Acılar içinde nasıl okula gidecektim ki? Şüphesiz *ex* görümcem Aslı da okula gelecekti. Onun yüzüne, Çağrı'nın yüzüne nasıl bakacaktım? Her neyse... Ben, Verda Alkaya'ydım! Başladığım işi yarım bırakamazdım. Eğer bir pantolon aldıysam, onun üzerine bir de bluz almadan işimi bitirmezdim. Şimdi de o okulda gönüllüysem, bunu yarım bırakacak değildim. Ama bıraktım. Okula gidemeyecek kadar kötüydüm. Tek yapabildiğim Murat'a telefonla ulaşmaya çalışmaktı ama çağrılarıma cevap vermemesi sürpriz olmadı. Murat'sız geçen iki günün ardından, nihayet okula gidecek gücü kendimde bulabilmiştim. Artık Murat'ı ve Aslı'yı görmeye hazırdım.

Gece zorlukla birkaç saat uyuyabildiğim halde, son iki gündür olduğu gibi sabah saat çalmadan uyandım. Bedenim de artık çalışmayı kabul ettiğine ve Murat da beni terk ettiğine göre daha sıkı çalışmalı, belki de zam istemeyi bile düşünmeliydim. Bir dakika! Benim bir maaşım yoktu ki! *Amaaaaaan!* Neden endişeleniyorsam? Neticede babam hâlâ çok zengindi, öyle değil mi? Bana bunca zaman çektirdiklerinin intikamını almam şarttı. Dolabımı baştan aşağı yenilemek için bundan iyi bir sebebim olamazdı.

Bekleyin beni dünya markaları, büyük tasarımcılar, en özel parçalar... Efsane geri dönüyor! Kalbi kırık, yüreği buruk, acıların ve terk edilenlerin efsanesi Verda Alkaya, vitrinlerine kavuşuyor...

Bu defa ilk kez mini etek giyerek okula gittim. Aslında çok mini değildi, çünkü bir mini eteğin mini mini çocukların geldiği bir okula uygun olmadığını biliyordum. Bu yüzden eteğin miniyle dizüstü arası bir boyutta olmasını tercih etmiştim. Murat'ın yanında hiç bu kadar kısa şeyler

giymemiştim ama madem artık o yoktu, istediğimi yapacaktım. Kral öldü, yaşasın yeni kral! Ah ne palavra ama! Kral hâlâ oydu. Mini etek giyiyorsam, belki okula gelir de beni kıskanır diyeydi. Belki neler kaçırdığını görür de bana döner diyeydi.

Sınıfımdaki çocuklarla pek fazla ilgilenecek bir ruh halinde olmadığımdan dolayı öğretmenleri bana izin vermişti. Lavaboda ağlayıp makyajımı bozduğum ve iki saat o makyajı yenilemeye çalıştığım için aslında dersi ben kaçırmıştım. Teneffüs arasında da Çağrı'yı bulmuş ve kaçak yollarla dayısının bugün okula gelip gelmeyeceğini sormuştum. Çağrı bugün onu almak için annesinin değil, Murat'ın geleceğini müjdelemiş ve beni heyecanlar içinde bırakmıştı.

Çıkış saatine yakın, çocuklarla oynadığım oyuna ara verip Murat gelmeden önce makyajımı tazelemek için lavaboya koştum. Beni gördüğünde güzelliğimle başının dönmesi, aklının karışması gerekiyordu. Zira sağlıklı bir akılla beni affetmeyeceğini artık biliyordum. İçimde umutlardan bir gemi yüzdürürken sınıfa geri döndüğümde masamın da üstünde bir gemi yüzüyordu. Kâğıttan gemi muntazam şekilde katlanmış ve adeta bir Titanik olarak masamdan bana bakıyordu. Çocukların yapamayacağı kadar komplike bir gemiydi. Elime alıp incelerken güvertenin iç kısmındaki notu fark ettim. ***12:20'de bahçede ol!*** yazılmıştı.

Ah sanırım ölüyorum! Murat... Sevdiğim adam bana bir not yazıp buluşmamızı istemişti. Kalbim heyecandan durma noktasına gelirken dakikalar geçmek bilmedi. Öğlen çıkışına on dakika kala benimle görüşecek ve belki de bana yeni bir şans verecekti. Bu düşünceyle keyiften dört köşe olup saniyeleri asır gibi sayarken bahçeye koştum.

Futbol sahası dâhil her yer tamamen boştu. Birkaç öğrenci dışında Murat'a benzeyen kimse de yoktu.

"Verda!"

Adımı söyleyen bu sese kalbimdeki bütün heyecanla döndüm. Yüzümde mutluluk gülüşü vardı ve ellerim titriyordu. Murat'a döndüğümü sanırken, ansızın bir duvara toslamışım gibi kalakaldım. Başar birkaç adım uzağımda dikilmiş bana sırıtıyordu.

"Gelmeni beklemiyordum," derken yavaşça yaklaştı.

Ben ise bir şuur kaybı, koma, bitkisel hayat belirtileri içinde ona bakıyordum. "O notu sen mi yazdın?" diye sordum. Bu berbat şeyi fark edince, Titanik'in batışını önleyemeyen o kaptan gibi suların beni yutmasına izin vermek, bir kaybeden olarak yenilgiyi kabul edip derinlere batmak istedim.

Başar duygusal çöküşümden habersiz yanıt verdi. "Evet, ben yazdım. Öğle arası beraber yemek yiyebiliriz diye düşünmüştüm. Geçmişten konuşuruz. Belki bazı şeyleri telafi bile edebiliriz."

Onu duyuyordum ama duymamayı tercih ediyordum. "Cilalı Taş Devri hakkında konuşmak istemiyorum!" dedim.

Kahkaha atarak, "O zamanlar diş tellerin olduğuna inanamıyorum, Verda. Şimdiki kadına bak, bir de o zamanki haline... Sen şahane bir kadına dönüşmüşsün."

Ne bu? Dünyayı kurtaracak o çok önemli bilgi mi?

"Bunu biliyorum," diyerek bezgin bir şekilde ofladım.

Aklım, kalbim, düşüncelerim ve hayallerim Murat'taydı ama o yoktu. Ben yokken kim bilir hangi kadınlara bakıyordu! Belki de asistanıyla yakın temas içinde çalışıyor, onun ateşli bir sarışın olduğunu falan düşünüyordu... Ya

da daha beteri... Nedense ayrı olduğumuz zaman onun Buket'le Paris'te falan olduğunu hayal edebiliyordum. Bu kadar çabuk üstüme gül koklamazdı, değil mi? Pardon kaktüs!

Buket'i ve Murat'ı birlikte düşününce içimdeki intikam dolu kadın, yüksek topuklularından birini sinirle yere vurup silkinmek yerine yere çöktü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Dışımdaki kadın da aynı şeyi yaptı. Başar'a cevap vermem gerekirken ellerimi yüzümü kapattım ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Birkaç saniye sonra Başar'ın ellerimi tuttuğunu fark ettim. "Hey, ne oldu sana?"

Ellerimi indirmeye çalışsa da izin vermedim. "Verda... Neyin var? Seni ağlatan şey yemek teklifimse hemen geri alıyorum."

Ellerimi usulca indirip başımı salladım. Başar ansızın "Gel buraya," deyip beni kendine çekince karşı koyamadım. Gerçek bir omza ihtiyacım vardı. Yani bir insana ait olanından... Bir vitrine değil! Birinin bana sarılmasına, birinin beni avutmasına, birinin beni gerçekten sevmesine ihtiyacım vardı. Başar'a sarılmadım ama onun beni hafifçe sarmasına izin verip, başımı omzuna koyarak ağladım.

Ne kadar süre öyle kaldığımı fark etmeden, ansızın duran bir aracın tekerlek sesiyle lise arkadaşımdan ayrıldım.

"Neredeyse üstümüze sürecekti!" diyen Başar'ın kızgın sesiyle kafamı çevirdim.

Murat aracından çıktı ve hâlâ bir anlamda bana sarılmış olan Başar'a öldürücü gözleriyle baktıktan sonra o gözleri bana sabitledi. Bana bakışı daha kısa sürmüştü. Kaşları çatıktı ve fena halde kızgındı. Derken pahalı arabasının

arka koltuğunu açıp içinden bir şey çıkardı. Kocaman bir kır çiçeği buketi!

Bana mıydı bunlar? Kalbim yeniden aptal bir heyecanın etkisiyle deli gibi atmaya başlarken Başar'dan tamamen koptum. Murat ellerinde çiçekler, kapımda sırılsıklam olmasa da, bana doğru yürürken gözleri sadece benim üzerimdeydi. O kızgın ela gözler, mini eteğime kayınca eteği çekiştirip uzatmaya çalıştım. Etro marka mini eteğim Brütüs olup beni arkamdan değil bacaklarımdan bıçaklıyordu sanki... Murat'ı kıskandırmak adına giymiş olsam da, Başar'a sarıldığım için ölümü hak etmişim gibi bana bakıyordu. Oysa ellerinde çiçekler vardı ve insan koca bir demeti sevgilisinden başka kime verebilirdi? Murat'ın kızsa da çiçekleri bana aldığını biliyordum. Gittikçe yaklaşırken tam karşısında duracak şekilde birkaç adım sağa kaydım. Sevdiğim adam iyice yaklaştığında ellerimi neredeyse uzatacaktım ki yanıma gelmeden sola kaydı ve ellerindeki çiçeklerle beni geçip gitti. Korkuyla arkamı döndüğümde, okulun kapısının önünde duran Çağrı ve Emel'i gördüm. Murat hiç tereddüt etmeden çiçekleri Emel'e uzattı. Kız demeti gözleri parlayarak kabul ederken, ben bir hedef tahtası gibi ardı ardına gelen o sarsıcı darbelerle yıkılmaya başladım.

Olan biteni gören Başar, koluma dokunarak iyi olup olmadığımı sordu. Yanıt veremedim.

"Yıllar önce yaptığın gibi yine kaçma!" dedi bilge bir bakışla gözlerime bakarak. "Sana ait olmasını istediğin bir şeyi başkasının almasına izin verme!"

"O beni terk etti," diye fısıldadım.

"Az önce sana ve bana, dolayısıyla bize nasıl baktığını gördüm. Bir erkeğin o bakışının ne anlama geldiğini

bilirim, Verda. Ben de karımı lanet olası adamlardan delirecek kadar çok kıskanırdım."

"Kıskandı mı sence?"

"Senin şimdi onu kıskandığından bile daha çok."

Başar'a dolu dolu gözlerimle bakarken dudaklarım titriyordu.

"Sakın yine başlama," diyerek kahkaha attı. "Hadi git!"

Ona teşekkür etmek bile aklıma gelmeden koşarcasına Murat, Çağrı ve Emel'in yanına gittim. Emel'in zarif buketi göğsünde sakladığını görmezden gelmeye çalışıp Murat'a baktım. Her an ağlayabilirdim ama dayanmaya çalışıyordum.

"Murat, biraz konuşabilir miyiz?"

Bana yanıt vermeye bile tenezzül etmiyordu. Gözlerime o kahredici bakışlarını atmakla yetindi.

Güçlü görünmeye çalışarak "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ben Çağrı'nın yanındayım," diyen Emel gülümseyerek Murat'a baktı. Bakışlarıyla ona *Aşkım, git ve şu kızı son kez def et!* demiyordu, değil mi?

Neredeyse *Sen karışma!* diyecektim ki, Murat sinirli bir şekilde "Gel benimle!" diye emretti.

Peşi sıra yürürken dizlerim titriyordu. Ellerimle eteğimi biraz daha çekiştirmeye çalıştım ama kumaşın kendiliğinden uzamayacağını fark etmeliydim artık.

Murat okulun yan tarafındaki dar koridora girer girmez sinirli bir sesle konuşmaya başladı. "Ne istiyorsun?"

"O çiçekleri Emel'e mi aldın?" diye sordum birdenbire. İçimdeki o yakıcı kıskançlığı dile getirmek, o soruyu

kelimelere dökmek bile öylesine zordu ki... "Oysa bana hiç çiçek almamıştın."

"Çiçeklerden çok lüks markalar, pahalı elbiseler, pırlantalar ilgini çektiği için olabilir mi?"

Nasıl bu kadar acımasız ve suçlayıcı olabiliyordu? Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı geriye itebildim. "Senden gelecek her şey benim ilgimi çeker," diye fısıldadım. "Bana olan kızgınlığın, öfken, hatta düşmanlığın bile... Bana değer verdiğini gösterir. Beni önemsediğini, beni unutmadığını..."

Alaycı bakışları, dudağındaki hafif gülüşle canımı daha derinden yaktı. "Artık sana dair hiçbir şeyi önemsemiyorum. İstediğini yapabilirsin. İlk aşkına mı koşacaksın, durma! Belki de ondan seninle evlenmesini istersin. Ne de olsa o herif de çok zengin, değil mi?"

"Ama istemem," dedim bir damla gözyaşım, direnişimi aşıp yanağımdan süzülürken. "İstemiyorum! İsteseydim en başta bana değer bile vermeyen, bana iltifat etmeyen, beni sürekli eleştiren senin yerine başkalarına giderdim. Mesela Doğan'a... O da çok zengin, değil mi? Transferi onu daha da zengin yapacak. Benimle de çok fazla ilgilendi. Ve sonra..."

Murat birdenbire sertçe araya girdi. "Doğan mı?" Yanıma yaklaşıp bana dokunacak gibi, kollarımdan tutacak gibi oldu ama ellerini son anda indirdi. "Seninle ilgilendi mi?"

"Evet, elbette!" Artık gerçekleri görmesi için elimdeki her kozu masaya sürmeye hazırdım. "Havaalanında benimle tanışmak istedi. Japonya'da bana çıkma teklif etti. Benden hoşlandığını söyledi. Eğer tek derdim para olsaydı,

senin gibi huysuz ve zor bir adam yerine daha kolay birine gitmez miydim?"

"Ona gidersen Verda, yemin ediyorum seni pişman ederim!"

Acı içinde gülümsedim. "İstesem Başar'a da gidebilirim. Bana hayran olduğunu biliyorum. Ya da Göker Tunçay..." Murat işittikleri karşısında beni öldürecek gibi bakarken ondan korkmuyordum. Derin bir nefes bıraktım. "Etrafımda benimle ilgilenen ya da ilgilenecek çok sayıda zengin adam var. Eğer isteseydim, inan bana onlardan birini kapımda köle yapabilirdim ama hiçbirini istemiyorum. Anlamıyor musun Murat, sadece seni istiyorum! Çünkü Allah kahretsin, seni çok seviyorum ben! Markalarımdan vazgeçecek, onları unutacak kadar... Hatta istersen hepsini yakacak kadar çok seviyorum."

Sevdiğim adamın o ela gözleri kıpırtısızdı. Bugün simsiyah bir takım giymişti ve lanet olası zarif çiçeklerle gerçek bir centilmen, bir âşık gibi muhteşem görünmüştü. O çiçekleri bana vermemiş olsa da, kalbini bana vermiş olması için dua ediyordum. Bana inanması için, beni hayatına alması için...

"O gece öğrendiğim şeyin öfkesi hâlâ geçmedi ve geçer mi doğrusu bunu bile bilmiyorum. Sana inanmak konusunda büyük tereddütlerim var ve şu an ne söylersen söyle olumlu bir etkisi olmayacak."

Kibarca bana *Cehenneme git!* diyordu.

"Buket gözlüğüme bastığı zaman bilerek yaptığını söylemiştim ama sen bana inanmamıştın. Yine de orada bana bir söz vermiştin. *Bana inan* dediğimde inanacağına dair bir söz... Hatırlıyor musun, sevgilim? Bugün o sözü tutma

günün. Seni sevdiğim için seninle evlenmek istediğime de inanmalısın. Beni affetmelisin! Bana söz vermiştin!"

Murat Arsever için gereksiz birkaç cümle daha kurmuştum. Bakışları bunu anlatıyor, alaycı tavrı beni daha da güçsüzleştiriyordu.

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Keşke lanet olası bir gözlük kadar basit olsaydı! Güvenimi yerle bir ettikten sonra, sana bu kadar kolay inanmamı nasıl beklersin?"

Gözlerimi ondan ayırmadan ve ömrüm boyunca hiç yapmadığım kadar ciddi bir duruşla yanıt verdim. "Murat, beni dinlemek ve ikna olmak zorundasın! Her şey ailemin bir oyunuydu. Sadece anlatmama izin ver!"

"Evet, baban da bunu söylemek için aramıştı ancak konunun bu olmadığını sen de biliyorsun. Konu, beni yürüyen dolu bir cüzdan gibi görmen! Söylediğin tüm o aşk, sevgi saçmalıklarının arkasındaki asıl neden! İşte bundan bahsediyorum! Bunu affedemem. Affetsem bile sana inanamam! İnansam da affedemem! Bitti, anladın mı?"

Erkek karakter son sözü söyler ve kızı orada acılar içinde bırakıp başka bir kadına gider... *Based on a true story.**

Benim sonum da tam olarak buydu. Hayat enerjimi tamamen tüketen Murat'ın son sözleriyle tek başıma orada öylece kalakaldım.

* Filmlerde geçen, 'Yaşanmış bir hikâyeye dayanmaktadır' ibaresi.

On Altıncı
Bölüm

Sevdiğim adam beni ardında bırakıp ön bahçeye çıkarken bütün kötü ruhlar sanki benim de ruhumu çekmişlerdi. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki, yığılmamak için zor duruyordum. Eğer buraya yığılırsam mini eteğimin yol açacağı felaketlerle bir daha bu okula gelemeyeceğimi bilerek dik durmaya çalıştım. Ah, aşkın böylesine fiziksel bir acıya neden olması garipti. Midem, dizlerim, kafam, kalbim her yerim ağrıyordu. Bedenim bile, Murat'tan ayrı geçirdiğim her an için beni cezalandırıyordu.

Çalışma saatimin dolmamasına rağmen okuldan çıktım. Murat'ın *bitti* diyen o son sözlerinden sonra hiçbir şey yaşanmamış gibi devam edemezdim. Oraya gidip bir halta benzemeyen origamileri yapamaz, ancak yarım bir kalp şekli verdiğim oyun hamurlarıyla çocukları eğlendiremezdim. Onlara anlatacağım bir moda masalım da kalmamıştı. Bu defa Emel isminde bir cadıyı anlatmaktan korkuyordum ki, bu çok açık bir hedef gösterme olurdu.

Günün geri kalanında bana iyi gelmesini beklediğim tek şeyi yaptım. Alışveriş! Elbette babam kredi kartlarımı açtırmış, limitlerini doldurmuş ve bir çocuğu kandırmaya çalışır gibi beni bununla kandırıp avutacağını sanmıştı.

Hayatımda Murat olmasaydı, bu hareketi karşısında ona olan bütün kırgınlığımı unuturdum. Çünkü hep böyle olmuştu. Babam bana kızar, ben de ona küserdim. Sonra vicdan azabı çeker ve banka hesabıma yüklü bir bağış yapardı. Bunun beni üzdüğünü, banka hesaplarımın yerine kalbime odaklanması gerektiğini düşünenler varsa, cevabım hayır... Babamdan küçüklüğümden beri sevgi de, ilgi de görmüş biriydim ve bu yaştan sonra beni her kırdığında dizine oturtup saçlarımdan öpmesini beklemiyordum. Açıkçası böyle duygusal hileler yerine somut göz boyamalarını daha çok seviyordum. Babam kredi kartlarımı doldurunca gönlümü de zaten doldurmuş oluyordu. Bu hep böyleydi... Bugüne kadar!

Kredi kartım dolu olmasına rağmen, bu defa mutlulukla aramdaki mesafe banka hesabımdaki sıfırlar kadar çoktu. Çünkü hayatıma Murat Arsever girmişti. Onu sevmiştim... Onun verdiği acılara dolaylı olarak sebep olan babamın bu defa bana para yüklemesi yapması hiçbir işe yaramıyordu. Markalarımın yeni sezonlarını alacak hevesim bile yokken, mağaza gezmek ilk kez işkence gibi gelmişti. Birkaç ayakkabı denemiş, birkaç elbisenin bedenini sormuştum ama hiçbiri beni gereken şekilde mutlu etmemişti. Murat'la olduğum süre boyunca ihmal ettiğim, aldattığım, unuttuğum Armani'ler, Prada'lar, Lanvin'ler şimdi benden intikam alıyorlardı. Hiçbiri mutluluğuma küçücük bir katkı yapamıyordu.

Boş gözlerim, olmayan hevesimle vitrinlere baka baka giderken biri omzuma dokununca kendime geldim.

"Verda!"

Cırtlak sesiyle kulağımın zarını titreten kıza öfkeyle baktığım an, ifadem hemen değişti.

"Alya!"

Eski arkadaşım beni sımsıkı sardı. Öyle ki boynumu saran kolları yüzünden bir an nefesim kesildi. "Ponçiğim, naarrdessın san ya! Yıllaardar sanı gorrmöyörohm."

Alya'nın ne dediğini anlamak için bir süre boyunca söylediklerini tercüme etmeye çalıştım. *Ponçik mi?*

"İngiltere'deydim, güzelim," diyerek zor da olsa gülümsedim.

"Ah biliyoroom. Eeokolonbittı mıh?"

"Alya, lütfen yavaş ve rica etsem Türkçe konuşur musun?"

Kahkaha atıp omzuma vurdu. "Tamam tamam. Şöyle sorayım. Neler yapıyorson? Burada ne arıyorson?"

Bir parça da olsa fabrika ayarlarına dönen arkadaşıma başımdan geçenleri anlattım. Elbette babamın iflas oyununu ve Murat'ı katmadan... Ah, sanırım pek bir şey anlatmamıştım. Alışverişe çıktığımı söyledikten sonra ben de ona neler yaptığını sordum.

"Ay ben de Batu'yla alışverişe çıktım." Elini kaldırıp tektaşını gösterdi. "Evleniyoruz da..."

Oh, neyse ki benim tektaşımdan daha küçüktü.

"Batu?"

"Batu... Tatlişkom? Hah işte buradasın," diyen Alya birkaç adım uzağında duran, elindeki telefona eğilmiş genç birine seslendi. Çocuk, neredeyse nefes almasını engelleyecek kadar vücudunu sımsıkı saran V yaka bir tişört ve paçaları kısa, pembe bir pantolon giymişti. Kafasını kaldırıp bize baktı. Yüzündeki o ifadeyle neredeyse kahkaha patlatacaktım. Üzerinde çalışsa, bu kadar aptal görünemezdi.

Yanımıza gelip elini uzattı. Dudağının kenarını kaldırmış, boynunu da doksan derece açıyla sağa yatırıp havalı görünmeye çalışan bir tipti. Omuzları geniş, beli daracıktı ve gerçekten tuhaf görünüyordu. Saçlarının yanları kısa, önü ise bir hayli kabarık ve sarı balyajlıydı. Sanırım ben aşk acısı çekerken uzaylılar dünyayı gizlice işgal etmişti.

Batu kayıtsızca yine telefonuna gömülünce, kısık sesimle sordum. "E hani daha birkaç ay önce başka bir çocukla çıkıyordun. Neydi adı? Antin Kuntin miydi?"

"Kuntay mı?" Alya iğreniyor gibi dudağını kaldırdı. "Biliyor musun, bana doğum günümde çakma bir çanta almış!"

Bu gerçekten korkunç bir hataydı ama sırf bu yüzden ayrılmış olamazdı, değil mi? Önce çantayı kafasına geçirip, sonra beş altı orijinal çanta hediye almasını sağlayarak onu affedebilirdi.

"Ah tatlım, bana ooyle bakma! Evet, sırf bu yüzden ayraldım ama sıkılmıştım da... Batu daha zengin, yani daha tatlı..."

Tatlı olmadığını biliyor olsam da çocuğa yeniden baktım. Yargısız infaz yapmak istemezdim ama semirmiş bir timsah ne kadar tatlıysa, Batu da o kadar tatlıydı.

"Bununla mı evleneceksin?" diye sormadan duramadım.

Alya gözlerini kocaman açtı. Lensleri neredeyse beni kör edecekti. "Ay Verda, bir arabası var, Monte Carlo'ya gitsek bile herkes dönüp bize bakar. Babası çoook zengin!"

"Anladım. Peki, kendisi ne iş yapıyor? Yani telefon bakımı dışında..."

Çocuk telefona bakmayı hayat felsefesi yapmış gibi görünüyordu. Onu bir şirketin ya da tezgâhın başında

düşünemiyordum. Aslında nefes aldığından bile emin değildim.

"Okulu yeni bitirdi. Bir şeyler yapar herhalde..."

Belki de Batu, organ mafyası işine girmeliydi. Neticede bir beyin taşıyormuş gibi görünmediği için, ilk işi kendi üzerinde deneyip, başarılı olmuş izlenimini çok rahat verebilirdi.

Batu'ya bakarken Murat'ın kıymetini bilmediğim için kendime yine lanetler yağdırdım. Ben de bu tipte biriyle evlenebilirdim. Murat'la tanışmadan önce böyle biriyle sevgili olmaktan rahatsızlık duymayacağımı biliyordum. Oysa şimdi, yani Murat'ı tanıdıktan sonra, Batu mutasyon geçirmiş, lanetlenmiş bir tür gibi görünmüştü. Alya'yla oturup kahve içerken derin bir hayat sorgulamasına girişmedim ama bir şeyin farkına varmıştım. Murat'ın gözünde ben de tıpkı Alya gibi bir kızdım. Bu kıza benzediğimi düşünmek bile beni, boğazlı kazak giymişim gibi ölümüne sıkıp, nefessiz bıraktı. Murat'ın gözünde bir servet avcısı olmak, Alya gibi birine denk geliyorsa, gerçekten bu iş bitmiş demekti! Murat'ın beni bu şekilde görmesi, onun gibi bir adam için ilişkiyi bitirmekteki en mantıklı sebep olmalıydı. Hayatını çalışarak kazanmış, başarılı olmuş, sorumluluk sahibi, zeki bir adamın benim gibi bir kızla işi yoktu. Acı vericiydi ama durum buydu. Büyük bir karamsarlıkla onların yanından ayrılırken bir zamanlar Alya gibi konuşup konuşmadığımı düşünmeye çalıştım. Umarım hayatımın hiçbir noktasında 'özledim' yerine 'ozladaam' dememişimdir!

Ailemle yediğim tatsız tuzsuz akşam yemeğinden sonra odama çekilip yeni bir plan hazırlamaya çalıştım. Murat'a kendimi bir şekilde affettirmeliydim, çünkü onsuz geçecek

bir hayatı düşünmek bir yana, beynimin içinde bu fikre ait bir yer bile yoktu. Planlarımın sonucunda, onun beni affetmesinin tek yolunun ölüm döşeğinde olduğumu sanmasından geçeceğine karar verdim. Ancak o küstah ve alçak adamın kanıt olmadan bana inanmayacağını da biliyordum. Kesinlikle doktor raporu isterdi.

Sonuçsuz kalınca bilgisayarımı açtım ve en son defileleri izledim. Bu sırada annem de odaya girmişti. Yanıma gelip tam tepemde durdu. En sevdiğim modacılardan Zuhair Murad defilesini izlerken gözleri sonuna kadar açıldı. "Ay kızım, bu elbise ne kadar güzel. Pembesi var mı bunun?" diye sordu ekrana dokunup podyumdaki bir mankeni durdurmaya çalışırken.

Pembe elbise mi? Anlaşılan annem kendini hâlâ genç kız sanıyordu. Demek ki Orta Çağ'ın kapandığından da haberi yoktu. "Anne, sana daha yumuşak renkler almalıyız," diyerek sırıttım. Ona bir genç kız olmadığını hatırlatıp hayallerini yıkamazdım.

Annem, "Gidince alırsın," dedi ve omzuma düşen saçlarımı eliyle iteleyip yanağımı okşadı. Gözlerimi kaldırıp sorarcasına bakınca devam etti. "İstersen kısa bir süreliğine yurt dışına çıkabilirsin. Mesela önce Paris'e, sonra Londra'ya... Arkadaşlarını görür, alışveriş yaparsın. Baban izin verdi."

Kulaklarım doğru mu duymuştu? Bu sözler gerçekten annemin ağzından çıkmış mıydı? Ailem ilk kez bana alışveriş yapmamı söylüyordu. Kesin dünyanın sonu gelmişti.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordum. Bir yandan eski günleri hayal ediyordum. Çok uzaklarda kalan o ışıltılı günlerime geri dönebilirdim. Harrods'ta gezmek, Londra ve Paris sokaklarında Gucci avına çıkmak, mağazalar arasında

safari yapmak... Aklıma bir an Avrupa'ya Murat'la gitmenin ne kadar harika bir fikir olacağı geldiyse de, Victor Hugo'nun *Sefiller*'ini oynayarak bu imkânsız düşü sonlandırdım. O buradayken ben başka bir yerde olamazdım.

"İstemiyorum," dedim anneme.

Annem uzanıp elini alnıma koydu. "Ateşin de yok ama..."

"Anne, Murat yokken hiçbir yere gitmek istemiyorum!"

Annem başımı çekti ve kendi gövdesine yaslarken saçlarımı okşadı. "Babanı da dinlememiş. Çok kızmış... Ahsen Hanım'ı ve Aslı'yı da aradım ama onlar bile sizi barıştırma konusunda gönülsüzler."

At anne, at! Ateşime odunları at!

Annemin yanında ağlamadım ama o gider gitmez yeni bir seansla gözyaşlarımı akıttım. Yatağa uzandığımda Murat'la tatlı anılarımız zihnime hücum ediyordu. Bana evlenme teklif ettiği o geceki hali, kıskançlıktan diğer oyunculara sahayı dar ettiği o futbol maçı, ilk öpücüğü, Yakuzaları *Şen Bakkal'a* çevirdiği dövüşü... Hepsi ama hepsi zihnimde defileye çıkmışçasına arzı endam ederken, onun kalbime yaydığı ışıltıdan kaçmak istercesine yastığıma daha çok gömüldüm.

Keşke babam iflas etmiş olsaydı ve Murat en başından bunu bilseydi. Belki o zaman bunların hiçbiri yaşanmazdı. Ah, sanırım biraz saçmalıyordum...

Binlerce keşke içinde uykuya dalıp, Emel'i çiçekler içinde boğduğum rüyalar gördüm. Sabah uyanınca da ilk işim Murat'ı kışkırtmayacak bir elbise giymek oldu. Yazlık, dizlerime inen, kırmızı bir *Vivienne Westwood*... Geçen sene Londra'dan almıştım ve fazla uslu göründüğü için hiç

giymemiştim. Bugün için mükemmel bir seçimdi. Murat'ın bugün de okula geleceğini düşünmeye çalışıp, evrene bütün aşk dolu mesajları, umut dolu dileklerimi gönderdim. Ancak Emel'i görmek bütün umutlarımı çitileyip, varlığımdan yok etmişti sanki. Onu görmek, Murat'ın ona aldığı o çiçekleri hatırlatıyor ve beni doğa düşmanı olmaya itiyordu. Oksijen çadırım olan gardırobuma girip rahatlayamadığım için okuldaki oyuncak dolaplarına giresim geliyordu. Hoş, oraya bir bacağım bile sığmazdı ve sarışın, estetikli Barbi'nin onun mekânına girmemden hoşlanacağını da hiç sanmıyordum. Ah o Barbi bebek gibi hissiz, tasasız ve yüzümde sürekli otuz iki dişimi gösteren bir gülüşle asırlar boyunca yaşamayı ne çok isterdim. Üstelik doğada çözünmezdim ve en önemlisi tek kıyafetle buharlaşana kadar şık kalabilirdim. Barbi'nin sırıtan suratı resmen benimle alay ederken, elime aldığım kalemle burnuna kocaman bir ben ve dudaklarının üstüne pala bıyık çizdim. "İşte şimdi çok çirkinsin, tatlım," diyerek oyuncak bir bebekle konuştuğum sırada, bebeğin sahibi küçük öğrencim de koşarak yanıma geldi. Mahvettiğim bebeğine bakarken öfkeli suratıyla bana döndü ve bir saniye sonra çığlığı basıp ağlamaya başladı. Panikle onu çektim ve elimi ağzına yaslayıp sesinin duyulmamasını sağlamaya çalıştım ama sonuçta bir kızdan bahsediyordum. Biz kızlar istersek çığlıklarımızla dünyada yedi şiddetinde bir deprem yaratabilirdik.

Öğrenciler başımıza üşüşürken öğretmenleri gelmesin diye onu avutmaya çalıştım. "Söz veriyorum sana daha büyüğünü, daha güzelini alacağım. Yemin ederim. Ağlama artık."

Beşinci söz verişimden sonra sustu ve aniden çakal çakal sırıtıp işaret parmağını bana uzattı. "Yarın o bebeği istiyorum!"

Bu küçük düzenbaz beni tehdit mi ediyordu? Ah, bit kadar bir kızın elinde oyuncak olmuştum! Ne de olsa o da bir dişiydi... Benim gibi hayatın gerçeklerini lisede değil, anaokulunda kavramıştı. Elini sıkıp tebrik edecektim ki vazgeçtim ve başımı salladım. Diğer çocuklar da bana kocaman gözleriyle bakınca, "Size de alacağım," diyerek onların da gönlünü aldım.

Ders bitimine yakın, Murat'ı görme ihtimalim olduğu için makyajımı tazelemek istedim. Sınıftan çıkar çıkmaz hızlıca lavabolara giden köşeyi döndüğüm an gözlerimin önüne bir karaltı geldi ve ona çarpmadan önce kollarımı kavrayarak hızımı kesti. Bilincim yerine gelince kafamı kaldırdım ve bir çift ela gözle buluştum. Dünyanın en güzel buluşmasıydı.

"Murat..." diye fısıldadığımda sevdiğim adam derhal kaşlarını çattı. Yine de beni bırakmadı. Belki düşmemden korkuyor, belki de bana dokunmayı seviyor ve bırakmak istemiyordu. Fırsatını bulmuşken ona hızlıca bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ancak kelimelerim, suda rengi akan ucuz kıyafetler gibi uçup gitmişti. Murat'ın gözlerinde gördüğüm şeyse beni irkiltti. Rafımdan indirilip tozlu depolara tıkılmış gibi hissediyordum. Şimdi o yepyeni raflara hangi asistanlar, hangi öğretmenler gelecekti? Buna elbette sessiz kalmayacaktım.

"Murat, beni dinlemelisin..."

Kollarımı hızlıca bıraktı, gözlerini kıstı ve sinirli bir ifade, "Söyle!" dedi. Sonra daha hafif ancak alaycı bir sesle

"Sakın yine aynı şeyleri tekrarlama, çünkü dinleyecek zamanım yok!" diye devam etti.

Beni affetmesini söylemek istiyordum ama susup kaldım. Kalbim kırık ve dudaklarım titrerken kendime hâkim oldum. Düşünmeden, "A...Aslı nerede?" diye sordum. Başka bir şey bulamamıştım. "Birkaç gündür okula gelmiyor da, merak ettim."

"Aslı bir iş anlaşması için yurt dışında."

"Yani Çağrı'yı sen mi getirip götüreceksin?"

Mutluluk içinde sorduğum bu soruyla hevesimi kursağımda bıraktı. "Bir mahsuru mu var?"

"Hayır hayır, tabii ki yok. Bu beni mutlu eder."

"İyi," dedi ve son sözün altına imzasını atıp yine çekip gitti. Buna izin vermeyecektim. Ben bu kadar kolay pes eden, sinen, vazgeçen biri değildim.

"Murat!" diye bağırdım.

Durmuş olsa da bana dönmedi.

"Gerçekten aramızdaki her şey bitti mi?"

Sonunda bana döndü. Koridorun ortasında bir dev gibi dikiliyor, kızgın bakışlarıyla beni parçalara bölüyordu.

"Bitti!"

"O halde yeni aşklara yelken açabilir miyim?"

Kaşları daha derinden çatıldı. O ödün vermez ifadesi sarsıldı ve dudaklarından çıkacak olan her neyse, son anda söylemekten vazgeçti. Sonra aniden "Zaten yelken açtığını sanıyordum!" dedi kızgınca.

"Senin yaptığın gibi mi?" Cevap vermeyince onu aydınlattım. "Bugün de çiçek yok mu?"

Dudaklarına alaycı bir gülüş yerleşti. Son kez çekip gitmeden önce o gülüşü de sildi.

Tam o an okulun şarkılı, türkülü zili çalınmaya başladı. Benim içimdeyse Cenaze Marşı yükseliyordu!

Lavabodan dönerken bir kez daha Emel'i görünce sakin kalmaya çalıştım. Emel asla dönüp bakmayacağım geniş, taba rengi keten pantolon, kolları düşük, çiçekli bej bir gömlek, üzerine ince bir hırka giymişti. Bu moda intiharı karşısında Emel'i bir yerlere şikâyet etmek isterdim ama henüz rüküş giyinme diye bir suç, ceza kanununda tanımlanmamıştı. *Ne yazık!*

Emel'in gözlerimi bıçaklayan görüntüsü depresyonumu bir tık daha yükseltirken sınıfımın öğretmeni Bahar kolumdan tutup beni durdurdu.

"Verda... İyi misin sen? Son zamanlarda dalgınsın. Hasta mı oldun yoksa?" diye sordu.

Ah evet, eşim dostum beni hastayım sanıyordu ancak yastaydım, Bahar bilmiyordu! İyi olduğumu söyleyip, teşekkür ettim. Gözüm kapı önünde dikilen Murat ve okul müdüründeydi. Gizlice kapıya doğru yaklaşıp ne konuştuklarını duymaya çalıştım. Orta Doğu'daki karışıklıkları çözüyorlarmış gibi derin bir sohbete dalmışlardı. En sonunda Murat'ın "Tamam, olur," dediğini duydum. Neye tamam diyordu bu adam? *Tamam, olur, müdür bey. Emel'le elbette evlenirim,* demiş olamazdı, değil mi?

O sırada Emel bana gülümseyerek Çağrı'yı kapıya çıkarınca yalandan bir tebessüm attım. Emel, Murat'a doğru giderken Başar da kapıda göründü. Müdüre selam verdiği an Murat'ın da çatık kaşlarıyla ona baktığını fark ettim.

Dayanamadım, hemen yanlarına koştum ve Başar'a daha yakın bir yerde durdum.

Murat bana ölümcül bir öfkeyle bakarken, "Başar, hoş geldin," dedim neşeyle.

Milattan önce hoşlandığım adam, lisedeki o serseri olup bana göz kırptı. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Oyunuma paslarıyla destek veriyor ve topu kaleye götürmeme yardım ediyordu.

Murat'a bakmamaya çalışarak gözlerimi öyle uzaklara bir yerlere diktim. Aslında korkudan ölmek üzereydim. Murat'ın öfkesi sanki soğuk bir yel gibi beni yutuyordu.

"Başar Bey, siz de kabul ederseniz çok güzel olur."

Müdürün sorusuna Başar da "Tamam, olur," diye yanıt verdi.

Ne oluyordu yahu? Herkes Emel'le evlenmeyi kabul ediyor olamazdı, değil mi?

"Konu ne?" diye araya girdim.

Başar bana sırıttı. "Müdür bey çocukların o futbol maçını unutmadıklarını söyledi. Birazdan çocuklar ve öğretmenler arasında kısa süreli bir maç yapar mıyız diye soruyordu."

Müdür bey bu kadar uzun cümle mi kurmuştu? Aklım fikrim sevdiğim adamda olunca, yanımda konuşulanları bile işitmemiştim.

Öte yandan bir maç yapılacaktı. Şimdi! Bu bir fırsat olabilir miydi?

Birkaç dakika içinde karışık takımlar oluşturuldu. Erkek öğrenciler kadar kızlar da heveslenmişti. Başar ve birkaç öğretmen bir takım oluştururken, Murat da iş adamlığı

ve futbolcu kariyerinin yanına dünya *starlığı* da ekleyerek sahaya en son giriş yaptı. Beşinci sınıfların öğretmeni Melih'in takımına yöneldi. O maça girerken, ben Brezilya pembe dizilerindeki âşık kadınlar gibi kaşlarımı ters V yapıp, aşkla ve özlemle ona baktım. Ağır çekimde göz göze geldik. Anlamını çözemediğim o bakışları nedense beni gülümsetti. Minicik bir umut görür gibi olmuştum.

Murat ve Başar evrenin kanunlarına uygun olarak rakip takımlardaydılar. Yaşlı müdür de Başar'ın takımındayken, Murat'ın tek başına onları haklayacağını biliyordum. Büyük bir coşkuyla başlayan maç, çocukların çığlığı arasında kulak zarımı sağdan soldan gelen salvolarla inletirken, bir ara Emel'in de üzerindeki ince hırkasını atıp sahaya koştuğunu gördüm. Hem de Murat'ın takımına girmek için koşuyordu. Altta kalır mıydım? Hemen fırladım! Sahaya adımımı attığım an on beş santimlik topuklularım çimlere gömülünce neredeyse yüzüstü yere yapışıyordum. Hızlıca ayakkabılarımı çıkarıp, uzak bir yere attım ve yalın ayak maça girdim. Beni gören çocuklar büyük bir alkış koparınca kendimi Messi sanarak uçmak üzereydim. Elbette Başar'ın takımındaydım. Ancak futbolculuk kariyerim on beş dakika boyunca bir kere bile ayağıma gelmeyen o lanet olasıca top yüzünden bitti! Emel bile topa bir iki kez vurmuştu ama kimse bana pas falan vermiyordu. Daha doğrusu kimse kimseye pas vermiyordu. Murat ve Başar sanki sadece ikisi oynuyor gibiydiler. Başar ne zaman topu alsa Murat ölümcül *faul*leriyle onu yere yığıyordu.

"Seninki beni öldürecek," diye fısıldamıştı bir kere.

Bana yaklaşabildiği bu nadir anda Murat onu yine yere serince, müdür bey devre arası verdi. Sevgilim kızgın

bir boğa gibi bana döndü ve üzerime yürümeye başladı. "Senin yüzünden şu herifi öldüreceğim!" dedikten sonra parmağını kaldırdı ve beni tehdit etti. "Evine git, Verda!"

"Sana ne!" diye bağırdım. "Gitmiyorum. Ben bu okulda çalışıyorum. Sen gitsene şu çok önemli şirketine."

"İkinizi de attıracağım!" dedikten sonra hışımla arkasını döndü.

O sırada nasıl olduğunu anlamadığım şekilde, o meşhur top yuvarlanarak ayağıma kadar geldi. İçimden geçeni yapmam bir saniyemi aldı. Karşımda mükemmel şekilde duran topa baktım, sağ ayağımı geriye attım ve tüm gücümle çıplak ayağımı savurdum. Vurduğum top hızla gidip Murat'ın sırtında patlayınca benim de birkaç ayak parmağımdan çıt diye sesler yükseldi. Sanırım zavallıları kırmıştım! Çığlıklarımı tutup inlememek için kendimle savaşırken Murat sinirle arkasını döndü. Aynı anda ben de ona arkamı dönüp ıslık eşliğinde havadaki kuşlara baktım.

Murat öfke içinde "Kim attı o topu?" diye bağırdı.

"Bunlar göçmen kuşlar mı acaba?" diyerek uzağımda duran Başar'a baktım.

Başar kahkaha atarken bir anda Murat'ın hücumuna uğradı. Sevgilim, Başar'ın yakasından tuttuğu gibi "Sen mi attın?" diye sordu.

Başar benimle iş birliği yapmanın, sonunda onu mezara götüreceğini anlamış olacaktı ki hemen beni ispiyonladı. Elini kaldırıp beni işaret etti.

Ben ki o sırada ayak parmaklarıma cenaze töreni düzenliyordum. Canım o kadar yanıyordu ki gözlerim bile kendiliğinden dolmuştu. Murat'ın hedefi olan bedenim ise kaçacak gücü kendinde bulamıyordu. Murat yanıma

gelip bana hesap soracakken hiç planda olmayan isyancı bir damla yanağımdan indi.

Sevdiğim adam o damlayı gördü. "Ne oldu?"

Gözlerim ayak parmaklarıma indi. "Tırnağım kırıldı," diye tısıldadım.

"Bunun için mi ağlıyorsun?"

"Ne için ağladığım ne fark eder?" Murat için o kadar ağlamıştım ama o hiçbirini görmemişti. Şimdi parmağımın acısı yüzünden süzülen gözyaşlarımı görmüş, kesin bunu bile yargılamıştı. Beni bu yüzden daha fazla kırmamasını isteyerek konuyu kapattım. "Özür dilerim, az önceki kazaydı."

Bana yanıt vermedi. Sinirli ve geniş adımlarıyla sahadan çıkarken Emel yine sevimsiz bir toz bezi gibi araya girdi. "Murat Bey, devam etmiyor musunuz?"

Sevgilim ona bakmadan "Hayır!" dedi.

Sonra Çağrı'nın yanına gitti ve uzun süre önce dağılmış olan kravatını çekip çıkardı. Gömleğinin üstteki düğmelerini açarken onu özlemle izliyordum. "Ben birazdan gelirim, koçum," diyerek Çağrı'ya baktı. Kravatını ceketinin üstüne atıp okula doğru yürüdü.

O gider gitmez, parmaklarımdaki acıya aldırmadan Çağrı'nın yanına yaklaştım. Murat'ın ceketini ve kravatını kucağıma alıp tribüne oturdum. Çağrı'yla birlikte bir süre daha maçı izledik. Çocuğun, öğretmeni Emel'e olan sevgisini gördükçe içimdeki kıskançlık kabarıyordu. Onu gerçekten çok seviyordu ve bunu gözlerinde görebiliyordum. Arsever ailesinin başka hangi üyeleri Emel Öğretmen'e bayılıyor diye meraktan ölüyordum. Murat gelmeden cevapları Çağrı'dan almam gerekiyordu.

"Çağrıcığım, sen bu Emel Öğretmen'ini çok seviyorsun, değil mi?" diye sordum neşe içinde. Çocuğu şüphelendirmemeliydim.

Çağrı başını salladı. "Bazen çok fazla ödev verince sevmiyorum."

Ah nihayet beni keyiflendiren bir şey işitmiştim. "Ya annen, o da seviyor mu?"

"Annem benden daha çok seviyor."

"Ya... Ne güzel! Peki, dayın?"

"Bilmem," diyen Çağrı omuz silkti. "Ama bence Emel Öğretmen dayımı daha çok seviyor. Hatta geçen gün annem ona dayımla evlenmek isteyip istemediğini sormuştu. Onları konuşurken duydum."

Çağrı'nın söylediklerivle ağzım açık kalakaldım. "Ne dedin sen? Yani annen onların evlenmesini mi istiyor? Ve bunu Emel'e mi söyledi?"

"Evet. Hatta dayıma da söyledi."

Aslı, Murat ve Emel'in arasını yapmak istiyordu. Emel buna bayılmıştı ve Murat'ın da bu olaydan haberi vardı. Korkudan ölürken titreyen sesimle "Murat ne dedi peki?" diye sordum.

Çağrı omuz silkti. "Bilmem. Anneannem beni odama götürdü," dedikten sonra başını çevirip bana baktı. "Sen artık dayımla evlenmeyeceksen, öğretmenim mi bizimle dalışa gelecek?"

Ben artık dayınla evlenmeyecektim. O artık masum güzeline kavuşabilirdi. Dalışa mı? Elbette giderdiniz. Benimle yaptığınız her şeyi onunla yapabilirdiniz. Onu sevebilirdiniz. Murat onu sevebilirdi. Ne de olsa o, paragöz biri değildi. Marka takıntısı yoktu. Lüksle arası kötüydü.

AVM gezmekten hoşlanmıyordu. Makyajsız da çok güzeldi. Üstelik sarışındı. Uysaldı, sessizdi, tatlıydı...

Çağrı'nın saçlarını okşayıp yanaklarından öptüm ve biri beni bir askıya takmış da, öylece sürüklüyormuş gibi okula doğru yürümeye başladım. Ben henüz varamadan Murat okuldan çıktı. Kendine çekidüzen vermiş, yine o şık ve göz alıcı iş adamına dönüşmüştü. Beni gördü, bir süre bana baktı ama sonra üzerimde durmadı. Bir ölü gibi düşen gözlerimle onu izledim. Emel'e doğru yürüdü. Kız gülerek ona koştu ve elindeki şişeyi uzattı. Murat da ona gülümsedi. Şişeyi aldı. Emel'in eli, Murat'ın eline dokundu. Gözleri onun gözlerine değdi. Bana kalan durup seyretmekti.

Hızla kendime geldim. Gözlerimi kırpıştırıp hıçkırmamaya çalışırken sahanın kenarında suyunu içen müdüre koştum.

"Müdür Bey... Ben artık okula gelmeyeceğim," dedim nefes nefese. Sanki okulun sınırları içinde kalmaya devam edersem solunum yetmezliğinden ölüp kalacaktım.

"Neden? Ne oldu, Verda Hanım? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim dudaklarım titrerken. "Yurt dışına gitmem gerekiyor. Uzun süre dönmeyeceğim. İstifa dilekçemi yarın okula gönderirim."

"Yani neticede gönüllü çalışıyordunuz... Gitmenizi hiç istemesem de size engel olamam. Çocuklar çok üzülecek."

"Ben de..." Artık dayanamadım. Minik bir hıçkırık dudaklarımdan çıktı. "Ben de çok üzülüyorum. Ama buna mecburum. Lütfen kimseye ayrıldığımı şimdilik söylemeyin. Birkaç günlüğüne gelmeyeceğimi sansınlar. Sonra uygun bir dille anlatırsınız."

"Bunu çocuklara siz söyleseydiniz daha faydalı olurdu."

"Yapamam..." İnledim ve müdür bir sorun olduğunu anlayıp herkesi uyandırmadan önce "Gelemem," diyebildim.

Adam başını sallayıp teşekkür etti. Ben de çıkmayan sesimle bir teşekkürü fısıldadım. Ardından, bu okuldan, bu şehirden, bu ülkeden, Murat'ın dünyasından tamamen çıkmadan önce dönüp son kez ona baktım. Emel ve Çağrı kahkaha atarken, Murat durmuş onları izliyordu.

Bundan daha berbat bir son olamazdı...

On Yedinci Bölüm

Dünden beri okula gitmemiştim ve bugün de evden hiç çıkmamıştım. Murat'ı görmediğim ikinci gündü. Sevdiğim adamı... Hem kalbimdeki üzüntünün, hem ruhumdaki yaranın, hem de mideme inen kalorilerin sebebi o alçak adamı...

Ömrüm boyunca yemediğim kadar dondurmayı kucağıma alıp odama geçtim. Romantik komedi izleyip ağlayan o depresif klişe karakterlerden biriydim ve kırık kalpler kulübünün resmi üyesi olmak için hazırdım. Film izlemeye katlanamayınca, New York Moda Haftası'nın defilelerini açtım. Hüngür hüngür ağlayarak defile izleyen dünyadaki tek manyak olabilirdim. Anlaşılan Murat Arsever, kalbim, ruhum ve bedenim yetmemiş, akıl sağlığımı da bozmaya başlamıştı. Buna katlanamazdım. Üstelik eğer bir gün toparlanırsam, büyük bir topa döndüğüm için evimizin duvarlarını yıkarak beni çıkarmaları gerekebilirdi. Zaten toparlanabileceğimi de hiç sanmıyordum. Okuldaki işimden de istifa etmiştim, çünkü Murat'ın başka bir kadınla yaşadığı mutluluğu, ona gülümsemesini, ona çiçekler almasını, ona güzel sözler söylemesini kaldıramazdım. İşimi çok seviyor olsam da, Emel'i her görüşümde aklımdan geçen vahşi cinayet planlarını eyleme

dökmekten korkuyordum. Emel'i bir podyumun içine gömüp, üzerinde beş kilometre yol yapmayı isterken, onunla aynı okula gidemezdim. Okulum... Murat'la birlikte sevmeye başladığım şeylerden biri de okuldu. Kimsesiz çocuklara eğitim veren, onları yetiştiren, başarılı ve örnek bir birey yapan o kutsal mekân... Murat'tan önce çocuklarla iletişimim bir güvercinle, bir kediyle girdiğim diyaloglar kadar bile değilken, hatta çocuklardan gerçekten hoşlanmazken, şimdi küçük öğrencilerimi düşünüp ağlamaya başlıyordum. Onların masalcı ablasıydım ben. Fucci'yi, Şartel'i, Harmoni'yi onlara sevdirmiştim. Onları sevmiştim... Çocuklara bayılmıştım... Murat'ı görmeme neden olacak minik Çağrı oradayken, belki de müstakbel karısı oradayken, bir daha o okula nasıl adım atardım? Murat ve Emel evlenirken bir de çeyrek takmaya giderdim artık!

Bu düşünce, kafamın içinde bir yerlerde dolanırken bile o kadar berbattı ki... Murat'ın Emel'e ilgi duyacağını hayal etmek, ona gülümseyeceğini, onun elini tutacağını, onu öpeceğini...

Hayallerimde bile devam edemiyordum. O öpücüğün gerçekleşme ihtimali beni delirtmeye yetiyordu ama elim kolum bağlıydı. Murat benden vazgeçmişti. Beni silmişti. Beni istemiyordu. Asla da istemeyecekti. Aslı onların arasını eninde sonunda yapacaktı ve bu şehirde kalarak buna katlanamazdım.

Ertesi gün Paris'e giden bir uçakta yerim hazırdı. Aileme birkaç hafta kalacağımı söylemiştim ama geri dönmeye niyetim yoktu. Bir butikte, bir kursta ya da modayla iç içe olacağım herhangi bir yerde çalışmayı aklıma koymuştum. Murat'ı belki böyle unuturdum. Yapamazdım ama en azından denerdim.

Son ana kadar Murat'ın evimize gelip benimle konuşmasını beklemiş olsam da, ayrı geçen günler boyunca Murat bırakın gelmeyi ya da aramayı, ufak bir telepati sinyali bile göndermemişti. Büyük hayal kırıklığımı, Şanzelize'yi gezerek unutmaya çalışacaktım. Ne de olsa orası bir tür açık hava hastanesiydi. Yaralı, kırık kalpleri alışverişe teşvik ederek en iyi tedavi yöntemini uygulardı. Benim kırık kalbimi tedavi etmese de, en azından oraya geçici bir yara bandı yapıştırabilirdi. Bu sadece yarım yamalak bir umuttu.

Murat'la birlikteliğim, başta tahmin bile edemeyeceğim şekilde güzel ve oldukça romantik ilerlemişti. Suratsız bir herifle ya da tam aksi şımarık bir züppeyle hızlıca nikâh masasına oturacağımı düşünürken, Murat tüm düşüncelerimi değiştirmişti. Beni gülümsetmiş, ağlatmış, heyecanlandırmış, çokça mutlu etmiş, ayrılığıyla kahretmişti. Hayatımı romantik bir filme çevirmişti ve şimdi de bu filmin sürmesini istiyordum. Uçağın kalkmasından iki saat önce vardığım havaalanına koşarak gelmesini, güvenlik noktasını aşmama bir adım kala beni durdurmasını, tüm yolcuların alkışları içinde kolumdan tutup beni götürmesini... Kentilyonlarca filmde geçen havaalanında kavuşma sahnesi için dekor ve roller hazırdı. Sadece erkek başrol oyuncusu bekleniyordu. Heyecandan titreyen ellerimin teriyle Prada eteğime Murat yazmıştım. Ona olan aşkım, bir Prada'nın onuruyla oynayacak kadar büyüktü!

Ancak gelmedi. Uçağa doğru yürüdüğümde de onu görmedim. Murat bana o film sahnesini değil, son sahnede beklemekten verem olan romantik karakterin hazin sonunu yaşatacaktı, bunu anlamıştım. Anons yapılınca bedenimi sürüdüm ancak ruh gözüm, kalp gözüm, duygu

gözüm, mantık, akıl, beyin gözüm, bildiğim tüm duyu organlarım Murat'ı arıyordu. Babamın tüm parasını sömürerek birinci sınıf uçuşuma yürürken, kalp atışlarım saniyede bin beş yüze vurmuş gibiydi. Uçak dolmuştu bile ve Murat yoktu! Birinci sınıf için ayrılan yere geçmeden önce uçağın içine şöyle bir bakmış, insanların yerlerine yerleşmiş, koltuklarını dik konuma getirmiş, emniyet kemerlerini bağlamış olduklarını görmüştüm.

Hiçbiri Murat değildi!

Film romantik komedi gibi başlasa da sonunda trajediye dönmüştü!

Artık uçağın arşı geçip başka bir gezegene gitmesini ve beni orada bırakmasını istiyordum. Murat'ın olmadığı dünyam, Armani'nin olmadığı moda dünyası kadar anlamsızdı. İki saat sonra Paris'te olacağımı düşünmek bile beni mutlu etmiyordu. Biri bana Paris'in mezar gibi hissettireceğini, oraya gitmekten hiç hoşlanmayacağımı söyleseydi, onun ciddi bir sağlık sorunu olduğunu düşünürdüm. Sağlık dedim de, neden hastanelerde Aşk Hastalıkları ve Rehabilitasyon diye bir bölüm yoktu ki? İnsanlar bu hastalık yüzünden ne acılar çekmişti, çekmeye de devam ediyordu. Çözüm birkaç kutu dondurmada, beş yüz elli cips paketinde, dünyayı turlayacak rulolarca peçetede değildi. Çözüm, bilimsel ve somut olmalıydı. Çünkü aşk acısı tamamen somut ve fizikseldi. Nefes darlığı, kalp incinmesi, unutkanlık –ah markalarım– depresyon, halüsinasyon, ayak parmağı kırılması ve en nihayetinde Paris'ten bile soğuma gibi oldukça görünür semptomlara sahipti!

Hostesin neredeyse kolumdan tutup bir çocuk gibi yerime oturtmasıyla kendime geldim. Oyuncakçıdan ayrılamayan ve gözü kırmızı kamyona takılan küçük çocuk

gibi ağlamak üzereydim. Kırmızı kamyonum Murat ise, şimdi nerelere sürüyordu acaba kendini? Birkaç yolcu dışında pek kimsenin olmadığı VIP uçuşunda kendimi iyice yalnız hissettim. Pilot üç dilde anonsunu yaparken, bendeki Türkçe, İngilizce, hatta bir parça Fransızca bilgisine rağmen onun ne dediğini yine doğru düzgün anlamadım. Biri gırtlağına oturmuş gibi konuşan şu pilotları asla anlayamamıştım zaten. Bu sırada hosteslerin seslerini duydum. Nihayet hostesler benim varlığımı da hatırlamışlardı. Bu uçak yere çakılıp da kurtulursam, bana ilk yardım bilgisi vermedikleri için onlara yüksek miktarda tazminat davası açmamdan yırtmışlardı. Hostesin gelip acil durumlarda yapılması gerekenleri anlatmasını bekleyerek gözlerimi koridora diktim.

Hostes görmeyi bekleyen gözlerim bambaşka biriyle karşılaşınca, kalbim bile bir anlığına durdu. Ardından *Bu o mu?* dercesine üç şiddetli ritimle beni nefessiz bıraktı. Gözlerim ondaydı... Murat'ta! Tam karşımda duruyordu ama inanamıyordum. Sevdiğim bir markayı yüz metre öteden tanıyan gözlerime şimdi inanamıyordum. Ancak kayıtsız ve oldukça rahat bir şekilde gelip yanımdaki koltuğa oturunca anladım. Gerçekten oydu... Murat Arsever! Yanımda oturuyordu. Şimdi de emniyet kemerini takıyordu.

Bu adam delirmiş olmalıydı!

"Murat... Sen?" Ağzım bana ait değildi sanki. Kendi kendine açılıp kapanmıştı.

"Sevgilimle Paris'e gidiyorum," dedi hayatımın bir numaralı markası.

"Ne? Sevgilinle mi?" Gözlerim hızla etrafa bakındı. "Emel'le mi yani? Onunla Paris'e mi gidiyorsun?" Neredeyse

bütün uçağın duymasına neden olacak kadar şiddet ve hiddetle bağırmıştım.

Murat kaşlarını çattı. "Emel mi? Onunla ne ilgisi var?"

Aramızdaki o dehşetli kavgalar hiç yaşanmamış gibi elimi kavrayıp sımsıkı tuttuğunda, gözlerim önce oraya, sonra yeniden Murat'ın gözlerine çevrildi. O güzelim ela gözlerde gördüğüm tanıdık bakışlar uçaktan önce beni havalandırmaya yetmişti.

"Onunla evleneceğini sanıyordum," dediğim an kurduğum cümlenin acısıyla gözlerim doldu.

Sevdiğim adam ellerimi bırakıp yüzümü kavradı. "Sen varken başka bir kadın mı?"

Aptal gözyaşlarım, birbirleriyle yarışır gibi gözlerimden iniyorlardı. Murat'ın ellerinden süzülürken onları durdurmayı denedim ama yapamadım. Dudaklarım titriyordu.

"Murat, geldin mi gerçekten? Bu sen misin? Benim için mi geldin?"

"Benim, sevgilim. Sadece senin için buradayım. Özür dilerim... Sana bütün bu acıları yaşattığım için."

"Ben özür dilerim," der demez küçük bir hıçkırık ağzımdan fırladı. Sevdiğim adam gözyaşlarımı özenle sildi. Parmaklarına rimelim bulaştı ve bu beni korkuttu. Benimleydi, yanımdaydı, gelmişti, gözyaşlarımı siliyordu ve şimdi *Bu çirkin kadınla ne işim var?* demesini istemiyordum.

"Ağlatma beni," dedim, birkaç damla daha firar etmek için gözlerime tırmanırken.

"Bir daha asla!"

"Çok çirkin oluyorum ağlayınca!"

Sevdiğim adam hafifçe sırıttı. "Her halinle o kadar güzelsin ki... Dünyanın en güzel kadınısın, meleğim."

Değildim ama Murat'ın bunları içten gelerek söylediğini biliyordum. "Affettin mi beni en sonunda? Seninle paran için değil, seni sevdiğim için..."

Sözümü gergince kesti. "Bana en başında her şeyi anlatman gerekiyordu."

Affetmemişti ama benimleydi... "Ailem sana söylememem konusunda beni uyarmıştı."

"Yine de bu durum işine gelmişti. Baban iflas ediyordu ve ben de senin lüksünü sürdürmek için iyi bir seçenektim."

"Sen seçeneklerin en mükemmeliydin," dedim başımı omzuna yaslayarak. Gözlerimi ondan kaçırdım. "Evet, başta seninle bildiğin şu tatsız sebepler yüzünden görüştüm. Seni seveceğimi bile düşünmedim ki... Çok, çok sevilesi bir adam olduğunu nereden bilebilirdim?"

Murat'ın gerilen gömleğiyle derin bir nefes aldığını fark ettim. Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ben hayatım boyunca kimseyi gerçekten sevmemişim. Benim hayatımda aşka yer yoktu. Oysa sen bir anda her şeyi değiştirdin. Bana, değer verdiğim tüm şeyleri unutturdun. Seninle olmak tamamen aleyhimeydi ama durmadım. Daha fazlasını istedim. Ta ki beni tüketip geriye benden bir şey bırakmayana kadar seni sevmeye devam ettim. Nasıl olduğunu anlamadım bile... Şimdi karşında duran kız, o kız... Tükenmiş, dağılmış geriye sadece aşkla dolu kalbi kalmış... Sadece seni görünce, sana kavuşunca, sana sarılınca mutlu olabilecek biri artık."

"Markaları onu mutlu etmedi mi?"

"Hem de hiç! Biliyor musun, markaları iyi gün dostuymuş, kötü günde ona pek yardımcı olmadılar."

Sevdiğim adam gülümsedi. Bakışlarında gizli bir sürü şey vardı. Tanıştığımız ilk günlerde bana bakarkenki o bakışlar değildi bunlar. O zamanlar bana katlanamıyordu ama şimdi sanki... Sanki bensiz olamıyordu.

"Beni gerçekten sevdiğini biliyorum..." diye fısıldadı.

"Sevmek o kadar yetersiz bir kelime ki... Altı harften oluşan bir kelimeye sana olan aşkımı nasıl sığdırabilirim? Bence on iki ciltlik bir ansiklopedi serisi bile yeterli gelmeyecektir."

Vay be! Aşk üzerine bu kadar iyi konuşabileceğimi ben bile bilmiyordum! Murat'ın etkisiydi bu. Beni marka otoriteliğinden şairliğe terfi ettirmek üzereydi. Belki ben de moda dergilerinde yazabilirdim. Mesela muhteşem aşk hikâyemi... Tabii hâlâ yarım ve kırık bir hikâyeydi, zira Murat burada olsa da şimdiye kadar sadece ben konuşmuştum.

Onu bir kez daha kaybetmeye dayanamayacağım için hemen sonucu görmek istiyordum. "Beni affetmediğini biliyorum ama yine de buradasın... Bu bana yeter... Varlığın bana yeter," dedim onun bir şeyler söylemesine muhtaç halde.

"Seni affetseydim, senden vazgeçmiş olurdum," dedi o çekici ses tonuyla. "Senden vazgeçmeyi de istedim ama yapamadım. Gideceğini öğrendiğim an, aklıma gelen tek şey seni durdurmaktı. Buna katlanamayacağımı biliyordum."

"Ah aşkım... Katlanamaz mıydın gerçekten? Bensiz olamaz mıydın?"

"Bir saniyeyi bile sensiz geçiremezdim, sevgilim."

Gözlerim yine dolmaya başlayınca duygusallıktan çıkmaya çalıştım. "Ailem mi gideceğimi söyledi?"

"Ve müdür de okuldan ayrıldığını söylemişti. Bunu duyduğumda nasıl delirdiğimi tahmin bile edemezsin!"

"Çünkü Çağrı, senin ve Emel'in evleneceğini söylemişti. Aslı'nın sizi evli görmek... Ah Murat... Bunu cümle içinde bile kuramıyorum. Bana nasıl acı verdiğini biliyor musun?"

Bir türlü önleyemediğim gözyaşlarım tüm çabalarıma rağmen akarken, neredeyse bir çocuk gibi gözlerimi ovuşturmak üzereydim. Sevdiğim adam bana gülümserken alnımdan öptü.

"Aslı bir anlığına bunu teklif etti, çünkü başka bir kadınla ilgilenirsem seni unutacağımı düşünüyordu."

"Yaptın mı? Yapabildin mi?"

"Yapabilseydim burada olur muydum?"

"Ama ona çiçek almıştın! Hayatım boyunca gördüğüm en korkunç şey, binlerce dolar verip aldığım elbisede delikler olmasıyken, sen bunu tamamen değiştirdin! Hiçbir şey, Emel'e o çiçekleri verdiğini gördüğüm anki kadar korkunç olamazmış!"

"O çiçekleri Aslı almıştı, çünkü kızın doğum günüydü. Ancak o gün Aslı gelemediği için ben getirdim. Aslında onları Çağrı verecekti ama seni o geri zekâlı Başar'a sarılmış halde görünce, sadece seni yaralamak için ben verdim! Anladın mı şimdi?"

"Gerçekten doğum günü müydü yani?"

"Gerçekten ona sarılmıştın!" dedi beni hiç duymamış gibi.

"Çünkü o zaman senin yüzünden ağlıyordum! Beni terk etmiştin ve Başar da beni teselli ediyordu."

"O alçak seni böyle mi kandırdı?"

"Hayır, kandırmadı. Bana seni kaybetmemek için bir şeyler yapmamı öneren de oydu. Emel gibi bizim ayrılmamızı bekleyip fırsat kollamıyordu."

"Biz ayrılmadık. Hiçbir zaman da ayrılmayacağız!"

"Bitti dediğinde bu bana bir ayrılık konuşması gibi gelmişti!"

"Ben de zaman zaman hatalar yapabiliyorum, güzelim. Özür dilerim... Bitti derken aslında hiçbir zaman bitmeyeceğini biliyordum."

Ben de biliyordum. Öyle kolay bitmeyeceğini ben de biliyordum.

"Emel ya da diğer tüm kadınlar..." diyerek bana kesintisiz bakan sevdiğim adam bir an durakladı. "Lanet olsun! Gözlerin o kadar güzel ki söyleyeceklerime odaklanamıyorum!"

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım ve bu itiraftan çok hoşlandığımı gösteren bir gülüş attım. Murat gözlerimden sonra dikkatini dudaklarıma verince, bu defa ben onun söylediklerine odaklanamayacağımı anladım.

"Hadi bitir sözlerini ve öp beni!" diye fısıldadım.

"Devam ediyorum... Lafı dolandırmayacağım. Diğer kadınlar umurumda bile değil! Benim için sadece bir kadın var... Ömrüm boyunca sadece o kadını görmek, ona çiçekler almak, onu öpmek, ona dokunmak, ondan çocuklar yapmak ve sadece onun çenesini çekmek istiyorum."

Çocuk mu? Bizim mi? Murat ve Verda'nın mı?

"Lütfen yavaş gel! Ölmek üzereyim," diye inledim. Bu doğruydu. Nefes alışverişlerim öylesine hızlanmıştı ki...

Sevdiğim adam beni çekerken kendini de bana yaklaştırdı. Nihayet tek harekette dudaklarıma yapıştı. İki koltuğun arasında tutkuyla, hasretle öpüşmeye başladık. Bu sırada uçak da yükselmeye başladı. Basınçla birlikte ayaklarım yerden kesilirdi ama bu defa bunun sebebinin Murat'ın öpücüğü olduğunu biliyordum.

"Seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim," dedi kendini çektiğinde.

Birazcık somurttum. Eh, neticede dünya bunun üzerine dönüyordu. Kadınlar suçlu olsalar da naz yaparlar, erkekler de o nazı çekerlerdi. Tabii Murat da yüzde yüz masum değildi.

"Sayın yolcularımız," diyen pilot, tam o sırada yeniden konuşmaya başladı. Pilot uçuş hakkında bilgi verirken, ben de sevdiğim adama dalmış gidiyordum. Bir an sonra ismimi duyunca gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Yolcularımızdan Sayın Verda Alkaya... Bu anons sizin için. Bugünkü uçuşumuzda sizinle birlikte olan değerli yolcularımızın, kabin ekibimizin, gökyüzünün ve ayaklarımızın altındaki bütün dünyanın huzurunda, Murat Arsever'in evlenme teklifini kabul ediyor musunuz?"

Pilotun sorusuyla kocaman açılmış gözlerimi Murat'a çevirdim.

"Belki unutmuşsundur diye yeniden soruyorum? Benimle evlenir misin, güzelim?" Cevap vermemi beklemeden yeniden sordu. "Hayır! Doğru soru şu; benimle Paris'te evlenmeyi kabul ediyor musun?"

"Paris mi?"

Ben şaşkınca bakıp heyecanla titrerken pilot yine araya girdi. *"Cevap hayırsa uçağı İstanbul'a geri götürmem gerekecek."*

Kahkaha attım ve hızla emniyet kemerimi çözüp ayağa fırladım. "Cevap, evet! Tabii ki evet! Ölene kadar... Bir ömür boyu evet! Sonsuza kadar evet!" diye bağırdım. Eminim yolcular bu cırlamamdan sonra Murat'ın ne kadar şanssız olduğunu düşünmüşlerdir.

Murat da ayağa kalkıp yanımda durdu ve "Bu kadarı yeterli," diye sırıttı.

Ben sustum ama alkışlar konuştu. Pilot bizi tebrik ettikten sonra aşk hayatımızdan çekildi.

Mutluluk dolu gözlerim, kontrol edemediğim bedenimle Murat'a baktım. "Bu delilikti."

"Önce bana sarılman gerekmiyor mu, güzelim?"

Onu duymamışım gibi tüm bu olayın heyecanını yaşarken, sevdiğim adam yalandan kaşlarını çatıp kollarını açtı. "Bekliyorum!"

Tam o an uçak hafifçe sarsıldı ve ben elimde olmadan Murat'ın göğsüne sokuldum. "İşte bundan bahsediyorum," diyerek bölmemizdeki üç beş yolcuya aldırmadan beni sımsıkı sardı.

Yüzüm göğsüne kapanıp, bedenim o sıcak vücudunda dinlenirken, âşık olduğum adam başını eğdi ve saçlarıma doğru olabildiğine sakin, kaygısız, huzurlu sesiyle fısıldadı. "Seni seviyorum..." Saçlarımı öptü, sonra yine fısıldadı. "Sana âşığım, güzelim."

Mutlulukla iç çektim ve ona daha çok sokuldum. Bildiğim bir şey de olsa bu cümleyi duymanın hazzı öyle büyüktü ki, ömrüm boyunca sadece bu sesi, bu cümleyi duymaya razıydım. "Bir kez daha söyle lütfen!"

Hafifçe geri çekildi. Gözlerime bakmak için yüzümü kaldırdı. Buğulanan yeşil gözlerim dolu dolu bir halde onun ela gözlerine aktı.

"Seni seviyorum, benim biraz bile normal olmayan kadınım. Benim müsrif, lüks delisi, marka takıntılı, servet avcısı, şımarık ve muhtemelen beni batıracak olan sevgilim... Seni seviyorum."

Gözyaşları içinde gülümsedim. "Sevdiğini biliyorum... Senin gibi bir adam, şu an bu uçuşta, saydığın bütün o olumsuz özelliklere rağmen bir kadının yanındaysa, onu gerçekten seviyor olmalı. O kadın ne kadar şanslı."

"O adam daha şanslı..."

Dudaklarımız yeniden birleşmeden önce Murat beni oturttu. Kendisi de yerine oturduktan sonra beni hızlıca öptü.

"Vay be, Murat Arsever! Sen bana aşkını ilan ettin ha!"

Murat karizmatik bir şekilde yandan bir gülüş attı. "Tadını çıkar, güzelim. Bu benim ilk itirafımdı."

Tadını daha nasıl çıkarabilirdim ki? Alışmadığım bu aşırı doz mutluluk beni öldürmek üzereydi.

"Sevdiğin ilk kadın mıyım yani?"

"Sadece ilk değil..." derken ruhumu okşayan bakışları kısıldı. "Sevdiğim son kadın da sensin!"

Kalbim, batonunu şiddetle sallayan bir şefin yönettiği orkestra gibi coşkuyla patladı. Derin bir nefes aldım. "Bunu yapmak senin için zor olmalı."

"Zor olacağını düşünmüştüm ama olmadı. İşleri daima zorlaştıran sen, bu defa öyle kolaylaştırdın ki... Seni görür görmez, sevdiğimi söylememek için mücadele verdim."

"Ah, belki onu da pilota söyletirdin."

"Başka bir adamın ağzından sana aşk itirafı yapmak mı? O adamı öldürürüm!"

Kıkırdadım ve sevdiğim adama sokuldum. Bir an sonra dehşetle kendimi çektim. "Aaa! İlk kez bir pilotun konuşmasını tam olarak anladım!"

"Çünkü adamı uyarmıştım," diyen Murat oldukça havalı bir gülüş attı. "Cümleleri anlaşılır söylemek için birkaç kez prova bile yaptı."

Bu görüntüyü hafızamda canlandırdım ve kahkaha atmaya başladım. Murat'ın ikazı bir doktora reçeteyi düzgün yazmasını söylemek kadar korkunç olmalıydı ama sevdiğim adam sonunda başarmıştı. Gökyüzünün ve tüm dünyanın huzurunda beni sevdiğini de söylemişti. Başardıkları o kadar çoktu ki...

Beni sevmeyi başardığı için de ona hayrandım. Buna ihtimal bile vermiyordum oysaki...

***

Uçuşumuz çok özeldi. Murat'ın benim için yaptıklarının yankısı kalbimde daha uzun yıllar sürecek gibiydi. Dünyada eşi benzeri olmayan, Chopard'ın mavi pırlantası gibi hissediyordum. Daha önce bir dağın içinde, kumların arasında ya da balçıkta, çamurda gizlenmiş o elmas, şimdi pırıl pırıl bir vitrindeydi. Bana ışığımı veren Murat'tı.

Onunla evlenmek üzereydim... Hem de Paris'te! Bu, benim bile hayal edemediğim bir lükstü. Paris'te istediğim gelinliği alabilir, en göz alıcı manzarası olan yerde evlenebilir, Eyfel'e karşı şık bir salonda, "Evet! Kabul ediyorum," diyebilirdim.

Uçağımız indikten sonra valizlerimizi beklerken, Murat'a günün kalanında yapılacak planlardan bahsettim. "Hemen gelinlik için Şanzelize'ye gitmeliyiz. Orada bir yerde Cymbeline mağazası olmalıydı. Fransa'ya gelmişken gelinliği kesinlikle bir Fransız'dan almalıyız."

"Paris âşıklar şehri değil miydi? Alışverişten ziyade aşkımızı yaşamalıyız bence," diyen sevgilim bana göz kırptı. Bana her yer âşıklar şehriydi ancak ölümcül bir hatayı düzeltmem gerekerek lafa daldım. "Hayır. Roma âşıklar şehri, Paris moda şehri!" dedim niyetimi açıkça belli ederken.

"Peki," dedi ve beni anında şüphelere itti. Bu kadar kolay kabul edişi hayra alamet değildi. Aklından neler geçiyordu? Benim aklımdan Cartier, Hermes, Lancome gibi Fransız markaları geçiyordu. Bunu Murat'a dayatmadım, çünkü ilk gün için alışveriş yapamayacak kadar yorgundum. Kalbimdeki o kocaman aşk ve Murat'ın itirafı beni ağzıma kadar mutlulukla doldurmuş, öyle ki yürüyemez hale getirmişti.

Murat valizleri bırakmak ve biraz dinlenmek için otele geçmeyi teklif edince elbette bu teklife hemen atladım. Duş almam, kıyafetimi değiştirmem, tazelenmem gerekiyordu. Murat, Vendôme Meydanı'nda, adı *La Maison Favart* olan küçücük, butik bir otelden rezervasyon yaptırmıştı. Anlattığına göre bu otel adını Favart çiftinden alıyordu. Karısına ilk görüşte âşık olan Bay Favart, onu hiç bırakmamış ve muhteşem bir aşk yaşamışlardı. Bu hikâye beni etkilemiş, binlerce odalı, modern bir otelden ziyade aşk ve tarih kokan bu güzel yerde kalmaya teşvik etmişti. Doğrusu, Murat'tan önceki hayatımda burada kalmayı asla kabul etmezdim, çünkü hem dört yıldızlı bir oteldi, hem de göz alıcı lüks caddelere birazcık

uzaktı. Ancak yanımda sevdiğim adam varken hiçbir şey ondan önemli gelmiyordu. Manzaranın büyüleyiciliği miydi beni sarhoş eden, yoksa yaşadığım aşkın mükemmelliği miydi, bilmiyordum ama o anda lüksüm de markalarım da hiç aklıma gelmiyordu.

Odalarımıza geçince bir müddet yatağa oturdum ve bugün yaşadıklarımı düşündüm. Ne gündü ama! Yola çıkarken ölüme gider gibiydim, oysa yolun sonunda harikalar diyarına ulaşmıştım. Huzur ve mutlulukla dolu olmak nasıl bir şeymiş, Murat hayatıma girene kadar hiç haberim yokmuş meğer.

Kapım çalınınca tatlı düşlerimden uyandım. Yüzümdeki gülümsemeyi silmeden kapıya koştum. Gelen Murat'tı. Oh! Neyse ki makyajımı henüz çıkarmamıştım!

Onu görür görmez boynuna atladım. Murat ayaklarımı yerden keserek beni içeriye taşıdı ve ayağıyla kapıyı itti. Küçücük oda onun gelişiyle daha da küçülmüş, ısınmıştı. Bedeniyle zaten geniş yer kaplıyor, hareket alanını kısıtlıyordu. Bu yüzden şimdi ikimiz birleşik haldeyken sırtım sürekli duvarlara değiyordu. Murat beni o duvarlardan birine yasladı.

Uzun boyuyla üzerime eğilirken "Yorgun musun?" diye sordu.

Yorgun olsam da, hatta hasta ve ağır yaralı olsam da ihtiyacım olan *Muratmentin* yanımdaydı neticede. Ah, onun ağız yoluyla alınan bir ağrı kesici olduğunu söylemiş miydim? Bir doz almak için dudaklarına doğru yükseldim. Gözleri çapkın bakışlarla koyulaşmıştı ve bana sadece gülümsedi. Bir saniye kadar... Sonra başımı duvara sımsıkı bastıran o sert öpücüğü geldi. Elleri bluzumun üstünden sırtımı ve belimi okşarken kendini çekti.

"Bugüne kadar bekledikten sonra, sanırım sonuna gelemeden sözümü bana çiğneteceksin."

"Hangi söz?" diye fısıldadım.

"Seninle evlenene kadar sana dokunmayacağıma dair verdiğim söz."

"Zaten yakında evleneceğiz, değil mi?"

"Sadece bir gün... Yarın benimsin, sevgilim."

"Yarın mı?" Yarın evlenmeyecektik ki? Yarın çok erkendi. Hazırlıkların bitmesine imkân yoktu. "Ama yarın evli olmayacağız," diye itiraz ettim.

"Ne olursa olsun, yarın benim olacaksın! Anladın mı?"

Dudağımı ısırdım ve sadece gülümseyebildim. Sanırım bir de *seni seviyorum* diyebilmiştim

"Ben seni daha çok seviyorum."

"İşte dünyanın en tatlı yalanı!" diye sataştım ona. Murat'ın kendi markasını daha cazip kılmak için söylediği bu söz gerçek olabilir miydi?

"Ben yalan söylemem!" dedi sertçe ve yine beni soğuk duvarlardan sıcak ateşlere attı.

Günün kalanını en güzel şekilde geçirdik. Paris sokaklarında, Seine Nehri kıyısında dolaştık, sıradan yerlerde yemek yedik, sokak müzisyenlerini dinledik, gündelik şeylerden bahsettik ve ben gerçekten normal bir insan oldum. Öyle ki, altı saat boyunca üzerimde olan elbiseyi dert etmedim, makyajımı düşünmedim, saçlarım bozuldu mu diye hiç kaygılanmadım. Sanki bedenimin dışına ördüğüm o duvar, o koza, o kafes bir anda yok olmuş, ruhum onun içinden süzülüp özgürlüğü bulmuştu. O özgürlüğün adı Murat'tı! Sevdiğim adamdı... Beni seven

adamdı... İnsan benim gibi birini neden severdi ki? Bunun cevabını gerçekten merak ediyordum.

Ertesi gün saat sekizde odamın telefonu çaldı. Uyku maskemi huysuzca yüzümden indirip telefonu açtım. Murat'ın sesini işitince aniden gülümsedim.

"Günaydın, sevgilim. Hemen hazırlan. On beş dakika içinde otelden çıkıyoruz."

Gülümseyişim dondu. "Günaydın, aşkım. On beş derken, herhalde iki saat sonraki saatin ilk on beş dakikasını kastediyorsun."

"Tamam, yarım saat yapıyorum. Yarım saat sonra lobide ol. Ciddiyim! Tam vaktinde orada olmazsan, bugün hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim ve inan buna çok pişman olursun!"

"Bu nasıl bir tehdit? Bence hiç uğraşmadan beni öldürseydin de olurdu."

"Konuşmak yerine hazırlanmaya ne dersin, güzelim. Eminim şimdiye kadar makyajını bitirmiştin."

"Tek gözümü bile boyayamamıştım."

"Hadi!"

Son sözü söyledi ve beni telefonun *dıt* sesiyle yalnız bıraktı. Hemen yataktan fırladım. Önceki sevgililerim de pek çok randevumuzda *Yarım saat sonra kapıda ol!* demişlerdi ama her birini en az bir buçuk saat bekletmiştim. Elbette ki bunu Murat'a yapmayı gözüm kesmiyordu

Pudra rengi bir bluz ve kot pantolon giyip saçlarımı maşaladım. Yeterince iyi giyinmemiştim ve Paris'in lüks mağazalarını bu halde gezmek pek klas bir hareket değildi ama Murat için her şeye katlanıyordum. Kıyafetime özen göstermemiş olsam da makyajımı mükemmel

yapmıştım. Eh, yarım saatin yirmi beş dakikasını sadece ona ayırmıştım.

Bu arada sürenin bitmesine bir dakika yirmi saniye kalmıştı.

Kapısı demirden olan nostaljik asansöre koşa koşa ulaştım. Asansör tıngır mıngır sallanıp aşağıya inerken, merdivenden inmediğim için pişman olmuştum.

Neyse ki son otuz saniyede aşağıdaydım.

Murat'ı saatine bakarken gördüm. Ah, bu adam gerçekten kurallarına ölümüne bağlıydı.

"Geldim geldim!" diyerek ta on kilometre öteden bağırdım.

Murat gülümsedi ve "Son on saniye," dedi. Sonra o muhteşem gülüşünü silmeden, tatlı bir piç kurusu gibi gerçekten saymaya başladı.

"Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş..."

Adımlarım hızlandı. Kendimi finiş kurdelesini koparacak bir atlet gibi hissettim ve son saniyede Murat'ın göğsüne atladım.

"Bir, sıfır!" diyen sevgilim, sıfırı dudaklarıma kapanmadan hemen önce söylemişti. Bir sıfır ancak bu kadar güzel olabilirdi...

***

Murat'ın burada kiraladığı bir araçla yola çıktık. Gözlerden uzak, şehrin çıkışına yakın bir yerde güzel bir kahvaltı yaptık. Murat kahvaltıda birkaç kez saatini kontrol edince dayanamadım.

"Yetişmemiz gereken bir yer mi var?"

Ela gözleri kısıldı ve "Hayır," dedi. "Paris'te nereye yetişebiliriz ki?"

Bilmem dercesine gülümsedim. Hızlı bir kahvaltıdan sonra Murat beni zorla yerimden kaldırdı. Mağaza gezmeye bu kadar hevesli olması karşısında gözlerim yaşarmak üzereydi. Elbette o da muhteşem bir gelinlik almamı istiyordu. Eh, insan bir kere evleniyordu neticede.

Ancak arabası Şanzelize'ye bile ulaşmadan, küçücük bir sokağın köşesindeki bir butiğin önünde durunca gözlerim kocaman açıldı. Emniyet kemerini çözdü, bana baktı, gülümsedi ve arabasının kapısını açarak "Hadi iniyoruz," dedi.

Şaşkınlıkla bir an boyunca tek kelime edemedim. Umarım şu butiğe girmeyi düşünmüyordur!

Şoktan dolayı arabadan inmem uzun sürünce Murat kapımı açıp beni kibarca çıkardı. Elimi tuttu ve tam da düşündüğüm gibi beni o butikten içeriye soktu. İçeride toplu, yaşlıca bir kadın vardı ve bizi coşkuyla karşıladı. Murat, Fransızca bir şeyler söylerken ona bambaşka, yeni bir şokla baktım. Bu adam bu kadar akıcı Fransızca konuşmayı nereden öğrenmişti?

Onun, konuşmaları arasında *Bir elbise alacağız*, dediğini anladım. Muhtemelen diğer cümleler de 'ucuz bir şey olsun, uzun olsun, dekoltesi olmasın' tarzı şeylerdi. Ancak bir dakika! Elbise mi? Burada mı? Taklit bir Fucci mağazasına bile razıydım ama bu butikten alınan elbiseyi ben hangi koşulda giyecektim ki?

Kadın da bir yandan hızlıca raflarını tarıyor ve bana o kâbusu yaşatmaya oldukça hevesli görünüyordu. Saniyeler

sonra, upuzun eteğinin uçları fırfırlı, dantelli düşük kolları olan beyaz bir elbiseyi bize gösterdi.

Sevgilim, elbisenin askısından tuttu ve çok da anlarmış gibi hızlıca "Mükemmel!" dedi.

Ah aşkım, mükemmellik anlayışın buysa, güzel dediğin bir elbiseyi düşünmek benim hayal gücümü aşıyor!

"İşte bu senin bedenin. Hemen denemen lazım çünkü geç kalıyoruz."

Şaşkınlığıma eklenen panikle, "Nereye geç kalıyoruz?" diye sordum.

"Nikâhımıza elbette. Sadece kırk beş dakikamız kaldı. On beş dakika içinde de konsoloslukta olmamız gerekiyor. Neyse ki buraya çok yakın."

Duyduklarımla bayılmak üzereydim. Hayır! İlk tepkim bu olmamalıydı. Ağlamalıydım! Sinirlenmeli, bağırıp çağırmalıydım. Hangisini ilk önce yapsam diye düşünürken, Murat kollarımı kavradı. İçimden geçenleri okumuştu.

Çatık kaşları ve ciddi ifadesiyle, "Benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu.

Bir an bile duraklamadım. "Her şeyden çok!"

"O halde acele et!"

"Bu elbiseyle mi?"

"Üstündekiler de bana uyar ama beyaz bir şeyler giymek istersin diye düşündüm."

Gözlerimi kapattım ve yaşadığım bu çılgınlığa kahkahayla gülmeye başladım. Sonra fazla düşünmedim. Ağlamadım, kırılmadım, sinir krizi falan da geçirmedim. Elbiseyi kaptım ve koşarak kabine girdim. Evleniyordum. Murat Arsever'le... Kırk beş dakika içinde... Üçüncü sınıf

bir butikten alınma beyaz bir elbiseyle... Mutluluktan ölmek üzereydim.

Konsolosluğa, üzerimde marka olmayan ancak bana çok yakışan o beyaz elbisem, butikteki kadının hediyesi beyaz tacım ve yine yol üzerinden adı bile olmayan bir yerden aldığım beyaz stilettolarımla girdim. Murat ise kravatsız, üç parça, siyah bir takım içindeydi ve kesinlikle benden daha çok marka giyinmişti. Buna rağmen o kadar mutluydum ki... Heyecanım yüzünden nefes bile alamıyordum.

Otelden gelen iki görevli de nikâh şahidimiz olmuştu. Murat evrakları gelmeden önce hazırlamış ve her şeyi eksiksiz halletmişti. Ben dondurma kabıyla geçirdiğim acıyla dolu günlerimde beyefendiden ufacık bir telepati beklerken, o evliliğimizi halletme derdine düşmüştü. Yani boş yere mi o kadar ağlamıştım? Ah, lanet olsun! O kalorileri de boş yere mi almıştım? Bunu ona sonra ödetecektim. Kocam olunca...

Üzerimde bir gelinlik bile olmadan, en az beş yıldızlı bir otele adım bile atmadan, bizi magazin haberlerinde zirveye çıkaracak muhabirler ya da beni kıskançlıkla süzen davetlilerin izi bile okunmadan, küçücük, zevksiz, sade bir odada sevdiğim adamla evleniyordum. Onunla Çin'in sanayi bölgesindeki taklit ürün cennetinde, Amazon ormanlarında yapraklardan müteşekkil bir gelinlikle, kutuplarda ayı postundan kıyafetler içinde, bir *iglo* evinde bile evlenirdim. Onunla nerede olursam olayım evlenirdim.

Bu, benim tarihimde yazının icadına, ateşin bulunmasına denk gelen bir milattı.

Birbirimizin gözlerine bakarak *evet* dediğimiz o an, hayatım boyunca yaşadığım en mutlu andı. Murat'ın

parmağıma geçirdiği evlilik alyansı, benim ona taktığım o alyans ve sonra dudaklarımızın buluşması ömrüm boyunca kalbimi titretecek en büyük olaydı. Üstelik yirmi yedi yıllık hayatımın en marjinal anı da tam bu andı.

On sekizden önce rüküşlük abidesiyken, yirmiden sonra şıklıkta bir dünya markası olmuştum. Şimdi ise ikisinin ortasındaydım.

Hayatımın iki döneminde de kaygılarla doluydum. Şimdi ise kalbimde en ufak bir endişe yoktu.

Ela gözlerine kıpırtısız baktığım bu adama olan aşkım, kendimi bile önemsiz, basit ve sıradan hissetmeme neden oluyordu. Önemli olan tek şey ona duyduğum o büyük aşktı. Onun bana duyduğu aşk, birbirimize bakarken yaşadığımız o hislerdi.

Geriye kalan her şey sadece detaydı.

Asıl olay Murat ve Verda'nın aşkıydı.

Asıl olay artık kaderlerimizin bağlandığıydı.

Asıl olay bu adam için her şeyi tek kalemde sileceğim gerçeğiydi.

Asıl olay Verda değişmişti... Önce önem verdiği şeyler, sonra duyguları, sonra bizzat kendisi ve en sonunda da soyadı değişmişti.

Verda Arsever bu yeni hayatına hazırdı.

Murat yanağımı ıslatan gözyaşlarımı usulca sildi ve eğilip orayı öptü. Dudaklarıma ulaşmadan önce nefesi tenimi okşadı. "Seni seviyorum..." diye fısıldadı.

Sanırım bakışlarımla ya da gözyaşlarımla yeterince açığa vurduğum için Murat benim de sevgi sözcüklerimi

beklemeden dudaklarıma sokuldu. Sadece üç kişiden çıkan alkışlar eşliğinde evliliğimiz tamamlandı.

Tamamlanan tek şey evliliğimiz değildi... Biz de tamamlanmıştık!

Murat o sıkıcı, kuralcı, makul hayatına aşk katacak, renk katacak, bolca çene ve marka katacak baş belası bir kadınla tamamlanırken; Verda o mutsuz, amaçsız, tüketmekle dolu hayatına aşk katacak, kurallar katacak, hedefler ve kalite katacak huysuz bir erkekle tamamlanmıştı.

Bir dakika! Tamamlanmayan tek bir şey vardı!

Ah, şimdi anlıyordum!

Murat dün gece *Yarın ne olursa olsun benim olacaksın!* dediğinde evliliğimizi kastediyordu.

Dün gece söylediği gibi, eksik kalan tek şey de bu gece tamamlanacaktı!

On Sekizinci Bölüm

"Mutlu mu benim güzel karım?" diye sordu Murat elçilikten el ele çıkarken.

Karım sözcüğü özünde bir tutsaklığı barındırsa da, ben bu esarete çoktan gönüllü olmuştum. Hayatımda kabul edeceğim tek tutsaklık bir mağazada kilitli kalmakken Murat'ın himayesinde ve onun kalbinin esaretinde olmak her şeyden daha güzeldi.

"Çok çok mutluyum," derken içim içime sığmıyordu. Anılar karşımda canlanıyor, Murat'la yaşadığım onca şeyden sonra bu mutlu sona inanamıyordum. İlk karşılaştığımız an, bütünüyle farklı o iki insanın birbirini sevebileceğine kim olsa inanmazdı. Ben de hayretler içinde kalmış bir halde, aşkın gerçekten ön görülemez muhteşem bir sürprizle hayatıma girişinin tadını çıkarıyordum.

Avucundaki elimi sıktı. "Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Her şeyi beleşe getirmeyi başardığın için ne kadar yetenekli bir iş adamı olduğunu düşünüyordum," diyerek sevdiğim adama baktım.

Çapkınca sırıttı ve elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. "Her şey bedavaya gelmedi, güzelim. Aksine, bana oldukça pahalıya mal oldu ama hızlı olduğunu kabul ediyorum.

Böyle olmasını istedim, çünkü daha fazla zaman kaybedemezdim. Evlenmediğimiz her an aleyhime işliyordu."

"Ya!" diyerek gözlerimi kocaman açtım. "Ne gibi?"

"Kavgalı olduğumuz zamanlar fazla sinirli bir adama dönüşmüştüm. Buket istifayı verip kaçıyordu. Ortaklarım toplantılarda işlerin kötü gittiğini sanıyordu. Sonra hem Başar'ı, hem de Doğan'ı öldürmek üzereydim. Hatta seni bile bir güzel pataklamak istiyordum, çünkü o adama sarılmıştın! En sonunda bütün işleri batan, beş parasız bir katil olup hayatımı hapishanelerde geçirebilirdim."

Bir an için ona baktım ve dayanamayıp kahkaha attım. "Gerçekten benim için bunları yapar mıydın?"

"Yapmamı mı isterdin?"

"Buket'in gitmesi dışında hayır!"

"Yani Doğan ve Başar'a bir şey olmasını istemezdin!"

Keyifle durdum ve kocama baktım. Ciddiydi! Ona inanamıyordum. "Katil olmanı istemezdim. Benimle yaşayacağın uzun bir hayatının olmasını isterdim. Başka insanların aramıza girmediği, giremeyeceği bir aşk yaşamak ve hikâyemizde el ele gün batımına doğru yürüyerek o klasik mutlu sona ulaşmak isterdim." Başımı koluna yasladım ve ona temas etmenin bile beni nasıl bu kadar mutlu ettiğine şaşırdım. "Şimdi tüm bunları yaşayacağız. İstediğim her şeyi bana vereceğini biliyorum. Ve ben de sana istediğin her şeyi vereceğim," diye devam ettim.

Murat diğer kolunu kaldırıp iri avucunu yüzüme yasladı. Başımı kaldırdım ve gözlerimiz kenetlendi. "İstediğin şu şeyler lüks markaların mı?" diyerek gülümsedi.

"Hayır. Doğru, şimdiye kadar istediğim tek şey bunlardı ama daha çok istediğim bir şey buldum artık." Ben

de elimi kaldırdım ve sevdiğim adamın ceketinin altına sokup kalbini buldum. "İstediğim tek şey sadece bu."

"Senindir," dedi o çekici sesiyle.

"Sonsuza kadar da benim kalacak."

Karizmatik bir tavırla başını salladı. Eğilip saçlarımdan öptü. İstediğim her şeye o an sahiptim zaten.

Paris'in dar, ara sokaklarında yürürken gözlerim ne şık butikleri, ne mağaza vitrinlerini, ne de Paris'in moda kokan o aurasını görüyordu. İçimi coşkuyla dolduran, doldukça taşan, cüsseme sığmayan o koca mutlulukla sarhoş gibiydim. Masallardaki bir dev olsaydım bile bedenim bu mutlulukla dolup taşardı. Çünkü çoktu... Çok çok fazlaydı. Murat'la evliliğim, henüz bu evliliğin nimetlerinden yararlanmamışken bile öylesine güzeldi ki... Konuşmadan sakince yürümek, sadece birbirine sımsıkı kenetli ellerimizle bilmediğimiz sokaklara girmek bile hayatım boyunca yaptığım tüm alışverişlerden daha çok mutluluk vericiydi. Onun da benim gibi hissettiğini biliyordum. Yine de dünden beri bir soru beynimi kemiriyordu. Benim aklımın almadığı şeyi Murat'ın kalbi nasıl almıştı?

"Söylesene sevgili kocacığım, beni neden seviyorsun?"

Ansızın gelen bu soruyla Murat durakladı ve başını eğip bana baktı. "Seni sevmek için pek çok nedenim var," dedi gülümseyerek.

O kadar da çok nedeni olmadığına emin bir şekilde, bir parça umutsuzlukla başımı salladım. "Sadece tüketerek yaşayan bir kadınım. Pek fazla meziyetim yok. Hayatındaki diğer kadınlar gibi toplumda saygı duyulan bir işim yok. İnsanlarla aram o kadar iyi değil. Kendimi kolay kolay sevdiremem, doğrusu bunu umursamıyordum

da... Etrafa neşe saçan bir iyilik perisi değilim. Güzellik desen pek çok kadında kolayca bulabilirdin." Israrla dilimin ucuna gelen Emel ismini söylememek için mücadele veriyordum. *Emel dururken neden ben?* demek çok zor ve üzücüydü.

Murat beni anlamıştı. Bir eli cebinde, diğer eli benim elimde yürümeye devam etti. İçinden geldiği gibi konuşacağını biliyordum, çünkü o her zaman fazlasıyla dürüsttü. Söyleyeceklerine hazırlanmak için derin bir nefes aldım.

"Seni seviyorum. Sıra dışı bir kadın olduğun için seni seviyorum, güzel karım. Saydığın hiçbir özellik sana ait değil. Kendini hafife alıyorsun, çünkü kimse sana yapabileceklerini söylememiş." Durakladı. Tüm bedeniyle bana döndü. Elini cebinden çıkarıp iki eliyle yüzümü kavradı. Sıcak avucu tenime işlerken, sözleri de kalbime işledi. "İki dil biliyorsun, Londra'da eğitim gördün, modaya hâkimsin. Bu asla küçümsenecek bir şey değil, çünkü milyonlarca insan bu sektörden geçimini sağlıyor. Herkesin bir şekilde içinde olduğu bir konuda uzmansın. Üstelik o lanet modacılar bile seni keşfettiler. Podyumun tozunu attıran bir manken olabilirsin. Başkalarında asla olmayan ve seni eve hapsetmeme neden olacak bir güzelliğin var."

Tüm bu saydıklarıyla kalbim durmak üzereydi. Murat'a aşkla ve birkaç gözyaşı damlasıyla dolu gözlerimle bakarken o durmadı. "Sana âşık olmamı sağlayan şeyler bunlar değil. Bunlar sensin. Bunlar senin küçümsediğin özelliklerin. Sana âşık olmamı sağlayan şey, kalbinin derinliklerinde gizli o muhteşem kadın... Kimsesiz çocuklar için gönüllü çalışan, onlar için bir sürü şey yapan, onları mutlu eden, bir parçası hâlâ çocuk kalmış, lisede yaşadığı tüm o aşağılanmadan sonra bile kalbini kıran o adama karşı

nefret duymayan, affedici, yardımsever, güzel, zeki ve güçlü kadın..."

Gözyaşlarım akıyordu. "Hayır, ben bunların hiçbiri değilim," diye fısıldadım. "Seninle evlenmeyi en başta paran için istedim. Görüyorsun ya, o kadar da güçlü değilim. Aldığım eğitimden hiçbir şey anlamadım. Çünkü dersleri hiç dinlemedim. Yani uzman falan sayılmam. Ayrıca iyi arkadaşlarım yok, çünkü arkadaşların insanı çok ucuza satabileceğini biliyorum. Güzelliğim ise sadece makyaj ve kıyafetler sayesinde. Onlar olmadan bir hiçim!"

Bu itiraflardan sonra Murat'ın *Haklısın ya... Ben gidiyorum!* deyip kaçmayacağını elbette biliyordum ama kalbinde bir uyanış olur da beni sevmekten vazgeçerse diye ödüm kopuyordu.

Oysa tam aksini yaptı. Bana gülümsemeye devam etti. Beni öptü, saçlarımı okşadı ve aşkını bütün netliğiyle okuyabildiğim o sesiyle cevap verdi. "Eğer istersen tek başına çok zengin olabileceğinden haberin yok. Markanı oluşturmak istiyorsun ama bunu yapmayı denemedin bile. Çünkü yeteneklerini hiç sorgulamadın ve üzerine hiç çalışmadın. Arkadaşların yok, çünkü kimseye güvenmiyorsun. Aklının bir köşesinde sırf dişlerin telli diye lisede sana kahkaha atan, seninle alay eden o sınıf arkadaşların var. Benimle evlenmek istedin, çünkü markalarını kaybedersen yine o aşağılanan kız olmaktan korkuyordun. Güzelliğinin sadece makyajdan olduğunu sanıyorsun, çünkü kimsenin gerçek güzelliğini görmesine izin vermedin. Ve sanırım..." Murat konuşmasını böldü. Bana bir adım yaklaştı ve eğilip kulağıma fısıldadı. "Üzerinde o kahrolası kıyafetler olmadan bir erkeğin sana yaklaşmasına, seni sevmesine de izin vermedin."

"Ne?"

Tüm o anlayışlı sesinin yerine sert bir ton ve daha ciddi cümleler geldi. "İzin verdin mi? Bunu anlarım ve seni yargılayacak değilim ama sanırım istediğim tek şey, benden önce kimsenin sana dokunmamış, hiçbir aşağılık heriftin seni keşfetmemiş olması!"

"Dokunmadı!" diye bağırdım. Aniden elimle ağzımı kapattım ve utançla yüzümü Murat'ın göğsüne gömdüm. "Haklısın," diye fısıldadım zor çıkan sesimle. "Bir erkeğin bana bu kadar yaklaşmasına, beni bu kadar açık bir halde görmesine katlanamazdım. İstemedim de... Kimseyi, beni en savunmasız halimle görmesine izin verecek kadar sevmedim."

"Sana yaklaşan tek adam olacağım, güzelim. Sadece benim olacaksın. Sadece ben seni bütünüyle göreceğim... Sadece ben üzerinde o kıyafetler olmadan da seni sonsuza kadar seveceğimi göstereceğim." Çapkınca gülümsediğini işittim. "Hatta o halini daha çok seveceğime de eminim."

Kocaman açılmış gözlerimi sımsıkı kapattım ve yüzümü yine oraya gömdüm. Bu felaketimdi! Murat'ın karşısına makyajsız yüzüm, kıyafetsiz bedenimle çıkmak mı? Ya beni çirkin bulursa? Ya popomun kocaman falan olduğunu düşünürse? Hayır! Asla! Mümkün değil!

Murat kaygılarımdan bihaber omuzlarımdan tutup beni kendinden ayırdı. Yüzümü kaldırdı ve "Bu kırmızı yanaklar da makyajın bir çeşidi mi?" diye sordu.

"Hıhı! Göğsüne kapanıp allığımı tazeledim de."

Murat hafif bir kahkaha atıp kızarık yanaklarımı öptü. Sonra beni yine yürüttü. Gösterişsiz, beyaz elbisemle, başımda yapma çiçeklerden bir taçla yürümeye devam ettim.

Yani hiçbir zaman olmadığım kadar rüküş halimle... Yine de bunların hiçbirini dert etmedim, çünkü yanımda bana ait olan, kalbimin tüm odalarını, tüm dolaplarını ağzına kadar dolduran o adam vardı. Ona iyice sokulup onu her gün görecek olmanın ne kadar muhteşem bir şey olacağını düşündüm. Bu özel parçayı ben almıştım. Onun kalbinin faturalı ve tamamen yasal sahibi bendim. Ne idealist öğretmenlerin olmuştu o, ne de dev ekran gözlüklü asistanların... Ne de başarılı, yetenekli, muhteşem zekâsı olan, en iyi okullardan mezun, ülkenin gözbebeği zengin veliahtların... O, aksini iddia etse de hayattaki tek meziyeti tüm markaların yedi ceddini bilmek olan Verda Alkaya'nın olmuştu artık. Ve benim kalbim de onu sevmeye ve onun olmaya çoktan hazırdı.

Akşam yemeğinden sonra bir caz kulübüne gidip harika şarkılar dinledik. Küçük, loş mekânda siyahî bir kadın şarkıcının o buğulu sesinden yayılan ve ruhu okşayan ezgilerle Murat'a bakıyordum. Duygusal bir anda, insanın sevdiği kişiyi daha derinden hissetmesi ne tuhaftı! Birbirimize bakarken onun bakışlarındaki o keskin kontrol bende yoktu. Gözlerine böyle doğrudan bakmak, koyulaşan o ela rengine kapılıp gitmek beni utandırıyordu. Bir erkeği hiçbir zaman böylesine izlememiştim. Elbette yakışıklı oldukları için kestiğim bir sürü adam olmuştu ama gözlerimi çektiğim an onları unutmuştum. Bir vitrine bakmak, daima bir erkeğe bakmaktan daha çekiciydi benim için. Oysa Murat bir kez daha, tüm bildiklerimin üstünden dozerle geçiyordu. Her şeyi siliyor, tepetaklak ediyor ve kendi şartlarını masaya sürüyordu. Bana ise restine karşılık verememek, ondan gelen her şeyi yenilerek

kabul etmek kalıyordu. Bu aşktaki her yenilginin aldığım en güzel galibiyet olduğunu da biliyordum.

Bakışmalarımız uzadıkça içimdeki o istek de yoğunlaştı. Murat'ın beni dansa kaldırmasını, buradaki bütün Fransızlara Türk erkeğini göstermesini istiyordum. Oysa danstan bihaber gibi duruyordu. Ellerimi tutup, bana gülümsüyor ve hayatımızın bundan sonraki aşamalarında yaşayacaklarımızı anlatıyordu. Ben şimdinin tadını çıkarmak istiyordum. Onun kollarında dans etmek istiyordum. Aramızda gittikçe somutlaşan o ateşin dansımızda kıvılcımlar saçarak parlamasını istiyordum...

Murat bana istediğimi vermedi! Dans etmekle ilgilenmiyordu ama ilgilenen bir başkası vardı. Bir Fransız yanımıza gelip önce Murat'a, sonra bana selam verince sıradan bir şey soracağını sandım ama hayır!

"Ma belle, voulez vous danser avec moi?" diyordu.

Anladığım kadarıyla *Güzelim, benimle dans eder misin?* diye sormuştu.

Güzelim? Dans? Hem de Murat'ın yanında! Eyvah, şimdi uluslararası bir kriz çıkacaktı! Nitekim de öyle de oldu. Murat benim yanıt vermemi beklemeden ayağa kalktı, adamın yakasından tuttu, onu sertçe itti ve defolmasını söyledi. Ah, Türk erkeğini göstermesini isterken kastettiğim bu değildi!

Kıçının üstüne düşen Fransız, korkakça elini sallayıp özür üstüne özür diledi. Ancak bu özürlerin Murat için hiçbir anlamı yoktu. Adamın suratına bir tane geçirmek için gerinen sevgilime "Dur!" diye bağırdım.

Murat durdu. Ceketinin yakasını artistik bir hareketle düzeltti, kol uçlarını çekiştirdi, ellerini saçlarına geçirdi

ve sonra o çatık kaşlarını bana çevirip çıplak kolumu sımsıkı tuttu. "Gidiyoruz!"

Gidiyor muyuz? Bu kadar mı? Ortalığı dağıtıp öylece gidecek miydik?

"Peki, gidelim," dedim soğuk bir ifadeyle.

"Ne o? Dans edemeyişine mi üzüldün?" diye sordu. Kolumu hâlâ bırakmamıştı. Sanki bırakırsa başkalarına koşacaktım.

"Hayır, ben sadece... Gecemiz mahvolduğu için üzüldüm."

"Merak etme güzelim, hiçbir şey mahvolmadı."

"Ama sen şimdi bir adamı dövdün."

"Gecenin kalanını görmeden karar verme!" derken o gergin ifadesine rağmen gülümsedi. Sinirli olsa da anlamlı bir gülüştü. Aslında ateşli desem daha doğru olurdu. Otele doğru giderken de konuşmadı ve yine elimi bırakmadı. Sımsıkı tuttuğu elim sızlamaya başlamıştı. Murat'ın beni bu kadar sahiplenmesi karşısında elim sızlasa da gururum okşanıyordu. Bu adam beni gerçekten seviyordu.

Gece yarısını birkaç saat geçerken otele vardık. Odalarımız balayı süitiyle değişmişti. Murat'la aynı odada kalacaktık ve sonunda ne olacağını biliyordum!

Resepsiyondaki adam da biliyordu! Dün ayrı odalarda kalan bu çiftin bugün birlikte kalacak olması karşında, Fransız nezaketinin bile örtemediği bir tuhaflıkla bakarken, ben de taze gelin olarak gökkuşağına düşmüş bukalemun gibi renkten renge girerek başka taraflara bakıyordum. "Bu mevsimde süitlerimiz hep doludur ama size bir ayrıcalık yaptık. Süitimize bayılacaksınız. Bütün müşterilerimiz bayılıyor!"

Ah, öyle mi? Yeni gelinlerin tatlı telaşından bu amcanın haberi yoktu galiba! Gerçekten balayı süitimiz üzerine sohbet mi edecektik? İşlemler hızlı bir şekilde bitince, Murat daha fazla oyalanmadan beni oradan çekip aldı. Balayı süitimize giderken kalbimin sesi neredeyse koridorlarda ekoya sebep olacaktı.

Odamız en üst kattaki iki süitten biriydi. İçeriye girer girmez hafif bir gül kokusu beni karşıladı. Odanın belli noktalarına konulmuş çubuklu oda parfümünü fark etmiştim. Geniş odanın dekorasyonu insanı içine çeken türdendi. Işıklar kapalı olsa da, büyük mumlardan yansıyan loşluktan renkleri ayırt edebilmiştim. Neyse ki süitimiz, balayı klişesi olan mor ve kırmızıdan müteşekkil zevksizlik şaheseri olmaktan ziyade, pastel renklerin hâkim olduğu bir şıklıkla dekore edilmişti. Duvarlarda romantik tablolar vardı ve açıkçası bazıları gereksizdi. İçerisi oldukça büyüktü ama neredeyse odanın yarısını yatak kaplamıştı. Sanırım bu yatağın üzerinde Murat bir futbol maçı organize edecekti. Yutkunup dikkatimi yataktan, geniş odadaki diğer şeylere verdim. Biz yokken özel eşyalarımız da buraya taşınmış, yerleştirilmişti. İncelemem bitince odamıza da on üzerinden dokuz verdim. On üzerinden yüz, bin, on bin milyon verdiğim kocam da ceketini çıkarıp yanıma geldi.

"Bu gece biraz abarttım," dedi. Pişman mıydı? Asla değildi. Sadece durumu izah ediyordu.

"Ya adam senden şikâyetçi olursa?"

"Olmayacaktır. Olsa da fark etmez. Beni tahrik eden oydu. Benim yanımda kadınıma asıldı!"

"Ah aşkım, Fransızların bunu asılma olarak gördüğünü hiç sanmıyorum."

"Onlar Fransız ama ben Türk'üm. Önemli olan, benim nasıl gördüğüm. Adam, ben varken seni dansa kaldırabileceğini sandı, ben de ona ne kadar yanıldığını gösterdim, hepsi bu!"

"Hey! Oradaki başrollerden biri de bendim. Zavallı Fransız, o dans teklifini bana yapmıştı, değil mi?"

"Ve sen de kalkıp dans edecek değildin!" Soru yerine tehdit içeren bu cümlenin ardından Murat kollarımı kavradı. Bir kez daha beni nasıl sıkı tuttuğundan haberi yoktu. "Değil mi?" diye diretti.

Dudaklarımı bükerek "Bilmem," dedim. "Belki ben de o an dans etmek istediğim ve aklına dansın d'si gelmeyen kocamın beni dansa kaldırmasını beklemekten okaliptüs gibi kök vermeye başladığım için bu cazip teklifi kabul ederdim!"

Gerçekleri bir parça beyaz yalanla süslemek her zaman sizi amacınıza daha çabuk götürür!

Murat o adamla dans edeceğime inanmış gibi sinirlendi. Zaten kızgın olan çehresi daha da gerildi ve aniden beni kollarına çekti. Şaşkın gözlerimi kocaman açarak minik bir çığlık attım.

"Bu da ne?"

"Dans ediyoruz işte," diyen sevdiğim adam kolunu belime sardı, sert avucunu nazikçe tam kalçamın üstüne yerleştirdi. Diğer eli elimi tutarken dimdik durdu. Bu kadar yakından ona bakmak için başımı doksan derece açıyla kaldırmam gerekiyordu.

"Müzik?" diye sorarken gülümsedim. Murat şu an tam bir odunumsu olabilirdi ama yeşermeye de hazır görünüyordu.

"Müzik!" diye tekrarladı ve gözlerini kısıp düşündü.

"Belki sen bir şarkı söylersin?"

Aniden sırıttı ve beni kollarında döndürürken o *şeyi* söylemeye başladı.

"Şampiyonluk görmeden yaşarsak eğer
Sanma ki kalbimizde bu sevda biter,
Kazımışız seni biz bu yüreklere
Beşiktaşlı olmak övünmek yeter."

Alnımı göğsüne yaslayıp kahkaha attım. Az önce odunluktan çıkıp yeşerebileceğini mi söylemiştim? Unutun gitsin! Şimdi tam bir kütük olmuştu! Bir futbol yöneticisinden başka ne bekleyebilirdim ki? Murat, marşı söylerken benimle dans ediyordu. Benim kahkahalarım Beşiktaş marşıyla birleşince yaptığımız dans o kadar tuhaflaştı ki, bu işin sonunda kesinlikle birkaç gol göreceğimizi anladım. Muhtemelen o goller Murat tarafından benim kaleme atılacaktı!

Sevdiğim adam marşını bitirip bana çapkınca sırıtırken gülmekten gözlerim buğulanmıştı. "Ah aşkım, o kadar romantiksin ki gözlerim yaşardı!" diye fısıldadım.

"Bildiğim nadir şarkılardan biri."

"Lütfen bir daha dans ettiğimizde *Dance Me To The End Of Love** falan çalsın."

"Sakın şikâyet etme, bunu sen istedin, güzelim."

Başımı salladım. "Ee senin zaten bir takımın var?"

"O sadece babamdan miras... Tuttuğum takım başka."

* Dance Me To The End Of Love *(Dans Et Benimle Aşkın Sonuna Dek)*, Leonard Cohen

"Ben moda delisi, sen futbol sevdalısı... Biz nasıl bir çift olduk böyle?"

"Biz muhteşem bir çift olduk, sevgilim."

Sonra eğildi ve beni öptü. Öpücüğü derinleşti ancak kendini güç bela çekmeyi başardı. Elimden tutarken "Gel benimle," dedi.

Ah, nereye istersen...

Odanın geniş karşı cephesini kaplayan, şık Fransız dantelinden perdeleri çekip beyaz, çift kapılı balkon kapısını açtı. Gördüğüm şeyle nefessiz kaldım. Paris tam karşımızda, bir masal diyarı gibi süzülüyordu. Şehirden yayılan ışıkların parıltıları birbirlerine dans eder gibi karışıyor ve uzaklardan gelen birçok farklı müzikle bizden çok daha iyi dans ediyorlardı.

Ben dışarıdaki manzarayı seyrederken, Murat karşısında Paris'ten daha iyi bir şey olduğunu bilerek oraya bakıyordu. Ah elbette bana! Sevdiğim adama dönerken gözlerimiz birbirine sokuldu.

"Beğendin mi?" diye sordu arkama geçerek. Kolları uzanıp karnımda birleşti ve eğilip çıplak omzumu öptü.

"Bayıldım."

Murat'ın öpücükleri saçımın arasından kulağıma yanaşınca yoğun ve tatlı bir hisle kendimden geçer gibi titredim. Bundan sonra yaşanacaklara dair bazı fikirlerim vardı ve olacakların heyecanıyla hararet basan bedenimi Murat'tan söküp, kendimi balkona attım. Karşımdaki Eyfel Kulesi bana en olmadık şeyi hatırlatınca bakışımı hızla oradan kaçırdım. *Oh nööv!* Utançtan ölmek üzereydim. Murat'ın kısık gülüşünü duydum. Benim heyecanım onu eğlendiriyordu ama ben şu an eğlenmeye hazır değildim.

Korkuyordum ve ölümüne utanıyordum! Murat'ın beni tamamen görecek oluşuna hazır olmadığımı biliyordum. Kısa vadede bundan kurtulmak için aklıma gelen en ilginç şeylerle onun dikkatini dağıtmanın işe yarayabileceğini düşündüm.

"Ah biliyor musun, Coco Chanel mini eteği savaşta hizmet veren hemşireler daha rahat ve hızlı hareket edebilsin diye tasarlamış," dedim heyecanla. Evet... Zaten Murat da mini eteğin nasıl ortaya çıktığını her şeyden çok merak ediyordu!

Kocam tek kaşını kaldırdı ve sorar gibi baktı. Bense muhteşem bilgi birikimimle onu etkilemenin peşindeydim. Belki böylece ana gündem konumuz unutulup giderdi.

"Ve biliyor musun? Bir hamamböceği bir saatte beş kilometre koşabilir!" Bu lanet şeyi nasıl aklımda tutabilmiştim ki?

"Hamam böceği mi? Şu an balkonun tırabzanında gezinen şey mi yani?" diyen Murat, kendimi balkondan atmama neden olacak o ölümcül darbeyi indirdi. Korkuyla sıçradım ve balkondan uzaklaşayım derken onun göğsüne zıpladım.

Beni sımsıkı sardı ve keyifle "Korkma, uçup gitti," dedi.

Uçtu mu? Uçan hamam böceği mi yani? Ne bu? Tüm böcekler birleşip Voltran'ı mı oluşturmuştu? İşte beni öbür tarafa paketim bile açılmadan iade edecek güçlü bir sebep! Murat'ın göğsüne eriyip yok olmak istercesine daha çok sokuldum ve ses tellerime oryantal yaparcasına korkuyla sordum.

"Gitti mi, gitti mi? Sakın odaya girmesin. Öldür onu!"

"Gitti ama çok fazla uzaklaşmış olamaz. Bu şekilde kalman yararına olacaktım, güzelim."

Murat beni daha sıkı sararken benim de altıgen jetonum sonunda düştü! Şu belimden kayan şey elleri mi? Yüzümü kaldırdım ve aklımdan ona kızmak geçerken Murat aniden beni öptü. Bir saniye süren karşı koyuşum, kollarımın onun boynuna dolanmasıyla sona erdi. Öpücükleri sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi derin ve binlerce duyguyla doluydu. Sonsuza kadar sürse bile sesim çıkmazdı. Murat'ın beni öperken bana verdiği şey ömrüm boyunca sürecek olan huzurla, aşkla, güvenle, mutlulukla dolu bir peri masalının fragmanı gibiydi. Elleri kalçamın üstüne gelince bir an için kendini çekti. Oradan aşağıya daha önce inmemişti. Bakışları ineceğini söyleyen bir vaatle gözlerime kenetlendi. O sormadı ama ben aniden başımı salladım. Sanki bir anda bütün korkularım uçup gitmişti. Bu adamı seviyordum, onun öpücüklerini seviyordum, bana dokunmasını seviyordum. Daha ileriye gitmesini de sevecektim. Eğer beni çirkin bulursa da...

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın," dedi tam o anda. Ruhumu okuyor, tüm kaygılarımı dindirmek isteyerek soruyordu. "Güzelliğinin o lüks markalarla bir ilgisi olmadığını daha önce de söylemiştim. Şimdi kanıtlama zamanı..."

Koca bir nefes aldım ve "Nasıl?" diye sorarken ciğerlerimi boşalttım.

Murat eğilip kulağıma fısıldadı. "Sana yapacaklarımdan sonra bunu zaten anlayacaksın, güzelim."

Dudaklarımı ısırdım ve gülümsedim. O da gülümsedi. Gözlerimiz son kez buluştu, ikimizin sözsüz onayıyla bu defa dudaklarımız birbirini buldu. Murat beni öperken bir

vandan elleri tenimde gezindi ve ben zamanı da, mekânı da, kendimi de unuttum.

Yatağa ne zaman uzandığımı bile anımsamıyordum. Murat'ın saçımdan tacı aldığını da hatırlamıyordum. Ya da elbisemin fermuarını açtığını, omuzlarımdan düşürdüğünü... Ama onun gömleğini çözdüğümü hatırlıyordum. Avuçlarımı sert, sıcak göğsüne yasladığım o anı da... Parmak uçlarım teninden kayarken gerilen kaslarını da hatırlıyordum. Dudaklarımın boynuna indiğini, o geniş omuzlarında gezindiğini, ellerimin o bitmek bilmez arazisi üzerinde keşif yaptığını da... Sonra onun dudaklarının boynumda gezindiğini de hatırlıyordum. Beni en savunmasız halimle izlerken korkmadığımı da... Her parçamı mükemmel bulduğunu söyleyen o ateşli sözlerini de anımsıyordum. Sonra o her parçama verdiği özeni, birbirine değen tenlerimizin çıkardığı kıvılcımı, sert hatların yumuşak bedenle girdiği o muhteşem uyumu da hissetmiştim. Birbirini mükemmel şekilde tamamlayan iki yapboz parçası olduğumuzu da hatırlıyordum. Acıdan daha çok hissettiğim o ateşi ve sonunda sevdiğim adam tarafından tamamlandığımı da tenimin her noktasında, hücrelerimde, kalbimin derinliklerinde bile yaşıyordum. Terli gövdesinin üzerimden kayışını, kulağıma hırıltıları gelen o sert soluklarını, tırnaklarımla sırtında bıraktığım izleri de en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum.

Gecenin sonunda, gözlerimi açamayacak kadar aşkla doluydum. Yüzüm Murat'ın sımsıcak göğsüne yaslanmış bir halde, kollarımdan kayan parmak uçlarının temasıyla soluklanırken yaşadığım şeye inanamıyordum. Artık o eski kız değildim. Sadece kendini düşünen, kendi için yaşayan o kız gitmişti. Yerine gerçek bir kadın gelmişti. Dünyanın

en harika adamını seven, onun tarafından sevilen bir kadın vardı artık. Önceden güçlü değilsem de artık güçlüydüm. Önceden bencilsem artık değildim. Önceden kaygısızsam artık endişe doluydum. Önceden korkusuzsam şimdi onsuz kalırım diye nefesim kesiliyordu. Kalbim önceden sadece atmakla yetinirken şimdi bir adamın adını haykırarak atıyordu. Önceden Verda Alkaya olan kimliğimdeyse artık Verda Arsever yazıyordu.

Huzur içinde gözlerimi kapatırken Murat'ın göğsünden bir nefeslik bile uzaklaşmadım. O da beni bırakmadı. Koluna kramplar girse de başımı orada tutmaya devam etti. Saçlarımı okşadı, güzelliğimi övdü, beni nasıl sevdiğini anlattı. En güzel masalı dinleyen bir çocuk gibi bu sözlerin gölgesinde mutlulukla dolu bir uykuya daldım.

Gün ağardıktan sonra üşüyerek uyanmıştım. Dün gece kendimizi kaybettiğimiz için balkon kapısını açık unutmuştuk. Üzerimde fazla bir şey olmaması da serinliği hissetmeme neden olmuştu. Gece oldukça sıcak ve ateşliydi ama gün ağarırken Paris bir hayli serindi. Hızlıca geceliğime uzanıp üzerime geçirdim. Çıplak ayaklarımla tamamen yere basmadan, parmak uçlarımda balkona yürüdüm. Uçuşan perdeyi içeriye çekip kapıyı kapattım. Murat'tan önce uyanabildiğim için kendime bir *çak* yapıp, koşarak lavaboya gittim. Geniş lavabo aynasının önünde binlerce makyaj malzemem beni bekliyordu. Kafamı kaldırıp aynaya bakınca neredeyse çığlık atacaktım.

Saçlarım kafamın iki metre üstünde yuvalanmış bir çalı topluluğu gibiydi. Göz kalemim akmış, rujum tamamen bitmişti. Esmer tenim soluklaşmış, fondötenim muhtemelen çarşafları boyamıştı. Murat beni bu halde görmemeliydi! Hızlıca yüzümü temizledim ve yenilendiği

anlaşılmayan usta bir makyajla eski, mükemmel halime döndüm. Saçlarımı da maşaladığımda, dışarı çıkmaya bile hazır halde her zamanki Verda olmuştum. Sadece dudaklarıma ruj sürmemiş, parlatıcıyla yetinmiştim. Murat kanıt görmemeliydi. Eminim uyanınca beni yine öpecekti ve taze ruj tadı almaması daha iyi olurdu.

Parmaklarımın üzerinde yürüyerek yeniden sessizce yatağa girdim. Yapılmış düzgün saçlarım, özenli makyajımla adeta uyuyan prenses gibi kendimi yastıklara bıraktım. Ah, neredeyse Murat'la evliliğimiz bir gün sürecekti. Beni az önceki halimle görünce ilk mahkemeye kadar maraton koşacağına emindim. Hızını alamayıp insanlık suçu işlediğimi söyleyerek AİHM'e bile gidebilirdi. Ben olsam giderdim...

"Sen az önce makyaj mı yaptın?"

Bu cümle önce havaya, sonra hiç istemesem de kulaklarıma süzüldü. Şaşkınlıktan uyuma numarası yapmak bile aklıma gelmedi. Kafamı çevirdiğimde, bana bakan kocamı gördüm. Gülmüyordu, daha çok kızgın gibiydi.

Bir kere göz göze geldikten sonra uyuma numarası için artık çok geçti. "Ne dedin, aşkım?" diye sordum onu tamamen duymuş olsam da...

"Az önce yataktan kalkıp makyaj mı yaptın?"

"Ha-hayır tabii ki..."

"Peki," der demez kolunu açtı. Vücudunun yarısını ancak kapatan çarşaflardan çıkan o görüntü enfesti. Murat'ın kaslarını dün gece de izlemiştim ama gün ışığında bir başkaydı. Kolunu saran boğumlarına yutkunarak bakarken hızlıca oraya sokuldum. Sevdiğim adam alnımdan öptü

ve aniden uzanıp beline kadar inmiş çarşafı çekiştirdi. Ancak beklediğimi yapmak yerine çarşafla yüzümü sildi!

Fondöten ve rimelimin bulaştığı lekeli çarşafı kaldırdı. "Bu ne, güzelim?"

"O şey... Dün geceden kalan makyajım..."

Homurtu gibi bir nefes bıraktı. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum!"

Sert sesinden korkmamak bir seçenek değildi. Biraz korku, biraz utanç içinde konuşmaya çalıştım. "Beni güzel bulduğunu biliyorum... Yine de... Ben..."

"Kalk bakalım."

"Ne?"

Murat hızla kendini çekti ve yataktan çıktı. O halde tepemde dururken elini uzattı.

"Gel benimle!"

"Nereye?"

"Verda, kalk!"

Çaresizce uzanıp elini tuttum ve Murat tek hamlede beni yataktan söktü. Düşmeden önce iki eliyle belimden kavrayıp ayağa dikti. Beni banyoya götürdüğünü fark edince "Ne yapıyoruz?" diye sordum. Arkamda olduğu için kafamı çevirmiştim ve sırıtan yüzünü görmüştüm. Ne işler çeviriyordu bu adam?

Beni banyoya götürdükten sonra duşun suyunu açtı. Üzerindeki tek parça giysiden kurtulup, benim de geceliğimi usulca başımdan çıkardı. Sonra suyun altına girdi ve beni de oraya çekti. Henüz ısınmamış suyun soğukluğuyla titreyip kocamın kaskatı bedenine sokuldum. Tek koluyla beni sararken, diğer eliyle duşun başlığını çekip aldı.

İyice ısınan suyu önce saçlarıma tuttu. Özenle şekil verdiğim saçlarım yüzüme inerken, Murat diğer eliyle çenemi tutup kaldırdı. Kafamdan akan suyun izin verdiği kadarıyla ona baktım. Sırılsıklam bir halde bakışlarımız kesişti. Murat duş başlığını tamamen yüzüme tutunca gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve nefes almak için dudaklarımı araladım. Sıcak su yüzümden inerken, sevdiğim adam parmaklarıyla tenimi okşamaya başladı. Önce başparmağı dudağımda gezindi, hafifçe bastırıp dudağımı boydan boya turladı. Sonra avuç içi yanağıma indi ve aynı şeyi oraya da yaptı...

Ah hayır! Şimdi anlıyordum! Bu adam makyajımı temizliyordu!

Bunu fark ettiğim an iki elimi kaldırıp bileğini kavradım. "Yapma," diye fısıldadım. Bir parça kırgındım. Çünkü Murat beni, istemediğim bir yolla alt ediyordu.

Eğilip dudaklarımdan öptü. "İzin ver, sevgilim."

Böyle tatlı bakıp, böyle aşkla konuşunca aksini nasıl yapardım? İzin verdim... Sevdiğim adam yüzümü yıkadı. Yanaklarımdan akan göz kalemi, rimel ve eyeliner siyah şeritler halinde yüzümden boynuma, oradan tüm bedenime inerken Murat uzanıp el havlusunu aldı. Yüzümü özenle tamamen sildi ve makyajdan kalan her şey havluya geçti. Saçlarımı şampuanladı, köpükleri vücuduma yaydı ve beni orada bile o kadar çok sevdi ki, bu dakikaları, belleğimde asla unutulmayacak anılar bölümüne kaydettim. Oraya daha önce doldurduğum mağaza ziyaretlerimi, moda gezilerimi, en sevdiğim elbiseleri aldığım zamanları teker teker siliyor, yerine Murat'la dolu anıları kaydediyordum. Bu adam benim geleceğimdi ve o geleceğin her gününü çok seveceğimi biliyordum. Ama şimdi

geçmişi de etkiliyor, o çok önem verdiğim modaya dair tüm anılarımın aslında bir halta yaramadığını bana gösteriyordu. Mutluluğu sadece onunla yaşadığımı bana yeniden ve yeniden kanıtlarken ona sokuldum. Çıplak gövdesine başımı yasladım. Üzerimizden inen sular bizi bir duvar gibi sararken, Murat'ın kulağıma söylediği aşk sözcüklerini dinledim...

Sonunda tamamen huzurlu ve tamamen *makyajsızdım!*

Sevdiğim adam beni bornoza sarıp aynanın karşısına getirdi. Başım onun boynunun altına zorlukla yetiştiği için arkamda durdu ve birlikte aynı yere baktık. Bana... Yüzünde hiç makyaj olmayan o kadına... Islak saçlarım koyulaşmış, dudaklarım ve yanaklarım kızarmış, yeşil gözlerim tamamen ortaya çıkmıştı. Ben bile daha önce kendimi bu kadar uzun süre makyajsız incelememiştim.

"Güzelliğini görebiliyor musun?" diyen Murat omuzlarımı okşamaya başladı.

Elimi kaldırıp yanağıma götürdüm. Sanki göz ameliyatından çıkmış bir hastaydım ve ilk kez kendime bakıyordum. "Güzel miyim gerçekten?"

"İnan bana sevgilim, bu halinle çok daha güzelsin."

Gülümseyerek Murat'ın gözleriyle buluştum. Bana hayranlıkla bakan adama, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. O eğilip boynumu öperken ben de gerçekten güzel olup olmadığımı tartıyordum. Doğru, lisedeki sivilcelerimden eser kalmamıştı. Tenimde fazladan çıkıntı yapan bir nokta bile yoktu. Kaşlarım bitişik değildi ve diş tellerim de yoktu. Islak kirpiklerimin altında gözlerimin rengini sevmiştim. Doğal haliyle de dolgun olan dudaklarım

yumuşacıktı. Elmacık kemiklerim hafifçe çıkık, taranmamış saçlarım parlak ve canlıydı.

"Benim güzel, masum ve saflığı bir peri kızını anımsatan tatlı sevgilim."

Murat'ın sözleriyle aniden kaşlarımı çattım ve hızla ona döndüm. "Ne yani, makyaj yapınca bir cadı mı oluyorum ki saflıktan ve masumiyetten bahsediyorsun?"

Genişçe gülümsedi ve tek kaşını kaldırıp "Biraz," dedi.

Tırnağımla göğsünü dürttüm. Murat hızla bileğimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Oldukça ateşli bir şekilde avucumun içini öptü. Gözlerimiz yine buluştuğunda kolunu belime sarıp beni sert gövdesine yapıştırdı.

"Doğal haliyle olabildiğine masum, makyaj yapınca da dünyanın canına okuyacak kadar vahşi bir kadın... İki halin de âşık olunası, meleğim."

"Sen en çok hangisini seviyorsun?"

"Ben ikisine de bitiyorum."

Öpücükleri bileğime tırmanırken gözlerimi kapattım. Bornozun omuzlarımdan düştüğünü fark edince, ben de tıpkı o bornoz gibi Murat'ın kollarına bıraktım kendimi...

***

İki gün daha Paris'te kaldık. Aslında bunun balayı olması ve bir haftaya yayılması gerekiyordu ama pazartesi Murat'ın çok önemli bazı toplantıları vardı. Evliliğimiz ikimiz için de sürpriz olunca hiçbir şey planlanmamıştı. Çakma balayımız kısa sürse de her anın tadını çıkardık. Bu anları alışveriş yaparak harcamadım. Evet, çıldırmış olabilirdim ama bu doğruydu. Mağazaların önünden geçerken içeriye girmekte hiç acele etmiyordum. Öyle ki, bir tane Balmain deri ceketi dışında hiçbir şey almadığım için

Murat sağlığım hakkında endişelenmişti. Onu iyi olduğuma ikna ettim ve o da bundan oldukça memnun kaldı. Ah elbette! Benim tamamen değişip markalarımdan vazgeçeceğim günü iple çekiyordu ama daha önce de dediğim gibi, bu bir masal değildi ve ben de sihirli değnekle sıradan bir insan olmayacaktım. Benim sihirli değneğim Murat Arsever'di. Onun yanında zaten başka hiçbir şeye odaklanamıyordum ki...

Paris'ten dopdolu bir kalp, birazcık bile dolmayan valizler ve değişen medeni durumumuzla döndük. Ben artık Verda Arsever'dim... O cimri iş adamının, müsrif karısı. Biz mükemmel bir ikili olmuştuk.

Uçağımız Türkiye'ye inince, bundan sonra nerede yaşayacağımı hiç düşünmediğimi fark ettim. Murat'la evlenmiştim ve doğal olarak artık Alkaya ailesinin bir ferdi değildim. Öte yandan Arsever ailesinin gelini olmuştum ama kayınvalidemle yaşamak istediğimden emin değildim. Ahsen Annem dünyanın en tatlı kadını olabilirdi ama artık bir kaynanaydı... Genleri doğal olarak değişecek ve bundan sonra bana suçu kanıtlanmış bir katil gibi bakacaktı. Tüm annelerin kaderi buydu! Bu yüzden kaynanayla yaşama fikri bana kısa süreli bir kıyamet senaryosu kurdursa da, bu sorunu acilen çözmem gerekiyordu. Taklit markalara bile evet ama yüzde yüz orijinal bir kaynanaya hayır! Hem de yanında promosyon olarak verilen bir de görümce varken...

Murat'ın özel şoförü bizi havaalanından alırken bu sorun hâlâ kafamın içinde dönüyordu. Bir süre yol aldıktan sonra sormaya cesaret edebilirdim. "Peki sevgili kocacığım, bundan sonra nerede yaşayacağız?" Murat birkaç

günde elçilikte evliliği ayarladıysa, çok öncesinden de evimizi ayarlamış olabilirdi, değil mi?

"Bizimle tabii ki... Ailemle," diyen sevdiğim adam içimdeki Frankenstein'ı uyandırarak, orada onun kalbini sökme isteğimi de gün yüzüne çıkardı. Asıl sökülen benim kalbimdi. Ailemle mi demişti? Onun ailesi artık ben değil miydim? Yüzümü zevksiz bir mahkeme duvarı gibi büktüm. Bu durumu tartışmak için bir şey söylemek istiyor ama yapamıyordum. İlk günden kavgacı bir eş gibi görünmek istemiyordum. Kendiliğinden somurtan ifademle, kollarımı düşünmeden göğsümde buluşturdum. İçimden ise kocama bazı zararsız beddualar sayıyordum.

Umarım en önemli maçınızda futbolcularınızdan birinin kafası karışır da kendi kalenize gol atarsınız. Ah, inşallah önemli bir toplantıda kalem yazmaz, fotokopi makinesi çalışmaz, beyaz gömleğine mürekkep akar, Murat Arsever. Lanet olsun ki şirketin batsın diyemiyorum. O batarsa ben de batmış sayılırdım!

Murat kolunun altına aldı beni ve başımı boynunun altına yasladı. Ondan uzak kalmayı neden başaramıyordum? Naz yaparken bile kocama yapışık haldeydim. Parmağıyla omzumu okşarken nedense konuşma ihtiyacı duymuyordu. Armani'nin vitrinini boşaltmışlar da, ben de bilinçsizce oraya bakıyor gibiydim taksiden dışarı bakarken. Ne kadar gittiğimizin farkında değildim. Yüksek duvarların, geniş bahçelerin olduğu lüks bir semtte durunca ancak kendime geldim. Murat'ın ailesi, biz ayrıldığımız sıralarda bu semte taşınmış olmalıydı, çünkü eski evleri böyle bir yerde değildi.

Araç açık bahçe kapısından içeriye girerken, yüzümdeki kaynanamı görmenin tedirginliği, defolu bir Valentino'yla

lüks bir davete katılmaktan beterdi. Araç evin kapısının önünde durunca Murat'ın göğsünden çıktım.

"Ailen," dedim her heceyi bastırarak. "Buraya mı taşındı?"

"Öyle görünüyor," diyen sevdiğim adam bana göz kırpıp arabadan indi.

Benim de inmemi bekledikten sonra "Evimizi nasıl buldun?" diye sordu.

Ev çok güzeldi. Dubleks bir villaydı ve oldukça geniş görünüyordu. Sağında bir garaj vardı ve bir yürüme yolu da arkaya doğru gidiyordu. Ancak önceki evlerindeki gibi, Çağrı'nın tekerlekli sandalyesi için özel yollar yoktu.

"Burası çok güzel," dedim gülümseyerek.

İlk günümde bu suratla Murat'ın ailesinin yanına çıkamazdım. Onları seviyordum ve cadaloz bir gelin gibi görünmeyi hiç istemiyordum. Ancak ne Aslı görünüyordu ortalıkta, ne de annesi... Bizi karşılamaya bile çıkmamışlardı.

Neredeydiler? Yoklar mıydı? Evde mi değillerdi yoksa... Yoksa burada yaşamıyorlar mıydı? Ah, bir saniye! Bu ev... Yalnız olmamız... Sessizlik...

O an, sonunda bir parça çalıştırabildiğim beynim heyecanla kalbimi titretti. Bazen gerçekten kalın kafalı olabiliyordum ama sonunda gerçeği görüyordum. Hızla Murat'a baktım ve kocaman açılmış gözlerimle konuşmadan o soruyu sordum. Sevdiğim adam sorumu anlayarak başını salladı. Bu ev bizimdi! Benim ve Murat'ın... Sadece ikimizin. Bu ev yuvamızdı. İşte o an, evin muhteşemliği New York'un Manhattan semtindeki dünyanın en pahalı evlerinde bile yoktu benim için.

"Artık benim ailem sensin ve senin ailen de benim. Bu yüzden bu ev sadece bizim evimiz," diyen Murat'a gözlerim dolu dolu baktım.

Bu adam sadece ailem değildi. O benim kalbim, ruhum, beynim, böbreğim, elmacık kemiklerim, tüm bedenim, bütün hayatım, markalarım, gardıroplarım dâhil, o benim her şeyimdi.

Final

Üç ay sonra...

Hayatım tamamen değişmişti. Değişen hayatıma alışmakta hiç zorluk çekmemiştim ve bu beni bile şaşırtıyordu. Evli bir kadındım. Seviyor, seviliyor ve mutluluktan ölüyordum! Alışveriş mi? Elbette yapıyordum. Yani belli günlerde, belli bir bütçeyle... Murat'ın izin verdiği kadarıyla markalarımla olan bağım devam ediyordu. Ancak hayatımın önceliği olan bu şeyler şimdi listede epey aşağılara inmişti. Ergenlik dönemimde yaşadığım o travmayı Murat sayesinde tamamen atlatıyordum. Bunu başarmamın sebebi de görünüşümdeki özene ve lüks marka sevdama bir travma gözüyle bakmamdı. Sadece bir takıntı olmadığını kabul ettiğim an soruna ciddi bir şekilde yaklaşmış ve markalarımdan kurtulamasam da –çünkü bunu gerçekten istemiyordum– bağımlılığımı makul seviyelere indirmeye çalışmıştım. Bence kesinlikle başarmıştım!

Yapabilmemin sebebi kendi irademden değildi. Bunu Murat'ın sayesinde yapıyordum. Gerçek anlamda bir erkek tarafından sevilmenin tadına vardıktan sonra, görünüşümün o kadar da hayati olmadığını kavramıştım.

Murat beni her şekilde sevdiğini belli etmişti. Makyajsız ve elbette kıyafetsiz de...

Öte yandan sıfırlanmayan marka takıntım şimdi krize yakın bir yerde duruyordu. Uzun zamandır bir şeyler almamıştım. En son geçen ay aldığım çantaya duyduğum heves tükenmek üzereydi. Ah elbette, sahip olduğum her yeni şeyin bir heves kotası vardı. Ondan usandığım an yerine hevesimi canlı tutacak başka bir şey gelmesi gerekiyordu. Bu kritere dâhil olmayan tek şey Murat'tı! Ona duyduğum hevesin hiçbir zaman tükenmeyeceğini biliyordum ve bir bağımlı gibi onu her gün görmem, her gün kullanmam, her gün varlığıyla şımartılmam gerekiyordu.

Beni şımartmayı öyle kolay başarıyordu ki... Bana gülümsediğinde, anlamlı bir bakış attığında, öptüğünde ve daha fazlasını yaptığında o bitmeyen hevesim yine en tepeye fırlıyordu.

Şimdi kollarında, ona sokulmuş halde, bugünkü iş maceralarını anlatırken bile onu seviyordum. Konuştuğu şeylerin üçte ikisini anlamıyordum ama onun anlatması bana yetiyordu.

Tam da rakiplerinin birinden bahsederken aniden "Ailemizi büyütmeye ne dersin?" diye sordu. *Bu akşam pizza söyleyelim mi?* gibi basit ve sıradan bir soru sorar gibi konuşmuştu.

Kapanmak üzere olan gözlerim hızla açıldı. Duyduğum şeye inanamayarak kafamı kaldırdım. Murat'ın gözlerine baktığımda pürüzsüz bir vitrine bakıyor gibi kalakaldım. Ah evet, ben vitrinlere bayılırdım. Hele içeride vadettikleri muhteşem şeylerse... Murat'ın şimdi vadettiğiyse bir mağaza dolusu çocukmuş gibi gelmişti bana. Çocuk fikrine alışmaya çalışıyordum ama evliliğimiz henüz üç ayını

bile doldurmamışken, alışmış olduğum pek söylenemezdi. Daha basit bir dille, hayır! Buna hazır değildim!

"Ah aşkım, şu an büyütmek istediğim tek şey kıyafet odam. Aile büyütmeyi sonraya saklayabiliriz," dedim biraz tedirgince. Murat'ın kaşlarının çatıldığını görünce onu oyalamak için şuh bir şekilde devam ettim. "Ama işin eğlencesine tabii ki varım."

Kocam bana meydan okuyan bir bakış attı. "Bir kaza olursa karışmam!"

"Senin gibi dikkatli ve kontrolcü bir adam, eminim herhangi bir kazaya sebep olmaz!"

"Dikkatli bir adamın kaza yapmayacağının garantisi yok, değil mi? Bazen suç sadece sürücüde olmaz, yol ve arabanın durumu da kazayı kaçınılmaz kılar."

Bu adam şu an beni arabaya mı benzetmişti?

Gözlerimi sinirle kıstım ve gecenin sonunda beni bekleyen şeyi anladım. Murat, kendi gibi küçük bir cimriyi önce karnıma, sonra evimize sokmaya kararlı gibi görünüyordu. Öte yandan, ya küçük bir cimri yerine minik bir kokoş gelirse? Bunu düşününce elimde olmadan bir kahkaha attım ve ben de ona meydan okudum.

"Sonuçlarına hazırsan, o halde ben de hazırım!"

"Sonuçlarının çok güzel olacağına eminim, sevgilim."

"Beni düzeltmeye çalışırken, ikinci bir baş belasıyla uğraşmak zorunda kalırsan karışmam."

Murat çapkınca sırıttı. Bir an bunu ikimiz de gözümüzde canlandırır gibi birbirimize baktık. İki ihtimal de hayalimde çok tatlı bir yere denk geliyordu. Babası gibi futbol meraklısı, başarılı ve pinti bir oğlan, annesi gibi süslü, aklı beş karış havada, müsrif bir kız... Heyecan

içinde Murat'ın kollarına sokuldum. Beni çekip sımsıkı öptükten sonra kucağına aldı.

"Senden başka bir baş belası mı demiştin?"

"Evet," dedim ona biraz daha sokularak.

"Bir tane olacağını kim söyledi?"

Merak dolu sesimle sordum. "Acaba gelecek elli yılı planlayan beyninizin o bölümünde kaç tane çocuk fikri var, Murat Bey?"

"Biliyorsun sevgilim, benim bir futbol takımım var."

"Ve ikincisi olmayacak!"

Tam aksini iddia eden bir bakış attı. "Yedide anlaşabiliriz."

"İki bence ideal!"

"Altı?"

"Belki üç."

"Beş!"

Aynı anda gülümseyip "Dört," dedik.

Sevdiğim adamın ela gözleri kısıldı. "Seninle ve çocuklarımla kalabalık bir aile olmak çok güzel olacak."

"Kalabalık aileleri seviyor musun?"

"İki kardeş olmak pek eğlenceli değildi."

"Benim kardeşim bile yoktu."

Derin bir bakış attı ve dudaklarımdan öptü. "Bütün sıkıcı yılların acısını çıkaracağız."

"Birlikte... Çocuklarımızla..."

Çocuklarımız... Dünyanın en güzel kelimesi olabilirdi. Bundan sonrası artık hayal ettiklerimizi gerçekleştirme zamanıydı. Az önce hazır olmadığımı mı söylemiştim?

Unutun gitsin! Daha önce de, hiçbir şey almayacağım diyerek pek çok mağazayı talan etmiştim. Sözlerimi tutmakta pek iyi değildim. Çocuk fikrine –kız ya da erkek– bütün ihtimallere o saniyede artık hazırdım. Murat'tan gelecek her şeye hazırdım...

Üstelik ailelerimiz bile çoktan hazırdı. Benim ailem erkek çocuk için diretirken, Murat'ın ailesi kız çocuğu olmasını istemişti. Hangi tarafın sevineceğini zaman gösterecekti. Umarım bizi çok bekletmeden gösterirdi.

Ah ailelerimizden konu açılmışken...

Babam Ege'de, deniz kıyısındaki küçük bir ilçeden ev almıştı. Çocuk kararından bir ay sonra, Murat işlerini ayarladığında onları ziyaret gittik. Babam yol boyunca hiçbir şey yememizi, açlığımızı yeni evlerine saklamamızı tembihlediği için Murat da ben de hiçbir şey yemeden doğrudan eve geçtik. İki aydır görmediğim anneme evliliğimin her detayını anlatırken Murat telefon görüşmeleri yapıyordu. Annem, kocamın bana dört aydır katlandığına hâlâ inanamıyordu. Ona, Murat'ın beni sevdiğini söylediğimde bir miktar ikna olmuştu. Ah bu kadın, kendi kızının dünyanın en harika parçalarından biri olduğundan gerçekten habersizdi!

Dedikodu faslımız bitince annemle birlikte sofrayı kurduk. Babam balığa çıktığı için akşam yemeğimiz onun getireceği balıklardı ve dolayısıyla hiçbir şey yemeden onu beklemeye mecburduk.

Annem gözü kapıda babamı beklerken bir yandan söyleniyordu. "Of, bu adam nerede kaldı? Tutturdu çocuklara balık getireceğim diye. Halbuki sokağın başında çok iyi bir balıkçı var. İlla kendi tutacakmış, çok da anlarmış gibi."

"Valla anne, ben açlıktan ölmek üzereyim. Şu an denizden babam çıksa yerim," diye kıpraşırken, sevdiğim adam ağzıma minik bir domates parçası uzattı.

"Sen yoruldun ve uzun süredir hiçbir şey yemedin. Eminim baban anlayışla karşılayacaktır."

Murat yüzüme dokunup bir şeyler yemem için yeniden ısrarcı olsa da ona karşı çıktım. "Bekleyeceğime söz verdim, aşkım."

Annem ben yokmuşum gibi sevgili damadına üzgün gözlerle baktı. "Sen de acıktın tabii oğlum."

Ah evet, benden çok Murat için endişeleniyordu.

Kocam ona hafifçe gülümsedi. "Sorun değil. Bekleriz."

Murat her zamanki gibi ağırbaşlı haliyle cevap verdiği an, bahçenin ağır tahta kapısı gıcırdayarak açıldı ve üstü başı sırılsıklam olan babam içeriye girdi.

"Ay Sami, ne oldu sana böyle?"

"Şu bana zorla aldırdığın terlikler yüzünden kayalıktan denize düştüm!"

Babam öfkeden köpürür halde elindeki üç tane balığı anneme uzattı. Tutabildiği balıklar sadece bunlardı ve evet, resmen denizden babam çıkmıştı!

"Sen az önce ne demiştin, sevgilim?"

Murat beni kolunun altına alıp, tutmaya çalıştığı gülümsemesiyle bana bakarken dirseğimle onu dürttüm.

"Babam tüm iştahımı kaçırdı ya!"

Murat gülmemek için kendine hâkim olabilse de ben dayanamadım ve kahkaha atıp babama koştum. Sonunda köşedeki balıkçıdan takviye yapılan akşam yemeğimizi yiyebilmiştik. Uzun zamandır bu kadar çok yemediğim

için tıka basa doymuş, hatta midemde ufak çaplı bulantılar başlamıştı. Aslında bulantı iyimser bir kelime kalıyordu! Doğrusu midem, Versace şube açmıştı da, %90 indirim yaparak tüm kadınların oraya doluşmasına neden olmuş gibi çalkanıyordu. Sofradan kaçarak uzaklaşıp lavaboda o mağazayı zorlukla tasfiye ettim. O anda yanımda beliren ayakları görünce korkuyla başımı kaldırıp etajerin kapağına vurdum. Annem yine, her zamanki sessiz adımlarıyla yanımda dikiliyordu. Ben acıyan kafamı ovuştururken, annem bana şüpheler içinden bakıyordu.

Hiçbir şey söylemeyince lafa girdim. "Anne, ne oldu? Kusmak üzere olmam çok mu duygusal ki bana öyle bakıyorsun?"

"Kızım, yoksa sen hamile misin?"

Annemin birdenbire koyduğu bu teşhisle gözlerim kocaman açıldı. "Balık dokundu. Ne hamileliği?"

Bilge annem gözlerini kıstı. "Günün ne zamandı?"

Hatırlamaya çalıştım. Epey olmuştu. Bunu anneme söylemedim ama bakışlarım her şeyi ele verdi. İkimiz de kocaman açılmış gözlerimizle birbirimize bakarken annem heyecanla beni çekip sımsıkı sarıldı. O mutluluktan çılgına dönerken, ben ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ah evet, bu hamileliği düşünmüştüm ama bu kadar çabuk olacağına imkân vermiyordum.

Hamile miydim gerçekten? Büyük ihtimalle! Evet, hamileydim!

Oh nööv! Hani şu karnı şişiren, içine bebek konulan, durmadan yiyen, durmadan kusan, durmadan ağlayan, psikopata bağlayan, 50 bedene çeviren o sürece mi girmiştim? Ah Murat Arsever, bana ne yaptın sen böyle? Hazır

olmadığımı söylediğimde diretmeliydim. Of! Elveda Gucci, elveda 36 beden, elveda ince bel, elveda vitrinler, en az on santimlik topuklular, deri kemerler... Elveda hepinize...

Ah bebeğim, onu planladığımız o akşam bana hayatımın golünü atmış olmalıydı! Şimdiden futbolu seven babasına çekeceğini kanıtlamıştı. Hayır, madem geliyorsun önceden haber ver, değil mi?

Aslında bir yanım çılgınlar gibi dans etmek istiyordu. Hamileydim... Bir bebeğimiz olacaktı. O an Murat'tan çocuk sahibi olmanın gururu ve ince belimin etrafını saracak olan yağ simidinin kâbusu arasında kalmıştım. Anneme dilini tutmasını söyleyip onu gönderdikten sonra aynadan kendime baktım.

O an Murat içeriye girdi ve hiç beklemeden kollarıyla beni sardı. "İyi misin, güzelim?"

Bu soru üzerine dehşetle ona döndüm ve panik dolu sesimle, "Neden sordun? Yoksa göbeğim mi çıkmış? Ah, vücudum mu çökmüş? Aman Allah'ım, yüzüm mü şişmiş yoksa?" diye sordum.

Kendini ele vermekte benim kadar aceleci olabilen biri var mıydı acaba? Bir katil olsaydım, yarım saat sonra herkes benim cinayet işlediğimi anlardı. Neyse ki değildim!

Murat bana şüpheyle baktı. "Biraz solgun görünüyorsun sadece."

Mükemmelliğinin son demlerini yaşayan vücudumu Murat'a savurdum ve kendimi ona bıraktım. Annemle yaşayamadığım duygusallığı onunla yaşamak istiyordum. Murat'tan, sevdiğim adamdan bir bebeğim olacaktı. Ona bir çocuk verecektim. Onun sayesinde anne olacaktım! *Anne...* Ben mi? Ben anne olabilir miydim? Ah, gözlerim

şimdiden derin göller gibi dopdolu olmuştu. Bebeğim henüz minicik bir fasulye kadarken bile ayarlarımla oynayıp beni duygusal moda getirmişti. Neyse ki tüm dertlerime deva *Muratmentin* hep yanımdaydı ve hamileliğim boyunca istediğim dozda alabileceğim tek ilacımdı.

"İyiyim," diye fısıldadım. "Balıktan çok yedim sanırım. Rahatsız etti."

Murat üstelemedi, ben de devam etmedim. Ona bu haberi evimize geçince verecektim. Baba olacağını öğrendiği an onunla tamamen yalnız olmak istiyordum. Sevincinin her detayını görmek, mutluluğunu seyretmek istiyordum. O bana pek çok şey vermişti ve onu hak etmediğimi biliyordum. Ona vereceğim bir çocukla durumu belki bir parça olsun eşitler, ona layık olabilirdim.

***

Hafta sonunu ailemin evinde geçirip yeniden İstanbul'a döndük. Pazartesi sabahı Murat işe gittikten sonra ben de ortalığı toplayıp bebeğime birkaç parça şey almak için dışarıya çıkmak istiyordum. Aslı'ya beraber çıkmayı teklif etmiştim ve o da Çağrı okuldayken bana eşlik etmekten zevk alacağını söylemişti. Murat'ın nişanı attığı gece, Aslı'nın da erkek kardeşi gibi beni asla affetmeyeceğini sanıyordum ama yanılmıştım. Emel'le Murat'ın arasını yapmak istediği için ona kızgın olsam da, kısa sürede tüm buzları eritmiştik. Aslı'nın benden hoşlandığını ve fikirlerimi ilginç bulduğunu biliyordum. Ben de ondan ve sevgili kayınvalidemden elbette çok hoşlanıyordum. Şimdi bir yeğeni olacağını da öğrenecekti. Benim kadar sevineceğinden adım gibi emindim.

Hazırlığım bitince aynadan kendime bakıp son kontrolleri yaptım. Hâlâ modanın gözlerini yaşartacak kadar

şıktım. Üzerimde uçları dantelli, etnik, kloş bir etek, beyaz saten kolsuz bir bluz vardı. İnce bir etolü omuzlarıma germiştim. Evden çıkıp arabama yürürken bir yandan dış kapıyı kumandayla açtım. Kapı yanlara doğru açılırken arabama yerleştim. Kapı tamamen açıldığı an gaza basmadan önce son kez yola baktım ve o an hayal görür gibi gözlerim kocaman açıldı.

Açık bahçe kapısından içeriye koşarak bir kız çocuğu girmişti. Minicikti. İki yaşında ya vardı ya yoktu. Koştur koştur arabamın yanında gelince şokumdan çıkıp hızla kapıyı açtım ve aşağı indim.

"Hey, sen de kimsin?"

Küçük kız bana doğru gelirken, önce masmavi gözleri dikkatimi çekti. Sonra da bir kadın sesi duydum.

"Ah kızım ya! Çabuk gel buraya!"

Kıvırcık saçları omuzlarından dökülen oldukça güzel bir kadın endişeli gözleriyle içeri girdi. Bebeğini gördüğü an derin bir nefes bıraktı. "Anneciğim, sana kaç kere koşma demedim mi?"

Kadın hızlıca gelip kızını kucağına aldı. Onu güvenli bir şekilde tuttuktan sonra beni fark etti. "Lütfen kusura bakmayın. Yürüyüşe çıkmıştık da, kapı açık olunca kızım içeriye girdi. Çok meraklıdır da."

"Rica ederim," diyerek kadına doğru yürüdüm. "Kızınız çok güzel..."

"İsmi Beste," diyen kadın minik kızın yanaklarına sımsıkı öpücükler bıraktı. "Aslında cadı desem daha doğru olur."

Sonra gözlerini bana çevirdi. Bebeğini tutmayan elini uzattı. "Ben de Rüya. Yan villadayım. Komşuyuz."

Uzattığı elini sıktım. "Ben de Verda. Memnum oldum."

"Yeni taşındınız sanırım."

"Dört ay olmak üzere..."

"Epey olmuş ama biz şimdi tanışabiliyoruz. Bu ruhsuz yüksek duvarlar yüzünden eskisi gibi komşuluk da kalmadı."

Doğrusu komşuluğa dair hiçbir şey bilmiyordum. Rüya benim aksime sıcakkanlı ve insanlarla arası iyi gibi görünüyordu. Başımı sallayıp gülümsedim. Bu sırada Beste annesinin kucağında huysuzlaşınca Rüya onu yere indirdi. Küçük ayakları yere basar basmaz hızla eteğime yönelip dantelleri minicik avuçlarına aldı.

Etek boyum Beste'nin kafasına geliyordu. Eteğimin altına girdiğinde kahkaha attım. Yüzünü eteğimin altına saklayıp, "Anne, bak," diyerek öndeki iki dişiyle kocaman gülümseyince Rüya ağlayacak gibi kaşlarını çattı.

"Kızım, yapma! Gel buraya. Çok ayıp."

"Hiç sorun değil," dedim. Aksine Beste'nin sevinci beni çok mutlu etmişti.

"Kızım dantellere, tüllere, süslü olan her şeye bayılır da."

Bunu duyunca keyfim katlandı. "Benim familyadan desene. Ben de bayılırım."

"Eyvah!" diyen Rüya'ya gülümseyip Beste'nin önünde yere çöktüm. Minik kız bu defa taşlı kolyeme uzanıp parmaklarını oraya doladı.

"Sakın yüz verme, sonra kızımdan kurtulamazsın, Verda'cım. Biz seni tutmayalım."

Doğrusu gitmek için acele etmiyordum. Beste'ye bakarken mutlulukla dolmuştum. Pembe ve tombik yanaklarıyla

sıkılmalık portakal gibi görünüyordu. Masmavi gözlerini kocaman açarak kolyemi inceliyor ve sanki usta bir kuyumcu gibi ona fiyat biçmeye çalışıyordu. Kıpkırmızı dudaklarından çıkan anlamsız kelimeleriyle de son derece ciddi görünüyordu.

"Demek komşu olduk ha," diyerek Beste'yi kaldırıp kucağıma aldım.

Bu kadar küçük bir çocuğu daha önce kucağıma almamıştım. Ancak onu tutarken kendi bebeğimi hatırlayıp heyecan içinde kaldım. Beş dakika önce gördüğüm Beste'yi bile çok sevmişken, kendi bebeğime duyacağım sevgiyi ölçmeye çalıştım. Ah bunun tarifi yoktu.

Bir anda gözlerim dolunca Rüya'ya baktım. Rüya kahverengi gözlerini açarak bana şaşırdığını gösterdi.

"İyi misin, Verda?" dedi dolu gözlerimi fark ederek.

"Hamileyim," dedim bir aptal gibi. Yabancı bir kadına en özel sırrımı ifşa ederken şimdi de onun yanında ağlıyordum.

"Bu çok güzel," diyen Rüya bana sımsıcak gülümsedi.

"Gerçekten çok güzelmiş."

"Sanırım çıkıyordun ama işlerin bekleyebilirse bir kahvemi içmek ister misin?"

Beste'yi Rüya'ya uzatıp gözyaşlarımı sildim. Makyajım mahvolmuştu! Ah bu hamilelik! Hormonlarıma oryantal yaptırmaya başlamıştı.

"Eşimin kız kardeşi beni bekliyor ama yarın siz beni ziyarete gelseniz olur mu?"

Rüya bir an durakladı. "Kocam izin verirse elbette... Bu konularda fazla tutucu da..."

"Anlıyorum."

"Eşinin adı ne demiştin?"

Rüya'nın sorusuyla şaşkınca baktım. "Murat Arsever. İstediğin kadar araştırabilirsin."

Rüya utançla gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Tekin, yani kocam, insanlara kolay kolay güvenmez de."

"Sorun değil. Neticede yeni tanıştık."

"O halde yarın görüşürüz."

Uzanıp Beste'nin yanağından öptüm.

"Verda Abla'yı öp, anneciğim."

Rüya'nın sesiyle minik kız uzanıp dudaklarını yanağıma değdirdi. Bir süre öylece kaldı. Sanırım öpsem mi, öpmesem mi diye düşünüyordu. Kararını öpmekten yana kullanıp, bir de minicik dişlerini gösteren kocaman bir gülüş attı.

Onları uğurladıktan sonra tekrar arabama bindim. Yola çıkmadan önce de elim karnıma gitti. "Anneciğim," diye fısıldadım Rüya'nın kızına seslendiği gibi. Bu duygudan, bu hitaptan çok hoşlanmıştım.

Hamile olmam Aslı'yı da ağlatmıştı. Sevgili görümcem AVM'nin ortasında bana sımsıkı sarılıp uzun süre öyle kalmıştı. Murat'ı bu kadar mutlu ettiğim için bir de çokça teşekkür etmişti. Onunla birlikte bir sürü mağaza gezdik ve sadece bebeğime değil, kendime de bir şeyler aldım. Ah, ne de olsa insan hamileyken canı olmadık şeyler istiyordu. Canım vitrindeki elbiseyi çekmişse suç benim mi yani? Hayır, hormonlarımın! Tabii aldıklarımın hepsi bir beden büyüktü. Yakında şişmeye başlayacak olan karnım yüzünden eski kıyafetlerime giremeyeceğime göre,

aldığım şeyler de büyük olmalıydı. Ah hayır! Zevksizlik eseri hamileliklerden bir tane bile almadım.

Aslı bu haberi Murat'a nasıl vereceğimi sorduğunca ona cevabımı bir mağazayı göstermekle verdim. Aradığım şey oradaydı! Armani Baby çocuk mağazası!

Akşam eve geçtiğimde yaptığım yemekleri, daha doğrusu yapamadığım yemekleri güzel bir sunumla hazırladım ve kocamın gelmesini bekledim. Evet, güzel bir sunum gerçeği örtmekte her zaman başarılı olmuştur. Evliliğimizin ilk günleri restorandan sipariş ettiğim yemekleri başarılı bir halkla ilişkiler kampanyasıyla kocama satmayı başarmış ancak foyamın meydana çıkmasıyla Murat'ı acı gerçeklerle yüz yüze bırakmıştım. O da gerçeği ortaya çıkardığı için çoktan pişman olmuştu, çünkü benim yemeklerimi yemek zorundaydı artık. Bu gece için de şaheserlerimi hazırlayıp –ki hepsi Picasso'nun tablolarına benziyordu– kocamı bekledim.

Tutkulu bir öpücükle onu karşıladım. İçeri girdiğinde muazzam sofraya korkuyla baktı. Evet, korktuğunu görebiliyordum. Gülen yüz yaptığım sosların altında ne bulacağının korkusu net bir şekilde yüzüne yerleşmişti. Keyifle gülümsedim ve ona destek olurmuşçasına sırtını sıvazladım. *Kaçışın yok, Murat Efendi! O sofraya oturacak ve Picasso'larımın tadına bakacaksın!*

"Sanırım bir aşçı tutmak pek de kötü bir fikir olmayabilir," dediğinde yemeğinin hatırı sayılır bir kısmını yemişti.

Ah aşkım, bir gün yemek yapmayı öğrenirim diye sabırla beklemiş, ömrünün sonuna kadar o anın gelmeyeceğini artık anlamıştı.

Başımı sallarken gözlerimi kıstım ve gülümsedim. "Bir yardımcıya daha ihtiyacımız olabilir."

Murat bana tek kaşını kaldırıp sorular içinde bakarken, koşarak aldığım paketi getirip ona uzattım. "Bu senin için."

Muhtemelen ona bir Rolex saat falan aldığımı düşünmüştü. Ancak çok daha iyisini yapmıştım. Mümkün olsa karnımdaki bebeği paketleyip verirdim. Sevdiğim adamın mutlu olduğunu görmek benim için dünyanın en güzel şeyiydi. Paketi açıp şaşkın gözlerle baktı. Evet, ne olduğunu anlamamıştı! Dünya piyasalarını avucunun içi gibi bilen, milyonluk anlaşmalara gözünü kırpmadan dalan adam, bir çift basit bebek ayakkabısından karısının hamile olduğunu anlamamıştı.

"Sevgilim, bu nedir?" diye sordu.

"Tirbuşon, aşkım. Anlamadın mı?" diye cevapladım. "Şimdi lütfen kâğıdın altındaki şeyi de alır mısın?"

Murat minik, sarı renkteki ayakkabıların sarılı olduğu beyaz paket kâğıdını çekip ultrason fotoğrafıyla baş başa kaldı. "Verda? Bu?"

Cevap vermemi beklemedi. Şokun etkisinden bile çıkmadan hızla yerinden kalktı, yanıma geldi ve aniden beni de kaldırdı. Yüzümü kavrayıp dudaklarımdan sımsıkı öptükten sonra, beni o sert göğsüne yasladı. Kalp atışlarının şiddetini duyuyordum. "Baba mı oluyorum?" diye sordu. Kalın, çekici sesi duygusal bir şekilde kısıktı.

"Evet, aşkım... Bir bebeğimiz olacak."

Kendini çekip gözlerime baktı. Ela gözleri parlıyordu. Dudakları gülümsüyordu ama şaşkınlığını yenememiş, tatlı bir herif olmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ah,

Murat'ı böyle tatlı bir şaşkına çevirmek için ayda bir hamile kalmaya razıydım.

***

Hamileliğim çok zorlu ve acılı geçti. Hem bedenimdeki, hem de hiçbir şekilde giyemediğim lüks markalarımın dolapta çürümesinin ruhumda yaşattığı acılarla... Üstelik tam bir pisboğaz olmuş ve gördüğüm her şeye aş ermiştim. Lise hayatımdan sonra yemediğim ne kadar yüksek kalorili şey varsa hepsinin acısını hamilelikte çıkarmıştım. Yenilenler kadar, yenilmeyen şeylere de aç kurtlar gibi baktığımı söylersem ne kadar abarttığımı anlayabilirsiniz. Bir keresinde Gucci cekete aş ermiştim. Sanırım tüm bu kriz anlarında kocamı hayattan bezdirdiğimi söylememe de gerek yok.

Yedinci ayın sonunda Murat'ın tüm finansal kaynaklarını fütursuzca sömürürken, kendi kaynaklarımı hiçbir şekilde kullanamıyordum. Kıyafetlerimin çoğu, basketbol topuna dönen göbeğimden, deniz simidine akraba olan kalçamdan geçmiyor, adeta bana psikolojik işkence yapıp beni soğuk savaşa sürüklüyorlardı.

Dokuzuncu aya geldiğimde aynadan baktığım tek şey karnımdı. Çünkü vücudumdaki en güzel yer orasıydı. Bebeğim sıcak yuvasında popo büyütürken, benim de her tarafımı büyüttüğü için sadece onun olduğu yere odaklanıyordum. Murat elbette benim her halimle güzel olduğumu söyleme görevini başarıyla yerine getiriyor, öyle ki buna beni bile inandırıyordu.

Acılı, eziyetli, bol aksiyonlu o süreçten sonra şimdi hastaneydim. Bebeğim gelmek üzereydi ve bütün aile odamın kapısında durmuş onu bekliyordu. Babam bu işi abartmış ve havaalanında özel misafirlerini bekleyen insanlar gibi

eline aldığı pankarta bebeğimin adını yazmış, kendince komiklik yapıyordu. Doğum sancıları başlayınca onlara gözyaşları içinde veda ettim. Yanımda sadece Murat olacaktı ve onun olduğunu bilmek bana yetiyordu.

Doğumhanede rutin hazırlıklar yapılırken, ben de acının en kesif haliyle kalakalmıştım. Murat ilk kez elinden bir şeyin gelmediği bir yerdeydi ve benim için hiçbir şey yapamıyor oluşu onu sahiden kızdırıyordu. Çatık kaşlarının altındaki endişeli gözleriyle bana bakıyor, tüm bunların bir an önce bitmesini diliyordu. Sonra birden doktora döndü. "Bu kadar acı çekmesi normal mi?"

Doktor ona gülümsedi ve bilgece bir cevap verdi. "Şu an dünyaya bir insan getiriyor. Bunun sandığınız kadar kolay olmayacağını bilmeniz gerekirdi."

Murat bana takdir dolu bir bakış attı. Endişeli, panik ve sinirliydi. Tırnaklarım avuç içlerine batarken bile elimi bir an olsun bırakmadı. Zor da olsa gülümseyebildiğinde "Doğumdan sonra sınırsız AVM gezisi ve istediğin kredi kartının platin üyeliği," diye fısıldadı.

İnlerken kahkaha attım. Sevgilim beni rahatlatmak için komik görünmeye çalışıyordu ama onun da benim kadar acı çektiğini biliyordum. Ben de ona iyi olduğumu göstermek için oyununa katıldım. "En az üç tane kredi... huff... kartı isterim."

Başını sallarken acı içinde olsam da gülümsedim. "Ve sen de bana eşlik edeceksin!"

"Şuradaki neşterle kalbimi deşmeye ne dersin, güzelim?"

Gülümsedim ama bu daha çok acı çekmeme neden oldu. "Sonra... her yıl... Paris Moda Haftası... VIP daveti... huf... istiyorum."

"En ön sıradan... Söz veriyorum..."

Abartıyordum ama en azından Murat'ın benim için yaşadığı endişe azalıyordu. Böyle konulardan bahsettiğimde keyifli olduğumu biliyordu. Acıdan ölürken bile keyifli olduğumu düşünmesini istiyordum. Tam da şimdi Buket'i de araya kaynatıp kovdursa mıydım acaba? Ah, neyse ki o kadar cani değildim. Evet, Buket hâlâ Murat'ın asistanıydı ama beni görünce korkudan ölüyordu. Bir keresinde bana yeni sezon, en pahalısından Fendi gözlüğü hediye etmişti. Şimdilik zararsızdı. Emel'in de hayatında birinin olduğunu biliyordum. Varlığı tehdit unsuru olan herhangi bir kadın yoktu ve Murat'tan istediğim her şeyi alabileceğim şu an yollayabileceğim kimse yoktu. Elimde kalan tek şey gardırobumdu.

"Ve bir şey daha..."

Doktor alt tarafımda bir şeyler kurcalarken, ben Murat'tan istediklerimi yapma sözleri alıyordum. En azından bunu yapmak, acıdan başka şeylere yoğunlaşmamı sağlıyordu.

"Söyle, güzelim... Ne istersen?"

Kulağına söyleyeceğimi gösterir şekilde elimi kaldırdım. Eğildi ve ona son zamanlarda aklımda olan bir şeyi itiraf ettim. Bu konuyu konuşmak için belki doğru yerde değildik ama planlarımı veto edebilir diye bu ana saklamıştım.

"Bana istediğimi verir misin?"

Söylediğim şey onu şaşırtmıştı. Ela gözlerini kapatıp açtı. Bakışları takdir doluydu. "Benim olan her şey zaten senindir, sevgilim."

Birbirimize dalıp gittiğimiz o birkaç saniyenin ardından doktorun sesiyle yeniden gerçeğe döndük. "Pekâlâ,

sizleri dinlemek çok keyifliydi. Son isteği duymamış olsam da..." Kadın gözlerini bana dikti ve muzipçe devam etti. "İstediğiniz başka bir şey varsa hemen söyleyin, Verda Hanım. Çünkü bebeğimiz gelmek üzere..."

Gözlerimi hemen Murat'a çevirdim. "İstediğim en önemli şey..." Gözlerim dolu dolu gülümsedim. "Beni her zaman sevmeni istiyorum."

Murat bir saniye bile beklemedi. Sanki dünyaya meydan okur gibi hızlıca, ciddiyetle ve yüksek sesle yanıt verdi. "Seni her zaman seveceğimi biliyorsun."

"Daima benimle olmak isteyeceksin, değil mi?"

"Bunu bir veda konuşmasına çevirmenden hoşlanmadım!"

"Merak etmeyin, bu bir veda konuşması olamaz ancak bir merhaba konuşması olur." Doktor yine âşıkların arasına girmişti.

Murat konunun uzmanından işlerin yolunda gittiğini duyunca bir parça rahatladı. "Seni her zaman sevecek, daima isteyeceğim." Bir an durakladı. "Issız bir adaya düşsem istediğim üç şeyden üçü de sen olurdun."

Beni güldürmeye çalışıyordu. Başarmıştı da. "Seninle o ıssız adaya elbette gelirim. Her yere gelirim," dedim mutlulukla.

"Sanırım gelmeden önce gardırobunu adaya kargolatırdın."

Doktorun hafif kahkahasını duydum ve ben de kahkaha attım. "Kesinlikle!"

Korkudan ölsem de Murat'a belli etmemeye çalışarak derin bir nefes verdim ve bakışlarımız birbirine kenetli kaldı. Sonra sevdiğim adam eğilip dudağıma hafif

bir öpücük bıraktı. Kendini çekerken kimsenin duymadığı ama benim her hücremin işittiği sesiyle "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedim gözyaşları içinde. Sonra sustuk. Bebeğimizin sesiyle dünyamız daha da aydınlanana kadar sustuk. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama nihayet minik, kısık, küçücük bir hırıltı geldi. Sonra bir çığlık koptu ve bebeğimiz *En çok beni sevin!* der gibi ortalığı birbirine kattı. Ah, devasa bir AVM'nin tüm camlarını indirebilecek kadar güçlüydü çığlıkları. Onu gördüm ve bağıra bağıra ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bir an sonra gözlerim sevdiğim adama kaydı.

"Hey, bu şey..." Murat doktorun kucağındaki minicik bebeğe acemisi olduğu duygularla bakıyordu. Doktor bebeği ona uzatınca apaçık bir heyecanla kollarını uzattı. "Bu bizim bebeğimiz mi?"

"Bizim," dedim ve kendimi tutamayarak hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Ailemiz öylesine güzeldi ki... Ömrüm boyunca yapabileceğim en iyi alışverişi yapmıştım. Kalbimi ortaya sürmüş, Murat'ı almıştım. Onu sevmiş, onun tarafından sevilmiş ve şimdi bebeğimizle ödüllendirilmiştim. Bu adamın bana verdiklerinin yüzde birini bile vermeyen markalarımı unutmuş, parlak vitrinlerden çok daha güzel bir şeyi seyretmeye dalmıştım.

Bebeğimizi güçlü kollarında tutan o uzun boylu, yapılı, yakışıklı adamı izlemek, bebeğimizin çığlıklarını işitmek her şeyden daha güzel, daha anlamlıydı...

Hayatımın tek ve değişmez markası sadece onlardı...

12982
Murat Arsever'den...
Dolar
Paul
Smith

Bu kadını ilk gördüğüm zaman onun nasıl bir baş belası olduğunu anlamıştım. Ekranımda sosyal medya hesabındaki fotoğrafı duruyordu ve o fotoğraf bile onu hiçbir zaman sevemeyeceğimin kanıtı gibiydi. Oysa ben de yanıldım. Fena halde yanıldım. Bu başıma nadiren gelir. Doğrusunu isterseniz hiç gelmez. Yanılmak amatörlerin işidir.

Ben bir profesyonelim... Hem işinde, hem ilişkilerinde...

Verda'yla tanışana dek elbette...

Onun karakterini İngiltere'de çözdüğümü sanıyordum. Hiçbir zaman onay vermeyeceğim bir hayat tarzı olduğunu anladığımda, onu ardımda bırakmanın rahatlığını yaşamıştım. Babasının daveti üzerine evlerine gittiğim zamansa her şey değişti. Onu böyle yakından görmek ve onunla baş başa konuşmak, daha önce üzerinde düşündüğüm her şeyi tepetaklak etti. Kız güzeldi... Çok güzeldi. Yeşil gözlerinin altından yayılan o nefret ve meydan okuyan büyük cesaretiyle, birkaç günümü ona ayırmanın bir zararı olmayacağını söyledim kendime. Birkaç gün, birkaç haftaya, sonra aylara ve derken onunla bir ömür mutluluğa dönüştü.

Sandığım kadar profesyonel olamamıştım. Olmayı istememiştim!

Kadınları tanıdığımı düşünürken, yabancı bir cisim gibi hayatıma gittikçe yaklaşan o kadını öyle kolayca çözemediğimi anladığımda ona bir şans daha verdim. Önyargılarımı durmadan büyüten o anlamsız marka takıntısı beni çileden çıkarıyordu. Verda zamanının ve düşünme yetisinin çoğunu alışveriş yaparken kullanan bir kadındı. Üstelik alışveriş sırasında birden en tepelere yükselebilen IQ'su karşısında sinirlerim daha da geriliyordu. İlk kavgamız bu yüzdendi... Şu AVM'de... Onu ilk kez öptüğüm gün...

Elbette her zaman kontrollü ve planlı yaşayan bir adam olsam da, o gün onu öpme isteğimi engellemek aklıma bile gelmedi. Şaşkın, hevesli gözleri, hayatımda başka bir kadın olduğunu sanırken verdiği tepki, sonra güzelliği... Yüzlerce insanın içinde onu öptüğümde kendi kuralların üstüne derin bir çizik atmıştım. Bu benim kendimden verdiğim ilk ödündü. Daha fazlasını vermeye niyetim yoktu. Bu yüzden onu, orada terk edip gitmiştim. Onu öpmek sandığımdan daha iyi hissettirse de, içinde derinlik barındırmayan, hayatı boyunca hiçbir amaç edinmeyen bir kadınla işim olmayacağını kendime ve sonra ona göstermiştim.

Oysa Verda pes etmemişti. Dahası, peşimden koşarken neredeyse sakatlanıyordu.

Hastane odasında onu izlerken kararımı değiştirdim. Yeni bir şansı hak edecek kadar tatlı ve masum görünüyordu. Onunla çıkacağım o serüvende başımdan belanın eksik olmayacağını bilsem de devam ettim. Başta şaşırtan, sonra ilgimi çeken ince esprileri, söz konusu alışverişse bulduğu mantık üstü açıklamaları, sözünü sakınmaması,

kıskançlığı ve aşkın peşinden yılmadan koşması karşısında karakterine dair verdiğim rapor da geçerliliğini kaybetmişti. Çağrı'yla ilgilenişi, okulda gönüllü çalışması, Japonya'da bana yaşattıkları ve sonra ilk aşkıyla karşılaşması... Hayatı boyunca şaşıracak pek fazla şey bulamayan benim gibi bir adamı her an şaşırtabilen bu kıza karşı ne tepki vereceğimi bilemediğim an, ona âşık olduğumu anlamıştım.

Onu ne ahmak Başar'a, ne de iyi kullandığı sağ ayağından başka hiçbir meziyeti olmayan Doğan'a bırakmaya niyetim vardı. Elime geçen ilk fırsatta Başar denen o alçağı yere indirdiğimi söylemiş miydim? Verda'yı üzdüğü yılların ve ona sarılmasının bedeli olarak... Ve elbette Doğan'ı da takımdan göndermiştim. Bir daha benim ve karımın karşısına çıkmamasını emrettikten sonra.

Verda belki benimle yaşadığı bütün tartışmalarda haksızdı ama bir konuda ona hak veriyordum. O istediği her erkeği kolayca baştan çıkarabilirdi. Sağlam numaraları vardı ve eninde sonunda başarıya ulaşırdı. İstediği her lanet herifi kandırabilirdi ama beni seçti. Babasının iflas yalanıyla bana ve dolayısıyla cüzdanıma sığınmış olduğunu unutmadığım zamanlar yaşadım. Bu gerçek, onu hayatımdan tamamen söküp atmak için yeterli ve gerekliydi. Verda benimle beş parasız kalma korkusu yüzünden evlenmeyi kabul etmişti. Öfkem ve hiddetim geçmedi. Onu gördükçe daha da arttı ve sonra istediğime kavuştum. Gidiyordu... Okuldaki işinden, şehirden, ülkeden, hayatımdan tamamen çıkıyordu. Bu tıpkı ölüm gibiydi. Buna izin veremezdim. Onu kaybetmek, başka hiçbir kaybın acısına benzemiyordu. Ömrüm boyunca sevdiğim tek kadındı.

Bana ve hayatıma bütünüyle zıt ama beni ve hayatımı bütünüyle tamamlayacak tek kadındı...

Onu affetmiştim ve aşkına artık inanıyordum. Ben de onu seviyordum. Cüzdanımdan çok daha iyi bir yere sahipti. Kalbime...

Onu ne zamandan beri sevdiğimi bilmiyorum. Kim bilir belki de o ilk öpücükten sonradır. Onu öpmeye doyamıyorum. Ona dokunmaya, onu her an yanımda görmeye ihtiyacım var. Elleri ellerimde, gözleri yalnızca benim gözlerimde olsun istiyorum.

Hiç tatmadığınız halde asla yemem dediğiniz şeyler oldu mu? Tadına baktıktan sonra sevmeye başladığınız... İşte böyle... Hayatımda yeri olmayan bir şeylere alışmak ve onu sevmek gibi Verda'yla olmak... Hayatın altüst oluşuna sevinmek ve bazen dipteki şeyin, en yüksek zirvelerden daha çekici olduğunu görmek gibi... Hayatın ne denli anlaşılmaz gizemlerle dolu olduğunun kanıtı bu kadın. Her şeyi çözdüğünüz ve artık huzura erdiğiniz anda büyük bir depremle o hayatı sarsmak gibi... Kontrolü asla kaybetmeyeceğinizi bildiğiniz ama en ufak bir tehdit anında vahşi doğada otoritesini koruyan bir aslan kadar saldırganlaşmak gibi... Karakterinizin daha önce bilmediğiniz yönlerini ortaya çıkarmak gibi... Öfkenizden bihaberken tüm dünyayı alaşağı edebilecek kadar kıskanç olabilmek gibi... Verda'nın hayatımdaki yeri artık böyle... Sürprizler, kıskançlıklar, öfkeler, sahiplenmeler ve koruma endişesiyle dolu...

Onu ne kadar kıskandığımı zaten okudunuz... Hikâyeyi biliyorsunuz...

Onun değişip değişmediğini merak ediyorsanız, hayır! Hâlâ durduğu yerde... Moda dünyasının magma tabakası

neredeyse, işte benim güzel karım da orada... Değişmeyeceğini biliyor, sadece umut ediyordum. Onu olduğu gibi sevdiğim için bunu önemsemiyordum. Yine de hakkını vermek gerek ki, çabalıyor, deniyordu. Hem de evliliğimiz ilk günde bu çabanın zirvesini yaşadı. Otuz euroluk, sıradan, beyaz, sevimli bir elbise içinde evlendi. Ne bir Chanel'di o, ne de bir Versace. Bu insanlık için küçük, Verda Arsever için devasa bir adımdı. Elbette bunun acısını benden fena halde çıkardı. Sanırım bir otuz yıl daha bu konuda gevezelik etmeye devam edecek. Makyaj yaptığı her an bu konuyu açtığını düşünürsek, hemen hemen her günün, en iyi ihtimalle toplam iki saatine ve haftada on dört saatten yılda yedi yüz otuz saate denk gelen bir zaman diliminden bahsediyorum. Bu sürede ben tam üç yüz otuz beş toplantıya girip, otuz borsa seansı takip edebilir, dört yüz doksan futbol maçı seyredebilir ve işini iyi yapmayan binlerce kişiyi azarlayabilirdim. Oysa bu sürelerde, onun törensiz ve gelinliksiz geçen nikâh sitemini dinlemeye hazırım.

Sanırım bu kadın benim sonum olacak... Bildiğim en iyi son... Tıpkı bildiğim en iyi başlangıç olduğu gibi...

Bildiğim en iyi ikinci başlangıç, kızımı kucağıma verdikleri o gündü. Avuçlarımda minicik kalan o bebeğin ağlayan suratının, gördüğüm en güzel şey olacağını tahmin edemezdim. Sevdiğim kadına bakıp onun gözyaşları içinde gülümseyen gözlerine bir kez daha âşık oldum. Kızım ellerimde, bu dünyaya alışmaya çalışırken onu rahatlatmak için kulağına fısıldadım. "Korkma, meleğin. Baban burada..."

Bin türlü duyguyla başa çıkmaya çalışırken sevdiğim kadına baktım. Yorgun gözleri kapalıydı. "Ve annen de..."

Kızım benim duymuş gibi bir anlığına sustu. Sadece bir anlığına... Sonra yine yaygarayı kopardı. Umarım *Baba, bana Gucci al!* demek istemiyordur!

***

"Baba, Cucci al. Cucci istiyoyum?"

İki yıl sonra kızımın da annesi gibi istediği şeyler benzerdi. Cucci, Diyoy, Veysace... Neyse ki bunları sadece farklı renkteki dondurmalar sanıyordu. Annesi kızımıza markaları aşılamaya başlamıştı ama henüz onların yenilen değil, giyilen şeyler olduğunu söylememişti. Bunu söyletmemeye kararlıydım.

Nil minik kollarıyla boynuma sarılıp, "Veysaceli donduyma istiyoyum, baba?" diyerek dudak büktü. Her an numaradan ağlayabilirdi. Annesi gibi tam bir bilinçsiz tüketiciydi!

Uzun, dümdüz, koyu saçlarından öptükten sonra gülümsedim. "Annen gelince gideceğiz, meleğim."

"Baba, Çayyı Abi istiyoyum."

Konudan konuya atlamakta üstüne yoktu. "Dün akşam Çağrı Abinle oynadın ya, kızım."

"Baba, o zaman Beste'yi istiyoyum."

"Beste Ankara'ya gitti."

"Baba, Ankaya'yı istiyoyum."

"Başka istediğin bir şey var mı, meleğim? Ay, güneş falan?"

"Baba, güneşi istiyoyum."

"Geldim geldim," diyen Verda o an koşarak mağazadan çıktı. Ailemizin güneşi olduğunu daha iyi anlatamazdı. Bize tatlı bir gülüş atıp mağazasının kapısını kilitledi. Bir

an vitrine baktı ve parmağını minik bir eteğe uzatıp somurttu. "Şunu yanlış yere koymuşlar. Halbuki sağ tarafa almalarını söylemiştim."

Oflayıp yanımıza geldi. Vitrininde, hiçbir şey istemediği yerde asla duramazdı. Onun en sevdiği şey olan vitrin izlemek artık işi olunca daha da hassaslaşmıştı. Muhtemelen size bundan bahsetmedi. Doğum anında kulağıma fısıldayarak istediği şey mağazasını açacak sermayeydi. Bunu seve seve sağladım. Nil isimli çocuk giyim mağazasının ilk şubesini iki yıl önce Şaşkınbakkal'da açtı. Bugün ise ülkenin en ünlü alışveriş merkezlerinden birinde ikinci şubesi var. Öğlene doğru kızımız Nil'le birlikte, işleri kontrol etmeye, vitrinleri düzeltmeye ve gelen siparişleri görmeye gidiyor. Artık modanın tamamen içinde... Çocuk modasının... Üstelik bütün tasarımlar ona ait.

İşe yaramazın biri olmadığını kendine kanıtladı. Ben zaten biliyordum.

Sevdiğim kadın sonunda vitrine sıkılmayı bırakıp yanımıza geldi. Ellerini koluma doladı ve yorgun bir nefes bırakıp başını koluma yasladı.

"Bugün çok çalışmış gibisin?" diye sordum.

Güzel, yeşil gözleri benimle buluştu. "Dekorasyonu değiştirdik. Kışlıkları açtık. Malum yeni sezon geliyor. Tamam tamam, bu konudan daha fazla konuşmayacağım. Hemen kaşlarını çatma."

"Bana sadece kendinden bahset, güzelim. Sen iyi misin?"

"Çok iyiyim, aşkım. Nil de bugün hiç yaramazlık yapmadı. Değil mi benim minik Cocom?"

Kızım başını sallayıp kıkırdadı ve kahkahasını tutamıyormuş gibi garip sesler çıkardı. "Anne, ben bugün büsssüyü yayamazlık yaptım."

"Ya öyle mi? Ne yaptın, bebeğim?"

Nil annesine bakarken yanaklarını şişirip sıkıntıyla ofladı. "Böyle koocumaan kutunun içine giydim. Özge Abla puffff aptı, beni götüydü."

"Sizi gidi yaramazlar. Hiç haberim yok. Bir daha anneden izinsiz kutuya girmek yok. Tamam mı, meleğim?"

Nil ofladı ve sonra "Tamam," diyerek başını omzuma koydu. Kızımın ve karımın hesaplaşmasını izlerken gülümsedim.

Verda elimi tutup "Sen ne yaptın?" diye sordu. "Kesin Buket yine bir sürü hata yapmıştır."

Verda'nın Buket takıntısı hâlâ devam ediyordu ama içi rahattı. Ondan başka hiçbir kadını görmediğimi biliyordu. "Sıradan bir gündü. Yeni futbolcu transferi için iki gün sonra toplantımız var. Onlarla ilgilendim."

"Baba, ben de top oynucam."

Kızımın hevesli, yeşil gözleri parlıyordu. "Çağrı ve Beste'yle oynuyorsun ya, meleğim?" Üçü yere oturup birbirine top fırlatıyor ve deli gibi eğleniyorlardı.

"Abileyle oynamak istiyoyum."

Abiler ha! Buna kızım büyüyene kadar, aslında, büyüdükten sonra da izin vermeyi asla düşünmüyordum. "Bakarız, meleğim."

Sevdiğim kadın kahkaha attı ve uzanıp kızımızın burnuna dokundu. "Büyüyünce zaten top falan istemeyeceksin, anneciğim. Seninle daha önemli işlerimiz olacak."

Bu işlerinin ne olduğunu adım gibi biliyordum. "Neyse ki oğlum futbolu sevecek."

"Oğlun mu?" Verda keyifle sırıttı. "Ne zaman gelecek şu oğlun?"

Karımın güzel vücudunu düşününce hemen eve gitmek, Nil'i uyutup onu yatağa atmak istiyordum. "Bu gece yola çıkabilir," dedim.

Verda kahkaha attı ve "O futbol takımını oluşturmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Hiçbir zaman öğrenemeyeceksin, değil mi sevgilim? Altı kişi bir futbol takımı oluşturmaz."

"Altı mı? Altı çocuk mu? En son dört demiştik sanki."

"Fikrimi değiştirdim."

"Öyle mi? Ya benim fikrim?"

"İşin eğlencesine asla hayır demezsin."

Kızardı ve utanarak yüzünü koluma yasladı. "Şimdi bu kadar insanın içinde yatak odamızdaki müsabakadan mı bahsedeceğiz?"

"Hayır!" dedim ciddiyetle. Onu öyle çok arzuluyordum ki... "O müsabakayı bu gece yapacağız."

Derin bir nefes bıraktı ve "Burası çok mu sıcak? Dondurma alalım mı?" diye sordu.

Bir süredir konuşmamızdan hiçbir şey anlamayan kızımız heyecanla atıldı. "Anne, Diyoylu donduyma! Yaşasın!"

Kızımız mutlulukla ellerini çırparken gülümsedik. Yürümeye devam ederken Verda bir an durdu ve gözlerinde anlamlı bir bakış, dudağında hafif bir gülüşle sordu.

"Sürekli hamile kaldığımda, kilo aldığımda, görüntüm değiştiğinde..."

"Seni her zaman seveceğim," dedim cümlesini bitirmesini beklemeyerek.

"Ben de seni daima seveceğim. Pekâlâ, sen asla kilo almazsın... Görüntün her zaman mükemmel, ayrıca hep karizmatik bir adam olacaksın. Bu yüzden görüntün hakkında bir vaatte bulanamam ama..." Bir an düşünüyormuş gibi durakladı. Dudaklarını muzipçe büzdüğünde onu öpmemek için kendimle savaştım. "Buldum," diye bağırdı. "Takımın küme düşse de, şirketinin işleri kötü gitse de, hatta iflas etsen de..." Son kelimeleri ciddiyetle söylemişti. "Beş parasız kalsan bile... Umurumda değil! Seni her zaman seveceğim, Murat Arsever..."

"Biliyorum," dedim ve uzanıp yanağını okşadım. Yüzü avucuma doğru eğildi ve gözlerini huzurla kapatıp derin bir nefes bıraktı. O halde eğildim ve sonunda dudaklarından öptüm. Bu kadın mucizemdi!

Kendimi çektiğimde, Nil'in mutluluk anlarıyla yarışacak kadar çocuksu ve sevimli bir şekilde zıpladı. "Yaşasın yarın alışveriş günüm!"

Ona şaşırmıyordum artık.

Gözleri heyecanla yeniden bana döndü ve elini sağdaki mağazaya uzattı. "Aşkım, Versace..." demişti ki hemen sustu.

Dudağını ısırıp şımarık ve tatlı bir gülüş attı. "Aşkım, *ver sadece elini* diyecektim, dilim sürçtü," diye devam etti. Üçkâğıtçı!

Eli zaten elimdeydi. Kalbi kalbimde... Hayatı hayatıma karışmıştı. Bu kadın benim her şeyimi kuşatmıştı.

Sonsuza kadar da böyle kalacaktı...

SON